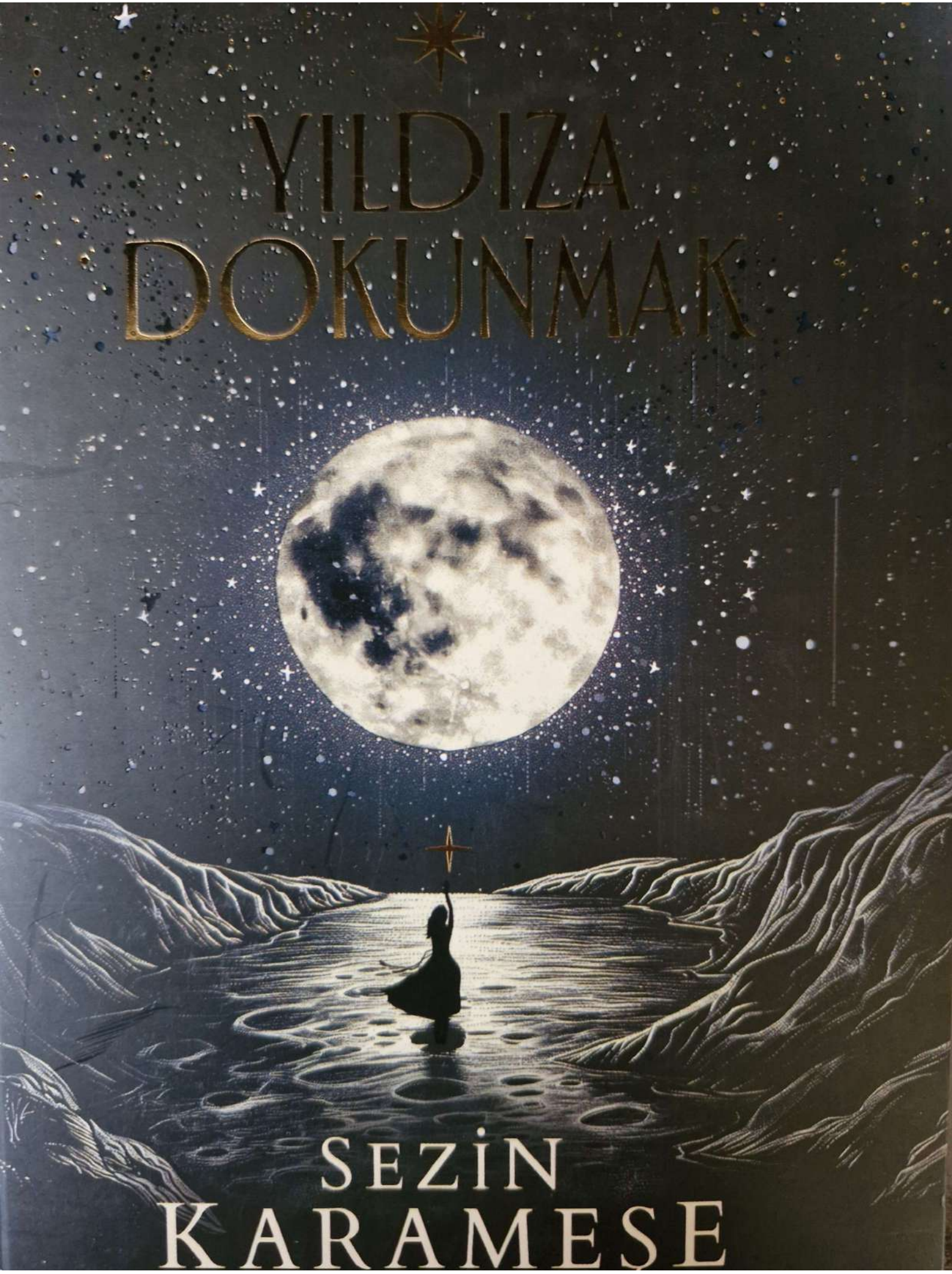

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

YILDIZA DOKUNMAK

Yazar: Sezin Karameşe
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Tesbihçi Acıyan
Düzelti: Çağla Özkan
Son Okuma: Beyza Özcan
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2024
ISBN: 978-625-6090-26-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Sezin Erkek

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

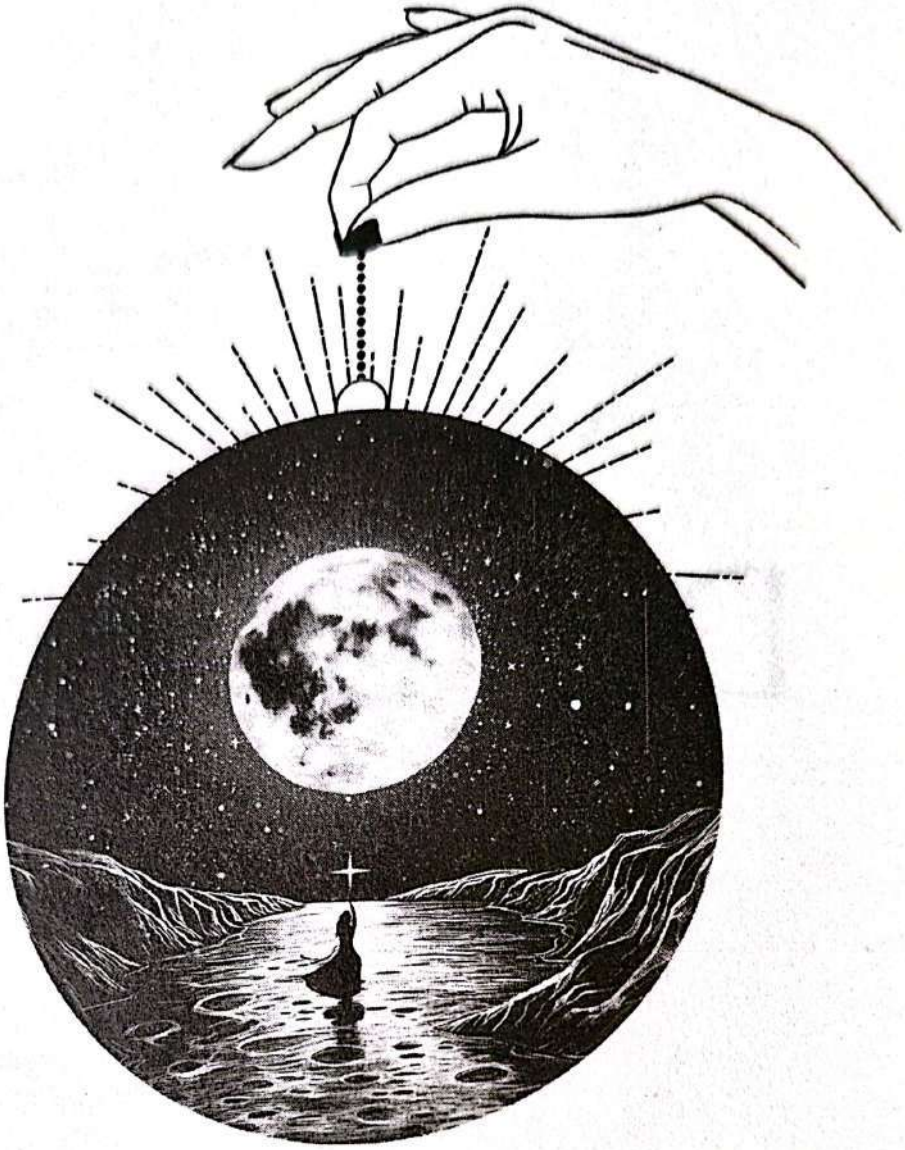
YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 say
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek
kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

TOUCHING THE STAR

Naits

1:33 3:00

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ASANSÖR

2024

Uçsuz bucaksız, sisli bir ormanın ortasındayım. Gerçek olabileceğine inanamadığım derecede uzun ve âdeta hayalet gibi solgun görünen ağaçlar, rüzgâr yaprakların arasında süzülürken bana bir şeyler fısıldıyor gibi. Hava serin ve nemli, toprakla karışık hafif metalik bir koku taşıyor. Çalıların arasından kıvrılarak geçen bir yol var, varış yeri yoğun sisle örtülmüş.

Yürürken ayaklarımın altındaki zemin garip bir şekilde süngerimsi bir his veriyor ve sanki dünyanın kendisi nefes alıp veriyormuş gibi tuhaf aralıklarla aşağı çöküp geri çıkıyor. Aniden, ilerideki açıklıkta, annemin sırtı dönük ayakta durduğunu görüyorum; silüeti, gökyüzünde aşağılarda asılı duran biri gümüş, diğeri donuk kırmızı olan iki adet ayın ürkütücü parıltısının önünde belirmiş.

"Anne?" diye sesleniyorum, sesim yoğun havada uzak ve boş geliyor.

Annem yavaşça dönüyor, yüzü rüzgârda dalgalanıp uçuşan bir örtü tarafından gizlenmiş. Avucunun hemen üzerinde küçük, titreşen bir ışık küresi var ve bana doğru uzatıyor. Işık, mavi ve yeşil arasında titreşerek, yüz hatlarına dünya dışı bir ışıltı saçıyor. Gözlerime inanamıyorum güzelliği karşısında.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ece!" diye yankılanıyor annemin hem tanıdık hem de rahatsız edici sesi. "Köprüyü buldun mu?"

"Ne köprüsü?" diyorum öne doğru bir adım atarken. Her adımda aramızdaki mesafe artıyor gibi.

Annem sisin içinde beliren yüksek kemerli geçidi işaret ediyor. Ruhani bir ışıkla parlayan köprünün üstündeki hava, düşen bir taşın rahatsız ettiği su gibi dalgalanıyor. "Kemerden geç ama dikkatli ol."

Kemere doğru ilerlerken yer daha şiddetli bir şekilde dalgalanmaya ve beni bir yandan diğer yana savurmaya başlıyor. Annemin elindeki küre birdenbire sayısız minik kıvılcımlara bölünüyor, havaya dağılıyor ve kısa süreli ışık parıltılarıyla yolumu aydınlatmaya başlıyor.

Annemin elini yakalamak için uzanıyorum ama parmaklarımız birbirine değecekken annem bir sis bulutu içinde eriyip gidiyor, yere düşen peçe görünümlü örtüyü arkasında iç çekişe benzer bir sesle bırakıyor.

Birden irkilerek uyandım, kalbim hızla çarpıyordu. Odam kısmen karanlıktı ve mobilyalarımın tanıdık hatları sessiz nöbetçiler gibi bana bakıyordu. Annemin sözlerinin yankısını kulağımda, orman zeminini de ayaklarımda hissedebiliyordum.

Uzun süredir annemi rüyamda görmediğim için sinirim bozulmuştu ve saat henüz çok erkendi. Sebebini tahmin ettiğim için umursamamaya çalıştım ve ciğerlerimi boşaltacak güçlükte bir of çekerek yatağımdan kalktım, artık uyumam mümkün değildi.

Karanlık ve sessizlik içinde sezgilerimle önümü görmeye çalışarak aşağı kata indim ve mutfak dolaplarının altındaki gömme LED ışıkları açtım. Kahve makinemi çalıştırdıktan sonra arkadaki sürgülü cam kapıları açıp küçük verandaya çıktım. Yaz aylarının en çok ve tek sevdiğim yanı gece saatleriydi. Tene yapışan yumuşak, rahatlatıcı sıcaklık, yavaş tempo,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

mavi ve morlarla dolu gökyüzü, veranda ışıklarına karşı güve kanatlarının çırpılma sesi... Ayrıca sürekli olarak geçmiş gençlik zamanlarımın yazlarını anımsatıyordu bana. Genç ve sınırsız olmanın zamansız hissini yani. Hem tanıdık hem de heyecan verici, yumuşak bir şal gibi etrafımı sarardı hep. Sessizce düşünmenin, spontane maceraların, anın tatlılığının tadını çıkarmanın tam zamanıydı benim için.

Yaz gecesinden derin bir nefes aldıktan sonra kahvemi aldım ve kuzenimin en sevdiğim çocuğu Melis'in benim için yaptığı renkli çiçeklerle çevrili favori mor kupamı ve telefonumu alarak verandaya geri döndüm. Sallanan sandalyemin üzerine yerleştim ve bacaklarımı karnıma doğru çektim.

Kahvemden bir yudum alıp bilekliğime baktım, gümüş bandı ışıkta yumuşakça parlıyordu. Ortadaki küçük yıldız sembolü pürüzsüzdü ve dokunuşunun serinliğini bakarken bile hissedebiliyordum. Sade ama güzel bir tasarımdı. Her bastığımda, Çağatay nerede olursa olsun, uzak bir şehre gitmediği durumlarda tabii, onun bilekliğine ince bir titreşim gidiyordu. Bu minik mücevher parçası, bizim için metalden ve bir yıldızdan çok daha fazlasını barındırıyordu aslında.

Aklımdan geçeni yapıp yapmamak arasında kaldım. Parmağımı yıldızın hafif girintili yüzeyinde gezdirdim. En sonunda dayanamayıp yıldızın içine iki kez dokundum ve beklemeye başladım. Saat 4.30'a geliyordu.

4.31'de telefon ekranım aydınlandı. Gülümsemeden edemedim ve telefonu açtım.

"*Güzelim...*" Cennetten geldiğine inandığım o uykulu sesi duyar duymaz sıcak yaz gecesinde içimin titrediğini hissettim. "Rüyalar aleminde kayboldun herhâlde. Her şey yolunda mı?"

Ahizeye doğru kısık bir gülme sesi çıkardım. "Böyle şiirsel bir cümleyi kurma sebebinin saat olduğunu düşünmek istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Gerçekten de rüya gördüm, uyuyamadım."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay'ın telefonun diğer ucundan gelen hışırtılardan yastıklar arasında hareketlendiğini anladım. "Evet... Saatimiz..." dedi duraklayarak. Uykulu zihnini toparlamaya çalışır gibiydi. "Saatin... Şiirsel etkisini kabul ediyorum," dedi hafif gülerek. "Rüyanı anlatmak istiyor musun yoksa seni daha güzel rüyalarla uykuya döndürecek bir hikâye mi anlatayım?"

Biri görüyormuşçasına utancımı gizlemek için tırnaklarımı dudaklarıma götürüp gülümsedim. "Şu an seni duygusal bir moda sokup bu kötülüğü sana yapmayacağım." Duraksadım. "Ama hikâye güzel olabilir, sesin iyi geliyor."

Mızıkçı bir ses tonuyla gülüşünü duydum. "Anlatsan daha kolaydı, biliyorsun değil mi?"

"Çağatay..." dedim mızıkçılık sırası bana geçtiği için. "Senin fikrindi."

"Peki, o zaman," dedi nefes vererek. "Senin için güzel bir hikâye seçeyim... Bir zamanlar, çok uzaklarda..." Yatakta doğrulmaya çalıştığını sesinin değişiminden anladım. "Gecenin bir yarısı prensesini mutlu etmek için uyanan yakışıklı bir prens varmış. Bu prens, prensesinin gülüşünü dünyadaki tüm yıldızlardan daha parlak bulurmuş. Şimdi, bu prens, ne yaparmış biliyor musun?"

"Ne yaparmış?" Kahkahamı bastırmak için kendimi zor tuttum.

"Prens, prensesine dünyanın en güzel gecesini yaratmak için yıldızları bir araya getirirmiş." Cümlelerinde ara ara geri uykuya dalıyormuşçasına kaymalar oluyordu. "Her bir yıldız, prensesinin odasına ışık saçarak, onun karanlık rüyalarını aydınlatırmış. Ve böylece..." dedi ve duraksadı. Bir an geri uyuyakaldığını düşündüm. "Prenses her gece yıldızlar altında uyurmuş, hiçbir kötü rüya ona ulaşamazmış."

En sonunda bir süre cevap gelmeyince gülerek, "Bu zamana kadar senden duyduğum en utanç verici hikâye," dedim ve uyuyakalmadığını umdum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Aynen, kesin utanç vericidir. Hoşuna gitmediyse hiçbir şey bilmiyorum." Ahizenin diğer tarafından güldü. "Sen bana gülsen de prensin sana her zaman ışık saçmaya hazır," dedi alaycı bir sesle. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Gerçekten de bu utanç verici hikâyeyi duymak yerine uykuma geri dönmeyi düşlemeye başlamıştım. "Kahvemi içtikten sonra uyuyacağım. Verandada oturuyorum."

"Gece gece kahve mi Ece?" derin bir iç çekti. "Madem içiyorsun, yapacak bir şey yok. Ben de bir tane yapayım, buradan eşlik edeyim sana. Nasıl içiyorsun kahveni?"

İşte şimdi içimi durdurması mümkün olmayan bir sıcaklık basmış, kalbimin eridiğini hissetmiştim. "Saçmalama, sen uykunu açma sakın. Sabah işe gideceksin. Biraz sesini duymak için aradım, gerçekten yatacağım birazdan."

"İyi o zaman," dedi rahatlamış gibi. "O zaman bir an önce uyu, birkaç saat sonra iş görüşmen var. Uyuyamazsan da ara beni."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "İyi geceler."

"İyi geceler güzelim..."

Elbette daha sonra uyumadım. Sabahın ilk ışıklarını izledim ve bir fincan kahve daha içtim. Saat yaklaşmaya başladığında artık hazırlanmam gerekiyordu. Odama çıktım ve nötr tonlardaki nevresimlerle donattığım yatağımı toparladım. Üstüne de yere fırlattığım küçük yastıkları dizdim. Gömme dolabıma yaklaşıp dünden hazırladığım üstüme neredeyse beş beden büyük gelen gri blazer ceketimi, beyaz tişörtümü ve özel dikilmiş pantolonlarımdan yine gri renk olanı çıkartıp yatağımın üstüne attım. Önce makyajımı yaptım, allığı abartmayı unutmadım, her zaman taktığım inci kolyemi taktıktan sonra omzumu biraz geçen saçlarımı şekillendirmenin en iyi yolu olarak küçük bir kıskaçlı tokayla arkadan topladım. Perçemlerimi yüzümün önünde bir çerçeve gibi bıraktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Boy aynamın karşısında giyinirken omzumda oluşan morluk gözüme çarptı. Yakına gelip inceledim, yine nerede yaptığımı bilmediğim bir iz vücuduma yerleşmişti. Bunun için yakın zamanda doktora gitme zamanıydı artık.

Giyinirken farkında olmasam da omuzlarımdaki gerginlik ve midemdeki düğüm hissi yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Nabzımın hızlandığını ve derimin karıncalandığını hissediyordum.

Geniş çantamın içine tüm gerekli evraklarımı ve dizüstü bilgisayarımı koyduktan sonra akıllı saat Gadget'ımı koluma taktım. Bu saat benim işe giriş biletimden başka bir şey değildi. Evden çıkmadan saatimden hızlıca notlarımı, mülakatı yapacak kişilerin attığı mailleri tekrar kontrol ettim. Kapıma doğru yönelirken gözüme yazılım kitaplarımın arasından annemle çekilmiş çerçeveli fotoğrafım çarptı. Derin bir iç çekmekten başka hiçbir şey yapamayarak kısa topuk ayakkabılarımı giyerek dışarı çıktım. Arabama bindim.

Sabah trafiğine kalmamak için biraz daha erken çıkmam işe yaramıştı çünkü kendimi neşelendirmesi ve gerginliğimi bir nebze olsun hafifletmesi için açtığım parti müzik listemin ortasında bir anda navigasyonumun bozulduğunu fark ettim.

İçimden küçük bir küfür geçirirken donmuş ekranıma birkaç defa dokunarak düzelmesini umdum fakat bir hata mesajıyla beraber navigasyonum tamamen kapandı. Navigasyon olmadan oraya gitmem imkânsızdı, yolda kenara çektim ve sinirlenmemek için içimden kendimi telkinlere boğmaya başladım.

Arabamın bilgi-eğlence sistemini kapatıp tekrar açarak navigasyonun çalışmasını umdum fakat olmadı. Telefonumu USB kablosuyla arabamın sistemine bağlayarak arabanın yerleşik teşhis bağlantı noktasıyla arayüz oluşturabilen bir uygulamam vardı. Uygulama sayesinde arabanın bilgisayarından bir

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yazılım arızası veya bozuk bir navigasyon sistemi dosyası varsa o hata kodlarını okuyabilirdim.

Dizüstü bilgisayarımı hızlıca çıkararak SSH bağlantısıyla arabamın bilgi-eğlence sistemine bağladım. Sistem günlüklerini kontrol ettiğimde yakın zamanda yapılan başarısız bir güncelleme girişiminin navigasyon yazılımını bozduğunu fark ettim. Hızlı hareket etmem gerektiği için aklıma ilk geleni yaparak navigasyon yazılımının en son sürümünü araç üreticisinin resmî web sitesinden indirdim ve bozuk dosyaları değiştirerek güncellemeyi komut satırı aracılığıyla manuel olarak yükledim.

Arabamın sistemini yeniden başlattığımda navigasyon çalışıyordu. Ne olur ne olmaz diye sistem kaynaklarını boşaltmak için geçici dosyaları da temizledim, sistemin bir daha bozulmasına vaktim yoktu.

Bugünün daha ne kadar kötü geçebileceğini merak ederek yaptığım yolculuğumun sonuna geldiğimi ufuk çizgisine karşı kocaman görünen binaya yaklaştığımda fark ettim. Çok küçükken annemle beraber birkaç kez gelmiştim buraya. Cephesi güneşi kör edici ışıklarla yansıtan koyu renkli cam ve çelikten oluşan şık bir karışımdı. Mimarisi moderndi, hatta neredeyse brütalist, keskin açıları olan kale benzeri bir görüntüye sahipti. Küçükken beni biraz ürkütürdü bu görüntü. Etrafı dikenli tellerle kaplı yüksek güvenlikli çitlerle çevriliydi. Çitlerin kenarında duran büyük nizamiyeye yaklaştığımda güvenlikler plakamı onaylayarak beni içeri aldılar.

Uzun bahçede ilerledim ve büyük otopark içinde boş bir yer bulduğumda park edip titreyen ellerimle arabadan indim, çantamı aldım. Girişe doğru ilerlerken güvenlik kameralarına bakmadan duramadım, bu şeyler akla gelebilecek her açıyı işaretleyerek yaklaşan herkesi izlemek üzere dönebiliyordu. Sıradan üniformalı gardiyan diyebileceğim insanlarsa sahada ve otoparkta devriye geziyordu. Kim işini bu kadar ciddiye alırdı ki?

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

İçeri girdiğimde kendimi bir şirket ofisinden çok, yüksek güvenlikli bir araştırma tesisinin girişine benzeyen geniş bir lobide buldum. Küçükken annemin çıkmasını bu lobide otururak beklediğimi hatırladım. Zemin cilalı beyaz mermerden yapılmış ve duvarlar, şekilleri ve renkleri ustalıkla değiştiren soyut sanatın sergilendiği büyük dijital ekranlarla süslenmişti. Resepsiyon masası, siyah camdan yapılmış uzun, şık bir konsoldan oluşuyor ve üzerinde şık, resmî kıyafetli birkaç personel bulunuyordu. Özgüvenli görünmeye çalışarak fakat içimden ağlayarak yavaşça onlara yaklaştım. Personellerin yakalarındaki parlak rozetleri klinik LED aydınlatmalar altında parlıyordu.

"Merhaba, iş görüşmesi için geldim," dedim gülümseyerek ve çantamda cüzdanımı aramaya koyuldum.

"Merhaba, isminiz neydi?" dedi büyük bir dikkatle yüzümü inceleyen iri mavi gözlü kadın.

"Ece Özateş." Kimliğimi uzattım. Kimliğimi alıp sisteme giren kadın daha sonra bana sağ tarafı gösterdi. "Parmak izi ve biyometrik tarayıcı için güvenlik kontrol noktalarına geçebilirsiniz."

Farkında olmadan dudak kenarımın havaya kalktığını hissettim. Bu anlamsız adımları yaptığımıza inanamıyordum.

Denilen her adımı uyguladıktan sonra sonunda resepsiyonun ötesine geçtiğimdeyse güvenliğin daha da artışı karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Bana gideceğim odaya kadar eşlik eden personelle beraber yürürken her köşede gördüğüm kameralar beni rahatsız etmeye başlamıştı. Koridorda oradan oraya geçen çalışanların hepsi dönüp yüzümde bir anormallik varmış gibi bana bakıyordu, birden fazla kimlik doğrulama gerektiren çeşitli güvenlikli kapılardan geçiyorlardı.

Sonunda arkasında çeşitli laboratuvarların görülebildiği kalın, şeffaf cam duvarlarla kaplı bir koridora girdik. İçeride laboratuvar önlüğü giymiş bilim insanları gelişmiş makinelerle anlamadığım şeyler yapıyordu. Çalışma alanları, kolay

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

açıklanmaya meydan okuyan cihazlarla darmadağındı. Hava, makinelerin alçak uğultuları ve ara sıra ekipmanların çıkardığı bip sesleriyle doluyordu.

Uzaylı görmüşçesine gözlerini bana diken insanların içinde yürüdük ve yol sonunda asansörün önünde durduk. Yanımdaki personel gülümseyerek asansörün yanında yer alan dijital ekrana kartını okuttu ve bir kod girdi. Dijital bir ekran dışında duvarlar çıplaktı. Asansör kapısı alışılmadık derecede kalın görünüyordu, güçlendirilmiş çelikten yapılmış gibiydi.

"Türkiye'de gördüğüm en teknolojik yer herhâlde burası," dedim gergince gülümseyerek. O kadar uzun süredir beraber yürüyorduk ki bu adama artık bir şey demem gerektiğini hissetmiştim.

"Son teknoloji kullanmaya çalışıyoruz." şeklinde dünyanın en profesyonel olmayan cevabını verdi adam aynı şekilde bana gülümseyerek. Sonunda asansör aşağıdan bulunduğumuz kata geldiğinde kapı açıldı. Asansördeki biri laboratuvar önlüklü dört kişiyle bir anda gözlerim buluştu.

"Sekizinci kat, sağdan ilk oda Ece Hanım." diyerek beni asansöre yönlendirdi personel. Teşekkür ederek asansöre bindim. Tanımadığım insanlarla sessizlik içinde asansör çıkmak mı daha kötüydü yoksa beş dakikadır beraber yürüdüğüm adamla tek bir cümle konuşmak mı diye geçirdim içimden.

Asansörün içi de bir değişikti. Duvarlar pürüzsüzdü ve hafif yansıtıcı özelliğe sahipti, bedenin olduğundan daha geniş olduğu yanılsamasını veren soğuk, metalik bir malzemeden yapılmıştı. Tavan alçak ve yumuşaktı, eşit bir aydınlatma sağlayan yumuşak LED ışıklardan oluşan bir ızgarayla donatılmıştı.

Asansör yavaşça hareket ederken kapının bitişiğinde, bir dizi dokunmaya duyarlı ekran ve kadranın yer aldığı kontrol paneline gözüm çarptı. Kendi evimin girişine bunlardan yaptırabilirim diye düşünmeden edemedim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kafamı aşağı eğdim ve sabırla beklemeye başladım. Asansörün zemini pratik ama göze batmayan, kaymaz, kauçuk kaplı bir malzemeyle kaplanmıştı.

Ben henüz azar yemiş bir çocuk misali kafamı eğmiş asansör zeminini incelerken bir anda arkamda bir hareketlilik hissettim. Kafamı kaldırdığımda ilk gözüme çarpan siyahtan çok gümüş renginde, gömleğinin yakasına değecek kadar uzun saçlı ve orta yaşlı, laboratuvar önlüklü adamın birdenbire asansörün durma tuşuna basması oldu.

Kaşlarımı çatarak arkamdaki insanlara baktım. Onlar da şaşırmış ve tedirgin bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlardı. Tekrar gözlerimi adama çevirdim. Keskin elmacık kemikleri, yaşın etkisiyle hafifçe yumuşamış güçlü bir çene çizgisi vardı. Delici yeşil gözleriyle hepimize tek tek kısa bir bakış attı.

"Evet..." dedi bir anda sessizliği bozarak. "Sizi buraya neden topladığımı merak ediyorsunuzdur."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

HAFIZA

2012

Sabah saatim çalıp gözlerimi açtığımda başımda garip bir ağrı ve vücudumda dayanılmaz bir yorgunluk vardı. Dün dershanede kendimi çok yorduğumu düşündüm ve tek gözümü yarım açarak saate baktım. Geri uyumamak için kendimi zorluyordum ama uykuya yenik düştüm ve gözlerim tekrar kapandı.

Tekrar uyandığımda kapım tıklanıyordu. Büyük bir panikle gözlerimi tekrar açıp saate baktım, on beş dakika geçmişti. Yatakta doğrulmaya çalışırken babam kapıyı araladı. "Ece, haydi, geç kalacaksın." Daha sonra tekrar kapıyı kapadı.

Gözlerim yarı açık, kafam karışık hâlde yaşanan anı garipsedim. Babam yine ters tarafından kalkmıştı herhâlde, kapımı açıp da yüzüme bile doğru dürüst bakmadan kapattığı çok nadir olurdu.

Okuldan dönüp tekrar uyuyacağım saatin hayaliyle zar zor yataktan kalktım. Ayaklarımı sürüyerek bulanık görüşümle odamın içindeki banyoma yöneldim. Yüzümü yıkadıktan sonra aynada kendime baktım ama her zamanki uykusuz suratım dışında bir şey göremedim.

Banyo kapısını açıp odama tekrar girdiğimde bir anda donakaldım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kalbimin yavaş yavaş hızını arttırdığını ve terlemeye başladığımı hissediyordum. Nefesim boğazıma takılmış gibi bir hisle gözlerimi odamın üzerinde gezdirmeye başladım.

Odamın tam odak noktasında duran yatağımın üstü hayatımda daha önce görmediğim açık pastel nevresimlerden, bol miktarda yastıktan oluşuyordu. Çalışma masamsa açık ahşap tonlarında bana ait olmadığı her hâlinden belli olan eşyalarla doluydu. Odamın diğer tarafındaki oturma alanımda ise daha önce görmediğim şık bir kanepe ve küçük bir sehpa duruyordu. Duvarlara baktığımdaysa midem bulanacak gibi oldu. Hiç dinlemediğim müzik gruplarının çerçeveli posterleri, raflarda hiç okumayacağım kitaplar...

Masama doğru küçük adımlar atarken üzerindeki duvarda asılı olan panoya gözüm çarptı. Hiç gitmediğim konser biletleri ve en kötüsü de hiç tanımadığım insanlarla fotoğraflarım...

Mideme yumruk atılmış hissiyle başa çıkmaya çalışarak hemen odamın kapısını açtım. Koridora çıktığımda bir saniyeliğine duraksadım. Kafam mı karışıktı acaba? Zihnimin normal çalışması için ona bir süre izin verdim. Ama hiçbir şey normalleşemedi.

"Anne?" diye seslendim titreyen sesimle. "Anne?" Daha yüksek sesle tırabzanlardan aşağı kata doğru seslendim.

"Ece?" diye seslendi babam birkaç saniye sonra. Kafasını merdiven boşluğundan yukarı doğru uzatıp bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerimi hızlıca kırpıştırdım. "Baba, buraya gelir misin hemen?"

Babam pek de hızlı sayılmayacak şekilde bir kat çıkıp koridorda bana yaklaşmaya başladı. "Ne oldu?"

"Baba," dedim güçlükle yutkunarak. "Odamdaki bu eşyalar nereden çıktı?"

"Hangi eşyalar?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hepsi." Panikle ve hızlı adımlarla odama döndüm ve kapıyı sonuna kadar açıp elimle içeriyi işaret ettim. "Bunların hepsi nereden geldi?"

Babam kaşlarını çatarak içeri girdi ve etrafa bakındı. "Hangi eşyaları diyorsun?"

"Baba bunlar!" diye bağırdım daha fazla sinirimin bozulmasını ve anlaşılmamayı kaldıramayarak. "Bu koltuk, bu masa, masanın üstündeki eşyalar..." Hepsini tek tek yanlarına gidip babama işaret ediyordum. "Bu fotoğraflardakiler kim ayrıca?"

Babam iri kahverengi gözlerini açmış dünyanın en saçma cümlelerini sarf ediyormuşum gibi bana bakarken herhangi bir cevap vermeyişi üzerine "Annem nerede?" dedim ve hışımla onun yanından koluna sertçe çarparak geçtim.

"Anne?" Odamın karşısındaki yatak odalarını açtığımda annemi görememekle kalmayıp hiç görmediğim eşyalarla tekrar karşılaştım. Olduğum yerde duraksadım. Beynime bir şey mi oluyordu? Düşünmeye çalıştığımda dünyaya gerçeklikten kopuk, sisli bir mercekle bakıyormuşum gibi hissettim. Korku hissi vücudumu ele geçirmeye başlamıştı.

"Baba?" dedim arkamda beni şaşkınca izleyen babama. "Annem nerede?" Sesim titriyordu. "Benim kafam karıştı galiba biraz."

Babamın bana yaklaşıp bana sarılmasını bekledim fakat kaşları çatık ve ağzı yarım açık bana bakmaya devam etti. "Şaka mı yapıyorsun?" dedi en sonunda düz bir sesle.

Ona inanamaz gözlerle bakma sırası bendeydi. "Sen..." dedi duraksayarak. "Kendi eşyalarını tanımıyor musun?" Eliyle içeriyi gösterdi. "Bunlar senin eşyaların."

"Değil işte," dedim sinirle. "Siz benden habersiz mi değiştirdiniz?" Babama doğru yaklaştım. "Bana doğru söyle. Ayrıca annem nerede?"

Babam bana doğru yaklaştı ve elinin tersiyle alnıma dokundu. Elini hızlıca ittim. "Ateşim falan yok. Annem nerede?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Annen gitti ya!" diye bağırdı sinirle.

"Nereye gitti? İşe mi?"

Bu cümlemden sonra babam apar topar bana hiç giymediğim kıyafetlerden oluşan dolabımdan seçtiğim kot pantolon ve bir kazakla üstümü değiştirtti ve hayatımda ilk kez gördüğüm bir BMW X3'ün yan koltuğuna oturttu.

Korku ve gerginlikten midem ağrıyordu, babamsa yüzüme bakmıyordu. Derin nefesler alırken annemi aramak için telefonumu çıkardım. Saçma sapan bir arka plan yerleştirilmiş ekranımı açmaya çalışırken telefon şifremi kabul etmedi. Tekrar denedim, kabul etmedi, tekrar denedim...

Sinirle telefonumu arabanın içinde yere fırlattım ve babamın arabanın yan boşluğuna koyduğu telefonunu aldım. "Şifren ne?" diye sordum sinirle.

"Ne yapacaksın?"

"Söyler misin?"

Babam şifresini söyledikten sonra rehberinden annemi arama tuşuna bastım ve kulağıma götürdüm.

"Kimi arıyorsun?" dedi babam hızla park yerinden çıkarken.

"Annemi!" dedim endişeyle. "İşten çıkıp yanıma gelsin." derken telefonunun kapalı olduğunu fark ettim. "Telefonunu kapatacak zamanı mı buldu?"

Babam tek kelime etmeden olabildiğine hızlı sürerek bizi bir yere yetiştirmeye çalışıyordu. "Kafanı dün bir yere vurdun mu?" diye sordu babam yolun ortasında.

"Hayır, ne vurması ya?" sesim titriyordu. "Dershaneye gittim, eve geldim, dizi izleyip yattım."

Aklımdan geçen düşünceleri ve felaket senaryolarını susturmaya çalışırken kusmamak için kendimi zor tuttum. Babam yarım saatin ardından bir hastaneye yanaştığında endişeli gözlerle ona baktım. "Senin hastaneye gitseydik en azından." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babam çevik bir manevrayla park yerine ilerlerken "Benim hastanem zaten," dedi.

Park edip hızlıca arabadan indik ve babamın beni yönlendirmesine izin verdim. Annemin bir an önce telefonunu açmasını umuyordum, babamın beni anlaması şu noktada mümkün görünmüyordu.

Babam hızlı adımlarla benimle beraber hastanenin koridorlarında ilerlerken herkes babama selam veriyordu. Babam kimsenin suratına bakmadan direkt danışmaya yöneldi.

"Günaydın Barbaros Hocam," dedi danışmadaki kadın donuk bir sesle.

"Atilla burada mı?"

"Burada, odasında."

"Hastası var mı?"

"Şu an yok hocam."

Babam apar topar beni asansörle yukarı çıkarırken "Kime gidiyoruz?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

"Bir şey yok, korkma." diye telkin etmeye çalıştı.

Katta inip hızlıca babamın peşinden girdiği odaya yönelirken kapının yanındaki nörolog yazısı gözüme çarptı. Babamla isminin Atilla olduğunu öğrendiğim kişi selamlaştılar.

"Ece'de şu an ani bir hafıza kaybı var, ortamları ve insanları tanıyamamayla uyandı," dedi gergin bir ses tonuyla. Elini ensesine götürdü. "Bir bakalım mı?"

Atilla hızlıca yerinden kalktı. "Ececiğim," dedi bana doğru yürürken. "Hangi konuda kafa karışıklığı yaşıyorsun?"

Kalbim hızla atarken yutkundum. "Sabah uyandım, elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Odama geri girdiğimde hiçbiri benim eşyam değildi." Duraksadım. "Kafam mı karıştı diye düşündüm ama şu an zihnimde hiçbir farklılık hissetmiyorum. Evim tanıdık ama içindeki eşyalar bana ait değil.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babamın arabasını da tanımadım, hatta başka bir hastanede çalışıyordu..."

"İsmini, soy ismini, annenin ve babanın isimlerini söyleyebilir misin? Şu an neredesin, saat kaç ve tarih nedir?"

"Ece Özateş. Serap Özateş. Barbaros Özateş. Hastanedeyiz, 14 Nisan Perşembe. Saat..." Etrafıma bakındım. "Saat yok etrafımda."

"Yakın arkadaşların kimler?"

"İdil, Sinem, Yağmur..." Babam kafasını bana çevirdi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Sorun mu var?" diye sordu Atilla.

"Benim tanımadığım kızlar da olabilir," cevabını verince Atilla'yla endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Peki," diye sorularına devam etti Atilla. "Sabah uyandığında mı başladı bu? Gece yatarken böyle bir kafa karışıklığın var mıydı?"

"Hayır yoktu."

"Geçmişte daha önce böyle bir unutkanlık veya kafa karışıklığı yaşadın mı?"

"Hayır, ilk kez."

"Yakın zamanda herhangi bir kafa yaralanman oldu mu? Bir kaza da olabilir."

"Hayır, kafamı hiçbir yere çarpmadım. Hiçbir kazam olmadı."

Devamında kullandığım herhangi bir ilaç, takviye olup olmadığını, ailede kronik veya nörolojik hastalık öyküsü olup olmadığını sordu. Hepsine verdiğim olumsuz cevaptan sonra "Son zamanlarda ciddi bir stres yaşadın mı? Anneni çok mu düşünüyordun?" sorusu geldi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Göğsümden mideme doğru ani bir şeyin düştüğünü hissettim. Hemen babama döndüm. "Nasıl yani?" dedim hızlıca. "Ne konuda düşüneceğim?"

"Tamam," dedi Atilla kısa keserek. "Şuraya biraz oturabilir misin?" Muayene masasını işaret etti.

"Annem konusunda neyi düşüneceğim?" diye tekrarladım bana denileni yaparken. Tüm vücudumdan ateş çıkıyor gibi hissediyordum.

"Birazdan konuşacağız Ececiğim, sakin ol bakalım biraz." Atilla bana doğru yaklaştı ve küçük bir ışıkla göz bebeklerimin ışığa tepkisini kontrol etti. Daha sonra gülme, kaş çatma, kaş kaldırma gibi eylemleri yaptırdı. Tüm bunları yaparken endişeli gözlerle babama bakıyordum. Bana tek bir şey söylemesi için. Yutma, konuşma ve işitmeyle alakalı birkaç test daha yaparken aklım sadece annemdeydi.

"Anneme bir şey mi oldu?" diye tekrarladım sorumu Atilla bana dirence karşı itme ve çekme testi yaparken. Cevabını duymamak için sormaktan kaçınsam da aklımdan çıkmıyordu.

"Olmadı, konuşuruz," dedi babam benden göz temasını çekerek.

Atilla tüm kontrollerini yaptıktan sonra babama doğru yaklaştı. "Bir MR taraması isteyeceğim. Nörolojik bir durum çıkacağını düşünmüyorum, dissosiyatif amnezi olabilir. Sonuca göre hareket ederiz."

"Bugün çıkarırsınız sonucu, değil mi?" diye sordu babam hızla.

"Çıkarırlar."

Babamla hızlıca odadan dışarı çıktık. "Baba, ne zaman söyleyeceksin?" Yalvaracak durumdaydım.

"Korktuğun bir durum yok," dedi babam yürürken. "Şu MR'ı çektirelim daha sonra tekrar konuşuruz."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hızlı adımlarla babama yetişmeye çalışırken bu kâbustan uyanmak istedim. "Bana ne oluyor, anlamıyorum."

MR çektirip, saatlerce hastanede babamla tek kelime etmeden geçirdiğimiz süre sonunda taramanın temiz çıktığı haberini aldık. Babam hiç durmadan devamlı olarak farklı telefon görüşmeleri yapmak için yanımdan ayrılıyordu.

Beni odaya sokmadan önce sadece kendisi Atilla'yla, daha sonra başka bir kattaki doktorla görüştü. Babamın içeriden çıkmasını beklerken psikiyatristin yanında olduğunu kapının yanındaki isimlikten anladım.

"Azra Hanım'la biraz konuş bakalım," dedi babam içeriden çıkarken. "Epilepsi, felç ya da başka bir beyin fonksiyon bozukluğun yok. Azra Hanım durumu bulacaktır."

Hızlıca ayağa kalktım. "Beni oradan oraya sürükleyeceğine anneme ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"İçeride konuşacaksınız. Ben bekliyorum burada seni."

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim ve içeri girerek kapıyı hızlıca yüzüne kapadım. Bunu bana neden yaptığını anlayamıyordum. Bana söylemediğine göre korkunç bir durum mu vardı? Düşünmeyi engellemek için kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Merhaba Ece, hoş geldin."

Kafamı sallayarak uzun kahverengi masasının hemen önündeki rahatsız koltuğa oturdum. Uzun kumral saçlı, beyaz tenli, çekik gözlü, genç, güzel bir kadındı. Bir süre sonra o da yavaşça kalkıp benim koltuğumun karşısına oturdu.

"Kafa karıştırıcı bir sabah yaşıyormuşsun. Neler yaşadığını daha iyi anlayabilmem için hafızandaki bu değişiklikleri fark etmeden önce hatırladığın son şeyi bana anlatır mısın?"

Derin bir iç çektim. "Dünden başlayayım o zaman," dedim titreyen sesimle. "Çarşamba günüydü, sabah gayet normal bir şekilde uyandım. Annemle kahvaltı yaptık, babam hastaneye

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

erken gitmişti. Daha sonra annem beni okula bıraktı, derslere girdim, ders çıkışı dershaneye gittim. Biraz yorulmuştum açıkçası, zihnim çok doluydu. Akşam 08.00'de çıktım ve eve geldim. Annem, babam, ben yemek yedik beraber. Ben daha sonra odama çıktım ve dizi izleyip uyudum. Bu kadar. Bu sabah uyandım, biraz yorgun uyandım yine, dünden olduğunu düşündüm. Banyoya gittim, elimi yüzümü yıkadım. Odama geri girdiğimde hiçbir eşyamı tanıyamadım." Duraksadım. "Açıkçası, duvarda birileriyle fotoğraflarım var ve onların kim olduğunu da bilmiyorum."

Azra anlayışlı ve meraklı gözlerle beni dinledikten sonra kafasıyla onayladı.

"Bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim Ece. Bu sabaha kadar gayet normal bir gün geçirmişsin gibi görünüyor. Şimdi bu duygu ve deneyimlere neyin sebep olabileceğini biraz daha anlamamıza yardımcı olmak için, daha önce buna benzer olaylar yaşadın mı, çevreni ya da hayatındaki insanları tanıyamadığın oldu mu söyleyebilir misin?"

"Hayır!" dedim hızlıca. "Hiç olmadı."

"Peki," dedi not alırken. "Kendini çok yorgun hissettiğinden ve kafanın meşgul olduğundan bahsettin. Son zamanlarda düşüncelerini meşgul eden şeyin ne olduğunu söyleyebilir misin? Okulda, evde veya arkadaşlarınla hiç stres yaşadın mı?"

"Stresli olduğum hiçbir şey yok şu an hayatımda. Sadece hafta içi dershanem olduğu günler yoruluyorum ama hep olan bir şey bu. Çok fazla ders ve bilgi aktarımı olduğu için. Başka hiçbir sorunum yok kimseyle."

Azra, anlayışla başını salladı ve not almaya devam etti. "İlk kez böyle bir deneyim yaşamak oldukça rahatsız edici olmalı. Gününün normal geçtiğini ve özellikle stresli hissetmediğini söyledin, bu da bazı yaygın tetikleyicileri ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor açıkçası çünkü bu senin için alışılmadık bir olaysa, psikolojik olanlar da dâhil olmak üzere tüm olasılıkları

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

göz önünde bulundurmamız gerekir. Bazen zihin, bilinç düzeyinde rahatsız edici olarak algılayamadığımız olaylara beklenmedik şekillerde tepki verebilir." Not alması bittikten sonra kalemini defterinin üstüne koydu ve doğrudan gözlerime baktı. "Dün annenin seni okula bıraktığından bahsettin, değil mi?"

Kafamla hızlıca onayladım. Azra bir süre sessiz kaldı. "Annen sanıyorum..." dedi duraksayarak. "İki aydır kayıp olduğu için bu cümlenin üstünden biraz geçmemiz gerekiyor gibi hissediyorum."

Geri kalan hiçbir şeyi duyamadım. Kulaklarım çınlamaya ve vücuduma bir ısı yayılmaya başladı. "Nasıl yani?" dedim başım dönerken. Bir anda kendimi ayakta buldum. "Nasıl kayıp?" Kendi kendime odada dolanmaya başladım. "Nasıl kayıp?" Midemin kasılması yüzünden panikle ellerimi karnıma götürdüm.

"Özür dilerim Ece, seni panikletmek istemedim." Azra ayağa kalkıp koluma dokundu. "Biraz duralım. Bir yanlış anlaşılma ya da kopukluk var gibi görünüyor."

"Ne kopukluğu?" diye bağırdım. Daha fazla nefes alabilecekmişim gibi kazağımın boğazını çekiştirmeye başladım. Daha dün kanlı canlı oturduğum annemin iki aydır olmadığını söylüyordu. Bayılacak gibi hissettiğim için koltuğa tutundum.

"Bu kafa karışıklığından korkmanda bir sakınca yok, şu anki koşullar altında bu tamamen normal. Konuşup çözeceğiz bunu."

"Babamı çağırır mısınız?" dedim burnumu çekerek. Ağlamamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. "Babam beni alıp götürebilir mi?"

Azra beni tutunduğum koltuğa yavaşça tekrar oturttu. "Babanla elbette konuşacaksın ama bu kafa karışıklığını beraber daha rahat çözeceğimize inanıyorum. Bana bir şans verir misin?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Anneme ne olduğunu söyleyin," dedim elimin tersiyle damlamasına fırsat vermediğim gözyaşını silerek.

Azra oturduğum koltuğun kolçağından bana doğru eğildi. "Babandan öğrendiğim kadarıyla iki ay önce bir tartışma sonucu evden çıkmış. O günden beri hâlâ ulaşmaya çalışıyor herkes ona. Ailen, polisler..."

Duyduklarım karşısında şok yaşıyordum. Hiçbir şey gerçek gelmiyordu. Yalvarır gözlerle Azra'ya baktım. "Ben rüya mı görüyorum?" Yüzüm buruşmaya başlamıştı. "Rüya görüyorsam beni uyandırır mısınız?"

Azra uzanıp kucağımdaki ellerimi tuttu. "Rüya görmüyorsun Ece. Ağlayıp nasıl hissettiğini ifade etmende bir sakınca yok, kendini tutmak zorunda değilsin. Bu çok kafa karıştırıcıdır eminim, neler olduğunu anlamana yardımcı olmak için buradayım."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken kafamdan binlerce soru işareti geçiyordu. Beni hemen şu an uyutmalarını istedim, zihnim susmuyordu. "Bazen zihnimiz çok canlı anılar ya da inanılmaz derecede gerçekçi hissettiren deneyimler yaratabilir. Bu bizim için stres ya da kayıpla başa çıkmanın bir yoludur. Şu an güvenli bir alandasın, ne hissediyorsan ya da düşünüyorsan onu paylaşmanda hiçbir sakınca yok. Bunu birlikte anlamlandırmak için buradayız."

Azra'yı dinlemiyordum bile.

"Annem öldü mü?" Sorarken korkuyla Azra'nın gözlerine baktım ve bana doğruyu söylemesini umdum.

"Hayır," dedi hızlıca. "Böyle bir bilgi kimsede yok. Şimdilik hâlâ aranıyor."

Rahatlamaya çalışsam da rahatlayamıyordum.

"Daha dün onunlaydım," dedim hıçkırırken. "Bu nasıl olabilir?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Anılarınla şu andaki gerçeklik arasında kafa karıştırıcı bir tutarsızlık yaşıyor olabilirsin. Zihninin şu anki gerçeklikte teselli bulmaya çalışması olası oluyor bu durumlarda. Annenle birlikte olduğuna dair anılar, özellikle de onun yokluğunu derinden hissediyorsan, zihnimiz canlı anılar yaratabilir, hatta stres veya keder zamanlarında bizi duygusal acıdan korumak için gerçeklik algımızı değiştirebilir."

Sessiz kaldım. Dün her şey o kadar gerçekti ki. Ondan önceki gün de. Ondan önceki gün de. Bunları kafamda yaratmam neredeyse imkânsızdı.

"Bu anıları yavaşça keşfetmek için birlikte çalışalım, ne dersin? Dün onunla geçirdiğin günü anlatabilir misin bana? Hatırladığın herhangi bir ayrıntı çok yardımcı olabilir. Bu anıları anlamak, zihninin nasıl işlediğine dair bize ipucu verebilir."

Azra bana masasında duran peçeteden uzatınca elinden aldım ve burnumu silerek sakinleşmeye çalıştım. Zihnimi çalıştırmak için çabalıyordum.

"Düşünüyorum..." dedim karşıdaki duvara bakarak. Azra o sırada kalkıp kendi yerine geçti. "Dün hiç spesifik bir şey yaşanmadı. Her şey çok normaldi. Annem ve babamın arası da gayet iyiydi. Annem sevmediğim bir yemek yapmıştı, biraz o konuda tartıştık ama ciddi bir şey değildi. Sabah da beni her zamanki gibi uyandırdı, arabada en sevdiğimiz şarkıyı açtık beraber. Ben dershaneye geçerken beni aradı, telefonla konuştuk. Akşam evde, odamda dizi izlerken bana meyve getirdi. Her şey çok normaldi. Verebileceğim hiçbir detay yok."

Azra notlarını almayı bitirdiğinde bana döndü. "Ailenle geçirdiğin çok sıradan bir güne benziyor, annenle yaşadığın normal etkileşimler ve anılarla dolu. Bu anıların canlılığı, onların ne kadar anlamlı olduğunu gösteriyor. Şimdi farklı bir gerçeklikle karşı karşıya kaldığında kafanın karıştığını hissetmen tamamen anlaşılır bir durum." duraksadı. "Bu kadar ayrıntılı ve spesifik anıların varlığı, ancak bildiklerimizle çelişmesi,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

zihninin seni bu rahatlatıcı anılara daldırarak seni acı veren veya stresli bir şeyden koruduğuna işaret ediyor olabilir. Bu bilinen bir psikolojik mekanizma. Kişinin mevcut gerçekliğiyle bağlantısını geçici olarak kaybedebileceği ve bunun yerine, özellikle stres veya travma altında daha rahatlatıcı bir alternatifle meşgul olabileceği duruma *dissosiyasyon* diyoruz."

"Bir dakika," diye araya girdim. "Anlamadığım bir konu var. Annemin iki aydır kayıp olduğunu söylüyorsunuz ve ben bu hastalığı şimdi mi geçiriyorum? Ben iki aydır annemin kayıp olduğu bilgisiyle yaşıyordum normalde öyle mi?"

"Güzel bir soru Ece." nefes verdi. "Bugün bana anlattıklarına bakılırsa, yakın zamandaki anılarınla şu anda farkında olduğun olaylar arasında bir kopukluk var gibi görünüyor. Bunlar sırasında muhtemelen son iki aydır zihnin, boşlukları daha rahatlatıcı veya normal hissettiren anılar veya deneyimlerle doldurarak seni annenin yokluğunun acısından koruyor. Şunu düşünelim; bu son iki ayın senin için nasıl geçtiğini adım adım keşfedebiliriz. Gün be gün neler yaşadığını anlamak, bunların ne zaman gerçekleştiğini belirmemize yardımcı olabilir. Gerçek olayların yerini koruyucu anılar almaya başlamış olabilir. İstediğin bir hızda ilerleyebiliriz."

"Hayır," dedim hızlıca. "Zihnim iki aydır beni bu şekilde koruyorsa, ben neden özellikle bu sabah her şeyi unutarak uyandım? Ben sadece annemin olayını değil, hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Babamın doktor olduğunu hatırlıyorum mesela ama bu hastanede değil, başka bir hastanede çalıştığını hatırlıyorum. Bunlarla ne ilgisi var her şeyin?"

"Bazen zihnin koruyucu mekanizmaları belirli olaylar veya çevrendeki değişiklikler tarafından tetiklenebilir. Yakın zamanda olmuş bir şey olabilir; belki belirli bir stres etkeni daha, anneni hatırlatan başka bir etken, hatta görünüşte alakasız bir şey, bilinçaltının travmayla başa çıkma biçimini değiştirmesine neden olmuş olabilir." Bana doğru biraz eğildi. "Artık anılarındaki tutarsızlıkların, babanın iş yeri gibi, farkında olman,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

zihninin bu koruyucu engellerle yüzleşmeye başladığını gösteriyor."

Tekrar arkasına yaslandı ve not defterini dizine doğru yasladı. "Beraber son zamanlarda nelerin değişmiş olabileceğini bulmaya çalışalım. Son birkaç gün içinde seni özellikle etkileyen veya duygusal hissettiren olağan dışı bir şey oldu mu?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

PLAN

2024

Birkaç saniye tek kelime edemeden don tepkisi vermiş biçimde orta yaşlı adama bakakaldım. Kalbimdeki küçük kıpırdanmalar kendini belli etmeye başlamıştı. Kimseden ses çıkmayınca kafamı arkamda benimle beraber bekleyen insanlara çevirdim. Kimsenin gözünde panik ve korkudan başka bir şey göremiyordum.

"Nasıl yani?" dedi sonunda erkeklerden biri. Bakışlarımı merakla ona çevirdim. Köşeli yüz hatlarıyla ve 1.80'e yakın boyuyla dikkat çekici biriydi. Siyah saçları kısa ve arkaya doğru taranmıştı. Takım elbisesi alışılmadık ince çizgili desenlere sahipti, içine de koyu tonlarda bir ipek gömlek giymişti. Gösterişli lüks saatine ve özel yapım olduğu her hâlinden belli olan yüzüğüne bakmadan edemedim. Oldukça frapan bir stile sahip olduğunu söyleyebilirdim.

Laboratuvar gömlekli orta yaşlı adam iç çekti. "Şu anda bu asansörden çıkamazsınız çünkü sizi buraya ben getirdim."

"Onu anladık da..." diye devam etti kurnaz bakışlı tuhaf çocuk. "Ne anlamda asansörde tutuluyoruz yani?"

"Siz kimsiniz beyefendi?" Bakışlarımı hemen yanımda duran diğer erkeğe yönelttim. Hafif dağınık kumral kıvırcık saçları, cana yakın bir görünümü vardı, biraz da kirli sakalı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Rahat bir kot pantolonu, sade düğmeli bir gömleği ve elinde tuttuğu bir blazer ceketi vardı. Omuzunda ise ağır olduğu her hâlinden belli bir postacı çantası.

"Ben Tolga Duran." Adamın vücut ve kol hareketleri o kadar rahat ve kendinden emindi ki şu an bize yaptığı şeyi her gün birine yapıyor gibi görünüyordu. İyi dikilmiş bir pantolonu ve şık, düğmeli bir gömleği vardı. Deri kayışlı, klasik, muhtemelen vintage kol saati göze çarpıyordu. "Burada, Chronos Technologies'de, Kuantum Araştırma ve Geliştirme Direktörüyüm. Aynı zamanda Janus Projesi'nin bölüm lideriyim."

Birkaç saniye süren anlamsız sessizlikten sonra ağzından kahkaha kaçan ilk kişi ben oldum. Bir anda tüm gözler bana döndü. "Ne direktörüsünüz, pardon?"

Tolga yeşil gözlerini gözlerimde gezdirdikçe rahatsızlığım artıyordu. "Kuantum Araştırma ve Geliştirme."

Ağzımdan tekrar alaycı bir gülümseme kaçtı. "Burada öyle bir bölüm yok." Ellerimi iki yana açtım. "Siz kimsiniz?"

"Çalıştırın şu asansörü." Kıvırcık saçlı çocuk asansörün dokunmatik ekranına hamle yapacakken Tolga onu kolundan tutarak durdurdu. "Bana temas edemezsiniz!"

"Benim asansör korkum var." Ses bu sefer kahverengi gevşek saç örgülü, minyon, pastel tonlarında giydiği elbisesi ve sevimli babetleriyle kıvırcığın yanında duran kızdan çıkmıştı. "Lütfen asansörü çalıştırır mısınız?" Göz temasından kaçınarak yere bakıyordu.

"Bana müdahale etmezseniz şayet, size gerek kalmadan asansörü ben çalıştıracağım." diye cevapladı Tolga.

"Tamam, söyleyin derdinizi." Bakışlarımı muhtemelen şu an aramızdaki en zengin görünen çocuğa tekrar çevirdim.

Tolga derin bir nefes aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Şu an söyleyeceğim şeyin... En azından bazılarınız için... Son derece sıra dışı ve şüphesiz kafa karıştırıcı olduğunun farkındayım, bu yüzden kendimizi içinde bulduğumuz kritik

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

koşulları açıklamak için elimden geleni yapacağım." Tolga duraksadı. Ne söyleyeceğini kestirmek benim için çok zordu. En önemli soruysa neden bu konuşmayı asansörde yaptığımızdı.

"Öncelikle, şu anda her biriniz, bir şekilde orijinal paralel evreninizden alternatif bir evrene geçişinizle sonuçlanan son derece nadir ve kasıtsız bir olaylar dizisinin parçasısınız." Bir anda gözlerim açıldı ve Tolga'ya dikkat kesildim. "Bu, sistemlerimizin henüz yakın zamanda tespit ettiği bir kuantum anomalliği tarafından tetiklendi."

Kıvırcık saçlı çocuk konuşacakken Tolga elini kaldırarak onu susturdu ve devam etti. "Paralel evren terimine alışık olmayabilirsiniz. Paralel evrenlere ilişkin anlayışımız, evrenimizin birden çok versiyonunun aynı anda var olduğunu ve her birinin her seçim ve olayın sonuçlarına göre biraz farklılık gösterdiğini öne süren çoklu evren teorisine dayanmaktadır. Normalde bu evrenler, evrenin sağlam doğası nedeniyle kesişmez. Ancak bazı nadir kuantum koşulları altında bu engeller geçirgen hâle gelebilir. Biz bu şirkette bu nadir koşulları geliştiriyoruz."

Duyduklarım hakkında ne düşünmem gerektiğini test etmek için asansördeki diğer üç kişiye bakış attım. Onlar da önce bana, sonra birbirlerine baktılar.

"Bu binada rutin asansör yolculuğu yapmanız gereken bir sırada, şu an bulunduğumuz normalde yasaklı olan bu asansöre binerek her biriniz alternatif bir evrene kaydırılmışsınız. Bu yer değiştirme sadece kafa karıştırıcı değil aynı zamanda potansiyel olarak tehlikelidir de. Uzun süreli yerli olmayan bir evrendeki mevcudiyet kuantum uyumsuzluğuna yol açabilir; moleküler ve kuantum imzanızın bu evrenin rezonans frekanslarından giderek daha fazla saptığı bu durum, ciddi fizyolojik ve varoluşsal anormalliklere neden olabilir ve esas olarak varoluşunuzun dokusunu tehdit edebilir, aynı zamanda evrenin yapısının istikrarını da bozar."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Elimi istemsizce anında boynuma götürdüm. "Bu sebeple arkadaşlar, düzeltici önlemleri hemen başlatmamız zorunludur. Amacımız sizi yerel evren imzalarınızla yeniden hizalamak ve güvenli bir şekilde geri geçişinizi sağlamaktır. Bunun kabul edilmesi zor bir şey olduğunu anlıyorum ancak lütfen bunu güvenli bir şekilde halledecek donanıma sahip olduğumuzdan emin olun. En büyük önceliğimiz sizin refahınız ve en önemlisi de şu anki evrenin doğal düzenini yeniden sağlamak." Bir an duraksadı ve bakışlarını yere çevirdi. "Sizi hızlı bir şekilde, şu anda, orijinal evrenlerinize geri göndermem gerekiyor."

Anılarımı ve az önce duyduklarımı bir araya getirmeye çalışırken, bu tuhaf açıklamayı kendi gerçeklik anlayışımla uyumlu hâle getirmeye çabalarken zihnim bir anda çok hızlı hareket etmeye başladı. Düşünmeden duramıyordum, hem de milyonlarca şeyi, aynı anda.

Varoluşsal anormallikler kelimeleri beynimde dönüp duruyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya ve göğsüm sıkışmaya başladı. Etrafımdaki diğer insanlara baktım. Benimle tamamen aynı şeyleri yaşıyor gibi görünmelerine rağmen hepsi yabancıydı. Kendimi bir an yalnız ve korkmuş hissettim.

"Tolga Bey," dedim az önce sakinleşmek adına kapadığım gözlerimi açarak. "Çok açık ve içten bir şekilde söylemeliyim ki siz kafayı yemişsiniz."

"Daracık bir yerde bu kadar insanı tutup saçma sapan konuşmanıza izin veremem," diye devam ettirdi kıvırcık saçlı çocuk. "Ayrıca burada korkan bir hanımefendi de var." Minyon kızı gösterdi. "Bizi derhâl çıkarın buradan!"

"Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini sizin açınızdan anlıyorum. Ancak sizi temin ederim ki bu hafife alınacak bir konu değil ve bizim gerçekliğimizin de sizin gerçekliğinizin de bütünlüğü risk altında." Arkasını hafifçe dönerek küçük ekranı gösterdi. "Orijinal evrenlerinize güvenli bir geçiş sağlamak için şu anda asansör sistemini stabilize ediyoruz. Biraz daha

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sabrınızı ve iş birliğinizi rica edeceğim. Önceliğimiz sizin güvenliğiniz ve her birinizin eski dünyanıza geri dönmesini sağlamak. Asansörden zamanından önce çıkmak, bu süreci tehlikeye atabilir ve geri dönüşü olmayan sonuçlara yol açabilir."

"Sen şu an bir şey mi yapıyorsun?" diye öne atıldı kıvırcık. Ondan cesaret ederek ben de hızlıca Tolga'ya doğru bir hamle yaptım.

"Her ne yapıyorsan ya şu an bunu durdurursun ya da aşağı geri indiğimde seni polise veririm."

Bu delinin şu an ne yaptığını anlamak mümkün değildi. Dedikleri gerçek olmasa bile beni bu asansörde düşme tehlikesiyle baş başa bırakması bile ürkmem için yeterliydi. Bir an önce buradan çıkmak istiyordum.

"Burada olup biten her şey sıkı mevzuat uyumu altında ve operasyonlarımız yakından takip ediliyor. Lütfen sakin olalım ve birlikte çalışalım. Yeniden kalibrasyonları ne kadar hızlı onaylarsak, herkesin ait olduğu yere güvenli bir şekilde dönmesini o kadar çabuk sağlayabiliriz."

"Beyefendi," dedim sinirle bir kez daha. "Ben sizin bu asansörünüze mi başka bir şeyinize mi bilmiyorum, ilk defa biniyorum. Benim evren değiştirmem falan imkânsız. Ayrıca ne paralel evreninden bahsediyorsunuz ya?" Destek almak için erkeklere bir bakış attım. İyi giyimli tuhaf çocuk sessizlik içinde arkadaki duvara yaslanmış, kaşları çatık öylece bekliyordu.

"Ben de öyle." diyerek arka çıktı bana kıvırcık. "Dediklerinizin hiçbir mantığa uyar tarafı yok. Bu yaptığınız şu an suç. Bir şey konuşmak istiyorsanız bizi bu asansörden indirin, öyle konuşalım."

Tolga derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Bana yardımcı olmayacaksınız maalesef bunu başlatmak zorundayım."

Bir anda kendimi Tolga'nın kollarına doğru hamle yaparken bulmuşken benimle beraber herkesin bir anda Tolga'nın üstüne çullandığına şahit oldum. İyi giyimli çocuk nasıl olduğunu

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hızından anlayamadığım bir şekilde Tolga'yı dizlerinin üzerine çöktürdü ve anında arkasına geçip kollarını Tolga'nın sırtında bağladı. Kıvırcık çocuk omzundaki çantayı hızlıca yere fırlatıp elinde tuttuğu blazerin kollarını Tolga'nın ellerine geçirmeye başladı. "Asansörü başlatın!" diye bağırdı bir yandan. Panik içinde arkamda duvarın dibine sinmiş minyon kıza baktığımda ondan bir yardım alamayacağımı anladım ve hızlıca asansörün yanındaki ekrana ilerledim.

Tolga'nın onu bırakmalarını, bu işten kaçamayacağımızı, şirketteki herkesin bizden haberi olduğu gerçeğini bağırırken iki erkek arkada onu etkisiz hâle getiriyordu.

Parmaklarımla ekrana bastığımda hem kart okutmamı hem şifreyi girmemi istiyordu.

"Kartını ver," diye seslendim erkeklere doğru. İyi giyimli çocuk ceketle bağladığı ellerini tutarken kıvırcık, Tolga'nın kemerine asılı olan kartı hızlıca çekti ve bana uzattı. Kartı okuttuğumda şifreyi istedi.

"Şifreyi söyle," dedim Tolga'ya dönerek.

"Şifreyi söyleyemem. Buradan erken çıkamazsınız."

"Sen nasıl bir aptalsın?" diye bağırdı frapan giyimli olan. "Sen de burada bizimlesin. Sen de mi bizimle gelecektin?"

"Asansörün ayarlarıyla oynamaya kalkmayın. Beni bırakın, konuşalım!" dedi yalvarırcasına Tolga.

"Şifreyi söyle!" diye bağırdı frapan giyimli çocuk tekrar ellerini arkada daha da sıkarken.

"Yapamazsınız! Beni dinleyin!"

Daha fazla kaybedecek zamanım yoktu. Deneyebileceğim tek bir yol vardı. Kolumdaki akıllı saat Gadget'ıma dokundum. Asansör ve şirketin sistemleri birbirine bağlı olmalıydı. Bakım ve izleme amacıyla bu şekilde olması muhtemeldi. Gadget saatim, şifreli kablosuz bağlantılar aracılığıyla çeşitli IoT cihazlarıyla arayüz oluşturabilirdi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hemen saatimi kullanarak IoT cihazları için optimize edilmiş bir dizi hackleme aracı içeren özel olarak geliştirilmiş bir yazılımı çalıştırdım. Cihazdaki güvenlik açıklarını taramasını, ağ dinlemesini ve şifre kırmasını umdum.

Sonunda asansör içindeki kablosuz ağları ve bağlı cihazları bulduğumda cihazın binanın daha geniş IoT ağının bir parçası olarak tanımlanan asansörün kontrol sistemini aldığını fark ettim.

Bir saatime, bir asansör ekranına bakarken duyduğum ani bir sesle hemen kafamı çevirdim. Tolga oturduğu yerden bacaklarıyla kıvırcık çocuğu tekmelemiş, çocuk arkadaki duvara yapışmıştı. Ani hareketle dengesini kaybeden frapan bağırmaya başladı. "Çabuk ol!"

Köşeye sinmiş kız üzerine kıvırcığın düşmesiyle kenara çekildi ve sonunda kendine gelip frapana yardım etmeye karar verdi. Küçücük hâliyle Tolga'nın kolundaki ceketi sıkmaya çalışıyordu. Tolga hareketlenmeye ve direnmeye başlamıştı.

Hızlıca arkamdaki sesleri duymadan tekrar saatime odaklanmaya çalıştım. Kalbim o kadar hızlı kan pompalıyordu ki başım dönmeye başlamıştı. Şifreyi kırmaya odaklanmak titreyen ellerimle zorlaşıyordu.

Güvenli olmayan MQTT güvenlik açığını kullanarak asansör ağıyla kablosuz bağlantı kurdum. Bu asansörün tam olarak ne işe yaradığını bilmediğim için tüm bu adımları korkarak yapıyordum. Erken açmanın bile tehlikeli olduğunu söylediği cihazı hacklemeye çalışmamın tek sebebi ironik şekilde hayatta kalmaktı.

Bağlandıktan sonra endüstriyel kontrol sistemleri için özel olarak tasarlanmış bir dizi sızma testi komut dosyasını dağıtmak için saatimi tekrar kullandım. Asansörün idari ayarlarında kullanılıyor varsayılan veya zayıf şifreleri belirledim. Yönetici erişimiyle asansörün kontrol arayüzünde saatimle gezinmeye devam ettim. Tolga'nın sesleri artıyordu. Odaklanmaya

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

çalıştım. İzlerimi kapatmak için kayıt işlevlerini devre dışı bıraktım ve asansörü, güvenlik kameralarının görünürlük olasılığının daha düşük olduğunu tahmin ettiğim katlar arasında duracak şekilde programladım.

Binanın güvenlik sistemine bağlanan ağ bölümünü de buldum. Sistemi yeniden başlatmak için bir komut gönderdim, böylece gözetim kaydında geçici bir kesintiye neden olacaktı bu.

Son olarak asansörün manuel geçersiz kılma sistemine eriştim.

Kafamı çevirdiğimde manzara çok kötüydü. Tolga'yı o kadar zor zapt ediyorlardı ki şok içinde kalakaldım.

"Hangi katta ineceğiz?" diye sordum bağırarak. "Bindiğimiz katta bir sürü güvenlik vardı."

"Her katta var! Boşuna uğraşıyorsunuz! O asansörle sakın oynama!" Tolga bana bağırırken duymazdan gelmeye çalıştım ve çaresiz gözlerle birinden yardım bekledim.

"Hâlâ ne yapıyorsun sen orada?" diye bağırdı frapan bana doğru. "Asansörü bozayım deme!"

"Hepimizi öldüreceksin burada!" Tolga da fırsattan istifade bana bağırmayı ihmal etmedi. Çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Bana sadece hangi kata gideceğimizi söyleyin."

"Ana lobinin iki kat aşağısına!" Gözlerimi frapanınkiyle buluşturdum. "-2'ye indir bizi!"

Ana asansör kumandalarını devre dışı bırakıp katı -2'ye ayarladım ve nefesimi tuttum. Eğer şu an bir hata yaptıysam, bunun neye mal olacağını bile bilmiyordum.

Asansör hareket ederken Tolga hareketlenmeye başladı. Kıvırcığın yüzü Tolga'yı tutmaya çalışmaktan kıpkırmızı olmuştu. Sabırsızlıkla bir onlara bir asansörün kapısına bakıyordum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sonunda -2'ye geldiğimizde manuel olarak kapıyı açma tuşuna bastım ve bekledim.

Kapı açılmadı.

Endişeyle arkamdakilere baktım, ne olup bittiğinin farkında değillerdi.

Kalbim atmaya başladı.

Tekrar bastım.

Kapı bir anda hızlıca açıldı ve kapıları yan duvarlara çarparak güçlü bir ses çıkardı. Kendimi arkadakileri beklemeden hızlıca dışarı attığımda arkamdan diğer kız koşarak çıktı. İyi giyimli çocuk Tolga'nın ellerini ceketle sıkıca sıkıp düğüm atarken kendi ceketini verdiği kıvırcık çocuk o ceketle Tolga'nın gözlerini kapıyordu.

Tolga'yı tamamen etkisiz bıraktıklarını düşündüklerinde kendilerini hızlıca dışarı attılar ve ben de saatimle asansör kapısını manuel olarak kapattım.

Kıvırcık ve tuhaf çocuk nefes nefese kalmış kendilerine gelmeye çalışırken yanımda duran kız bana döndü.

"Nasıl yaptın?" dedi gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde.

"Benim mesleğim bu," dedim hızlıca. "Neredeyiz şu an?" Etrafıma bakındığımda asansör boşluğunun karşısında olduğumuzu fark ettim. Bizi buraya getiren çocuğa döndüm.

"Burası..." dedi nefes nefese. "Servis personelinin asansör bakımı için kullandığı bakım merdivenleri, işçi platformları falan da burada." Hızlı adımlar ve hızlı nefeslerle öne doğru ilerlemeye başladı. "Bu platformlardan birine asansör boşluğunun içindeki servis kapısından gidiliyor."

Asansör boşluğunun yanındaki servis kapısının önünde durdu ve yere çömeldi. Kıvırcık onun yanına gitti ve başında beklemeye başladı.

"Burası şifreli," dedi kıvırcık kapıya bakarken.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

İyi giyimli biraz düşündükten sonra uzun bir kod girdi ve kapı açıldı. Bu çocuk kimdi? Bu şifreleri ve bu katı nereden biliyordu?

Bize herhangi bir direktif vermeden kendisini kapıdan içeri atan frapanın arkasından kıvırcık geçti. Hemen arkasından ben, benim arkamdan da diğer kız.

Bir anda kendimi loş ışıklı bir bakım tünelinde buldum. Beton zeminler, tavan boyunca açıkta kalan borular ve sert floresan aydınlatmalar vardı. Buradaki hava daha serindi, yukarıdaki ofis alanının kontrollü iklimiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Bu adamın neyden bahsettiğini bilen var mı?" diye sordum arkalarından koşarken.

Labirent gibi tünellerin arasından geçmeye başladığımızda önde koşan çocuğa güvenmek zorundaydım. Onların bana güvendiği gibi.

"Burada çalışan kafayı kırmış biri işte," dedi kıvırcık nefes nefese. "Çıkar çıkmaz icabına bakacağım."

Duvarlar soluk bakım etiketleri ve kazan dairesi, elektrik panelleri ve gizli servis çıkışı dâhil olmak üzere çeşitli bina tesislerine işaret eden oklarla işaretlenmişti. Uzaktaki makinelerin sesi ve ayak seslerinin yankısı, tünellere ürkütücü ve izole bir his veriyordu. Hemen buradan çıkmak istiyordum.

"Burası servis çıkışı," dedi frapan koşmasını yavaşlatarak. Elektrik paneli gibi görünen bir şeyin arkasına gizlenmiş bir yeri işaret ediyordu. Hızlıca paneli açtı ve güvenlik tuş takımını ortaya çıkardı. Başka bir kod girdikten sonra panel açılarak küçük bir yükleme alanına açılan ağır hizmet tipi bir kapıyı ortaya çıkardı.

"Bu iskeleyi gizli gönderiler için saçma sapan saatlerde nadiren kullanıyorlar. Buradan geçebiliriz."

Kıvırcık önce iskeleye sonra çocuğa baktı. "Sen burada mı çalışıyorsun?" dedi şüpheci ve nefes nefese bir tonlamayla.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hayır. Uzun hikâye." Tekrar kafasını iskeleye çevirdi. "Burası binanın arkasından geçen bir servis yoluna açılacak. Çöp imhası ya da teslimatlar için falan kullanılıyor. Çok yoğun şekilde izlenen bir bölge değil ama o adam birilerine haber verdiyse, bizim bu kata geldiğimizi bildiği için bizi diğer tarafta bekleyenler olabilir." Gözlerini bana çevirdiğinde benden bir şey beklediğini anladım.

"Bizi niye beklesinler?" dedim şaşkınlık içinde. "Ne yaptık ki biz? Şu an bu kaçış bile mantıksız." Kısa bir sessizlik oldu. Ellerimi iki yana açtım. "Teknolojik bir şey varsa yaparım ama gerisi yok bende. Güvenlik kameralarını kapattım."

"Bir dakika," dedi kıvırcık. Asansörden çıkmadan bir şekilde yanına almayı başardığı ağır çantasını hızlıca karıştırmaya başladı ve bir alet çıkardı. "RJ jammer tarzı bir aletim var."

Kaşlarımı kaldırıp anlamaya çalıştım.

"O ne?" diye sordu arkamdan duran kız sessizliğini bozarak.

"Sinyal kesici."

"İş görüşmesine gelirken sinyal kesici mi getirdin yoksa yanında taşıdığın rutin bir şey mi?"

"Ne iş görüşmesi?" dedi kafası karışık hâlde.

"Sen de iş görüşmesi için gelmedin mi?"

"Bu konuyu şu an kapatsak?" diye bağırdı frapan. "Acele etsek?"

"Neyse," dedi kıvırcık gerginlikle omuzlarını sallayarak. "Adı Spektral Girişim Oluşturucu diye bir şey aslında. Radyo dalgaları gönderip alabiliyor, bazı sinyalleri taklit edebiliyor ya da yanlış sinyal oluşturabiliyor."

"SDR mı bu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Kıvırcık anlamsız gözlerle bana baktı. "Bir fikrim yok. Benim işim bu değil. Sadece kullanmam gereken zamanlar oldu diyeyim." Gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. "Bunu kurabilirim ve yüksek bir alarm sesi çıkartabilirim, sahte radyo

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

iletişimi yayabilirim. Güvenlik ihlalini simüle edebiliriz yani. Güvenlik ekibi o tarafa koşar."

"Nasıl yapacağız onu?" diye sordu frapan, endişeli gözlerle bir bize bir etrafa bakarak.

Kıvırcık elindeki cihazla oynamaya başladı. Göz ucuyla onu izleyip aleti anlamaya çalışıyordum. Basit bir yapısı var gibi görünüyordu.

Kıvırcık tekrar kafasını kaldırdıktan sonra etrafa bakınmaya başladı. Biraz geride gördüğü tesisat dolabına doğru yaklaştı.

"Burada doğrudan güvenlik merkezine giden ağ kabloları olamaz mı?" dedi eğildiği yerde.

Hızlı adımlarla yanına gittim ve göz attım. "Sanırım," dedim emin olamayarak. "Planın ne?"

"Bu cihaz hızlı kurulum için tasarlanmış bir şey. Bunu fiziksel olarak ağ altyapısına bağlarsam uzaktan kontrol edilen sinyal gönderebilirim."

Kıvırcığın elinden hızlıca cihazı aldım ve bir Ethernet bağlantı noktasına bağladım. "Bunun için belirli komut dosyaların veya yazılımın önceden planlandı mı?"

"Hep bu komut üstüne çalışıyor zaten." Kıvırcık eğildiği yerden ayağa kalktı. "Haydi çıkalım!"

Hepimiz yavaşça kapıyı açtık ve ses çıkarmadan servis yoluna çıkmaya çalıştık. En önde frapan giyimli olan vardı, onun arkasındaysa ben. Görebildiğim kadar etrafa bakmaya çalışsam da şimdilik kimse görünmüyordu.

İyi giyimli yavaşça dışarı çıktı ve kapıyı açık tutarak hepimizin çıkmasına izin verdi.

"Oradalar!" diye fısıldadı kız bize doğru. Parmağıyla işaret ettiğimiz yöne baktığımızda bu tarafa doğru yaklaşan ve devriye gezen güvenlikleri gördük.

Kıvırcık hiç vakit kaybetmeden cihazındaki düğmeye bastı. İstemsizce bizi görmemelerini umarak yere eğildik ve

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

beklemeye başladık. Saniyeler içinde güvenliklerin neredeyse hepsi koşarak başka tarafa yönlendiler.

"Nizamiyeden çıkmak zorundayız," dedi frapan kaçan güvenliklere bakarken. Dışarıda yoklar ama kapıda olacaklar. Dikenli tellerden de geçemeyiz."

Kafamı kaldırdım ve etrafıma bakındım. Buradan geçmemiz gerçekten de imkânsızdı.

Hepimiz ellerimiz belimizde gözlerimize giren güneş ışıklarıyla etrafta bir kaçış yolu bulmaya çalışıyorduk.

"Burası işe yarar mı?" diye sordu kısık ve ürkek bir ses. Kızın gösterdiği güvenlik kulübesini andıran yere doğru baktım. "Soyunma odaları gibi görünüyor."

"İçeride biri var mı?" diye sordu kıvırcık.

Kız yavaş adımlarla kulübeye doğru ilerledi ve hafif şeffaf cam olan kısımdan içeriyi görmeye çalıştı. "Hayır. Sadece dolaplar."

Hızlı adımlarla kızı takip ettik ve içeri girdik. Dolaplarda düzgün bir şekilde saklanan şirket üniformaları duruyordu.

"Muhtemelen üçüncü vardiya çalışanları kullanıyor burayı. O yüzden şu an boş," dedi frapan giyimli. Tüm bu bilgileri nereden bildiğini bir şekilde öğrenmem gerekiyordu. Kaçmaya o kadar odaklanmıştım ki bana az önce asansörde söylenen şeylere sıra gelememişti.

Kız hepimize uygun üniformaları hızlıca dolaplardan temin etti ve nasıl doğru giyeceğimiz konusunda bizi uyardı. "Her zaman başlarını aşağıda tutuyorlar ve doğrudan göz temasından kaçınıyorlar. Bunu uygulamaya çalışın."

En bol ceketlerden birini aldım ve üstümü tamamen kapadım. Kendi pantolonumun üzerine giydiğim erkek pantolonuyla korkunç görünüyordum. Düşmemesi için belinden tutmam gerekiyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Erkekler umursamadan pantolonlarını çıkarmaya başladıklarında arkamı döndüm. Kıyafetlerini öylece yere atıp tamamen üstlerini değiştirmiş oldular. Kız ve ben çok tuhaf görünüyorduk.

"Sen biraz ilgi çekiyorsun sanki," dedim kıza bakarak. Fazla minyondu ve üniforma içinde kaybolmuştu. "Biraz hızlı geçmen gerekiyor güvenliğin önünden."

Hepimiz hazır olduğumuzda çok da fazla düşünmeden hızlıca ilerlemeye başladık. Biraz daha ilerlediğimizdeyse harika bir görüntüyle karşılaştık. Servis çıkışına doğru ilerleyen bir dolu işçi akımı. İyi giyimli kendinden emin ve tetikte bir şekilde önden onlara doğru ilerlerken akıllı saatimden yolumuzun üstündeki kameraların erişiminin kapalı olduğundan emin oldum.

"Vardiya değişimi," diye fısıldadı kıvırcık bize doğru dönerek ve gülümsedi. Biz de ona gülümsedik.

Servis çıkışına ulaştığımızda bize mükemmel bir koruma sağlayan vardiya değişimi başladı ve bölge öğle yemeği için ayrılan çalışanlarla dolup taştı. Bir anda kalabalığa karıştık. Servis çıkışından geçerek binanın arkasındaki ara sokağa girdik.

Ve bitmişti.

Dışardaydık. Hepimiz nefes nefese kalmış biçimde binaya yaslandık. Kıvırcık dizleri üstüne eğildi ve endişeli gözlerle etrafa bakındı.

"Biri neler yaşadığımızı anlatacak mı?" dedim sabırsızlıkla. "Sen..." İyi giyimliyi işaret ettim. "Bu kadar şifreyi, kodu ve şirketin planlamasını nereden biliyorsun?" Kıvırcığa döndüm. "Sen neden yanında sahte sinyal gönderici taşıyorsun?" En son da kıza döndüm. "Sen..." duraksadım. "Kimsin?"

"Asıl sen kimsin Mr. Robot?" dedi frapan giyimli. "Koca şirketin sistemine girebildin."

Hızlıca ona döndüm. "Etik hackerım ben." Boş gözlerle bana baktıklarını görünce devam ettim. "Beyaz şapkalı hacker

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yani. Olası tehditleri tanımlamak için sistem güvenliğini izinli olarak aşan kişi. O yüzden iş görüşmesine çağrıldım."

"Sen iş görüşmesine mi çağrıldın?" diye sordu kıvırcık.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Siz çağrılmadınız mı?"

"Bence asıl soru," diye araya girdi kız. "O adamın paralel evrenden kastı neydi?"

Erkeklerden herhangi biri cevap verir diye beklesem de kimse cevap vermedi. İkisi de sağa sola bakınmaya başladı.

"Kimse beni bilim kurgu filmlerine inandıramaz," diye cevaplamak zorunda kaldım. "Belki de bizi test ettiler, bilmiyorum. Hepimiz iş görüşmesine çağrıldıysak belki de bu şekilde bizi test ediyorlardır."

"Ben de iş görüşmesine çağrıldım," dedi kız sakin bir ses tonuyla. "Ama ben daha önce buraya gelmiştim zaten."

"Ben de," dedim hızlıca. "Benim annem eskiden bu şirkette çalışıyordu."

"Ben kaçıyorum." İyi giyimli çocuk bir anda hareketlendi. "Siz de burada daha fazla durmayın, bir daha da burasıyla iletişime geçmeyin."

"Nereye gidiyorsun hemen?" diye atıldım. "Hiçbir sorumuza da cevap vermedin."

"Sorgulamanızı önermem. Tek tavsiyem, onlardan uzak durup kaçmanız olur." Arkasını dönüp gidecekken tekrar seslendim.

"İsimlerinizi söylemeyecek misiniz?" Ben dışında neden kimse bu olayı ciddiye alıp birbirine yardım etmeye çalışmıyordu? Kimsenin az önce yaşananları açığa çıkarmak gibi bir niyeti yoktu.

İyi giyimli olduğu yerde durdu ve bize döndü. "Alaz," dedi hızlıca. Daha sonraysa koşarak sokakta ilerlemeye başladı.

"Ben Sıla," dedi sessiz kız yine çekingen bir tonlamayla.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Mete."

"Ben de Ece." Kısa bir sessizlikten sonra tekrar konuşma ihtiyacı hissettim. "Bu olan biteni nasıl öğreneceğiz?"

"Annen burada çalışıyormuş. Ondan bir şeyler öğrenebiliriz," dedi Mete dikkatle bana bakarken. "Hatta direkt onun yanına gidebiliriz. Seni buraya o göndermedi mi?" Sesindeki heyecan fark edilecek düzeydeydi.

Ne cevap vereceğimi düşünürken çantamdaki telefonun titreşimiyle dikkatim dağıldı. Çağatay arıyordu. Telefonu açıp ona beni acilen buradan almasını söyledim ve konum gönderdim. İçerideki arabamı nasıl alacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Annemle iletişime geçmemin bir yolu yok maalesef. Biraz karışık bir hikâye," dedim yavaşça. "Annem burada teorik fizikçi olarak çalışıyordu. Tam olarak ne üstüne çalıştıklarını hiçbir zaman bilemesem de..." duraksadım. "Paralel evren olmadığına emin gibiyim." Yarım ağız güldüm. Ağzımdan çıkan kelimelere inanmakta zorlanıyordum.

Mete biraz yere biraz gökyüzüne sonra da bana baktı. "Alaz'la aynı fikirdeyim. Ne olursa olsun, bu şirketten uzak duralım." Derin bir nefes aldı ve etrafa son kez bakındı. "Ben de gidiyorum, kimseye görünmeden kaçsanız iyi edersiniz."

Çok da fazla konuşmadan o da arkasını döndü ve gitti.

Şaşkınlık içinde bakakaldım. Neden herkesin bu kadar korktuğunu az önce asansörde ölmemek için direnen ben değilmişim gibi düşünmeye başladım.

"Nedense..." dedim arkalarından bakarken. "Bilip sakladıkları bir şey var gibi geliyor. Neden bizi uyarmak yerine kaçtıklarını anlayamıyorum."

"Aslında uyardılar," diye cevapladı Sıla. "İkisi de uzak durmamızı söylüyor."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babamla konuşacaktım. Annemin ne iş yaptığını biraz daha detaylı incelemenin tam sırasıydı gerçekten. Ondan sonra da doğru polise gidecektim. Bu yaptıkları yasal ve mantıklı değildi. Ayrıca arabam da orada kalmıştı.

"Buraya daha önce geldiğini söylemiştin," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ne için gelmiştin?"

Sesli bir şekilde telefonu çalan Sıla konuşmak için benden biraz uzaklaştı. Saniyeler sonra geri geldi. "Gitmem gerekiyor. Abim beni almaya geldi. Şirketin yakınlarına yaklaşmadan bir yerde durmasını istedim." Sertçe yutkunarak kafamı salladım.

"Tamam. Memnun oldum Sıla."

"Ben de memnun oldum. Dikkatli ol," dedi ve o da koşarak yanımdan ayrıldı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

YABANCI

2012

Okulun ilk günü.

İki yıldır her gün gittiğim okulumun ilk günü de denebilir.

Bir hafta boyunca evde kaldım ve Azra'yla iki kez daha görüştüm. İlaç tedavisi yerine psikoterapiyle bir süre daha ilerleyeceğimizi söyledi.

Bu hafta, her anı ürkütücü bir yabancılık duygusuyla renklenen bir dizi bulanık fotoğraf geçidi gibi geçmişti. Evimin içinde dolaşırken, çoğu kez kendimi anlam taşıması gereken nesnelere dokunurken buldum. Her odada hatırlayamadığım kahkahaların ve konuşmaların yankıları fısıldıyor, kalbim hatırlayamadığım anılar için acı çekiyordu.

Aslında sorun da biraz buradaydı. Ben hatırlayamıyor değildim.

Yanlış hatırlıyordum.

Bu da benim için gerçekleri hatırlayamamakla eşdeğerdi çünkü hangi anıların gerçek, hangilerinin olmadığını kestirmek benim için şu noktada oldukça zordu.

Bu süreçte sabit ama mesafeli olan babam, annemin hikâyeleriyle aradaki boşlukları kapatmaya çalıştı. Annemin mesleğini, çalıştığı yeri, nasıl tanıştıklarını doğru hatırladım. Babam mutfak masasında karşımda oturdu, yıpranmış ve

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yorulmuş elinde bir fincan kahve vardı, sesi alçak ve sabitti. Büyük sayılabilecek bir tartışmadan sonra ki kendisine göre çok mühim bir konu değildi, telefonunu evde bırakarak çıkıp gittiğini ve o günden beri haber alamadığımızı bana tekrar anlattı. Polislerin hâlâ aktif olarak onu aradığını, her gittiği yerde ondan bir iz bulmaya çalıştığını, bir yandan da bunu bize, özellikle de bana yaptığı için ona öfkeli olduğundan bahsetti. Başına bir şey gelmesinden endişe duyup duymadığını sorduğumda sessiz kaldı. Annemin bilinçli olarak iki ay beni habersiz bırakması imkânsızdı. Babamsa bu konuda kesin bir yorumda bulunmadı.

Pencereden görünen aşırı büyümüş çiçekleri işaret ederek "Annen çok ilgileniyordu bu bahçeyle," dedi. Annem, benim hatırladığım kadarıyla, bahçeye vakit ayıracak biri değildi. Çok yoğun çalışırdı. "Bu güller için özellikle saatler harcadı." Kafamı çevirip baktım. Bahçe benim için güzel ama anlamsız bir renk parçasından başka bir şey değildi.

Geceler en zoruydu. Yatakta yatıp sadece geçen arabaların gölgelerinin tavanda dans edişini izliyordum. Aklımdaki bildiğim gerçekler tekrar tekrar canlanıyordu. Annem gitmişti, iki aydır kayıptı, onun varlığı benim uydurma anılarımda bir boşluktu sadece. Yatağım yabancıydı, odam provasını yapmadığım bir oyunun sahnesi gibiydi. Uykum geliyordu ama soluklanmama izin de yoktu; yalnızca adı olmayan yüzlerin ve önemi olmayan yerlerin rüyalarıyla baş başa kalıyordum.

Gün içinde eski hobilerimle meşgul olmaya çalıştım ama her aktivite boş geldi. Bu odada en sevdiğim kitaplarım yoktu ve daha da ilginci; hafıza kaybı yaşamadan bir gece önce izlediğim dizi hiç var olmamıştı. İnternette bulamıyordum.

Bana tamamen yabancı olan odamdaki raftan bir kitap aldım, arka kapak özeti pek çekici gelmemişti. Kitabın sırtı sık kullanımdan buruşmuştu. Bu kitabı çok seviyordum herhâlde. Yatağa oturup biraz okumaya ve hatırlamaya çalıştım ama

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kelimeler muhtemelen bir zamanlar sağladıkları zevkten kopuk bir şekilde gözlerimin önünde yüzdüler sadece.

Anneme olan özlemim bitmeyen, sürekli bir acıydı ve maalesef hiçbir babalık hikâyesinin dolduramayacağı bir boşluktu. Bir ara kendimi annemin daha önce hiç koklamadığım parfümünün izlerini taşıyan bir yastığa tutunurken buldum, onunla aramdaki tek gerçek bağ gibi görünen çiçeksi bir koku.

Hafta ilerledikçe babamın günlük rutinlerini, işe gitmelerini normalleştirme çabaları yalnızlık duygumu daha da derinleştirdi. Yemeklerimiz sessizce hazırlandı ve paylaşıldı, ikimiz de durmak bilmeyen, aralıksız büyük yokluğun etrafında parmaklarımızın ucunda yürüyor gibiydik. Babam, annemin parlak gülümsemesine dikkat çekerek aile fotoğraflarını bana gösterdiğinde, sanki bir yabancının hayat fotoğraflarına bakıyormuş gibi hissettim.

Hafta sona erdiğinde kafa karışıklığım sessiz bir kararlılığa dönüştü. Kaybettiğim geçmişimi en azından bir süre geri kazanamayacağımı biliyordum ama belki de okulda, yaşıtlarım ve normal görünümün ortasındayken kim olmam gerektiğinin parçalarını bir araya getirmeye başlayabilirdim.

Şimdi okulun ilk günüydü. Babamla beraber bu lise kampüsünün uzun ağaçlık yolunda dakikalarca ilerledik. Sonunda masmavi gökyüzüne karşı görkemli bir şekilde beliren büyük cepheli binanın önündeydim. Bu görkemli mimariyi ve zamansız ihtişam duygusunu özlemiştim. Gerçeklikle, kendi gerçekliğimi sorguladığım için okuluma dikkatle baktım. Ön tarafta uzun, heybetli sütunlar sıralanmıştı; her biri mükemmel bir simetri içinde duran, üst katların pencerelerini çerçeveleyen zarif kemerleri destekleyen taşlardan bir nöbetçi gibi görünüyordu. Binanın dış cephesi, klasik tasarımı ve yıpranmış taşlarıyla, titiz bir işçilik ve mimari tutku çağının habercisiydi.

Bakımlı çalılar ve yüksek palmiye ağaçlarıyla, sakin manzaraya egzotik bir zarafet katan yemyeşil bir bahçe, girişe giden

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

patikayı çevreliyordu. Hafifçe dolambaçlı ve yeşil korkuluklarla kaplı patikanın kendisi, biz öğrencileri saygı ve beklenti duygusuyla binaya doğru tırmanmaya davet ediyor gibi görünüyordu.

Parlak gün ışığını yansıtan pencereler içerideki hayata işaret ediyordu; her bir cam, ağır, davetkâr kapıların ötesindeki dünyaya bir bakış gibiydi.

Doğal güzellik ve mimari ihtişamın birleşimi olan bu okulu doğru hatırlayabildiğim için derin bir nefes aldım. Eğer okulumu da yanlış hatırlasaydım hayatımın tepetaklak olacağına şüphe yoktu çünkü Amerikan Koleji'nde okumanın bir sonucu olarak tüm müfredatım ve gördüğüm dersler muhtemelen başka bir liseden farklı olacaktı.

Bu tanıdıklığın içerideki insanlar için de geçerli olmasını umdum.

Bu bir hafta içinde telefonumu açmak için çok uğraştım fakat şifremi hatırlayamadığım için maalesef babam telefonuma format attırmak zorunda kaldı. Bu süreçte numaram aynı kaldığı için telefonuma bir iki kişiden mesaj geldi fakat yüzlerini hatırlayamadığım için veya ne diyeceğimi bilemediğim için kimseye cevap veremedim. En yakın arkadaşlarım İdil ve Yağmur'a da ulaşamadım.

Okula babamla beraber girdik. Okulun sabah uğultusu kulağımı tırmalarken babamın arkasından yürümeye gayret gösterdim.

Tuhaf bir şekilde gerçeküstü bir kopukluk hissediyordum, heyecanlı insanların gevezelikleri, bahçenin köşelerinde toplanan gruplar... Hepsi hem yabancı hem de garip bir şekilde nostaljik görünüyordu.

Okuldan içeri girerken adımlarım sendeledi, bakışlarım tanıdık olmayan yüzler denizinin üzerinde gezinmeye başladı. Tek omzuma astığım sırt çantamın askısını daha sıkı kavradım, ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Önce Türk müdürün odasına girdik ve babam bana dışarda beklememi söyledikten sonra kendisi içeri girdi. Birkaç dakika sonra müdürle beraber çıktılar ve hayatımda ilk kez gördüğüm okulumun kadın müdürü beni motive eden, boş bir konuşma yaptı. İyi görünmeye çalışarak gülümsedim ve her dediğini onayladım. Bana ne olur ne olmaz diye ders programımı tekrar verdi. İyi ki de öyle yaptı. Bir şeye ihtiyacım olursa yanına gelebileceğimi yüz defa hatırlattı.

Babam yukarı katlara benimle gelmedi. Kendim yukarı çıkarken müdürün elime tutuşturduğu programıma baktım. Hiç almadığım ve pek de almayı düşünmeyeceğim seçmeli derslerim vardı. Biri benimle resmen oyun oynuyor gibiydi. Kendimden ve zihnimden bu dakikadan sonra iyice korkmaya başlamıştım.

Kendi katıma geldiğimde nefesimi tuttum ve çok da düşünmeden adımlarımı atmaya başladım. Kalabalığın içinde manevra yaparken, etrafımdaki yüzlerde beni tanıdıklarını gösteren ışıltılar görüyordum ama hepsi maalesef benim için bir yabancıydı. Korktuğum başıma geliyordu. Havayı mırıltılar ve fısıltılar dolduruyordu, ne hakkında konuştuklarını merak edip gerildim. Belki de hepsiyle çok yakın arkadaştım ama şu an yanıma gelmeye korkuyorlardı. Herkesin olaylardan haberi olduğuna emin gibiydim. Müdürün de vardı.

Sınıfıma doğru ilerlerken aniden gürültünün içinden net bir ses çıktı. "Ece!"

Kafamı sağ tarafımda bulunan erkek grubuna çevirdiğimde donakaldım. Sıcaklık ve tanıdıklık hissi veren sesin sahibi doğrudan bana bakıyordu.

Koridorların ışıklandırması altında varlığı neredeyse meleksi görünen bu çocuk, benim ömrü hayatımda gördüğüm en etkileyici görüntüye sahipti.

Saçları koyu renkli ve hafif dağınıktı, sanki ellerini birkaç kez gelişigüzel, dalgın bir şekilde arasından geçirmiş gibi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Parlak ve canlı gözleri muzip bir gülümsemeyle parıldıyordu ve mükemmel şekilde sıralanmış dişlerini ortaya çıkarıyordu. Gülümsemesi her odanın loş köşelerini bile aydınlatabilecek türdendi; tüm yüzünü parlatacak kadar geniş, bulaşıcı bir ifadeydi. Dolgun ve belirgin dudakları zahmetsizce bir gülümsemeye doğru kıvrılmıştı ve her zaman gülmenin eşiğinde olduğunu düşündüren şakacı bir ifadesi vardı. Yanaklarında beliren ince gamzeler bunu daha da vurgulayarak karizmatik kişiliğine derinlik katıyordu.

Hafif, sevimli bir asimetriye sahip küçük burnu, normalde simetrik olan özelliklerine karakter katmıştı. Yaramaz hisli bir meraktan, ona vermek isteyeceğim yoğun konsantrasyona kadar çeşitli duyguları içimde uyandıran keskin çene çizgisi ve düzgün yapılanmış kaşları mükemmel bir uyum içindeydi. Ellerini ceplerine sıkıştırmış ve öylece duran hâlinde bile doğal bir parlama, insanları kendine çeken zahmetsiz bir çekiciliği vardı. Cildi pürüzsüz, neredeyse porselen gibi bir kaliteye sahipti. Sanki bir sırrı paylaşmaya hevesliymiş ya da kahkahalara boğulmuş gibi hafifçe bana bakarak öne doğru eğilmişti, bu bile ona ulaşma içgüdümü tetiklemekle kalmıyor, aynı zamanda yine içgüdüsel olarak hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyeceğim biri hâline getiriyordu.

Beni koridordaki tek kişi gibi hissettiren görüntüsüne yazdığım şiirler bittikten sonra gözlerimizi ayırdım. Birkaç defa kırpıştırdıktan sonra tekrar ona döndüm. Yanında bulunduğu kalabalığı bırakıp bana doğru ilerliyordu. Yaklaştıkça varlığı kalabalığı dağıtıyormuş gibi görünüyordu, fısıltılar bile şu noktadan sonra dikkatimi dağıtamadı.

Önümde durduğunda, ifadesinde mutluluk ve endişe karışımı bir şey vardı. Bir süre tepki vermem için bana baktığını hissettim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, âdeta dilim tutulmuştu.

Beni birkaç saniye süzdükten sonra benden bir cevap gelmeyeceğini anlamış olacak ki o tatlı gülümsemesini tekrar

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

takındı. "Nasıl dayanıyorsun acaba ya? Herkes seni tanıyor ama senin kimseyi tanıdığın yok, acayip gariptir kesin."

Açık sözlülüğüne şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. Hafifçe gülmeye çalıştım. "Çok özür dilerim," Sesim titremişti, utançtan ölmek üzereydim. "Evet, biraz tuhaf gerçekten." Sesime kibar bir kafa karışıklığı yerleştirmeye özen gösterdim.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Çocuğun hayatımın sonuna kadar görmek isteyeceğim türden olan gülümsemesi bir anlığına soldu ama hemen toparlandı. "Ben Çağatay. Çağatay Kalaycı." Muzip bir çocuk gibi bir anda elini bana uzattı. Tokalaşmak için yaptığını anlayınca karşılık verdim. Elini tutarken anlık olarak etrafıma bakındım. Bu insanların benimle şu an dalga geçiyor olma olasılığı var mıydı? "Biz... Yani yakındık." Çağatay tekrar konuşunca gözlerimi hemen ona çevirdim. "Bayağı yakındık..." Gözleri bir tanıma kıvılcımı ararcasına benimkiler üzerinde gezindi.

Şaşkınlıktan kızardığımı hissettim. "Yakın?" diye tekrarladım. Az önce duyduğum şeyle mutlu olmakla garip hissetmek arasında kalmıştım. Zihnim beni hafızamın dağınık yapbozunun içine yerleştirmeye çalışıyordu ki bu kesinlikle benim hafızam değildi. Ama yine de içimden *aferin kız sana Ece!* diye geçirmeden de edemedim.

Çağatay gibi birini unutmam mümkün değildi.

Çağatay yarım bir gülümsemeyle "Evet... Sanırım bu düşündüğümden daha zor olacak," dediğinde ders zili aramıza girdi.

Koridordaki herkes yavaş yavaş sınıfa girerken Çağatay'ın arkasından kalabalığın arasına karıştım. Yanından geçtiğim herkes bana gülümseyip başıyla selam veriyordu. Bana bir şey söylemeye çekinir hâlleri her şekilde yüzlerinden okunuyordu.

Aydınlık sınıfa girdiğimde kapı eşiğinde tereddüt ettim, gözlerim tanıdık sıralarla dolu ama bir o kadar da yabancı ortamı tarıyordu. Eskiden nerede oturduğumu hatırlamıyordum,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

aslında hatırlıyordum ama doğru yer mi emin bile değildim. Her sıra, bir sonraki kadar muhtemel görünüyordu gözüme.

Arkasını dönüp bana baktığında muhtemelen tereddüt ettiğimi fark eden Çağatay bilmiş bir gülümsemeyle yaklaştı. "Hiç sorun yok. Tam buradasın!" Dirseğimden hafifçe tutarak beni orta sıranın ikinci sırasına doğru yönlendirdi. Mükemmel bir konuma sahipti ve kesinlikle favorim olabilecek bir sıraydı. Kendi hatırladığım sınıfımda maalesef burayı İpek'e kaptırmıştım. Ne öğretmenin sürekli incelemesi altında kalacak kadar öne yakındım ne de ilgisiz olduğumu ima edecek kadar geride.

Sıramın tam yanına geldiğimde tam yanımdaki sırada oturan parlak gülümsemeye sahip bir kız başını kaldırdı. "Ece, çok şükür!" diye bağırdı, sesi şaşkınlık ve sevinç karışımıydı. Bana sarılmak için ayağa kalkarken gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Seni çok özledim," diye mırıldandı boynumdayken.

Yabancılık denizinin ortasında bir rahatlık hissetmeye çalışarak karşılık verdim. "Selam..." diyebildim sadece, sesim kızın omzuna doğru boğuk çıkıyordu. Onu hatırlamasam da sarılışındaki samimiyet ait olduğum yerin burası olduğunu bana bir şekilde hissettirmişti.

Kız geri çekildi. Oval yüzünü mükemmel bir şekilde çevreleyen omuz hizasında dalgalı kahverengi saçları vardı. Koyu ela gözleri zekâ ve nezaketle parlıyordu, düşünceli ve anlayışlı bir ruhu var gibiydi. Sırası düzenli bir şekilde yerleştirilmişti, renk kodlu defterler ve kalemler kusursuzca dizilmiş hâldeydi, muhtemelen titiz bir doğası vardı.

"Biraz sakin," diye araya girdi Çağatay özgüvenli bir tavırla. "Öykü, Ece seni hatırlamayabilir. İsterseniz baştan tanışın."

Çağatay'ın az önce yüzünden düştüğünü gördüğüm gülümsemenin aynısı Öykü'de de yaşandı. İnsanların anlık yüz değişimlerini çok rahat görebiliyordum. Düşen suratını hızlıca

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

tekrar topladı ve o da Çağatay gibi elini bana uzattı. "Ben Öykü," dedi sıcak gülümsemesiyle. "Senin en yakın arkadaşın."

Anlamak çok zordu. Öykü'nün görünüşünü başka bir isimle karıştırıyor olsam kendime hak verebilecektim ama kendi tanıdığım en yakın arkadaşlarım ortada yoktu. Bunu bir zihin nasıl yaratabilirdi ki? Olmayan insanları nasıl oluşturabilirdim? Yağmur? İdil? Hiçbiri yoktu. Yerime otururken umutsuzca tekrar etrafıma bakındım.

İnsanlar benimle göz teması kurmak için çabalıyor, bir yandan da konuşmak zorunda kalmamak için temastan tekrar kaçıyordu.

Tanıdık bir kişi bile göremedim. Belki de diğer derslerimin olduğu sınıftalardı.

Beraber anılar yarattığım, iki senemi verdiğim okul arkadaşlarım hiç var olmamışlardı. Buna inanmam mümkün değildi. İnsan delirmemek için özel bir çaba sarf etmeliydi.

Dişlerimi sıkıp ana odaklanmaya çalıştım. Okulun ilk günü delirip burada ağlayacak hâlim yoktu.

Tüm bunları düşünürken Çağatay'ın bir arka sırama oturduğunu fark etmemiştim. Arkadaşlarıyla gülüşmesinden sesi dikkatimi çekince hafifçe yana doğru baktım. Yanaklarım istemsizce ısınmaya başladı.

Öykü tam benimle tekrar konuşmak için hamle yapacaktı ki sınıfa öğretmen girdi. Elbette hayatımda ilk kez gördüğüm edebiyat öğretmeni.

Sınıfa selam verdikten sonra masasında hazırlıklarını yaparken gerginlikle etrafıma bakmaya devam ettim. "Sevgi hocayı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Öykü bana doğru uzanarak.

İç çektim. "Maalesef hayır." Önüme koyduğum kitaplarım arasından dersin kitabını çıkardım. "İnanamayacaksın ama konuları hatırlıyorum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Öykü gözlerini açarak kıkırdadı. "İyi bari, beni ders anlattırmaktan kurtaracaksın."

Sevgi öğretmen derse tam başlayacaktı ki gözleri benimkiyle buluştu. "Ececiğim, hoş geldin tekrar."

Tüm sınıf bana dönünce gerginlikle önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Hoş buldum."

Benim sırama doğru yaklaştığında herkes pür dikkat bizi dinliyordu. "Çok geçmiş olsun öncelikle, küçük bir rahatsızlık geçirdiğinden haberimiz var." Sesi nazik bir tonda çıktığı için ona güvenme ihtiyacı hissettim. "Yabancılık çektiğinde, kafan karıştığında her zaman bana ve arkadaşlarına söyleyebilirsin. Seni tekrar aramıza kazandırmak için elimizden geleni yapmaya hazırız biz zaten. Dersten sonra da gelirsen unuttuğun konular varsa seve seve sana yardımcı olurum."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim hocam. Sanırım konuları hatırlıyorum, ders başladığında tekrar bakacağım."

Sonunda ders başladığında gerçekten de konuların tümünü hatırladığımı fark ettim. Sadece hatırladığımdan biraz daha geriden geliyorduk ama sorun yoktu. Öykü'nün de dediği gibi, tüm bunların üstüne bir de derslerle uğraşacak vaktim yoktu.

Dikkatimi derse vermeye çalışsam da uyarıcı çok fazla şey vardı etrafımda, özellikle de kafamda. Birincisi, başka ne düşünmeye çalışırsam çalışayım aklıma annem geliyordu. İkincisi, arkamda tanımlamakta hâlâ zorlandığım oldukça etkileyici biri oturuyordu.

Ders boyunca arka sıradan Çağatay'ın bakışlarını hissettim. Arada sırada görebilmek için hafif arkama yaslanıp sağıma dönüyordum ve göz ucumla görebiliyordum. Sıra altında bacağını sallayıp kalemiyle oynarken bana doğru bakıyordu.

Dersin ortalarında sıramın altında bir dürtme hissettim ve aşağıya baktığımda bana uzatılmış bir kâğıt parçası buldum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Merakla ve gülümsemeden edemeyerek gizlice sıranın altında kâğıdı açtım. Düzgün, kalın harflerle:

Bakarken yakalanıyorsun. Ama korkma, hoşuma gitti.

Tek elimi utanç içinde alnıma götürdüm ve yüzümü kapadım. Dudaklarımın kenarında beliren gülümsemeyi durduramayınca o geçene kadar beklemek zorunda kaldım.

Dersin devamında da omzumun üzerinden her baktığımda, bu sefer belli ederek, karşılığında ya bana arsız bir şekilde göz kırpıyor ya da şakacı bir tavırda gülümsüyordu.

Dersin sessiz bir anında Öykü benim sırama doğru eğildi. "Seni gerçekten aşırı özledi. Her gün senden haber alıp almadığımı sorup duruyordu," diye fısıldadı hafifçe başıyla Çağatay'ı işaret etti.

Beni duyuyor mu diye arkamı kontrol ettikten sonra Öykü'ye tekrar baktım. "Biz... Çıkıyor muyduk?"

Öykü heyecanla kafasını salladı. Öğretmen tekrar konuşmaya başladığında önüne döndü. "Teneffüste konuşuruz."

Sınıfın tanıdık ama alışılmadık atmosferinde alevlenen yeni ve eski duyguların yumuşak, heyecan verici dansına odaklanmıştım ki sonunda dersin bittiğini haber veren zil çaldığında bir süre yerimden kıpırdayamadım. Hızlıca programıma tekrar baktım. Cebir dersi için diğer binaya geçmem gerekiyordu.

Çağatay'ın birkaç kişiyle şakalaştığını arkamdan duyuyordum. Onun seslerine odaklanmıştım ki yanıma sınıftan tanımadığım birkaç kişi geldi. Hepsi benimle tekrar tanışarak ortak zevklerimizden ve hikâyelerimizden kısa kısa bahsettiler. Herkesle tekrar tanışarak yüzlerini hafızamda tutmaya çalıştım. Bu süreçte Öykü yanımda durarak beni destekliyor, anlatılan hikâyelere eklemeler çıkarmalar yapıyordu.

Sanıyorum sınıfta yanıma gelmeyen yalnızca duvar tarafının ikinci sırasında oturan iki kızdı. Onları gözüme kestirdikten sonra Öykü'ye sormaya karar vermiştim ki Çağatay başıma toplanan kalabalığı dağıttı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Kıza ilk günden bu kadar yükleme yapmayalım." Avuç içini açarak kibarca elini bana doğru uzattı. "Derse beraber geçelim mi?" Nedense onay arar gibi Öykü'ye baktım. Gözleriyle bana git işareti yaptığında da merak ve açıklanamaz bir çekimle onu takip ettim.

Yeni bir insanla tanıştığınızda bu aşama aşama, kademeli ilerler, o yüzden de yanında rahat ve güvende hissedersiniz. Fakat bu insanlara ilk günden güvenmem ve her dediklerini doğru kabul etmem gerekecekti ve kimin nasıl bir insan olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Koridorda ilerlerken Çağatay hafifçe sırtıma dokunarak beni doğru tarafa doğru yönlendirdi. Oysaki okulu tanıyordum.

Kalabalık koridorda yan yana yürürken istemsizce herkesin Çağatay'a baktığını fark ediyordum. Çağatay da çoğu kişiye ya kafasıyla ya eliyle selam veriyordu.

Nispeten biraz daha sessiz bir bölgeye girdiğimizde derin bir nefes aldı ve yürümeye devam ederken kafasını bana çevirdi. "Az önce de söyledim, bir anda bu kadar yükleme yapmak istemem ama yanımda güvende hissetmen için söylüyorum." Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Sen ve ben, hazırlıktan beri arkadaşız... Aslında arkadaştan da öteyiz." Utançla gözlerimi kaçırdım. "Annen..." dedi sesini kısık tutarak. "Annenle alakalı durumun seni çok etkilediğini biliyorum. Şimdi herkes şoktan bu durumu yaşadığını düşünüyor ama eminim durum daha karmaşık."

Yaşamam gereken hayatın iplerini kavrama konusundaki çaresizliğimle Çağatay'ı dinledim. "Bu süreçte... Benim yanımdaydın o zaman?" Kafa karışıklığıma rağmen kalbimin bir kısmı bu fikre ısınmıştı.

Çağatay ciddiyetle "Her zaman," dedi. "Ve her şeyin tekrar anlam kazanması ne kadar uzun sürerse sürsün, burada olacağım yani."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay'ın rahat hareketlerini ve gözlerindeki açık, dürüst ifadeyi gözlemleyebilmiştim fakat içgüdüsel olarak her ne kadar onunla vakit geçirmeye eğilimim olsa da annemin olmadığı bir senaryoda, henüz kafamda bu konuyu oturtamamışken böyle bir ilişkide kendimi nasıl konumlandıracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda Cebir sınıfının önüne geldiğimizde kapıda durduk. "Hiçbir şey için acele etmene gerek yok, sadece bu süreçte... Ben de kız arkadaşımdan uzak duramıyorum. Umarım anlayışla karşılarsın." Gözlerimi yere diktim ve kafamı salladım. "Benim için de biraz zor... Yani, kız arkadaşımın bana yabancı gözlerle bakması falan..." Gözlerimi ona tekrar çevirdim.

"Özür dilerim, biraz..."

"Saçmalama, özür dile diye söylemedim." Sınıfa giren birkaç çocuk ona selam verince birkaç saniyeliğine duraksadık. "Sadece bu süreçte sürekli yanında olmamı garipseme diye söylüyorum."

Bu sefer Çağatay'ın göstermesini beklemeden rastgele bir sıraya oturdum. Çağatay da eşyalarını benim yanımdaki sıraya koydu ve tekrar birkaç kişiyle konuşmaya başladı.

Gergin şekilde etrafıma bakınıp yabancı olduğum ortamın parçalarını birleştirmeye çalışıyordum. Tam kendimi biraz rahat hissetmeye başlamışken, bir figür kapıdan içeri girdi ve tek kelime etmeden tüm dikkatleri üzerine çekti.

Varlığı hemen fark edilen biriydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kendinden emin bir havası vardı, muhtemelen onu ilgi odağı hâline getiren de buydu. Koyu kahverenginin çarpıcı bir tonu olan saçları neredeyse mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve zahmetsiz görünen bir şekilde hafifçe karıştırılmıştı. Keskin yeşil gözleri yoğun bir haylazlıkla parlıyordu ve güçlü çene çizgisi ve çıkık elmacık kemikleri çarpıcı görünümüne katkıda bulunuyordu. Siyah pantolon ve beyaz

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

tişörtünün üzerine statüsüne ve tarzına hafif bir gönderme yapan özel tasarım bir ceket giymişti.

Gözlerini etrafta gezdirirken beni fark ettiğinde dudaklarında hafif bir sırıtışla yanıma yaklaşmaya başladı. "Süper, büyük macerasından dönen Ece Özateş değil mi bu?" Sesi yakındaki öğrencilerin gözlerini üstüne çekecek kadar yüksekti.

Onun yaklaşmasıyla irkilerek başımı kaldırdım. "Tanışıyoruz sanırım." diye sordum tereddütle.

Kayıtsızca yanımdaki sıraya yaslanarak kıkırdadı. "Adım Batuhan. Birlikte... İlginç zamanlar geçirdik." Yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. "Sen her şeyi unuttuğun için kendimi yeniden tanıtmam gerek herhâlde."

Kafa karışıklığı ve rahatsızlık karışımı bir duygu hissederek kibar bir gülümsemeye kendimi zorladım. Bugün benim hayatımın en zor günü olabilirdi. Kendimi aptal gibi hissediyordum ve tüm tehditlere karşı açıktım. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden haberim yoktu. Belki de bu Batuhan'la hiç ama hiç konuşmamalıydım. Midemdeki gerginlik hissi de bana bunu anlatıyor gibiydi zaten.

"Çok memnun oldum Batuhan." diye yanıtladım nötr bir ses tonuyla ve anında göz temasını keserek önüme döndüm.

O sırada Çağatay geldi ve yavaşça sıramın yanında yere çömeldi ve benimle göz göze gelebilmek için büyük bir çaba sarf etti. Bu çabaya gerek yoktu çünkü ona çoktan bakmıştım.

"Hiç sallama onu," dedi elini dudağına götürürken. "Hatırlamanı gerektirecek biri değil." Tırnaklarını ısırırken küçük bir yavru köpek gibi aşağıdan bana doğru bakıyordu.

"Neden?" diye fısıldadım gerginlikle.

Sinirle parmaklarını saçları arasına getirdi sonra tekrar elini dudaklarına götürdü. "Anlatırım..."

"Okulda bir tur rehberine ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Batuhan seslenince kafamızı ona çevirdik.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Düzgün dişlerini gösteren bir sırıtışla ikimize baktı ve oldukça utanç verici bir şekilde kendi sırasını havalı sandığı bir hareketle işaret etti.

Cevap verecekken öğretmen içeri girince Çağatay ayaklandı ve sırasına geçti. Batuhan da benim sıramın bir önünde çaprazımda oturuyordu.

Cebir hocamla da bir önceki derste yaptığım konuşmanın aynısını yaptıktan sonra derse odaklanmaya çalıştım. Resmen bugün yeni bir okula sıfırdan başlamış gibiydim.

Ders boyunca bakışlarım notlarım ve önümde duran Batuhan'ın kafasının arkası arasında gidip geldi. Birlikte ilginç zamanlar geçirdikten kastı neydi kim bilir. Göz ucumla Çağatay'a baktığımda tahtaya bakarken parmaklarıyla sıranın üzerinde tempo tutuyor, gergin görünüyordu.

Öğretmenin sözlerine odaklanmaya çalışıyordum ama Batuhan'ın cesur girişi beni bir kere tedirgin etmişti işte. Çağatay'ın bakışlarının ağırlığını da ara ara yan tarafımda hissedebiliyordum. Bu yönlendirmeye çalıştığım duygu girdabını ve kafa karışıklığını daha da arttırıyordu. Bu okul olayı beklediğimden daha karmaşık olacaktı.

Bundan sonraki birkaç derste Çağatay'dan ayrıldım. Öykü'yle aynı derste olduğum da oldu. Genelde derslere konsantre olup fazla düşünmeyi engellemeye çalıştım.

Öğle arasında Çağatay ve Öykü beni buldu ve yemek için öğrenci merkezine ilerledik. Burası doğanın dokunuşlarıyla yumuşatılmış, şık ve endüstriyel tasarıma sahip modern bir alandı. Güneş ışığı duvarları kaplayan geniş, kemerli pençelerden içeri sızıyor ve mekâna parlak, davetkâr bir ışık saçıyordu. Çelik kirişlerden oluşan karmaşık çerçeveli çatı, mimari bir ihtişam duygusu katarken, her tarafa serpiştirilmiş gür yeşillikler odaya canlandırıcı, neredeyse sera benzeri bir atmosfer kazandırıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sıra sıra yuvarlak, gri masalar düzgün bir şekilde düzenlenmişti ve her bir odaya neşeli, renk katan canlı sarı sandalyelerle çevrelenmişti. Bu sandalyelerin rengini sarı hatırlamıyordum, bu ayrı bir konuydu.

İnsanlar etrafta dolaşıp canlı sohbetleriyle odayı enerjiyle doldururken Öykü'yü pencere kenarındaki bir masaya kadar takip ettim. Güneş ışığı içeri sıcak bir ışık saçıyordu.

Hepimiz yemeklerimizi aldıktan sonra masamıza geri oturduk. Çağatay yine birkaç arkadaşıyla selamlaşıp konuşmadan edemedi. Beni o insanlardan özellikle mi uzak tutuyordu anlamıyordum, beni henüz kimseyle tanıştırmamıştı.

Yemeğe başladığımızda Öykü sessizliği parlak bir gülümsemeyle bozdu. "İlk günün nasıl geçiyor? Yani geri dönüşteki ilk günün."

Omuz silktim, bakışlarım kalabalık salonda geziniyordu. "Her şey çok tanıdık ama aynı zamanda çok farklı."

Karşımda oturan Çağatay öne doğru eğildi. "Alışacaksın. Sana her şeyi anlatacağım," dedi güven verici bir tavırla.

Merakıma galip gelmeden önce minnetle gülümsedim. "Çağatay," diye başladım sesimi hafif alçaltarak. "Batuhan tam olarak kim? Niye bana kendini öyle tanıttı?"

Öykü dramatik bir şekilde gözlerini devirirken Çağatay'ın ifadesi biraz sertleşti. "Batuhan... Yani, okulun popülerlerinden de doğru nedenlerle değil." Kelimelerini dikkatli seçmeye çalıştığı belliydi. "Hatta ruh hastasının teki!" Dikkatli kelime seçimi bitmişti. "Ağırlığını etrafa dağıtma hastası, ilgi odağı olmaya bayılır."

Öykü de kafasını sallayarak onayladı. "Ego sorunu da var."

Çatalımla oynarken kaşlarımı çattım.

"Onun yanında dikkatli ol. Çok yakınlaşmak isteyeceğin türde bir çocuk değil."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sanki aramızda bir şey olmuş gibi konuştu da..." dedim herkesin bana açık olmasını rica eder bir tonda.

"Öyle bir şey yok," dedi Çağatay hızla. "Yürüyordu sana, o kadar. Kafanı karıştırmaya çalışıyor, cevap vermene gerek yok."

Gerginliği hissetmiş olacak ki Öykü konuşmayı daha hafif konulara kaydırmaya karar verdi. "Ee Ece, sanat derslerimizi hatırlıyor musun? Sen en iyi eskiz sanatçılarından biriydin."

Kaşlarımı şaşkınca kaldırdım. "Eskiz mi?" Kafam karışmıştı, hayatımda bir kere bile resim yapmaya çalıştığımı hatırlamıyordum.

"Hatırlatırız," dedi Çağatay hızla yemeğini yerken.

Çağatay ve Öykü sohbetlerine ara ara devam ederken onlara yakın hissetmeye başladım. En sevdikleri öğretmenlerden, yaklaşan okul festivalinden ve koridorlarda dolaşan en son dedikodulardan bahsettiler. Zaman zaman Çağatay'ın bakışlarını yakalıyordum. Bana güven veren bir gülümsemeyle, bu alışılmadık ama tanıdık dünyaya biraz daha ayak basmamı sağlıyordu.

Öğle yemeğinin bittiğini haber veren zil çaldığında biraz daha rahatlamış hissediyordum. Tepsileri toplayıp yürümeye hazırlanırken Çağatay bana yaklaştı ve fısıldadı:

"Ben diğer binaya geçiyorum, senin laboratuvar dersin var. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, numaram telefonunda var."

Başımı salladım, göğsüme bir sıcaklık yayılıyordu. "Teşekkür ederim, Çağatay. Bayağı ilgilendin."

Okulun geri kalanı biraz daha hızlı geçti. Yanıma gelip benimle konuşan birkaç insanla tekrar tanıştım. Yine birkaçı ölümcül bir hastalığım varmış gibi benimle hassas ve dikkatli konuşmaya çalışıyordu. Genel olarak derslere odaklanmaya çalıştım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Okul bitiminde beni halam almaya geldi. Çağatay'ı göremeden ve haber de veremeden çıkmak durumunda kaldım.

Halam yolda nasıl olduğumu ve okulun nasıl geçtiğini sordu. Bu evde geçirdiğim bir hafta içinde halam, teyzem, kuzenlerim ziyaretime gelmişti. Hepsi annem için ve benim için oldukça üzgündü. Bir şeyleri hatırlayabilmem için bana yardımcı olmaya çalışmışlardı ama pek işe yaramıyordu.

Annemin kaybolması konusunda neler yapıldığını sordum. Polis en başta derhâl bir soruşturma başlatmış. Benimle, tüm aile üyeleriyle, arkadaşlarıyla, bilinen son temaslarıyla görüşmeler yapılmış. Hiçbirini hatırlamasam da...

Polis, gelen herhangi bir ipucunu takip etmeye devam ediyormuş ama hiçbir ipucu bulunamıyormuş. Aramayı genişletmek için diğer emniyet teşkilatları ve kuruluşlarıyla da koordinasyon içindelermiş. Annemin bilgileri diğer yargı mercilerini uyarmak için ulusal ve uluslararası veri tabanlarına da girilmiş.

Babam bu dönemde özel bir dedektif de tutmuş. Hâlâ da çalışıyormuş. Somut deliller ortaya çıkana kadar dosya açık kalacakmış. Soruşturmanın yoğunluğu ipucu yetersizliğinden zamanla azalmış ama resmî olarak dosya kapatılmamış.

Halam, teyzem ve gördüğüm tüm akrabalarım annemin bulunacağından çok emin konuşuyordu. Annem, babama sinirlendiyse teyzemin yanına gitme olasılığı çok yüksekti ama ona haber bile vermemiş olmasına inanamıyordum.

Beni bırakıp gitme ihtimali yoktu. Başına bir şey gelmiş olmalıydı. Düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

Yine de itiraf etmeliydim ki canımı ölüm haberinden daha az acıtıyordu. Ne de olsa umut, onlarca zorluğa rağmen insanlığın ilerlemesini sağlayan tek sessiz güçtü. İlerlemek ve beklemek zorundaydım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Akşam babam geldiğinde üçümüz vakit geçirdik. Babama günümü anlattım, hatırlamadığım detaylardan bahsettiğimde babam da kendince bana okul ve arkadaşlarım hakkında bilgi verdi. Çağatay'dan bahsetmedi ama Öykü'den çokça bahsetti. Derslerim üzerinde çokça durdu. Nelere ilgi duyduğumu, neden seçmeli olarak o dersleri seçtiğimi anlattı. Bir başkasının hayatını dinliyormuşçasına hepsini kafama not almaya çalıştım.

Akşam çabuk geçti ve ben yorgun bir hâlde odama çıktım. Dizimi izlemek istiyordum, var olmayan dizimi. Zihnim nasıl olduysa, güzel bir senaryo yaratmış ve dizisini bile çekmişti. Gerçek olmadığına inanamıyordum. Aklımı oynatacak gibi hissetmeden önce derin bir nefes aldım.

Yeni sahip olmuşum gibi hissettiren yumuşak kadifeden yapılmış büyük, pelüş kraliçe boy yatağıma tırmandım. Başucu lambamı ve tavanımdaki led ışıkları yaktım. Biraz Facebook'a girip paylaşımlarıma bakmayı düşündüm ama yine şifremi hatırlayamadığım için giremiyordum. Yeni bir hesap açmayı düşünsem de terapi sayesinde her şeyi geri hatırlayabileceğimi düşündüğüm için beklemeye karar verdim.

Gece sessizdi, şehrin sessiz uğultusu âdeta bir fon oluşturuyordu arkada. Ay ışığı odama hafif bir ışıltı saçıyordu. Yatakta yatıp tavana bakmaya başladım. Zihnim bir şeyler düşünmek için çabalıyor, bedenim uyku moduna geçmeye çalışıyordu.

Bir anda pencereme hafifçe vurulmasıyla sessizlik bozuldu. Ürkmüş bir biçimde göz ucuyla cama doğru baktım. Kalbim hızla çarparken hafif tül perdemi aralamak için ayağa kalktım. Perdeme elimi attığım an ay ışığının aydınlattığı tanıdık bir silüet karşıma çıktı.

Çağatay'dı. Beni görünce yüzünde muzip bir sırıtış belirmişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Pencereyi dikkatlice açtım. "Çağatay! Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadım, sesim şaşkınlık ve sevinç karışımı çıkmıştı. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Tecrübeli bir rahatlıkla camdan içeri tırmandı ve yumuşak bir şekilde yere indi. "Uyuyamadım," dedi sesi alçak ve alaycıydı. "Uyanık mısın diye gelip bir bakayım dedim. Birkaç ev yanında oturuyorum," dedi eliyle işaret ederek.

Gülümsememi ve şaşkınlığımı gizleyemedim. "Yakalanırsak ne olacak?"

"Eğlencesi de burada zaten." Elimi tuttu ve beni yavaşça yatağa oturtmaya yönlendirdi. "Ayrıca seni düşünmeden duramadım pek."

Yakın oturuyorduk, omuzlarımız birbirine değiyordu. Varlığının sıcaklığı gecenin serin havasıyla rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu. Bir an sadece birbirimize baktık, oda sessizlikle dolarken her ne kadar bu durum hoşuma gitse de tam olarak güvenimi kazanmış değildi. Bu çocukla geçmişime dair hiçbir bilgi yoktu zihnimde.

"Biliyor musun?" diye başladı Çağatay, sesi fısıltıdan biraz yüksekti. Bir anda yatağımda bağdaş kurdu ve bana doğru döndü. Ben de aynı şekilde bağdaş kurarak ona dönük oturdum. "Ben bu olayı bayağı özledim."

"Neyi?"

Omuz silkti. "Seninle olmayı."

Başımı salladım. "Bunu sık sık yapıyorduk sanırım."

Gözleri haylazlıkla parladı ve etkilenmemenin mümkün olmayacağı o gülümsemesi yüzüne yerleşti. "İnanamazsın! Muhtemelen bu pencereden sayamayacağım kadar çok kez tırmandım."

Alt dudağımı ısırarak gülüşümü gizlemeye çalıştım. "Hiç yakalanmadık mı?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hafifçe kıkırdadı, gözlerimiz buluşacak şekilde çenemi tutup nazikçe kaldırdı. "Gizlenme konusunda aşırı iyi bir çiftiz. Ayrıca yakalansak da her saniyesine değecekti." Yüzünü hafif sağa eğdi. "Ayrıca bu surata kim hayır diyebilir?"

Büyülenmiş bir şekilde açık kalan ağzımı kapamaya çalıştım. "Batuhan'ın ego sorunları olduğundan bahsetmeniz çok iyi oldu."

"Benim özgüvenim var, egom değil. Arada fark var," dedi gülümseyerek. "Şu anda beni buraya getiren özgüvenle aynı yani. Burada olmam gerektiğini biliyorum çünkü."

Gülerek ellerimi yatağımın üzerindeki battaniyeye bıraktım ve ucundaki çıkıntılarla oynamaya başladım. "Gerçi özgüvenli olmakta haklısın... Yani sana bakınca anlaşılıyor." Boğazımı temizledim. "Neyse, bana ilişkimiz hakkında biraz bilgi verebilir misin peki? Neler bilmem lazım?"

Çağatay uzanıp battaniyenin ucuyla oynadığım ellerimi kendi avucunun içine aldı. "Utanmana gerek yok, normalde utanan biri değilsin," dedi gülerek. Sesi yumuşamıştı. "Bize gelince... Nereden başlasam? Hazırlık senesinin ilk aylarında tanıştık, bir sene arkadaş gibiydik diyebilirim. Beni peşinden az koşturmadın. Pek yüz vermiyordun."

"Ben mi?" dedim şaşkınlık içinde.

Çağatay mızıkçı bir çocuk gibi kaşlarını çattı. "Bu güzel hokka burunlu, yeşil gözlü sarışın bana bakmayacaktı tabii ki."

"Saçmalama," dedim yine ellerimle yüzümü kapatarak. Çağatay gülerek ellerimi indirdi.

"Seni bir şekilde ikna ettikten sonra aramızda... Tuhaf bir bağ oluştu bence. Çok fazla bir şey söylemeden birbirimizi anladığımız türden bir şey işte. Gece yarısı sırf yıldızları izlemek için gizlice bizim sitedeki şu parka gittiğimiz zamanı hatırlarsın belki? Sen piknik battaniyesi ve termos çay getireceğim diye tutturdun, güneş doğana kadar takıldık orada." Kıkırdayıp elimi yavaşça sıktı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sonra bir gün karşı yakadaki sahillerden birine gitmek için tutturdun. Planımız da yoktu. O gün bayağı gülmüştük, özellikle sayende kaybolduğumuzda... Sonra neyse ki şimdiye kadar yediğimiz en güzel hamur işlerinin olduğu kafeyi gördük de günü kurtardık." Devam ettikçe Çağatay'ın bakışları yumuşuyordu. "Ama bunlar sadece büyük anlar değil. Basit şeyleri de seviyorum, hayata dair uzun sohbetlere dönüşen ders çalışma seanslarımızı ya da ikili oyunlarda beni her zaman yenmen ve bu konuda alçak gönüllü davranman gibi. Seninle olan her an... Ne bileyim... Özeldi işte."

Duraksadı ve yüzüme düşen saçlarımı arkaya doğru attı. "Birlikte tatlı anılar biriktirdik ama yenilerini de yapacağız."

"Bunlar..." dedim duraksayarak. "Kulağıma sadece film sahnesi gibi geliyor. Yanlış anlama, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum pek." Gözlerimi kaçırdım. "Sana karşı henüz bir sevgili hissiyatına geçemiyorum. Kafam annemle ve diğer her şeyle çok fazla meşgul."

Anlayışla başını salladı, yüz ifadesi empatiyle yumuşamış görünüyordu.

"Anladım. Çok şey yaşadın ve böyle hissetmen normal geliyor bana da. Seni aceleye getirmek ya da baskı yapmak istemiyorum." Yine yavaşça elimi okşadı. "Şimdilik, her seferinde bir adım atalım. Sadece seni çok önemseyen biri olarak değil de ne bileyim ne olursa olsun yanında olacak bir arkadaş olarak da görebilirsin beni. Sorunları birlikte çözeriz, hazır olduğunda da duruma bakarız."

"Seni bir süre..." Gözlerimi onunkilerle buluşturdum. "Arkadaşım olarak görsem senin için bir sorun olur mu?"

Çağatay muzipçe sırıtarak bana biraz daha yaklaştı. "Arkadaş olarak... Peki o zaman... En iyi ilişkilerin arkadaşlıkla başladığını söylerler. Deneyelim..." Sesi şakacı bir fısıltıya dönüştü. "Ayrıca arkadaşın olmak seninle daha fazla vakit

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

geçirebileceğim anlamına da geliyor. Aceleye gerek yok. Bana kendini tekrar tavlatacaksın."

"Amacım o değil," dedim utanarak.

"Biliyorum, biliyorum, sorun yok." Tatlı ve sessiz bir kahkaha attı. "Sadece yanımdayken sarılıp öpememek biraz zor oluyor."

Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerimi kaçırdım.

Çağatay anlamış gibi güldü. "Bu gecelik bu kadar risk yeter o zaman. Artık gidiyorum." Sesindeki pişmanlık ve üzüntü fark ediliyordu.

İçten içe kalmasını dilememe rağmen başımı salladım. Çağatay yataktan inip ayağa kalktığında, "Ah, bu arada..." dedi ve bir anda beyaz tişörtünün üzerine giydiği bol siyah *sweatshirt*ünü çıkardı. "Sana bunu bırakabilir miyim?" diye sordu yatağa fırlatırken.

Şaşkın bir ifadeyle *sweatshirt*ü elime aldım. "Neden?"

Omuz silkti. "En azından uyurken yanında bulundurursan beni mutlu edersin." Şakacı bir tavır takınmıştı.

"Neden ya?"

"Kokuma alış diye." Güldü ve pencereye doğru yürümeye başladı.

Ayağa kalktım ve "Köpek miyim ben?" diye fısıldadım pencereyi açmasına yardım ederken.

Bir ayağını dışarıya sallandırdı. "Her zaman işe yarar."

Gözlerimi devirip güldüm. "Dikkatli ol," diye fısıldadım.

Tamamen dışarı çıkmak üzereyken "Görüşürüz yarın!" dedi.

Son bir gülümsemeyle gecenin karanlığında kayboldu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

DEJAVU

2024

Üzerime giydiğim çalışan kıyafetlerini yol kenarına atıp Çağatay'ın arabasına kendimi attığım an hızlıca kemerimi taktım ve ona acil şekilde gaza basmasını söyledim. Bir yandan da arkama bakıyordum.

"Ne oluyor ya?" dedi Çağatay endişeli bir ifadeyle bana bakarken.

"İnanamazsın!" dedim panikle. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Hani şu son bir saat içinde yaşadıklarımı duysan şaka yapıyorum zannedersin."

Çağatay yola bakmayı kesmeden tek kaşını kaldırdı. "Deneyelim. Bugüne kadar gördüğüm ve duyduğum tüm saçmalıkları göz önünde bulundurursak..."

Ellerimle yüzümü kapadım ve önüme gelen saçlarımı geriye attım. "Her şey normaldi; saatimde geldim, park ettim, içeri girdim. Zaten öyle bir güvenlik alanı kurmuşlar ki... Korkunçtu! Milyon tane güvenlik alanından geçtikten sonra bir adam beni asansöre bindirdi, hangi katta ineceğimi de söyledi. Asansöre bindim, benim dışımda üç adam ve bir kadın vardı içeride. Bir anda adamın biri asansörü durdurdu."

Çağatay kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı ve tekrar yola odaklandı. "Eee?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Derin bir iç çektim. "Sonra bizi buraya özellikle topladığını ve kendisinin Kuantum Araştırma ve Geliştirme Direktörü olduğunu söyledi. Kuantumla ne ilgisi olduğunu anlamadım, bu şirket bildiğim kadarıyla böyle bir şirket değildi. İşin korkunç kısmı burada başlıyor çünkü adam bize bir şekilde paralel evren değiştirdiğimizi ve yanlış evrenlerde olduğumuzu söyledi!" Sesimdeki alaycı ve şok olma tonlamasını durduramamıştım.

"Ne?" Çağatay muzip bir suratla ve ağzı bir karış hâlde bana baktı. "Paralel evren mi?" Kafasını sallarken gülüp gülmemek arasında kaldı. "Hangi evrende milyoner olup olmadığımı sorsaydın hemen."

"Keşke asıl kendimi sorsaydım." Gülmesine karşılık vermeye çalıştım ama şaşkınlıktan henüz çıkamamıştım. "Bir sürü hiç anlamadığım teknik bir şeyler anlattı ve bizi o asansöre resmen kilitledi. Hareket edemedik, kapıyı açamadık."

Çağatay'ın eğlenen suratı bir anda kayboldu ve yerini sert bir bakış aldı. "Bir dakika." Bakışlarını bana çevirdi. "Adam seni asansöre mi kilitledi?" Direksiyonu biraz daha sıkı kavradı, çenesini kasmaya başladı. "Birilerine şikâyet ettin, değil mi? Kimse sizi duymadı mı?"

"Şikâyet mi?" dedim sinirle gülerek. "Canımızı resmen zor kurtardık. Asansördeki iki çocuk adamın kollarını bağladılar, ben asansörün sistemini ve kameralarını hackledim. Daha sonra çocuklardan biri bizi gizli bir yola soktu, en sonda da kılık değiştirerek başka bir bölgeden kaçtık. Şirketteki herkesin bizden haberdar olduğunu ve özellikle buraya getirildiğimizi söyledi."

Çağatay'ın gözleri şokla açıldı. "Ne diyorsun ya?" Birden hızlıca gaza bastığında koltukta geriye doğru yapıştım. "Geri dönüyorum, bir de bana anlatsınlar bakalım."

"Çağatay hayır!" diye bağırdım hızla. "Şu an hiçbir şekilde oraya dönmek istemiyorum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Manyağın teki sizi asansörde mahsur bırakıyor, abuk sabuk konuşuyor, hiç kimse de sesini çıkarmıyor mu? Gidip aşağıdakilere şikâyet edeceğinize bir de gizlice kaçmışsınız."

Çağatay'ın koluna yapıştım. "Bu şirkette tam olarak ne döndüğünü bir anlayalım, daha sonra nereye gerekirse oraya şikâyet ederiz. Babamla konuşacağım önce."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Hızımız bir nebze de olsun azalmıştı. "Annen hiç bahsediyor muydu böyle paralel evren gibi bir şeylerden?" Sinirle kafasını salladı. "Biri size şaka mı yaptı, deliye mi denk geldiniz nedir?" Bir an duraksadı. "Araban da orada kaldı tabii."

"Evet," dedim sessizce. "Annemden hiç böyle bir şey duymadım. Yaşım küçükken de şirkette ne yaptığını sormak da aklıma gelmiyordu ki, fizikle alakalı bir şeyler işte."

Çağatay bir süre sessiz kaldı. Düşündüğü belli oluyordu. "Seni takip eden falan var mı? Sizi aradıklarından şüphelendiniz mi siz kaçarken?"

"Hiçbir fikrim yok. Biz kaçarken kimseyi görmedik. Tüm güvenliği de başka bir yere yönlendirdik. Asansördeki iki çocuk şirketi biliyor gibiydi. Buradan uzak durun gibi şeyler söylediler gitmeden önce."

Kafasını hızla bana çevirdi. "Nasıl biliyor gibiydiler? Nereden anladın?"

"Özellikle bir tanesinin bu şirketle bir şekilde bağlantısı olduğuna çok eminim. Gerçi adamla tanışıyor gibi değillerdi hiç. Kaçtığımız gizli yolu ve inmemiz gereken katı o söyledi. Ne iş yaptığını da söylemedi, direkt kaçıp gitti."

"Ne bu kuantum bilmem ne müdürü adamın adı?" diye sordu sinirle.

"Tolga Duran."

İsmini sesli bir şekilde tekrarladı. Tekrar birkaç saniye sessizlik oldu. "Eve gidelim, babanla konuş. Sonra ne yapacağımıza

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

karar veririz." Bana endişeli gözlerle dönüp baktı. "İyi misin sen? Fiziksel olarak yani. Yaralanma falan yok, değil mi?"

"Hayır, gayet iyiyim. Sadece şokun etkisindeyim hâlâ."

Uzanıp güven verircesine elimi sıktı. "Tamam, geçti gitti. Ben bu işin peşini bırakmam zaten. Orada ne döndüğünü öğreniriz."

Uzun ve trafikli bir yolculuktan sonra Çağatay'la benim evime geldik. Çağatay uzun yıllardır babasının finans ve yatırım üzerine olan şirketinde çalışıyordu ve acil durumlarda işten çıkması bir nebze daha kolay oluyordu. Şu an bu anlardan biri olduğu için içim rahatlamıştı.

"Babamı hiç aramak istemiyorum," dedim kendimi salonumun koltuğuna atarken. "Reyhan da yanındadır şimdi."

Çağatay da telefonunu ve anahtarını masanın üstüne bıraktıktan sonra yanıma oturdu ve bacaklarımı kucağına uzattı.

"Yanında olsun, ne olacak ki?"

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi annem hakkında bir şeyler sordum diye bana kinlenecek."

"Kinlenirse kinlensin, Allah Allah! Kızıyla annesi hakkında konuşamayacak mı?" Bir an duraksadı. "Ki annen dışında da yaşadığın tuhaf bir olay var. Haberi olmalı," dedi sinirle. Çoğu zaman o da babama en az benim kadar sinirleniyordu ama arayı bulmak için özel çaba sarf ettiğine şahit oluyordum. Maalesef rol yapışını anlayabilecek kadar uzun süredir tanıyordum onu.

İstemeyerek de olsa telefonu elime aldım ve babamı aradım. Uzun bir çalışın ardından telefonu açtığında olan biten her şeyi tek tek anlattım.

"Sen..." dedi her şey bittikten sonra. "Oradan iş görüşmesine çağrıldın da bana neden haber vermedin?"

Derin bir iç çektim. "Ne bileyim baba. Yoğunsun diye haber vermedim işte. Olumlu bir görüşme olabilseydi arayıp söylerdim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hangi pozisyon için çağırdılar seni? Sen başvurmadan mı çağırdılar?"

"Beni *LinkedIn* hesabımdan bulmuşlar, telefonda öyle söylemişlerdi. Kendi işim için çağırdılar işte, şirketin bilişim tarafına."

Babam bir süre sessiz kaldı. "Asansörden seni nasıl indirmezler? Kimseye şikâyet etmedin mi?"

Tekrar aynı şeyleri konuşacağım için içimden derin bir of çektim. Ben hariç herkes akıllıydı herhâlde. "Baba edemedim, buradan çıkamazsınız şirketteki herkesin her şeyden haberi var dediler." Babamdan anlık cevap gelmeyince başta sorduğum soruyu tekrar sordum. "Baba bu şirket tam olarak ne iş yapıyor? Annem ne iş yapıyordu orada?"

Babam cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. "Kızım orası bildiğin teknolojik yenilik merkezi gibi bir şey. Teknoloji firması yani. Kuantum bilişimi üzerinde çalışıyordu annen de. Son teknoloji kuantum bilgisayarları geliştiriyorlardı."

Başımı salladım. "Ben de tam olarak böyle bildiğim için gittim şirkete. Annem de oradaki bilim insanlarındandı, değil mi?"

"Evet."

Bu sırada hoparlörü dışarı verdiğim için Çağatay da benimle beraber kaşları çatık babamı dinliyordu.

"Peki bu paralel evrenle alakalı bir şey duydun mu? Allah aşkına baba, paralel evren diye bir şey olsa bunu bilmez miydik?"

Babam telefonun karşısında küçümser bir tavırla küçük bir küfür savurdu. "Ne paralel evreni kızım, delinin tekine denk gelmişsiniz. Onu oradan attırırız biz." Sinirle nefes verişini duyduk. "Neymiş bu adamın adı?"

"Tolga Duran."

"Tolga Duran mı?" Babamın sesi ahizenin diğer tarafından öylesine buz gibi duyulmuştu ki Çağatay'la göz göze geldik.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Tanıyor musun?" dedim heyecanla.

"Asansöre sizi hapseden adam Tolga Duran mıydı?" Onayladığımda babamın ağzından tekrar bir küfür duyuldu. "Ben halledeceğim. Onlarla iletişime geçmiyorsun, arayan olursa açmıyorsun."

Anlamsız bir surat ifadesiyle telefon ekranına baktım. "Baba tanıyor musun? Tanıyorsan söylesene."

"Annenin iş yerinden biliyorum işte!" dedi kızgın bir sesle.

"Ee, söylesene, nasıl biri?"

"Zırdelinin teki. İletişime geçme sen onlarla, ben halledeceğim."

"Niye deli dedin? Anlatacak mısın?" Neden sürekli herhangi bir bilgi hakkında birilerine yüz kez soru sormam gerekiyordu. Deli olmak üzere olan kızıydı.

"Anlatacak bir şey yok." Neredeyse bana bağırmak üzereydi. Neye bu kadar sinirlendiğini anlamak mümkün değildi. "Sen tek misin?"

Çağatay "Ben buradayım Barbaros amca," dedi ciddi bir ses tonuyla telefona eğilerek.

"Tamam. Dediğim gibi, ben konuşup halledeceğim. Sorun yok. Sen sadece seni arayan olursa açma, onlarla görüşme."

Onaylamama fırsat bile vermeden direkt telefonu yüzüme kapadı. Milyonlarca soru işareti, kafa karışıklığı ve midemdeki huzursuzlukla baş başa kalmıştım.

"Bence adam daha önce de annenin iş yerinde huzursuzluk falan çıkarıyordu, oradan hatırladı adını. Belki daha önce şikâyet bile etmiş olabilirler. Arayıp hesap soracak bence."

Gözüm cam orta sehpaya dalmış şekilde düşünmeye başladım. Bu kadar sinirlenip suratıma kapaması hiç normal değildi. Hatta direkt şirkette başıma gelen olaydan daha çok yapan kişiye daha çok sinirlenmişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ben düşünmeye devam ederken "Neyse..." dedi Çağatay. "Barbaros amca bu seferlik güvenip biraz bekleyelim." Parmaklarını yavaşça bacağımda gezdirmeye başladı, dokunuşu hafif ve rahatlatıcıydı. "Biraz düşünmeye ara vermek ister misin?"

Bakışlarımı anında ona çevirerek gözlerimi kıstım. "Nasıl bir ara?"

Çağatay bakışlarımdan yeterli cesareti alamamış gibi şakacı bir tavırla sırıttı. Gözlerinin parladığını görebiliyordum. "Dışardaki dünya yokmuş gibi davranabilirim istersen." Parmaklarını gezdirmeye devam etti. "Anlamsız bir film açabilirim sana, saçma sapan şeyler hakkında konuşabilirim ya da neredeyse odana gizlice girerken yakalandığım zamandan bahsedebilirim biraz."

"Hmm..." dedim alaycı bir tavırla ona bakarak. "Odama gizlice girdiğin anıyı seçmenin özel bir nedeni var mı?"

Çağatay gülümseyerek bana yaklaşmaya başladı. "En sevdiklerimden biri olduğu için olabilir. Neredeyse yakalanmanın heyecanı falan..." Gözlerimi devirip yanımda duran yastıklardan birini kafasına fırlattım. Gülerek yastığı arkasına fırlattı ve yaklaşmaya devam etti. Sesi daha yumuşak bir tona düşmüştü. "Ayrıca ay ışığında ne kadar güzel göründüğünü hiç unutamıyorum."

"Senin bu şair modun beni utançtan tepetaklak ediyor." Duraksadım. "İyi anlamda değil."

"Gayet hoşuna gidiyor." Şakacı bir tavırla göz kırptı. "Tamam, bu şair modu fazla geldiyse şu nasıl?" İyice ileriye doğru eğildi, sesi fısıltıya döndü. "Yeni bir anı yaratalım diyorum. Yine o kadar unutulmaz olsun, bu sefer gizlenmemize gerek de yok."

"Çağatay..." dedim mızmızlanarak. "Duyan da o zamanlar başka bir şey yapıyoruz sanacak. Masum ve tatlı bir çifttik." Çağatay'ın kaşları kalkınca güldüm. "Ayrıca az önce ölüm tehlikesiyle burun buruna gelmişken bana teklif ettiğin şeye bak."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Beni dinlemeden muzipçe sırıtmaya ve gözlerini benimkilere kilitlemeye devam etti. "Ece ya... Bir erkeği denediği için suçlayamazsın şu an." Tekrar bana doğru yaklaştı. "Bence anlaşabiliriz. Hâlâ o masum ve tatlı çift olabiliriz." Parmaklarıyla yavaşça bacağıma daireler çizmeye başladı.

Dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim, nefesim hafif kesilmişti. "Cidden delisin bence sen."

"Sadece sana." Sesi yumuşak bir fısıltıya döndüğünde gülerek elini yanağıma dokunmak için kaldırdı. Başparmağı hafifçe tenime dokundu ve dudaklarımız buluştu. Eli boynumun arkasına kayarken beni kendine doğru çekti.

Kollarımı omuzlarına doladım ve ona doğru eğildim, parmaklarım saçlarına dolandı. Çene çizgim boyunca tenime yumuşak öpücükler bırakarak boynuma ilerledi. Başımı geriye doğru eğerek ona alan açtım.

Dakikalar ilerledi.

Çağatay zihnimin karanlıklarına düşmemem için beni bir kez daha sığınağına taşıyıp günümü kurtardı.

Sabah panik içinde uyanıp saate baktım. Gece alarmı kurmayı unuttuğum için zihnim bunu fark edip otomatik olarak beni uyandırmış gibiydi.

Yaklaşık bir saatim vardı, rahatlamayla karışık bir iç çekecektim ki hazırlanmak ve yola çıkmak için bir saat bana asla yetmezdi.

Pikeyi üzerimden hızlıca atarak banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Hızlıca aynanın karşısına oturup makyaj yapacakken Çağatay'ı dürttüm.

"Çağatay, kalk! Geç kalacaksın."

Mırıldanarak gözünü bile açmadan arkasını döndü.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Çağatay, haydi!" Uzandım ve kolundan çekerek onu döndürmeye çalıştım. Onun yerine gözünü bile açmadan tek hamlesiyle beni tekrar yatağa çekti ve başımı kolunun arasına aldı. "Günaydın güzelim," dedi yarım ağız sırıtarak.

Tüm gücümü vererek ellerimle kendimi vücudundan uzaklaştırdım ve hızlıca ayağa kalktım. "Ben yarım saate çıkacağım ona göre. Fuar bir saate başlıyor."

Çağatay "Tamam," diye mırıldandıktan sonra daha fazla vaktim yoktu.

Doğal ama parlak bir makyaja yöneldim. Her zamanki gibi şeftali tonlu allığı biraz abarttım, açık kahverengi bir göz farı üstünde ince bir kalem ve birkaç kat maskarayla gözlerimi tamamladım. Her zaman kullandığım doğal tonlardaki rujumu da sürdükten sonra saçımı zahmetsiz görünmesini umduğum hafif dalgalarla şekillendirdim.

Odamın içindeki gömme dolabıma yaklaştım ve kapaklarını açarak düşünmeye başladım. Tamamını renk ve mevsimlere göre düzenlediğim için kendime bir kez daha teşekkür ettim, işimi kolaylaştıracaktı. Düğmeleri üzerinde ince altın detaylar bulunan özel dikim lacivert ceketimi çıkardım. İçine giymek için de narin dantel şeritli, canlı, beyaz ipek bir bluz seçtim. Yüksek belli, krem rengi pantolonumu seçeceğime çok emindim çünkü beni en uzun gösteren kesinlikle buydu.

Sade ama zarif bir çift altın küpe taktım ve en sonda da ten rengi topuklularımı ayağıma geçirdim. Ona uygun renkteki deri çantamı da hazırladığımda tam yarım saatim kalmıştı.

Aşağı kata inecekken sonunda Çağatay'ın ayaklandığını ve yalpalayarak banyoya yöneldiğini gördüm. Yanından hızlıca geçip gidecekken uyuşuk bir yürüyüşle yanıma gelip gülümsedi ve baştan aşağı beni süzdü.

"Bu ne güzellik ya..."

Öpmek için bana yaklaşacağını hissettiğimde hemen kapıya yöneldim. "Kapıyı kilitleyip çıkarsın."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay beni yanına çekmek için bileğimden tuttu ve bir an duraksadı. Ona doğru yaklaşırken bileğimi kaldırıp gözüne yakınlaştırdı. "Ne olmuş buraya?"

Gözümü kısıp bileğime baktım. "Morarmış," dedim sakin sesle.

"Ne oldu ki?"

Kaşlarımı çatarak dikkatle bakmaya çalıştım. "Çarptım herhâlde..." Kapıya yönelirken konuşmaya devam ettim. "Bu ara bazen morarıyor bir yerlerim. Akşam görüşürüz!"

Hızlıca dışarı çıktım ve maalesef arabam hâlâ malum şirkette olduğu için taksi çağırdım. Taksiyi beklerken telefonuma göz attığımda babamdan veya herhangi birinden bir haber gelmemişti. Dün akşam da kimse beni aramamıştı. Babamın ben halledeceğim demesine güvenerek en azından bir gün daha olağan hayatıma devam etmeye çalışıyordum.

Taksiye bindim ve uzun sayılabilecek bir yolculuğun ardından geç de kalmış olsam fuar alanına geldim.

İçeri adım attığımda büyük salonun heyecan ve beklentiyle dolu olduğunu hissetmeye başlamıştım. Geniş mekânda stantlar sıralanmıştı ve her biri çeşitli şirketleri ve onların en son yeniliklerini sergileyen pankartlar ve ekranlarla süslenmişti. Hava, konuşmaların uğultusu, ara sıra patlayan kahkahalar ve yakındaki bir kafeden yayılan taze demlenmiş kahvenin hafif kokusuyla doluydu.

Gözlerim merak ve kararlılıkla iri iri açılmış hâlde kalabalığın arasından geçtim. Her stantta durdum, işe alım görevlileriyle kibar sohbetler etmeye çalıştım ve mevcut sayısız fırsatların ayrıntılarını veren broşürler topladım. İçerisinin canlı atmosferi neredeyse bulaşıcıydı; dün yaşadığım olaydan bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyordu.

Bir stantta gösterişli bir teknoloji şirketi, yapay zekâdaki en son gelişmeleri sergiliyordu. Genç ve hevesli bir temsilcinin, sağlık hizmetlerinde devrim yaratmak üzere tasarlanmış çığır

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

açan bir yapay zekâ sistemi olan son projelerini açıklarken dikkatle dinledim. Düşünceli bir şekilde başımı salladım, sorular sordum ve şirketin potansiyeli hakkında zihnime notlar aldım.

Yoluma devam ederken kendimi yeşilliklerle ve çevre dostu ürünlerle süslenmiş bir standın içinde buldum. Sürdürülebilir enerji çözümlerine odaklanan şirket, katılımcıların yenilikçi güneş panellerini ilk elden deneyimlemelerine olanak tanıyan etkileşimli bir ekran oluşturmuştu. Temsilcinin yenilenebilir enerjinin geleceği hakkındaki tutkulu konuşmasını dinlerken parmaklarımı minyatür bir güneş panelinin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim ve teknoloji denen şeye bir kez daha hayran kaldım.

Fuar, canlı renkler, dinamik sunumlar ve sürekli insan akışıyla benim için duyusal bir aşırı yüklemeydi. Bir ara kenara çekilip düşüncelerimi toparladım ve kafe standının yakınındaki sessiz bir köşeye oturdum. Bir fincan kahve yudumladım; kahvenin sıcaklığı kaosun ortasında zihnimi biraz toparlamıştı. Aslında Chronos Technologies'den çokça umutluydum ve geri kalan tüm şirketleri uzun bir süre önce resmen boş vermiştim. Şimdi araştırmalarıma geri dönmek zorundaydım. Aklım, her şirketin temsil ettiği olasılıkları ve kariyerimin izleyebileceği potansiyel yolları düşünerek hesaplama yapmaya çalışıyordu.

Kendimi yenilenmiş hissettikten sonra araştırmama devam ettim. Siber güvenlikten biyoteknolojiye kadar farklı alanlardan temsilcilerle hararetli tartışmalar gerçekleştirdim. Her etkileşim bana daha fazla ilham veriyordu, zihnim yeni fikirlerle dolup taşıyor gibiydi. Becerilerimi ve tutkumu kullanarak bu rollerin çoğuna uyum sağlayabilirdim.

Fuarda dolaşırken zaman bulanıklaşıyor gibiydi, dakikalar fark edilmeden akıp gidiyordu. Çantam topladığım her broşür ve kartvizitle birlikte daha da ağırlaşıyor, beni bekleyen fırsatları somut olarak hatırlatıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Başka bir standa daha yaklaşmaya kalktığım sırada tanıdık bir sesin bana seslendiğini duymamla kafamı çevirdim. "Ece!"

Kafamı çevirdiğimde Tolga Duran'ın birkaç adım ötemde olduğunu görünce kalbimin sıkıştığını hissettim. Kalabalığa kusursuz bir şekilde uyum sağlayan iki ekip üyesi daha ona eşlik ediyordu.

"Yok artık!" dedim endişemi gizlemeye çalışarak ve direkt arkamı dönerek hızlı adımlarla fuarın arka kısmına ilerlemeye başladım.

Tolga'nın hafif hızlı adımlarla arkamdan bana yetişmeye çalıştığını hissediyordum. "Ece, kısa bir konuşma yapabilir miyiz lütfen? Önemli!" Ses tonunu rahatlatıcı çıkarmaya çalışıyordu ama ısrarcılığını örtemiyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve adımlarımı hızlandırdım. "Ece! Bana bir saniyeliğine bakabilir misin?" Sinirle arkamı döndüm, ondan birkaç adım uzakta durduğuma emin oldum. "Çok sakin olacağız ve aklına takılan her türlü soruyu sorabileceksin. Ayrıca güvende olacaksın, sana garanti veriyorum."

"Beni bir asansöre kilitledin ve şimdi de iş fuarında beni takip ediyorsun! Kendimi güvende hissetmem adına elinden geleni yaptığın için sağ ol!"

Tolga bana doğru bir adım attı. "Hak veriyorum, haklısın..." dedi sakin bir sesle. "Ama durum acil, daha fazla seninle konuşmak için beklemeye vaktimiz yok."

Tolga konuşurken, ekip üyelerinden birinin sakin bir tavırla cebinden gizlice küçük bir cihaz çıkardığına şahit oldum. Gözüm bir yandan oradayken bir yandan Tolga'daydı.

Sonra bir anda başladı.

Neredeyse dünya dışı sayılabilecek bir şey hissettim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bilincimin kıyısında hafif bir uğultu, zar zor algılanabilen bir titreşim olarak başladı. Uğultu güçlenip zihnimin derinliklerinde yankılanırken, adımlarım sendeleyerek durdu.

Ses, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu; sanki kulaklarımı bypass eden ve doğrudan beynimde yankılanan bir frekanstı bu. Hem tanıdık hem de yabancıydı; varlığımın dokusunu etkileyen, akıldan çıkmayan bir melodiydi.

Nefesim kesildiğinde, güçlü bir *dejavu* dalgası tüm bedenimi sardı ve sese doğru derin bir yönelme ihtiyacı hissetmeye başladım.

O an iş fuarının canlı renkleri ve dinamik sesleri bulanıklaşmaya ve solmaya başladı, yerlerini hayaletimsi görüntüler ve tam olarak kavrayamadığım bir gerçekliğin fısıltıları aldı. Sanki görünmez bir iplik beni içgüdüsel olarak bildiğim ama hatırlayamadığım bir yere doğru çekiyormuş gibi, açıklanamaz bir çekim hissetmeye başladım.

Çevrem titremeye devam etti ve garip görüntüler görmeye başladım; tanıdık yüzler, yerler ve erişilemez görünen anlar. Bu his hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi, sanki uzun zamandır unutulmuş bir anı yeniden yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Kalbim hızla çarpıyordu, frekans derinleştikçe nabzım hızlandı. Bacaklarım, ruhuma hitap ediyormuş gibi görünen sesin rehberliğinde kendi başlarına hareket etmeye başladı. Nostalji, özlem, kafa karışıklığı gibi duygu dalgasının, baş dönmesine ve yönümü kaybetmeme neden olan güçlü bir karışıma karıştığını hissettim. Sesin çekimini takip ederken etrafımdaki insanlar gölgelere dönüştü, sesleri uzaktan yankılanıyordu.

Ezici bir dejavu hissinin ortasında zihnim bu deneyimi anlamlandırmaya çalışıyordu. Sarhoş mu olmuştum; az önce içtiğim kahvemde bir şey mi vardı? Şu an yaşadığım his, uyandığım anda kayıp giden bir rüyayı hatırlamaya çalışmak

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

gibiydi; heyecan verici derecede yakın ama sinir bozucu derecede yakalaması zor. Kendimi hem olduğum yere demirlemiş hem de başıboş hissediyordum.

Ses azalmaya başladıkça, dejavunun güçlü etkisi de gevşemeye başladı ve görüş odağım yavaş yavaş kendine geldi.

Gözlerimi kırpıştırdım, görüşüm netleşiyordu ama az önce yaşadığım unutulmaz tanıdıklık hissi tarafından sarsılmıştım.

Birkaç saniye geçtikten sonra zihnim kendini toparladı ve bir anda kendimi siyah bir Vito'nun içinde buldum.

"Ne oluyor!" dedim sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak. Panik içinde etrafıma bakındım. Karşımda az önce gördüğüm ekip üyesi adamlar oturuyordu.

"Ece, güvendesin. Sakin ol!"

Panikle etrafıma bakındım. "Siz ne tür bir manyaksınız? Önce beni asansörde alıkoyuyorsun şimdi de arabaya getiriyorsun?" Araba hareket ederken kalbimin atışını görmezden gelmeye çabaladım. "Beni bu arabaya nasıl getirdin? Kahveme ilaç mı koydun?"

Tolga, derin bir iç çekti ve karşında oturan adamlardan birine bir işaret yaptı. Adam cebinden oldukça küçük, siyah, ucunda kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü tuhaf bir cihaz çıkardı. Bunu çıkarırken onu görmüştüm.

"Kahvene ilaç falan koymadık." Kaşlarıyla cihazı işaret etti. "Bu... Evrensel Rezonans Amplifikatörü adı verilen bir cihaz. Senin bu cihazdan yayılan ses ve titreşimleri takip edip kendi ayaklarınla arabaya binmenin sebebi yüzünden seninle konuşmaya çalışıyorum zaten."

Arabanın içinde bozuk yollar yüzünden sallanırken anlamsız gözlerle bir süre ona baktım. "Ne saçmalıyorsun!"

"Bu cihaz..." Cihazı eğilerek adamın elinden almaya çalışırken hızlıca telefonumdan Çağatay'a bir canlı konum

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

gönderdim. "Orijinal evrenine özel bir frekans yayar, bu da güçlü bir dejavu hissine neden olur. Hissettiğin bu, değil mi?"

Kafam karışmış hâlde bakakaldım. Korkmaya başlamıştım.

"Beni hemen arabadan indirmezseniz polise gideceğim," dedim panikle. "Ayrıca babam seni tanıyor, sana neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin. Üstelik dün yaşanan her şeyden haberi var."

Tolga'nın babamı duyduğunda bir an duraksadığını hissettim. Ama üstünde çok durmadan konuşmaya devam etti. "Öfkeni ve korkunu anlıyorum. Lütfen açıklamam için bana biraz izin verir misin? Şu an senin güvenliğin ve sağlığın önceliklerimizden. Sana zarar vermek için burada değiliz." Elleriyle karşımızda oturan adamları gösterdi. "Beni dinledikten sonra hâlâ polise ya da babana gitmek istersen seni durdurmayacağım."

Söylediklerinde samimi olup olmadığını gözlemlemeye çalıştım, yeşil gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu resmen. Ruhumun içine bakıyor gibi ürkütücü bir his veriyordu sadece.

"O zaman," dedim derin bir nefes alarak. "Çabuk ne söyleyeceksen söyle ve sonra beni bu arabadan indirin."

"Harika." Ellerini çırptı ve vücudunu tamamen bana döndürdü. "Dün içinde bulunduğun asansör herhangi bir asansör değildi. O, paralel evrenler arasında seyahat etmek için tasarlanmış bir cihaz. Yıllardır, hem Türkiye hem tüm dünya ülkeleri bu proje üzerinde çalışıyor. Bu projenin adı Janus Projesi. Ve sen..." Bir an duraksadı. "Yanlış evrendesin. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu evrende olmaman gerekiyor. Bu yüzden az önceki ses dalgalarına dejavu hissettin ve ona çekildin. Doğal dengeyi yeniden kurmak ve senin de güvenliğini sağlamak için seni orijinal evrenine geri götürmemiz gerekiyor."

Çığlık çığlığa bağırıp beni bu delilerin elinden biri kurtarsın istiyordum ama sakinliğimi koruyup onunla iletişim kurmaya çalışmaya karar verdim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Derin bir nefes aldım ve bir anlığına gözlerimi kapadım. "Peki," dedim parmaklarımı birbirine geçirerek. "Birincisi, bu paralel evren saçmalığına inanmamı nasıl beklersin? İkincisi, bunu aptal bir asansörle nasıl sağlıyorsunuz? Çünkü biliyorsun ki bu aşırı işlevsel olduğunu iddia ettiğin asansörünüzü hacklemem hiç zor olmadı."

Tolga duraksamadan direkt konuşmaya başladı. "Paralel evrenler bizimkinin yanında var olan alternatif gerçekliklerdir. Her evrenin kendine özgü bir zaman çizelgesi ve olaylar dizisi vardır. Hacklediğin asansör aslında bir solucan deliği yaratarak bu evrenler arasında seyahat etmeyi sağlayan son derecede gelişmiş bir mekanizmadır." Duraksadı. "Senin buradaki varlığın aksaklıklara neden oluyor çünkü sen bu evrenden değilsin ve bu hem sağlığını hem de evrenin istikrarını etkiliyor."

"Bir dakika!" dedim işaret parmağımı kaldırarak. "Paralel evren kanıtlanmış bir şey değil. Bunu bulmuş olamazsınız."

"Paralel evrenler gerçek. Bunlar kuantum mekaniği ve teorik fizik alanında yıllarca süren araştırmalar sonucunda uzun süre önce keşfedildi. Tüm dünyada çalışan insanlar bu evrenleri tespit etmek ve onlarla etkileşime geçmek için bir teknoloji geliştirdi. Asansör, bu evrenler arasında güvenli bir şekilde seyahat etmek için tasarlanan buluşumuz. Gözlemlediğimiz veriler ve anormallikler bunların varlığını doğruladı ve bizi bunları inceleyerek yöntemler geliştirmeye yönlendirdi."

Arabanın bozuk yolda giden hareketinden korunmak için koltuğa tutundum. "Bunu solucan deliği ve kuantumla nasıl yaptınız?" Gözlerimi onunkilere kilitledim. "Beni ikna edecek şekilde anlat, yalan söylersen anlarım."

"Tamam." Nefesini temizledi. "Asansör, gelişmiş kuantum mekaniği ve solucan deliği teorisinin bir kombinasyonunu kullanarak çalışıyor. Teknolojimizin merkezinde kuantum dolaşıklığı yer alıyor. Evrenler arasında bağlantılı olan dolaşmış

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

parçacıklar kullanıyoruz. Bu parçacıkları değiştirerek alternatif gerçekliklerdeki kesin konumları belirleyebiliriz.

Asansör, kararlı bir solucan deliği oluşturan bir cihazla donatıldı. Bu, farklı evrenlerdeki iki noktayı birbirine bağlayan esasen küçük, geçici bir kara delik yaratmayı içerir.

Aynı zamanda solucan deliği oluşturmak ve sürdürmek çok büyük miktarda enerji gerektirir. Solucan deliğini açmak ve sürdürmek için gerekli gücü sağlayan, atom altı seviyedeki enerjiyi kullanan özel bir kuantum enerji reaktörü kullanıyoruz." Elindekine baktı. "Üzerinde kullandığımız bu cihaz da senin orijinal evreninden gelen benzersiz enerji imzanla rezonansa giren bir frekans yayar. Bu, yanlış evrende bulunan bireyleri bulmamıza ve onları geri yönlendirmemize yardımcı olur. Eğer sen, bu cihazdan etkilenmemiş olsaydın, hiçbir sorun olmadığını sana temin ederdim.

Yani kısacası Ece, aslında asansör, hassas kuantum manipülasyonu ve solucan deliği stabilizasyonu yoluyla paralel evrenler arasında bir geçit açan bir portal görevi görüyor."

Bir süre Tolga'nın suratına bakakaldım.

Dediklerinden tek bir kelime anlamamıştım.

Tüm bunlar benim küçük kodlama bilgilerimi tamamen alt etmişti. Sorun da tam olarak buydu ki bu adam burada zırvalasa dahi hiçbir şey anlamayacaktım.

"Annemin bu şirkette çalıştığından haberin var mıydı?" diye sordum bu kadar açıklamanın üzerine kısık bir sesle. Tolga kafasını olumlu anlamda salladı. "Annem de bu asansörün yapım aşamasında mıydı?"

"Evet," dedi sert bir tonlamayla. "Annen de Janus Projesi'nde yer alıyordu."

"Peki neden bize hiç bahsetmedi bundan?"

"Çünkü gizli. Bu asansörden herkesin haberi olsa dünya nasıl bir hâl alırdı, düşünebiliyor musun?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çattım. "O zaman ne diye böyle bir buluş yaptınız? Kimseye bahsetmemek için mi?"

Tolga iç çekti. "Geliştirdiğimiz teknoloji inanılmaz derecede güçlü ve yanlış kullanıldığında tehlikeli olma potansiyeli taşıyor. İnsanlar evrenler arasında istedikleri gibi seyahat edebildikleri, olayları değiştirebildikleri, hayatları alt üst edebildikleri ve muhtemelen gerçekliğin dokusuna onarılmaz zararlar verebildikleri takdirde oluşacak kaosu hayal edemezsin. Bu yüzden sıkı hükümet gözetimi altında çalışarak bunu bir sır olarak saklıyoruz. Amacımız bu teknolojiyi sorumlu bir şekilde anlamak ve kontrol etmek, bunun bencil veya zararlı amaçlarla değil, insanlığın yararına kullanılmasını sağlamak. Bu kamuoyunun bilgisinin veya kötüye kullanımın potansiyel sonuçları riske atılamayacak kadar büyük."

Gözlerimi kırpıştırdım. Soracak milyonlarca sorum vardı.

"Benim yanlış evrende olduğumu nasıl anladın? Ve asansördeki diğer kişilerin?"

"Bireylerin enerji imzalarını izleyen gelişmiş tespit sistemlerimiz var. Her insanın orijinal evrenine bağlı benzersiz bir kuantum imzası vardır. Birisi yanlış evrende olduğunda, yerel kuantum alanında neden olduğu ince ama önemli kesintiler nedeniyle imzası öne çıkıyor. Asansördeki diğer kişiler de bu anormallikleri sergilediler. Tek bir yerde birden fazla imza tespit ettiğimizde olağandışı bir şeyler olduğunu anladık."

Sertçe yutkunup sorularıma devam ettim. "Peki bu acelen neydi yani? Neden bizi oracıkta asansörde bir yerlere hızlıca göndermeye çalıştın? Neden sağlığımdan ve evrenin düzeninden bahsedip duruyorsun?"

Tolga yine duraksamadan direkt konuşmaya başladı. "Aciliyet, yanlış evrende olmanın hem senin hem de gerçekliğin dokusu üzerinde giderek artan bir baskı yaratmasından kaynaklanıyor. Senin için bu, fiziksel ve psikolojik semptomların artması anlamına gelir; oryantasyon bozukluğu, hafıza kaybı,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hatta bedeninin ve zihninin uyumsuz bir ortama uyum sağlamaya çalışırken yaratabileceği potansiyel nörolojik hasar." Tolga'nın gözleri ellerime kaydığında bir an duraksadık. "O bileğindeki nedir?" Bileğimdeki morluğa ufak bir göz atıp ceketimle hemen geri kapadım. Tolga yarım ağız gülümsedi. "O morluklardan daha çok göreceksin çünkü bedenin artık buraya uyumlanamıyor."

"Bak," dedi bana tekrar yaklaşarak. "Evren açısından ne kadar uzun süre burada kalırsan, aksaklıklar da o kadar önemli olur. Bunu ince ayarlı bir makine gibi hayal et; yabancı bir unsurun ortama dâhil edilmesi, öngörülemeyen ve potansiyel olarak yıkık sonuçlara yol açabilecek dengesizliklere neden olur. Zamanla bu durum artabilir ve yalnızca yerel bölgeyi etkilemekle kalmaz, aynı zamanda potansiyel olarak tüm evrenin istikrarını bozacak dalgalanmalar yaratabilir. Acele ediyoruz çünkü bunu bir devrilme noktasına ulaşmadan düzeltmemiz gerekiyor. Güvenliğin ve sağlığın en önemli önceliklerimizden ancak aynı zamanda evrenin kendisi üzerindeki daha geniş etkiyi de dikkate almalıyız. Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede ait olduğun yere dönmen çok önemli."

Özgüvenli görünmeye çalışarak kafamı kaldırdım ve saçımı düzelttim. "Bakın Tolga Bey," Sert bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ben fizikten falan anlamıyorum, söylediklerinizi de mantığıma uydurmaya çalışıyorum. Ama sorun şu ki ben hayatımda o asansöre hiç binmedim. Bu asansörü ben ilk kez görüyorum. Benim evren değiştirmem falan mümkün değil. Küçükken annemin işyerine bazen gelirdim ama orada da lobide beklerdim, zaten beni kimse güvenliklerden geçirip içeri almazdı. Ben nasıl evren değiştirmiş olabilirim?"

Tolga onaylar gibi başını salladı. "O konuda ben de bir bilgi veremiyorum çünkü bir fikrim yok. Belki de annenle geldiğinde istenmeyen bir maruziyetin meydana gelmiş olması mümkündür. Özellikle çok gençken olduysa, ilk başta hafif ve fark edilmeyebilir bu durum." Konuyu değiştirmek ister gibi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

elini salladı. "Şimdi önemli olan bunu düzeltmek. Bunun çok zor olduğunu biliyorum ancak bunu anlamana ve bu konuda ilerlememize yardımcı olmanı umuyorum."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Tamam, açıklamalar için teşekkürler." Duraksadım. "Ama bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Biraz temiz hava alabilmem için bir yerde durabilir miyiz?"

Tolga bir an tereddüt etti ve karşımızda oturan adamlara baktı. En sonunda başını salladı. "Tamam, birkaç dakikalığına kenara çekebiliriz."

Araba yavaşlayıp yolun kenarına çekilirken hızlıca telefonuma bakmaya çalıştım. Çağatay bir sürü mesaj atmıştı, sadece son mesajından "yaklaşıyorum" kelimesini görebilmiştim.

Araba durduğunda kapı koluna uzandım. Tolga'nın yanı başımdan beni izlediğinin farkındaydım. "Ece, bunu sana yardım etmek için yapıyoruz." diye hatırlattı ben çıkmadan.

Başımı sallayarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Biliyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Arabadan indiğimde serin havanın yüzüme çarptığını hissettim. Tolga ve ekibi beni izlerken, esneyip düşüncelerimi toparlıyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Tam o sırada tanıdık bir Audi A7'nin yaklaştığını gördüm.

Derin bir nefes aldım ve anında arabaya doğru koşup bağırmaya başladım. "Çağatay! Buraya!"

Çağatay ani frenle arabayı durdurmaya çalışırken hızlıca arkama baktım. Tolga ve ekibi aşağı inmiş bana bakıyordu.

"Ece! Ne oluyor?" Çağatay camdan bağırmaya çalışırken kapıyı açıp inmeye kalktı. Hemen elimle durdurdum.

Nefes nefese kapıya yaklaştım. "Anlatacağım. Hemen sür."

"Eğer yine o adamsa..." Çağatay el frenini hızla çekip kapıdan inecekken hemen onu geri oturttum. Kendi kapımı da hızlıca kapadım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Anlatacağım, bir şey yapma!" Çağatay benim paniğimden etkilenerek hızla direksiyonu kavradı ve tekrar arabayı çalıştırdı. Yan aynadan gördüğüm kadarıyla Tolga ve adamları sadece bize arkadan bakmakla yetiniyorlardı. Şimdilik.

"Polise gidiyoruz!" dedim sakinleşmeye çalışırken.

"Polise gidiyoruz!" Beni onayladı ve çenesini sıktı.

Çağatay bizi en yakın karakola getirdiğinde hızlıca arabadan indik ve içeri girdik. Hayatımda ilk kez polis merkezine geldiğim için nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Çağatay'ın da beni yönlendirmesiyle ilk etapta görevli bir memura şikâyette bulunmak istediğimizi söyledik. Memur şikâyetimin niteliğini ve aciliyetini sorduğunda art arda iki kez kaçırılma vakası olduğunu söyledim.

Memur bizi bir dizi çift kapıdan geçirerek merkezin daha sessiz bir alanına götürdü. Masa ve sandalyelerin olduğu küçük, özel bir odada durmadan önce birkaç ofisin ve görüşme odasının önünden geçtik.

Memur sandalyeleri işaret etti. "Oturun, birazdan ifadenizi almaya gelecekler."

Oturduk. Beklerken gerginliğimiz hissediliyordu. Çağatay'a henüz hiç detay anlatmamıştım, polise anlatırken dinleyecekti.

Birkaç dakika sonra, elinde bir not defteri ve ciddi bir ifadeyle başka bir memur odaya girdi ve karşımıza oturdu. Kim olduğunu söyledikten sonra "Lütfen baştan başlayıp bana tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım, olayları anlatırken sesim titriyordu. "Her şey dün başladı aslında..."

Yaşadığım tam anlamıyla ızdırap verici olayları bir bir anlatırken memurun bir anlığına gözlerinin büyüdüğünü ve not almayı tamamen kestiğini fark ettim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Anlatmam bittikten sonra elindeki kalemi masaya bıraktı ve parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Chronos Technologies'deki Janus Projesi'nden mi söz ediyorsunuz?"

Polisin bundan haberinin olması şaşkınlığıyla önce Çağatay'a sonra memura geri döndüm. "Evet," dedim kaşlarım çatık.

Memur kafasını salladı ve benimle göz temasını keserek ayağa kalktı. Hızlıca dışarı çıktı ve beni birkaç dakika heyecan ve paniğimle baş başa bıraktı. Geri döndüğünde yüzü ciddiydi.

"Ece Hanım, dosyayı İstihbarat Teşkilatı devralıyor, sizi bir süreliğine gözaltına alalım."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Mısır Tarlası

2012

Düşüncelerim karmakarışık bir hâlde amaçsızca yürürken öğle güneşi gökyüzünde yüksekteydi ve şehrin sokaklarına sıcak bir parıltı saçıyordu. Her köşemi saran bunaltıcı atmosferden kaçmak için hafta sonu sabahın ilk saatlerinde evden aceleyle ayrılmıştım. Şehrin canlı sesleri etrafımı sarmıştı ama sanki kendime pek ait olmayan bir dünyada ilerliyormuşum gibi bir kopukluk hissediyordum.

Küçük bir parka girdim, ağaçlar ve çimenler parlak öğleden sonra ışığıyla aydınlanıyordu. Oyun alanının yakınındaki çocukların güldüğü ve oynadığı boş bir bank buldum. Gözlerimi etrafta gezdirdim ama aklım başka yerdeydi.

Annemin yokluğu, her geçen gün sızlayan iyileşmemiş bir yara gibi büyük görünüyordu artık. Annemin anıları aklımı dolduruyordu, nazik gülümsemesi, kucaklamalarının sıcaklığı, her şeyi nasıl daha iyi hâle getireceğini her zaman bilmesi... Artık bu anılar, birbirine uymayan bir yapbozun parçaları gibi uzak ve parçalanmış hissettiriyordu.

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü, ardından bir tane daha. Ceketimin koluyla gözlerimi sildim ama gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Annemin nereye gittiğini ve neden bizi böyle bıraktığını anlamak için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Kollarımı kendime doladım, kendi düşüncelerimi kucaklayarak teselli arar gibi. Kendi varlığıma, bu dünyadaki yerime ilişkin kafa karışıklığım; bunların hepsi, kontrol etmeye çalıştığım bir duygu fırtınasında bir araya geliyordu.

Her şey bu kadar yanlış hissettirirken nasıl devam edebilirdim? Artık bunun ne anlama geldiğini bile bilmezken nasıl normalmiş gibi davranabilirim?

Sorularım havada asılı kaldı ve zihnimde yankılanmaya devam etti. Görünürde kıyısı olmayan bir belirsizlik denizinde sürükleniyormuş gibi kaybolmuş hissediyordum. Hayatım boyunca tanıdığım sokaklar ve binalar olmasına rağmen her şey gözüme çok yabancı görünüyordu.

Seni çok özledim anne. Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum.

Bankta geriye yaslanıp gökyüzüne baktım. Güneş acıma karşı kayıtsız, parlak bir şekilde parlıyordu. Bir an için annemin uzak bir yerden bana baktığını, yokluğunda bile beni kolladığını hayal etmeye izin verdim kendime.

Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı sildim ve ayağa kalktım. Bir şekilde annemi bulmak için belki de ben de bir şeyler yapmalıydım. Karışıklığın ve üzüntünün beni tüketmesine izin vermeyecektim.

Eve doğru yürürken adımlarım hafifledi, içimde yeni bir amaç dürtüsü oluşmuştu. Belki de onu bir şekilde ben bulurdum, bulmalıydım.

Evden içeri adım attığımda ev ürkütücü derecede sessizdi. Babamın bugün işe gidip gitmeyeceğini bilmiyorum, umarım gider ve yalnız başıma kalırım diye düşünmeden edemedim. Ama salona girdiğimde onu kanepede otururken gördüm, yüzünde endişe ve hayal kırıklığı vardı.

İç çekerek kapının ağzında durdum ve el salladım. "Geldim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babam gözlerini kısarak bana baktı. "Neredeydin sabah sabah? Seni kaç kere aradım!"

Omuz silktim, ses tonumu nötr tutmaya çalıştım. "Sabah erken uyanınca yürüyüşe çıkmıştım, telefonumu yanıma almadım. Zaman hızlı geçmiş."

Ayağa kalktı. "Bu yaptığın düpedüz sorumsuzluk. Özellikle de şu dönemde. Annenin kaybolması sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Sesi yükseldiğinde içimdeki öfkenin alevlenmeye başladığını hissettim.

"Annemi konuya dâhil etmene gerek yok."

"Gerek yok mu?" Onun öfkesi de sonunda açığa çıkmıştı. "O zaman ben burada oturayım, karım beni terk etti, çocuğum da aynısını yapıp kaçtı diye hayatıma devam edeyim!"

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Ne terk etmesinden bahsediyorsun?" sesim titriyordu. "Alt tarafı parka gittim. Hem annem bizi öylece bırakacak mı sanıyorsun? Başına bir şey geldiği çok açık."

Babam bana acır gibi bir suratla baktı. "Gerçeklerle yüzleşecek yaştasın. Annen gitmeyi seçti. O kararını verdi, sonuçlarıyla uğraşmak zorunda olan da biziz."

"Bunu nasıl söylersin?" Az önce zorla durdurduğum gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin?"

"Çünkü onu tanıyorum Ece." Sesi çatallaşmaya başlamıştı. "Neler yapabileceğini biliyorum. Artık hayal dünyasında yaşamayı bırakıp gerçeği kabullenmenin zamanı geldi." Bir an sinirle duraksadı. "Kendi keyfi için kaçtı, çocuğumuzu hasta etti ve şimdi her şeyiyle biz uğraşmak zorundayız!"

"Saçmalama!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Annemi tanımıyormuş gibi abuk sabuk konuşuyorsun! Başına kötü bir şey geldiği çok belli. Niye ondan vazgeçmiş gibi konuşuyorsun?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babam başını salladı. "Vazgeçmiyorum. Hayatıma devam ediyorum ve kızım da aynısını yapsın istiyorum," dedi soğuk bir sesle. "Annen geri dönmeyecek."

Bana karşı meydan okunduğu hissiyatıyla başa çıkmaya çalışarak bir adım ona doğru ilerledim. "Tamam baba, ben de hayatıma devam edeceğim. Hiç şüphen olmasın."

Bana dik dik bakarken öfkesi tekrar açığa çıktı. "Devam etten kastım habersiz evden çıkıp kafana göre orada burada dolaşman değil!"

Kalbim hızla çarparken daha fazla katlanamadım ve koşarak merdivenlerden odama çıktım. Babam hâlâ aşağıda söylenmeye devam ederken gözyaşlarımı sinirle elimin tersiyle sildim. Göğsüm öfke ve üzüntüyle kasılıyordu.

Üzerimde babamın sözlerinin ağırlığı varken bu evde bir saniye daha kalamazdım. Annemi hiç tanımıyor gibi kaçtığına ve bizi bıraktığına inanması akıl alır gibiydi. Üstelik beni de ona karşı doldurmaya çalışıyordu.

Çaresizce giyinme odamdan dolapların üstündeki spor çantasını çıkardım ve içine bulduğum tüm kıyafetleri atmaya başladım, ellerim titriyordu.

Eşyalarımı toplamaya devam ederken bir tıklama sesi duydum. Babam olduğunu düşünüp kapıya döndüm. Ona bağırmaya hazırdım ki sesin camdan geldiğini fark ettim.

Gözlerimi sildim ve döndüğümde, yüzünde endişe ifadesi olan Çağatay'ın gün ortası ağacın tepesinden içeri baktığını gördüm. Babam onu görmeden hızlıca pencereye yöneldim ve camı açtım.

Hızlıca içeri girip bir bana bir da yataktaki çantaya baktı.

"Ne oluyor?" dedi kafası karışık hâlde.

Hiç cevap vermeden sinirle eşyalarımı çantaya atmaya devam ettim. Çağatay yavaşça yatağa, çantanın yanına oturdu ve bir şey söylemem için bana zaman tanıdı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bulduğum her şeyi fırlatırken Çağatay el hareketlerimi takip ediyordu.

"Bu evden gidiyorum," dedim en sonunda, söylerken sesim kırılmıştı.

Çağatay başını salladıktan sonra içeri girmeden önce çıkardığı ayakkabılarını tekrar giymeye başladı. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ben de geliyorum!"

Burnumu çekerek bir an duraksadım. "Nereye gittiğimi bilmiyorsun."

"Önemli değil."

Gözlerimi kaçırdım, hızlı ve sessizce çantayı hazırlamayı bitirdim. Çantamın fermuarını kapatmadan önce telefon, biraz para ve annemin fotoğrafını da aldım. Şu an bu noktada yalnız olmadığımı bilmek bana tuhaf bir korku ve rahatlama karışımı bir şey hissettirmişti.

"Dikkatli olalım. Pencereden çıkarız."

Çağatay bir şekilde bana yardım ederek, hangi dallara adım atacağımı ve nereyi tutacağımı göstererek güvenli bir şekilde beni çok da yüksek olmayan ağaçtan indirdi.

Arkama bakmadan hızla bahçeden çıktım. Kalbim heyecan ve kaygı karışımı bir hızla çarparken Çağatay yanıma yetişti.

Köşeyi döndüğümüzde ev arkamızda kaybolurken derin bir nefes aldım.

"İlk nereye?" diye sordu Çağatay güven verici bir gülümsemeyle.

Gözyaşlarım arasında gülümsemeye çalıştım. "Burası dışında her yer."

Çağatay biraz duraksadı. "Sanırım güzel bir yer biliyorum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay gideceğimiz yeri büyük bir aile sırrı gibi sakladığı için bir sürü vasıta değiştirmiş ve gideceğimiz yere ancak varabilmiştik. Güneşin ışıltısı gözlerimi kamaştırıyordu. Kısa bir yürüyüşün ardından karşımızda büyük bir doğa parkı olduğunu gördüm.

"Şile'deyiz!"

Şaşkınlık içinde etrafıma bakarken Çağatay gişeden biletlerimizi aldı ve spor çantamı gişeye emanet etti. Kısa bir yürüyüşün ardından uçsuz bucaksız bir yeşilliğin önünde durduk. Önünde kocaman bir *CORN MAZE* tabelası vardı.

"Mısır labirenti," dedi Çağatay gururlu bir sesle elleriyle önümüzü gösterirken.

"Bu nedir tam olarak?"

"Gördüğün gibi," parmaklarıyla mısırları gösterdi. "Mısırlar çok uzun, bir insandan daha uzun yani. Bu saplar bir labirent oluşturuyor, doğal duvar oluşturuyorlar gibi. Dar yollar var içeride. Tahmin edilemeyecek şekilde kıvrılıp dönebilirler, biz de çıkış yolumuzu bulmaya çalışacağız."

Şaşkınlıkla güldüm. "İstanbul'da böyle bir yer olduğundan haberim bile yoktu."

Çağatay yarım ağız gülümsedi. "Kafa boşaltmak için bayağı iyi bir yer. Hazır mısın?"

Kendime rağmen gülümsedim. "Tamam..."

Labirentin içine adım attığımızda, uzun mısır sapları meltemde usulca hışırdıyordu. Yollar gerçekten de dardı ancak yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişti. Kuru mısırların arasından geçen rüzgâr sesi rahatlatıcı mı gerici mi karar veremiyordum.

Emin olamadığım için ilk gidiş yollarını Çağatay'a bıraktım ve onu takip etmekle yetindim. Çağatay bana döndü. "Çıkışı bulabilecek misin yoksa hep ben mi yol göstereceğim böyle?" dedi muzip bir sesle beni duymuş gibi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kendimi gülmeye zorladım. "Gayet halledebilirim ben de."

Kendimi öne attım ve mısırlar arasında yürümeye devam ettim. Çağatay adımlarını hızlandırarak yanıma geldi. Yürürken sırıtmaya başlamıştı. "Bu labirent fena şekilde bana okulu hatırlatıyor. Öğretmenlere yakalanmamak için gece saatlerinde koridorda nasıl gizlice dolaşıyorduk öyle ya..."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Bizim gizlice yapmadığımız hiçbir şey yok mu?"

Gülerek başını salladı. "Cidden, sürekli yasak bir şeylerin peşinde gibiymişiz gibi anlattım. Ama eğlenceli kısım da bu işte." Beni omzuyla şakacı bir biçimde dürtmeye kalktığında hızını ayarlayamadı ve neredeyse mısırların arasına düşmeden önce yalpaladım.

"Ne yapıyorsun be!" dedim gülerek kendimi toparlamaya çalışırken.

Çağatay tek eliyle şaşkınlıkla ağzını kaparken bir yandan beni yola sokmaya çalıştı. "Çok pardon, çok özür dilerim," dedi gülerek. "Ayar kaçtı..."

Gülerek koluna hafifçe vurdum. Bu sefer, (Neyse ki!) daha hafifçe omzumu dürttü. "Maalesef seninle gizlice bir yerlerde dolaşmaktan daha çok hoşuma giden hiçbir şey yok."

Utanarak yere baktım. "Başka gizli yaptığımız neler vardı ki?"

Utandığımı fark etmiş gibi bana doğru eğildi, sesi alaycı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Çook! Bizim çocuklarla ev yapımı roketimizi fırlatmak için okulun fen laboratuvarını 'ödünç aldığımız' bir zaman vardı, bana çok kızmıştın. Ya da gece gizlice müzik odasına gidip kendi özel konserlerimizi veriyorduk." Sessizce kıkırdadı. "Senin hatırladığın bir anımız var mı? Biraz düşünmek ister misin?"

Yürümemiz devam ederken bir anda bir çıkmaza girdiğimizi fark ettik. Geri adım atıp dönmeye çalışırken Çağatay yön duygumla alakalı benimle dalga geçmeyi ihmal etmedi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ben maalesef seninle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum," dedim sessizce. Bundan bahsetmeli miydim bilmiyordum, kendime de çok hatırlatasım yoktu ama içimde daha fazla tutamadım. "Hatta aslında ben bambaşka bir erkek hatırlıyorum, bunu sana söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama."

Çağatay bir anda yürümeyi bıraktı. Dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Yüzünde garip bir hayal kırıklığı belirdi. "Bambaşka biri derken?" Sesinde biraz merak vardı. "Nasıl biri yani? Ne hatırlıyorsun?"

Hızlıca ona açıklama yapma ihtiyacı hissettim. "Önemli biri değil," dedim omuz silkerek. "Biyoloji sınıfımdan bir çocuktu. Ondan biraz hoşlanıyordum sanırım ama bana karşı herhangi bir ilgisi yoktu. Arada bir arkadaş grubumuzla beraber bir şeyler yapardık." durup iç çektim. "Ama şu an ne o arkadaş grubum ne de o çocuk burada değil zaten. Onlara benzeyen kimseyi görmedim okulda." Gerçekten de öyleydi. Çok uzun bir süre olmamasına rağmen hayatım bir anda o kadar değişmişti ki, geçmişten kimsenin yokluğundan etkilenemez hâle gelmiştim.

Çağatay iç çekti, ifadesi biraz yumuşamıştı. "Anladım. Başka birinin haberini duyduğuma heyecanlandım diyemeyeceğim ama anlıyorum. Yani... Anlamaya çalışıyorum." duraksadı, gözlerimin içine bakmaya çalıştı. "Anıların şu anda bayağı bir karışık durumda. Ama olsun, anıların ne olursa olsun, biz daha güzellerini yaratacağız zaten." Parmağıyla önce kendini sonra beni gösterdi. "Seninle ben yani."

Labirentin içinde yürümeye devam ettikçe ara sıra çok az yardım sağlayan ama macera duygumuzu arttıran tabelaların yanından geçiyorduk. Aslında çoğunlukla Çağatay'ı dinliyordum ama kendim buna karar vermişim gibi davranmaya çalışıyordum.

Rüzgârda hafifçe sallanan uzun mısır saplarının arasında yürümeye devam ederken dar bir yola girdik, omuzlarımız

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

birbirine değerken Çağatay bu andan istifade ederek bana biraz daha yaklaştı.

Hafifçe eğilerek, "Bence seni labirente getirmek süper bir plandı." Sesi alçak ve alaycı çıkarken bana yandan bir bakış attı. "Belki yalnız olduğumuzdan ve etrafta beni bunu yapmaktan alıkoyacak kimse olmadığından olabilir."

Uzanıp gevşek bir saç telini yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları gereğinden fazla bir süre oyalandı. Dokunuşu her zamanki gibi omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti göndermişti, kızarabilen bir insan olsam eminim şu an kıpkırmızı olmuştum.

"Öyle mi?" dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. "Alıkoyacak kişi insanlar değil, benim zaten."

Çağatay gülümserken gözleri muziplikle parlıyordu resmen. "Bence bu labirenti daha... İlginç hâle getirebiliriz." Cevap veremeden bana doğru yaklaştığında, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Nefesi tenimin üstünde sıcaktı, kalbimin hızla çarptığını hissettim. "Bence bir iyi şanslar öpücüğü alabilirim. Şey için, çıkış yolumuzu bulmamıza yardım için," dedi fısıldayarak.

Hafifçe gülerek gözlerimi onunkilerle buluşturdum. "Şans anlayışın bu mu?"

Çağatay kafasıyla yavaşça onayladı. "Kesinlikle. Her zaman işe yarıyor, emin olabilirsin."

Bana itiraz etme şansı bırakmadan öne doğru eğildiği an göğsünden onu geriye doğru hafifçe ittim. Bir haftadır tanıdığım birini öpme fikri henüz aklıma yerleşmiş değildi.

"Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz," dedim kaşlarımı kaldırarak ve atmosferi dağıtmak için yoluma devam ettim. Çağatay oflayarak arkamdan beni takip etti.

Bir noktada yol üzerinde oldukça zorlu bir yol ayrımına geldik. Duraksadım, hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışırken gözlerim kısıldı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hmm... Sol mu sağ mı?" dedim ciddi görünmeye çalışarak.

Çağatay tekrar yaklaştı ve alçak bir ses tonuyla, "Küçük bir bahse girelim. Doğru yolu seçersen istediğin herhangi bir şeyi yapacağım. Ama kaybolursak beni öpmek zorundasın."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Hayatımda duyduğum en kötü bahis."

"Ne var ya?" diye cırladı.

"Sadece senin işine yarayan anlamsız bir anlaşma," dedim gülerek.

"Ee ben de sana iyilik yapacağım dedim ya!"

Derin bir iç çektim ve kendimden emin bir şekilde sol yolu seçtim. Labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe atmosfer ikimiz için daha da samimi bir hâle bürünüyordu, mısır sapları bizim için rahat ve tenha bir dünya yaratmış gibiydi. Bunu ona henüz söylemeyecektim.

Aniden labirentin ortasındaki küçük bir açıklığa çıktık. Güneş ışığı, bölgeyi yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyor ve neredeyse büyülü bir his veriyordu. Açıklıkta dinlenmek için mükemmel bir yer sağlayan küçük bir bank vardı.

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle Çağatay'a döndüm. "Maalesef istediğim bir şeyi yapacaksınız Çağatay Bey!"

"Memnuniyetle," dedi kollarını açarak.

İkimiz de banka oturduk. Garip ama huzurlu bir sessizlik oluştu aramızda. Arkama yaslandım, babamı geçici olarak unutmuş, anın basit neşesi kalbimi doldurmuştu.

"Babanla ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Çağatay sessizliği kırarak. Açıkçası bunları birine anlatmaya, birileriyle paylaşmaya çok hevesliydim. Zihnimin yarattığı eski yakın kız arkadaşlarımı çok özlüyordum. Öykü, bu süreçte bana çokça mesaj atıyordu ve konuşuyorduk ama henüz özel hayatımı birilerine anlatacak kadar birine güven besleyememiştim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sonra anlatsam olur mu?" dedim kibar bir gülümsemeyle.

Anlayışla başını salladı. "Ne zaman hazır hissedersen."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturup güneşin altında gözlerimizi kapadık ve mısırların çıkardığı hışırtıları dinledik.

Çağatay gözüm kapalıyken elimi tuttu ve yavaşça okşadı. "Haydi Ece," dedi yumuşak bir sesle. "Daha fazla geç olmadan seni evine götüreyim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

En Sevdiğim Kitap

2024

Konuşmamın bittiği saniye etrafımızdaki atmosferin değiştiğini zaten hissetmiştim. Çağatay'ı bir şekilde girdiğimiz odada bırakıp, binanın derinliklerine doğru götürülmeye başlandığımda mideme dayanılmaz bir korku hissi yerleşti.

Çağatay'ı istiyordum. Keşke onu da götürebilseydim.

Az önce konuştuğum memur kapılı bir kapının önünde durdu. "Bu taraftan lütfen."

"Ne oluyor?" diye sordum sesim titrerken. "Ben yanlış bir şey yapmadım ki!"

İfadesiz bir suratla gözlerini kaçıran memur, "Sizin güvenliğiniz için... Hikâyenizi doğrulayacağız sabırlı olursanız."

Kapı açıldığında karşımda sade, loş bir sorgu odası vardı. Tek mobilya metal bir masa ve birkaç sandalyeydi. Atmosferin soğukluğu insanı elbette ki hoş karşılamıyordu. Kalbim, sandalyelerden birine nazikçe ama kararlı bir şekilde yönlendirilirken duracak kadar hızlı atıyordu.

Oturdum ve ellerimle masanın kenarını tuttum. "Beni suçluymuşum gibi niye buraya aldınız? Yemin ederim yalan söylemiyorum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Birazdan yanınıza birini yollayacağım," dedi itirazlarımı görmezden gelerek ve telaşlı düşüncelerimle beni baş başa bırakarak odadan çıktı.

Sessizlik bunaltıcıydı, her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Etrafıma baktım, zihnim korku ve kafa karışıklığıyla oradan oraya sallıyordu beni. Yukarıdaki floresan hafifçe titrerken kendimi saçma sapan bir gerilim filminin ortasında gibi hissettim ve midem bulandı.

Saatler gibi gelen ama muhtemelen yalnızca birkaç dakika süren bir sürenin ardından kapı tekrar açıldı.

İki adet polis memuru, sert görünüşlü bir kadın ve tablet taşıyan ciddi yüzlü bir adam. Nabzım iyice hızlanmaya başlamıştı.

Elinde tablet olan adam yüzündeki ciddi ama sakin ifadeyle tam karşıma oturdu ve sert görünüşlü diğer kadınla beraber gizli istihbarattan olduklarını söyleyerek kendilerini tanıttı.

"Ece Hanım, herkesin güvenliği için bu konunun temeline inmemiz gerekiyor. İş fuarında ve şirket asansöründe yaşadıklarınızı ayrıntılı olarak açıklar mısınız?"

Panikle konuşmaya başladım. "Anlatırım, tekrar anlatırım. Ama gözaltına alınan Tolga Bey değil de neden benim anlayamıyorum!" Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Beni buraya geldiğime bin pişman etmek üzerelerdi.

Sakin tavrını sürdürürken iç çekti. "Tolga Duran'la da iletişimdeyiz. Siz bize lütfen yaşananları tekrar anlatın."

Sabırla ve inatla önce asansör, daha sonra fuarda arabaya bindirilmem ve arabada bana söylenen paralel evren zırvalıklarıyla ilgili her şeyi anlattım. "Ayrıca ellerinde çok tuhaf da bir alet vardı, adını bile hatırlamıyorum. O aletle bir şekilde beynimi uyuşturup beni arabaya bindirdiler. Beyefendi, bu resmen adam kaçırmadır! Ayrıca adam zırdeli ve paralel evren falan diyor. Allah aşkına, mantıklı gelen tek bir yanı var mı?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Dikkatle beni dinledikten sonra yüzünde herhangi bir işaret aradım ama hiç renk vermiyordu. "Bahsettiğiniz araç, Evrensel Rezonans Amplifikatörü dedikleri şey olabilir. Oldukça gizli olmalarına rağmen kullandıkları bazı ileri teknolojilerin farkındayız."

Bu kelimeler ağzından döküldüğü an ölüm fermanımın geldiğini anladım.

Haberleri vardı.

Kalbim tekledi. İstemsizce elimi boğazıma götürdüm.

Adam iç çekerek hafifçe öne doğru eğildi. "Paralel evren kavramına gelince, kabul ediyorum ki pek çok kişi tarafından kolaylıkla kabul edilebilecek, anlaşılabilecek bir şey değil. Ancak bazı hassas projeler konusunda teşkilatımıza bilgi verilir ve Tolga Duran'ın çalışmaları da bu projenin bir parçası." Duraksadı, sözcüklerini dikkatli seçiyor gibiydi. Bense ölecek gibiydim. "Her şeyin usulüne uygun yapılmasını sağlamamız lazım. Güvenliğiniz önemli, ancak olup bitenlerin tüm kapsamını anlamak da önemli. O yüzden..." arkasına yaslandı. "Şirketin iddialarının doğru olma ihtimali varsa ciddi sonuçlar doğurabilir."

Bir anda odanın kapısı tıklatıldı ve bir memur kafasını uzattı. "Tolga Duran, burada."

Karşımda oturan adam yerinden hızlıca doğruldu ve kapıya ilerledi.

Panik ve korku içinde etrafımdaki diğer insanlara bakınmaya başladım. "Biri bana düzgünce bir şey söyleyebilir mi?" Sesim o kadar titriyordu ki cümleleri düzgün kurabildiğime bile şaşırıyordum. "Bu bahsettikleri şirketi siz biliyor musunuz? Gerçek mi söyledikleri?"

Çaprazımda oturan kadın hafifçe bana doğru eğildiğinde onun cevap vermek istediğini anladım.

"Evet, şirket gerçek, üzerinde çalıştıkları proje de öyle. Bu, hükümet tarafından desteklenen son derece gizli bir girişim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Her dünya ülkesinde aynı şekilde. Bu yüzden bunu bu kadar ciddiye alıyoruz." duraksadı. "Fizik ve kuantum mekaniğine dayanan bir çalışmaları var. Eğer hem sizin hem de dünyanın kötülüğüne gelişen bir durum varsa, düzeltmek durumundayız."

Nefesim hızlanmıştı. Ben hiçbir şey yapmamıştım, neyden bahsettiklerini bile bilmiyordum ve beni elbirliğiyle bir asansörde alaşağı etmeyi planlıyorlardı.

Hiçbir şekilde cevap veremeden Tolga ve adam beraber içeri girdiler. Tolga'nın arkasında arabada gördüğüm iki kişi daha vardı. Odada resmen ülke delegeleri gibi toplanmış anlamsızca birbirimizin suratına bakıyorduk.

Tolga masanın diğer tarafına, adam da tam karşıma, yerine oturdu. Bu kadar kısa sürede ne konuşmuş olabilirlerdi?

"Ece Hanım, hemen konuya girelim," dedi az öncekinden daha sert bir tavırla. "Evrenler arası geçişi tam olarak ne zaman yaptınız? Bu kritik bir bilgi."

Şaşkınlık içinde ona bakakaldım. Bu sorunun şu an bana yönlendirildiğine inanmak oldukça güçtü. "Ben mi?" dedim resmen kekeleyerek. "Bu nasıl bir soru böyle? Ben paralel evrenlerin gerçek olduğunu bile bilmiyordum ki!" Elimle Tolga'yı işaret ettim. "Ben bu adama inanmadığım için buraya geldim zaten."

Adam öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Bu inanmakla alakalı bir durum değil Ece Hanım, bu eninde sonunda bir gerçek. Tolga Duran'ın verileri, burada bu birimde çalışan görevli arkadaşlarımızınkiler, hepsi sizin bu evrenden olmadığınızı gösteriyor. Zaten çok daha uzun süre önce paylaşılmış bizle." Göz ucuyla yanındaki insanlara hızlıca göz gezdirdi. "Dikkatli düşünün. Her şeyin farklı ya da yanlış geldiğini hissettiğiniz bir zaman hiç olmadı mı? Anılarınızda, deneyimlerinizde bir farklılık?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi sıkıca kapadım ve ellerim istemsizce yumruk oldu.

Çünkü biliyordum.

Neyden bahsettiklerini adım kadar iyi biliyordum.

Söyleyip söylememek arasında kalmıştım. Kalbim sıkışıyordu. Eğer böyle bir an yaşadığımı söylersem bana ne yaparlardı?

Bunu soracaktım. Aklıma gelen ilk şey buydu.

Gözlerimi yavaşça kaldırıp yalvarır bakışlarla önce Tolga'ya sonra adama döndüm. "Böyle bir şey söylersem bana ne yapacaksınız?"

"Ece Hanım," ifadesi sertleşmeye başlamıştı. İyice korkmaya başlamıştım. Sadece Çağatay'ı istiyordum. "Bu size ne yapacağımız değil hem sizi hem evreni korumak için ne yapmamız gerektiğiyle ilgili. Eğer böyle bir şey hissettiyseniz daha önce, bunu söylemeniz gerek. Bize söylememeniz, kendiniz de dâhil olmak üzere herkesi riske atar."

"Sorun da bu!" diye araya girdim hemen. "Ben bana veya bu evrene ne olacağını anlayamıyorum!" Gözlerimi fal taşı gibi açmış etrafıma bakınıyordum. Bir tane mantıklı sebep sunacak kimse yok muydu?

"Ben bunu sana anlattım Ece," dedi Tolga köşeden sessizce.

"Bak," dedi az önce konuştuğum kadın. "Evreni dev bir şişme plaj topu olarak hayal et. Evrenler arasında yolculuk yapmak, topun içinde, tıpkı bir kişinin parmağıyla topa vurması gibi, küçük bir delik veya girinti oluşturur. Bu delik, boyutlar arası gerilimi temsil eder." Eliyle tasvir etmeye çalışıyordu. "Tek bir delik topun patlamasına neden olmaz ama birden fazla delik veya büyük bir yırtık dengesizliğe neden olabilir. Aynı zamanda evrenleri çok geniş bir enerji alanı içinde var olan varlıklar gibi düşün. Aralarında yolculuk yapmak bu alandaki doğal enerji akışını da bozar. Bu bozulma boyutlar arası gerilimdir. Çok fazla gerilim, enerji dalgalanmaları ve

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hatta evrenler arasındaki sınırların tamamen çökmesi gibi öngörülemeyen sonuçlara yol açabilir."

Sertçe yutkundum ve kafamı aşağı eğdim. Maalesef anlamıştım fakat kendimi bu hikâyeye bir şekilde dâhil edemiyordum.

"Ben," dedim hızlıca kafamı kaldırarak. Gözlerim istemsizce korkudan dolmaya başlamıştı. "Lise 2'deyken bir sabah uyandım ve hatırladığım her şey yok olmuştu." Sesim titremeye başladı. "Bir gece önce annemle beraberdim, sabah uyandığımda annemin iki aydır kayıp olduğunu söylediler. Tanıdığım hiçbir arkadaşım yoktu. Annemin kaybı yüzünden şok yaşadığım söylendi. Hafızam tekrar yerine gelmedi ama ben hayatıma daha sonra adapte oldum."

Yüzlerine bakmaya korkuyordum, verecekleri cevaptansa daha fazla.

Adamın yavaşça başını salladığını görebildim. "Lisede..." dedi dalga geçer gibi bir tonlamayla. "Yani değişim yıllar önce gerçekleşmiş. Bunu özellikle yapmadığınıza emin misiniz?"

"Yemin ederim yapmadım," diye cevap verdim hızlıca, artık resmen korkudan ağlamak üzereydim.

Adam yanındaki kadına baktı. O sırada Tolga araya girdi.

"Doğru olması muhtemel. Değişiklik uzun yıllar önce yapılmış gibi ve o yaşta asansöre binme ihtimali düşük."

Adam kafasıyla tekrar onayladı. "Zaman çizelgesini anlamamıza yardımcı olur o zaman. Şimdi olacaklar şunlar..." derin bir nefes aldı ve masanın üstünde bana doğru eğildi. "Bizimle tam iş birliği yapacak ve talimatlarımızı dikkatle takip edeceksiniz. Daha fazla problemi önlemek için orijinal evreninize döndüğünüzden emin olmamız gerek."

Az önce konuşan kadın tekrar araya girdi. Sesi sert çıkıyordu. "Bu isteğe bağlı bir şey değil Ece. Gerçekliğimizin, şu an yaşadığımız evrenin bütünlüğü buna bağlı. Süreç boyunca

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sana rehberlik edeceğiz ama buna uyman gerekiyor. Anlaştık mı?"

Zihnim iyice korku ve kafa karışıklığından oluşan bir kasırgaya döndü. Ellerim titriyordu ve masanın kenarını tutarken avuçlarımdaki soğuk teri hissedebiliyordum. Kalbim göğsümde öyle bir atıyordu ki odadaki herkesin duyabileceğine emindim. Gözyaşlarım korkudan istemsizce yanaklarımdan aşağı akıp geride tuzlu bir nem izi bırakarak görüşümü bulanıklaştırdı.

Hayatım daha önce yok olmuştu, bir kez daha yok olmasına izin veremezdim. Ayrıca ben hiçbir şey yapmamıştım, kendi hâlinde biriydim, evren falan değiştirmemiştim.

Oda sanki gitgide bana yaklaşıyor gibiydi. Çığlık atıp koşmak, bu kabustan kaçmak için her şeyi yapmak istedim ama bedenim korku ve belirsizliğin katıksız ağırlığı yüzünden felç olmuş gibiydi.

"Birkaç sorumu cevaplar mısınız?" dedim hıçkırıklarım arasından. Sesim neredeyse fısıltı hâlindeydi. Cevap vermek yerine sessiz kaldıklarında mecburen devam ettim. "Benim yanlış evrende olduğuma dair somut bir kanıtınız var mı?"

Tolga araya girdi. "Anlayabileceğin dilden olmasını umduğum verilerimiz var, dilersen yine gösteririz. Evrensel Rezonans Amplifikatöründen ve diğer izleme araçlarından topladığımız veriler, kuantum imzanda açık anormallikler olduğunu gösteriyor."

Kadın devam etti. "Ayrıca az önce bahsettiğin yaşadığın ani anı kaybı ve yönelim bozukluğu gibi aksaklıklar da yanlış evrende olmanın etkileriyle tutarlı."

Tolga sözü devraldı ve devam etti. "Vücudundaki morluklar da öyle. Burada kaldığın sürece gitgide artacaklar. Ayrıca bana söyler misin?" Tolga masanın diğer ucundan bana doğru eğildi. "Ortaokulda okumayı en çok sevdiğin kitap neydi?"

Sessiz kaldım. En sonunda korkarak söyledim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tolga başını salladı. "Öyle bir kitabı bir daha bulabildin mi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Konusunu sorsam anlatabilir misin?"

Korkarak olumlu anlamda başımı salladım. Tolga iç çekti. "Çok iyi bir yazar değilsen, sıfırdan bir kitap kurgulamış olamazsın."

Kurdukları her bir cümle zihnimin içindeki gerçekliği sorgulayan sesi susturuyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Çaresiz kalakalmıştım.

"Ayrıca, hiç sen bir yerlerdeyken elektriklerin kesildiğine şahit olmadın mı? Teknolojik aletlerin bozulduğuna?"

"Elektrik kesintisine bağlayamazsınız bunu."

"Bundan sonra dikkat edebilirsin," diye devam etti.

"Peki," dedim burnumu çekerek. "Diğer evrende ne var yani..." Korkarak kafamı kaldırdım. "Nasıl bir yer?"

"Lise 2'de en son hatırladığın yerle aynı," dedi Tolga.

Midem bulanmaya başlamıştı. O hayatımı artık hatırlamıyordum bile.

En kötüsü de *orada Çağatay yoktu.*

"Haydi," istihbarattaki adam hızlıca ayağa kalktı. "İşlemlerimizi başlatalım ve şirkete dönüş yapalım. Tolga Bey, siz..."

"Bir dakika, bir dakika, ne olur!" Heyecan ve çaresizlikle ellerimle onları durdurdum. Beni hapse atmalarıyla tamamen aynı hissiyata sahiptim. "Siz..." dedim titrek sesimle. "Siz... Bana biraz müddet veremez misiniz?" Hızlı gözlerle odadaki herkesi taradım. "Çok uzun yıllardır buradayım ve burada bir hayatım var. Kimseye açıklama yapmadan öylece gidecek miyim?"

Adam, Tolga'ya baktı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Bundan sadece çekirdek ailene bahsetmene izin çıkartabiliriz. Onların da bir sözleşme imzalaması gerekecek, şirket bilgilerini saklamalarına dair," dedi Tolga.

"Tamam," dedim hızlıca, bir şey yakalamıştım. "Tamam, bahsedelim. Babamın haberi olmadan hiçbir şey yapamam, ayrıca... Evlenmek üzere olduğum erkek arkadaşım vardı." Sesim kırıldığı için kendimi toparlamaya çalıştım. "En azından onlara veda etmeme izin verin, beni apar topar götüremezsiniz. Yalvarıyorum." Derin nefesler içinde ayağa kalktım. "Son bir kez vedalaşmama izin verin, sonra söz veriyorum dediğinizi yapacağım."

Tolga bana merhametli gözlerle bakınca onun üstüne gitmeye karar verdim. Umutsuz ve çaresiz gözlerle ona bakıyordum.

Tolga bir an uzaklaştı ve yanında getirdiği iki kişiyle bir şeyler fısıldaştı.

En son bana tekrar döndü ve ellerini beline yerleştirdi. "Sana bu akşamlık izin verebiliriz." İçimdeki rahatlık hissiyle düşüp bayılacaktım. "Fakat dışarda bir ekibin beklemesini ve gideceğiniz yerlerde size eskortluk yapmalarını rica etmek durumundayız. Uygun mudur?"

Memur da onaylayınca "Çok teşekkür ederim," dedim ve akan maskaramı muhtemelen her yere bulaştıracak şekilde gözlerimi ovuşturdum.

Beni hep beraber dışarı çıkartırlarken Tolga yanıma yanaştı. "Ece," dedi sessizce. "Sana zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağım. Yanındayım, bana güvenebilirsin."

Kafamı sallayarak gülümsemeye çalıştım.

Hızlı adımlarla ilk girdiğimiz ofisin önünden geçerken Çağatay koridorda ayakta bekliyordu.

Beni görünce gözleri açıldı. Ağzından tek bir kelime çıkamadan yüzüme bakakaldı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sizle de yarın sabah bir sözleşme imzalayacağız. Ece Hanım zaten durumu anlatır," dedi memur Çağatay'ın yanından geçerken. "Sizi gideceğiniz yere bırakalım."

"Ne oluyor?" diye sordu Çağatay endişeli ve ciddi bir sesle. "Biz arabayla geldik zaten." Bu sırada arkamızda duran Tolga'yı gördü ve bakışlarını ona kilitledi. "İşte bu adamdı! Ona bir şey yapmayacak mısınız?"

"Ben anlatacağım sana," dedim burnumu çekerken ve Çağatay'ın elini tuttum. "Ne derlerse onu yapalım."

En sonunda polisler ve Tolga'nın ekibi bizim arabayla eve geçmemize izin verdiler. Bir ekip ayarladılar, onlar da bizi arabayla eve kadar takip edecekti.

Titreyen ellerimle Çağatay'ın arabasının kapısını açtım ve bindim. Çağatay hızlıca oturdu ve sertçe kapıyı kapatıp anında bana döndü.

"Ece, ne oldu?" sesi dehşet içindeydi. "Ne dediler? Niye ağlıyorsun?"

"Çağatay," dedim hıçkırarak. "Kaçmamız gerek!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

BÜYÜ

2012

Parti evinin eşiğinde dururken derin bir nefes aldım, kapalı kapıdan boğuk kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. Evin dış cephesi tamamen farklı kostüm temalarına uygun bir şekilde süslenmişti. Veranda boyunca uzanan parlak kumaşlar, korkuluklardaki komik suratlı plastik figürler ve rengârenk ışıklarla süslenmiş lambalar ortamı aydınlatıyordu. Bana söylenene göre her sene bu tür kostüm partileri, özellikle okuldaki yabancı öğrencilerin de katkısıyla en iyi şekilde hazırlanmaya çalışılıyordu.

Cesaretimi toplayıp kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Kostümlü insanlar evin her köşesini kaplamıştı, içerisini görmek oldukça zordu. Oturma odası, loş ışıklandırma, sis makineleri ve her şeyin üzerine parıltı saçan renkli ışık dizileriyle beraber, bambaşka bir dünyaya dönüştürülmüştü.

Gözlerim kalabalığın üzerinde gezinirken tanıdığım birkaç kişi bulmaya çalıştım. Bazıları klasik karakterleri taklit etmişti; vampirler, kurt adamlar ve cadılar. Bazıları da film karakterlerinden ilham almıştı. Sonuç olarak, dışardan bakıldığında keyifli bir ortamda bulunacakmışım hissiyatını alıyor gibiydim.

Evin içine doğru ilerledikçe dekorasyondaki detaylara gösterilen özeni fark ettim. Mobilyaların üstünde de parlak kumaş

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

süslemeler vardı ve tavandan sarkan renkli figürler kalabalığın hareketiyle hafifçe sallanıyordu. Her yüzeyde şeker kâseleri ve kostüm temalı atıştırmalıklarla dolu bir masa vardı; renkli kekler, köpüren içecekler, yaratıcı kurabiyeler...

Mutfak da evin geri kalanı gibi özenle dekore edilmişti. Tavandan renkli şeritler sarkıyordu ve köşede büyük, şişirilebilir bir figür geziniyordu. Tezgâhın üzeri cips, sos ve yine temaya uygun atıştırmalıklarla dolu kâselerle kaplıydı.

İçecek bir şey alıp almamak arasında kararsız kalmıştım, bunu düşünürken tanıdık bir yüz bulmayı umarak etrafıma bakındım. Okula başlayalı artık bir ayı geçmişti. İnsanları tanıyorsam da hâlâ tam hatırlamıyordum zaten, üstelik bu sefer hepsi kostümlüydü. Felaket bir gecenin ortasına kendimi atıvermiştim.

Bir anda omzumda hissettiğim dokunuşla arkamı döndüğümde Öykü'nün kocaman gülümsemesiyle karşılaştım. Öykü'nün kostümüne hayran kalmamak elde değildi; ışıltılı bir elbisenin üzerine kırmızı bir pelerin giyiyordu; uzun, örgülü saçları sırtından aşağı iniyor ve cam terlikler giyiyordu.

Ben daha ağzımı açamadan hemen bana sarıldı. "Ben de seni bekliyordum, niye geldiğini haber vermedin?"

"Şimdi geldim," dedim gülümseyerek. "Öykü! İnanılmaz bir kostüm bu! Umarım doğru yorumluyorumdur."

Öykü kıyafetini göstermek için gururla kendi etrafında hızlıca döndü. "Ben bir peri masalı karmasıyım! Her şeyden biraz biraz." Umursamazca omuz silkti. "Sen de müthiş olmuşsun! Bu şapkayı nereden bulmuş olabilirsin?" Parmaklarını heyecanla korsemin üzerinde gezdirdi. "Eğer bir cadı olduysan, bir cadı için fazla havalı değil misin?"

Gülerek gözlerimi elbisemin üzerinde gezdirdim. Karmaşık aksesuarlarla ve dantellerle süslediğim bu cadı şapkasını evde kendim yapmıştım, aksesuarlar şapkaya tuhaf ve mekanik bir hava katıyordu, en azından öyle umuyordum. Gotik görünmesi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

için elimden geleni yaptığım uzun, siyah dantelli bluzumun üstüne pirinç tokalar ve zincirlerle süslediğim siyah korse takmıştım. Altımdaysa siyah tül ve dantelden yapılmış katmanlı ve bol bir etek vardı. Eteği de küçük keseler, anahtarlıklar ve bulduğum her türlü tuhaf aksesuarla donatmıştım. Eteğimin kısa kaldığını düşündüğüm için de bacaklarıma kadar uzanan siyah çorap ve kollarıma da dantel eldivenler takmıştım.

Etrafımdaki herkese *bu partiye gitmeyeceğim* dedikten sonra günlerce uğraştığım kostümüm işte buydu.

"Buna Steampunk Cadısı deniyor sanırım, onu yapmaya çalıştım. Umarım olmuştur yani..." dedim biraz utanarak.

"Sen deli misin? Bayıldım!" Arkasını döndü ve masadaki içecek dolu bardakları işaret etti. "Alkolsüz kokteyl sanırım bunlar, içer misin?"

"Ben de onu düşünüyordum." Öykü ikimize birer bardak verdikten sonra tezgâha yaslanıp etrafa bakınmaya başladı. "Seninki gelmedi mi?"

İçecekten bir yudum aldım. "Sadece evden çıkarken haberleştik ama şu an geldi mi bilmiyorum," dedim etrafta göz gezdirirken. "Modern Zaman Şövalyesi gibi bir şey giyeceğini söyledi, hiçbir fikrim de yok yani ne olduğundan."

"Birazdan gelir herhâlde." Öykü etrafı incelemeye devam etti. "Bu arada etrafa bakarken Mert'e de dikkat eder misin? Görürsen bana mutlaka söyle, ona sonsuza kadar âşık olacağıma dair yeminli olduğumdan haberin var."

Gülerek etrafıma bakındım. "Ne giymiş, biliyor musun? İnsanları tanımak o kadar zor ki."

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Bilmiyorum. Geldiğimden beri anlamaya çalışıyorum ama yok işte!"

"Arayalım o zaman, gel hadi!" dedim elimi uzatarak. Öykü'yle el ele tutuşarak kendimizi kalabalık evin içinde gülüp dans eden kostümlü insanların ortasına attık.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Dans edilen alana yaklaştığımızda yanıp sönen ışıklar ve hareketli müzik ortamı mini bir gece kulübü gibi hissettiriyordu. Gözlerim hem bir şövalyeyi hem de herhangi bir şey giyebilecek olan Mert'i arıyordu.

"Orada!" diye bağırdı Öykü.

Kafamı çevirdiğimde fütüristik zırhı parti ışıklarında parlayan kişiyi gördüm. Bir grup arkadaşıyla konuşuyordu, kendine güvenen tavrı hemen ilgimi çekmişti bile.

Öykü'ye birazdan yanına geleceğime dair bir işaret yaptıktan sonra kalabalığın içinden zar zor geçerek Çağatay'ın yanına ilerledim. Hafifçe omzuna vurdum. "Seni arıyordum ben de!"

Yavaşça arkasını bana döndü. Kostümü orta çağ şövalye zırhı ile fütüristik tasarımın çarpıcı sayılabilecek bir karışımıydı ve hem kahramanca hem de son teknolojiye sahip bir görünüm yaratıyordu. Gövdesine tam oturan şık, metalik bir göğüs zırhı takıyordu; yüzeyi ayna benzeri bir parlaklıkla parlatılmıştı. Omuzları, köşeli omuzluklarla korunuyordu. Kostümünün alt yarısında, orta çağ zincir zırhının görünümünü taklit etmek için metalik kumaş şeritlerle güçlendirilmiş sağlam ama esnek bir çift siyah pantolon vardı, genel zırh görünümüne katkıda bulunan diz boyu çizmeleri de ihmal etmemişti.

En önemlisi de sanıyorum ki, şövalye miğferinin klasik silüetini modern estetikle birleştiren bir kask takıyordu. Vizör renkli ve hareket ettirilebilirdi, kaldırdığında yüzü muhtemelen ortaya çıkacaktı. Loş ışıklı bu partide, parlayan zırhı ve hafif titreyen ışıklarla ayakta duran Çağatay her bakımdan günümüzün şövalyesine benziyor denebilirdi.

"Selam!" dedi boğuk bir sesle. Hem siperliği hem müzik onu duymamı zorlaştırıyordu. "Beni mi arıyordun?"

Hızla kafamı salladım. "Evet, geldiğinde haber verirsin diye düşündüm."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay bir anlığına duraksadıktan sonra tekrar kafasını salladı. "Çok pardon ya, unutmuşum." Sesini bana duyurabilmek için bayağı bir kulağıma doğru aşağı eğilmesi gerekiyordu. "İçecek bir şeyler ister misin?"

Elimdeki bardağı kaldırıp gösterdim. Birkaç saniye ona baktım. "Kostümüm hakkında herhangi bir yorumda bulunmayacaksın herhâlde."

Geri çekildi ve baştan aşağı beni süzmeye başladı. Yüzünü göremediğim için mimiklerini vücut diliyle göstermeye çalışmasıyla gülmeye başladım çünkü delirmiş gibi ellerini başına koyup şok olmuş bir ifade yaratmaya çalışıyordu. "Çok, çok pardon tekrar! İnanılmaz iyi olmuşsun! Cadı olduğunu anladım ama ne cadısı olduğunu çözemedim."

Omuz silktim. "Çok da önemli değil ismi."

Biraz duraksadıktan sonra kulağıma doğru eğildi. "Sevdin mi ortamı?"

Etrafıma bakındıktan sonra tekrar ona döndüm. "Evin dekorlarına bayıldım gerçekten! Onun dışında zaten yeni geldim sayılır, Öykü'yleydim." Kafamı çevirip Öykü'yü bulmaya çalıştım ama gözden kaybolmuştu.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra kulağıma iyice yaklaştı ve bağırdı. "Oturmak ister misin?"

Kafamla ona onay verdikten sonra kanepelerin olduğu kısma doğru zar zor yürüdük. Koltukların etrafı canlı sohbetlerle dolup taşıyor; kahkahalar müziğin güçlü bas sesine karışıyordu. Havada hafif patlamış mısır ve az önce içtiğim kokteylin kokusu vardı.

Kanepeler derin sohbete dalmış arkadaş kümeleri tarafından işgal edilmişti; gösterişli kostümler ön planda olmasına rağmen sade kıyafet tercih edenler de az değildi.

Çağatay bir şekilde kanepelerden birinde küçük bir yer açtı ve beni oraya oturttu, kolçak kısmına da o oturdu. Arada bir

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kaskını hafifçe aralayıp içkisinden yudumluyordu, nasıl oradan nefes aldığı merak konusuydu.

Bir süre hiç konuşamadan öylece oturduk. Aramızdaki bir gariplik vardı ve anlamak güçtü. Ben de pek konuşmadan etrafıma bakmaya devam ederken birden Rihanna'nın *S&M*'i çok yüksek bir ritimle tüm evi doldurdu. Bu sene oldukça popüler olduğu için tüm insanların üstünde bulaşıcı bir etki yarattığı açıktı. Bas, zeminde nabız gibi atıyordu ve herkes çığlık çığlığaydı. Tezahüratlar eşliğinde kanepedeki herkes bir anda ayaklandı ve vakit kaybetmeden her yer koca bir dans pistine dönüştü.

Müziği duyunca herkes gibi, göremesem bile gözlerinin parladığına emin olduğum şekilde, heyecanla bana döndü.

Ayağa kalkarak elini bana uzatarak konuşmaya devam etti. "Buna hayır demek istemediğine çok eminim."

Biraz gönülsüzce, biraz da heyecanla elimi elinin üstüne koydum ve beni kanepeden kaldırmasına izin verdim. Utanç ve heyecan karışımı bir duyguyla kıkırdadım ve elimden geleni yapmaya başladım. Uzun süredir hissettiğim olumsuz duygular yüzünden mutlu olmayı içeren hareketler konusunda biraz sıkıntı yaşıyordum.

Çağatay'ın coşkusu bulaşıcıydı, o yüzden çok geçmeden kendimi çekincelerimden arınıp onunla özgürce dans edip gülerken buldum.

Bir anda insanlar kanepelere çıkmaya başladığında kendimi cadı kostümüm içinde etrafımda dönerken buldum. Çağatay da hamlelerime aynı heyecanla karşılık vererek aramızdaki mesafeyi yavaş yavaş kapattı. Yaklaştı, ellerini nazikçe belime götürdü ve hareketlerimi kendi elleriyle yönlendirmeye başladı.

Beni kendine çekmesiyle vücutlarımız neredeyse birbirine değecek duruma geldi, hafif bir tedirginlik hissetsem de üstüne düşmedim. Mental olarak kendimi iyi hissetmeye başlamıştım

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ve asla bunu kaybetmek gibi bir niyetim, bu durum da kalbimin tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oluyordu.

Şarkının nakarata ulaşmasıyla ve benim de bağırarak eşlik etme raddesine gelmemle bir anda kalabalığın içerisinde parti ışıkları altında parlayan şövalye zırhlı birinin yanımıza hızla yaklaşmaya başlaması bir oldu.

Şarkıya eşlik etmeyi bırakmadan karşımda duran kişinin kostümünü süzerken bir anda kafasındaki kaskı çıkardı.

Gülümsemem bir anda soldu ve hareketlerim yavaşlayıp durdu.

Muhtemelen tavrımdaki değişikliği fark eden Çağatay, neler olduğunu görmek için arkasını döndü ve hepimiz bir anda *gerçek* Çağatay'la göz göze geldik.

Sarmaş dolaş dans ettiğim ve kim olduğunu zerre bilmediğim çocuk benden yavaşça geri çekildi ve Çağatay'a yer verdi. Kafam karışmış hâlde bir Çağatay'a, bir diğer *Çağatay'a* bakıyordum. Çok küçük detaylar hariç neredeyse aynı kostümü giyiyorlardı.

Çağatay gergin bir şekilde yanımıza gelip durdu. "Ne oluyor şu an?"

"Sen..." dedim karşımdaki çocuğu işaret ederek. "Sen buradasın?"

Karşımda duran zırhlı çocuğun güldüğünü vücut dilinden anladım. "Herhâlde bir karışıklık oldu," diye bağırdı bize doğru.

Hemen Çağatay'ın yanına yaklaştım. "Çok özür dilerim Çağatay. Onu sen sanıyordum." İğrenerek bir onun kostümüne bir diğerininkine baktım. "Bu piştinin sebebi neydi ki?"

Çağatay bana döndüğünde sakin kalmaya çalıştı. "Senlik bir durum yok," dedi çocuğa dik dik bakarken. "Sen farkındaydın ama?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çocuk omzuyla hafifçe Çağatay'a vurdu. "Sakin... Bir şey yok."

Bir anda yanımıza bir kız yaklaşmaya başladığında bu kızın edebiyat sınıfımda duvar tarafının ikinci sırasında oturan kızlardan biri olduğunu fark ettim. Okula geri başladığımdan beri benimle tek kelime etmemişlerdi ve bu kızları Öykü'ye sormayı maalesef unutmuştum.

Vücudunu vurgulayan korsajlı, uzun, dökümlü siyah ve kırmızı karışımı elbise giyen uzun saçlı kumral kız muhtemelen bir vampir kraliçesi falan olmuştu. Mücevherli bir taç, yakut kolyeli dramatik siyah gerdanlık ve siyah saten eldivenler takıyordu. Vampir olduğunu ise dumanlı gözleri, koyu kırmızı ruju ve soluk fondöteninden anlamıştım.

"Bildiğimiz Çağatay Kalaycı." diye bağırdı kız Çağatay'a doğru. "Yine rekabeti kaldıramıyor."

Durduk yere bu kızın Çağatay'a attığı lafı anlayamayıp araya girdim. "Rekabetlik bir durum yok. Çocuk resmen kandırdı beni!" dedim sinirle onu göstererek.

Kız gülmeye başladı. "Bence sen fazla safsın."

Bana ne diyordu bu böyle? Hayatımda ilk kez konuştuğum bu kızın alakasız bir anda bana verdiği cevabı algılamaya çalışırken Çağatay kızı görmezden gelip şövalye ikizine geri döndü. "Sen uzaklaş, haydi..." dedi eliyle yolu göstererek. "Haydi!"

Çocuk yine maskesini kaldırmadan içkisinden bir yudum aldı ve tekrar tek elini kaldırarak, "Size iyi eğlenceler!" dedi ve dans ede ede uzaklaşmaya başladı.

Şok ve gerginlik içinde Çağatay'a bakakaldım. Tam ağzımı açacaktım ki beni parmağıyla susturdu. "Sorun yok. Saçma sapan bir şey yaptı mı?"

Olumsuz anlamda kafamı salladım. Çağatay hâlâ yakınlarımızda duran kumral kıza hızlı bir bakış attıktan sonra beni belimden tutarak kalabalığın arasından biraz sıyırdı. "Geç kaldım, benim hatam tamamen."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki bir anda evin ışıkları titreşmeye başladı ve aniden tüm ev karanlığa gömüldü. Müziğin de kesilmesiyle beraber kalabalığa anlık çöken sessizlik sonrası şaşkın iç çekişler ve sinirli kahkahalar havayı doldurmaya başladı.

Çağatay'ın eline uzandım. "Ne oldu?"

Güven verircesine elimi sıktı. "Bilmiyorum ama yakınımda dur."

Zifiri karanlıkta atmosfer gerginleşti. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışırken kalabalığa fısıltılar yayılmaya başlamıştı. Partinin ev sahibi çocuk gürültüyü bastırarak elektrik kesintisini en yakın sürede çözeceğini duyurdu.

İnsanlar karanlıkta evin içinde dolaşmaya başladığında Çağatay elimden sıkıca tuttu ve beni çekiştirmeye başladı. Sorgulamadan beni götürdüğü yere ilerlerken evin üst katına çıktığımızı fark ettim.

Tuvaletin önünde sohbet eden birkaç kişi dışında bu katta kimse yoktu. Sessizliğin verdiği huzurla kulaklarım bayram ediyordu.

Açık kapalı bir odaya girdi ve dümdüz ilerleyerek camın önündeki kapalı perdeleri hızlıca açtı. Karşımıza çıkan bir balkon kapısıyla duraksadım. Çağatay kapıyı açıp dışarı doğru çıktı. "Biraz temiz hava alalım."

Ay ışığı balkonun üzerine yumuşak, gümüşi bir ışıltı saçıyor, dövme demir korkuluğu ve kenarlarındaki saksı bitkilerini aydınlatıyordu. Hava serin ve berraktı, sonbahar yapraklarının hafif kokusunu taşıyordu.

Korkuluklara yaslanıp Çağatay'a döndüm. "Çocuk hiçbir şekilde kim olduğunu bana söylemedi. Kafasındakini bile çıkarmadı, gürültüden dolayı da sesini anlayamadım zaten. Belli etmesem de şu an çok sinirliyim. Beni salak yerine koydu."

Çağatay sinirle gülerek cevap verdi. "Emin ol belli etmemeye çalışan taraf benim." Ben alt dudağımı gerginlikte

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ısırırken, Çağatay gözlerini bana dikip beni incelemeye başladı. "Bana büyü yaptığını biliyordum, şu an emin oldum."

Üzerimdeki cadı kostümüne bakıp gülmeye başladım. "Büyüyü boş ver şimdi de..." sesimi hafif alçaltarak karanlık içinde odanın içini görmeye çalıştım. "Aşağıda sana laf atan vampir kız kimdi?"

Çağatay iç çekerek hafifçe güldü.

"Ciddi soruyorum," diye konuyu devam ettirdim. "Bana dönüp saf olduğumu söyledi birden alakasız bir anda."

Omuz silkerek "Önemli biri değil," dedi. Gerçekten de umurundaymış gibi görünmese de sorgulamaya devam edecektim.

"Çağatay," hafifçe ona yaklaştım. "Bana hep iyi anıları anlattığın için teşekkürler ama kötüler de varsa bilsem fena olmaz. Biri bana kötü bir şey derse kendimi savunabileyim en azından. Beni bu akşamki gibi bir konumun içine bir kez daha düşürme lütfen."

Çağatay tekrar iç çekerek ensesini kaşıdı. Kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Senden önce bir dönem konuştuğum kız o, Selen."

Biraz duraksadım, hafif kalbimin hızlandığını hissetsem de üstüne düşmemeye çalıştım. "Sadece konuştunuz mu?"

Kafasıyla onayladı. "Biraz uzun sürdü ama sevgili olmadık. Onun siniri var üstünde, muhatap almaya gerek yok."

Birkaç saniye sessiz kalıp düşündüm. "Keşke bana daha erken haber versen böyle şeyleri."

Çağatay ciddi bir suratla bana döndü. "Fark etmez çünkü ben buradayken kimse sana kötü bir şey söyleyemez zaten."

"Söyledi az önce ama!"

Çağatay bir an duraksadıktan sonra hafifçe gülümsemeye başladı. Maalesef en sevdiğim gülümseme ifadesi buydu, dudak kenarlarının muzip tavırla havaya yükselişi beni içten

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

içe yiyip bitiriyordu. "Anladım, seni kıskanıp sahiplenişimi görmek istiyorsun sen."

"Ondan değil," dedim anlamsızca birbirimize baktık.

"Ece," dedi şirin bir ses tonuyla. "Bence bir öpücük arkadaşlığımızı bozmaz gibi."

Ses tonu nazik ve umutluydu. Her zamanki gibi. Sabrını ve anlayışını içten içe bir şekilde takdir etsem de şu an bunu yapamayacağımın farkındaydım.

"Bozar," dedim gülerek ve ayağa kalktım. O sırada elektrikler geldi. "Haydi içeriye dönelim."

Çağatay arkamdan oflayarak bana eşlik ederken gülüşerek merdivenleri indik. Gecenin geri kalanı oldukça eğlenceli ve keyifli geçti. Sevdiğimiz şarkılarda, bazılarını biliyor bazılarını bilmiyordum, Çağatay'la dans ettik. Sahte Çağatay kadar hareketli dans etmediği için şanslıydım, daha sakin ve daha havalı hareketleri vardı bile denebilirdi.

Bir ara yanımıza gelen korsan kostümlü birinin Mert olduğunu fark ettiğimde dans ederken Çağatay'ın kulağına eğildim. "Bu Mert'le yakın mısınız?" Kaşlarını çatarak kafasını salladı. "Bir yolunu bul ve bu akşam Öykü'yle onu tanıştır."

Çağatay gülerek kafasıyla onayladı. Mert'in kulağına uzunca bir süre bir şeyler söyledikten sonra Mert'in gözden kayboluşunu izleyip onunla gurur duydum. Öykü'yü uzun süredir görmüyordum, umarım onu bulabilirdi.

Gece geç saatlere yaklaştığında parti yavaş yavaş bitiyordu. Hava almak için Çağatay ve arkadaşlarıyla beraber evin dışına çıktığımızda telefonuma bakmak aklıma geldi ve babamın onlarca aramasına şahit oldum.

Beni bir gece olsun rahat bırakmaya niyeti yoktu.

Bu gece onunla uğraşmak istemiyordum. Benimle yaptığı konuşmanın siniri hâlâ geçmemişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay beni soğuktan korumak için kolları arasında tutarken kafamı yukarı kaldırıp ona baktım. Gözlerini aşağı dikerek kafasını yana çevirdi. "Bir şey mi oldu?"

Olumsuz anlamda kafamı salladım. "Eve gitmek istemiyorum."

Çağatay birkaç saniye duraksadı, arkadaşlarının konuşmalarını dinliyor gibi yaptı. Daha sonra bir anda, "Biz kaçıyoruz!" diyerek herkesle vedalaştı ve beni de yanında sürükleyerek sokakta koşmaya başladı.

"Şuradaki taksiye yetişiriz, gel!"

Taksiye doğru hızlıca koşarken ona yetişmeye çalıştım. Çağatay taksiyi durdurdu ve beraber arkaya bindik. Sitemizin ismini söyledi.

"Eve gitmek istemediğimi söylemiştim," dedim arabada ona dönerek.

"Kendi evini kastetmedin mi?" Kafamla onayladım. "Tamam işte. Evine gitmiyoruz."

Taksi yolculuğumuz saçmalamakla ve gecenin kritiğini yapmakla geçti. Çağatay'la neden daha önceden anlaştığımı anlıyor gibiydim; benimle aynı konulara takılmış, aynı şeyleri garipsemiş, aynı fikirlere gülmüştü. Beynimizin bir noktada çok benzer çalıştığını fark ettikçe ona duyduğum yakınlık artıyordu.

Sonunda taksiden indiğimizde ay ışığının aydınlattığı sessiz sokaklarda kostümlerimiz hâlâ üzerimizdeydi ve sokak lambalarının parıltısının oluşturduğu uzun gölgelerimiz komik görünüyordu.

Çağatay'ın evine vardığımızda duraksadı ve karartılmış pencerelere baktı.

"Sessiz olmamız lazım," dedi fısıldayarak. "Benimkilerin uykusu hafif."

Gergin ama heyecanlı şekilde onayladım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay dikkatlice ön kapının kilidini açtı ve içeri girdik. Ev, ara sıra döşeme tahtalarından çıkan gıcırtılar dışında sessizdi. Koridorda parmak uçlarımıza basarak merdivenlere doğru ilerledik.

Merdivenleri çıkarken her adım sessizlikte yüksek sesle yankılanıyor gibi hissediyordum. Kalbim küt küt atarken eğilip Çağatay'ın elini tuttum. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda hızlıca odaya ilerledik. Çağatay kapıyı sessizce açtı ve beni içeri aldı.

İçeri girince kapıyı yavaşça kapattı ve tutuğumu fark ettiğim nefesimi dışarı verdim.

"Eve gidesin yoksa, bu gece burada uyursun o zaman."

Hızlıca başucu lambasını yaktığında yumuşak ışık odayı doldururken etrafa göz atabildim. Duvara yaslanmış çift kişilik ahşap çerçeveli bir yatak, koyu mavi bir yorgan ve birkaç uyumsuz yastıkla kaplıydı. Sevdiği basketbol takımının posterleri duvarını süslüyordu.

Yatağının yanında dijital bir çalar saatin bulunduğu küçük bir komodin ve üstünde lacivert abajurlu bir lamba gelişigüzel istiflenmiş birkaç kitap...

Karşıda ders kitapları, defterlerle dolu sağlam bir ahşap masa vardı. Duraklatılmış bir oyunu gösteren açık bir dizüstü bilgisayar da üstünde duruyordu. Birkaç çerçeveli fotoğraf içinde basket maçında arkadaşlarıyla birlikte, diğeri o küçükken tatilde ailesiyle birlikte...

Odanın ortasında sıcak bir dokunuş katan rahat, hafif yıpranmış bir halı vardı. Bir çift spor ayakkabı, duvara yaslanmış bir sırt çantasının yanına gelişigüzel fırlatılmıştı. Yatağının yanında yere dağılmış ders kitapları ve not defterleriyse neden son dakika bir şeyleri yetiştirmeye çalıştığını çok net gösteriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim kibar bir sesle. "Babamın azarını çekmek istemedim hiç."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay sıcak bir gülümsemeyle kendini yatağa attı. "Burası senin de odan. Keyfine bak!"

Ben de onun yanına kendimi yatağa attım. Yan yana uzanıp bir süre tavana baktık. Evin sessizliği bizi de sarmaya başlamıştı.

Başımı çevirip ona baktım. "Biliyor musun, bu gece bir şey fark ettim." Çağatay da dönüp bana baktı, devam etmemi bekliyor gibiydi. "Balkonda biraz tam tersi gibi konuştum ama... Bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiğimde orada olman beni güvende hissettiriyor."

"Güvendesin zaten," dedi yavaş ve sakin bir sesle.

"Normalde kısa zamandır tanıdığım birinin evine gizlice girecek biri olduğumu düşünmüyorum."

Çağatay gülmeye başladı. "Biliyorum Ece, anladık, sen o kızlardan değilsin."

"O anlamda demedim!" Sesim hafif yüksek çıkınca Çağatay gülerek parmağıyla susmamı işaret etti. "Başım sonradan belaya girse bile buna değeceğini biliyorum, gelme sebebim o. Yani normal zamanda, bu riski almayabilirdim."

Bana doğru uzanarak yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe çekti. "Ben varken başın belaya girmez!"

"En büyük bela sen olduğun için mi?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Belaya benzer bir hâlim var mı?"

Kafamla onayladıktan sonra sinirlenir gibi yapıp gülerek saçlarımı dağıttı. Tüm saçım yüzüme gelince ellerinden kurtulmak için hızlıca ayağa kalktım.

Odada peşimden beni kovalarken gülmemizi durdurmaya çalışıyorduk ki bir anda kapı tıklandı. Panikle olduğum yerde kalakaldım.

Çağatay'ın gözleri büyüdü ve sessiz olmamı işaret etti.

"Çağatay?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Dış kapıdan gelen bir kadın sesiyle hemen iki elimle ağzım kapadım. Çağatay beni hızlıca kapının hemen yanındaki duvara yasladı ve tek eliyle ağzımı kapadı. Tekrar tıklanan kapıyı diğer eliyle hiç düşünmeden hızlıca açtı.

Beni görmesinden o kadar korkuyordum ki kalbim panik ve gerginlik içinde atarken nefesimi tutmaya devam ettim. Annesi hafifçe içeri girse kapının hemen solunda beni görebileceği şekilde konumlanmıştım.

"Geldin mi?" diye sordu uykulu bir ses kapının diğer tarafından. Sıcak nefesimi yavaşça ve titreyerek Çağatay'ın avucunun içine verirken neredeyse bayılacaktım.

"Geldim anne," dedi Çağatay soğuk bir sesle. Kısa kesmeye çalıştığı belliydi.

"Çok ses çıktı da... Bir şey mi var?"

"Bir şey yok anne, üstümdekiler çok ses çıkartıyor." Çağatay sıradan görünmeye çalışıyordu ama kötü bir oyuncu olduğunu anlayabiliyordum.

"İyi..." dedi sessizce annesi. "Çok geçe kalma, uyu hadi."

"Yatacağım şimdi. İyi geceler anne."

"İyi geceler."

Çağatay yavaşça kapıyı kapattı ve gittiğinden emin olana kadar bekledi. Birbirimizin gözlerinin içine endişeyle bakarken Çağatay yavaşça elini ağzımdan çekti ve kıkırdamaya başladı.

Derin bir nefes vererek kendimi yatağa attım. Hâlâ kalbim hızla atıyordu. "Bir daha böyle bir şey asla yapmayacağım."

"Büyük konuşuyorsun," dedi kendinden emin bir tavırla.

Tekrar yatağa çıktı ve kafasını kucağıma koydu. Daha sonra beraber daha önce de yine beni bu odaya gizlice aldığını ve yüzüncü kez yakalanmaktan nasıl kurtulduğumuzu fısıldayarak anlattı.

O anlatırken parmaklarımı saçları arasında gezdirdim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir süre sonra sorduğum sorulara cevap gelmedi.
Kafamı eğip baktığımda kucağımda uyuduğunu gördüm.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

MESAJ

2024

Çantamı yere bırakırken ellerim titriyordu, nefesim dakikalardır düzensizdi. Ellerimi saçlarımın arasına geçirip diplerinden çekiştirirken salona doğru yürüdüm.

"Ne yapacağız?" diye sordum titreyen sesimle. "Ne yapacağız Çağatay? Her yerdeler." Panikle salonumun camından dışardaki kapılara park eden polislere baktım. Midem bulanıyordu.

"Sakin ol." Kendisi sakin kalmaya çalışsa da gözlerindeki korku kendini ele veriyordu ve Çağatay'ı da korkmuş hâlde görmek bana hiç iyi gelmiyordu. "Bir yolunu bulacağız şimdi."

Kendi kalbimin atış hızından rahatsız olarak elimi kalbimin üstüne götürdüm. Bayılacak gibi hissediyordum. Beni hapse atsalar daha iyiydi, en azından gideceğim yer hakkında bir fikrim olurdu. Tüm hayatımı tamamen silip tekrar başlatmak istiyorlardı ve bunu daha önce yaşamış biri olarak, tekrar yaşamamın imkânı bile yoktu. "Bu bir kâbus," dedim kesik nefeslerim arasında. "Bu bir kâbus. Söylediğim hiçbir şeye inanmadılar." Deli gibi salonda bir ileri bir geri yürüyordum. "Beni nereye götürecekler?" Gözlerimden akan sıcak sıvı yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı bile. "Seni bırakmak istemiyorum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay hızlıca yanıma yürüdü ve beni sertçe kollarının arasına aldı. "Ece," dedi sert bir sesle. "Seni bırakacağımı mı sanıyorsun? Halledeceğiz. Sadece düşünmemiz lazım şimdi."

Düşünmemin imkânı yoktu. Beynim çalışmayı tamamen durdurmuştu. Korku, beynimde yer alan tüm diğer duyguları ve mantık fonksiyonlarını ele geçirmiş, düzgün çalışmalarını engelliyordu. "Çok korkuyorum," dedim burnumu çekip omzuna yaslanırken. "Beni nereye gönderecekler?"

Çağatay kollarını etrafımda biraz daha sıktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi sabit bir sesle. "Sen," bedenini benimkinden ayırdı ve omuzlarımdan tutarak gözlerime baktı. "Hepsinden daha akıllısın. Bir yol bulacağız."

Bir süre öylece durduk. Çağatay beni koltuğa oturttuktan sonra yanıma geldi.

Ondan güç almaya ve zihnimi toparlamaya çalıştım.

Yalnız olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Yalnız değildim. Beni bırakmak istemeyen biri vardı yanımda. Kimse hiçbir yere gitmiyordu.

Kimse hiçbir yere gitmiyordu.

"Tamam," dedim gözlerimi silerek ve koltukta biraz geriye yaslandım. "Teknolojiyle alakalı yapabileceğim her şeyi yapacağım ben o zaman." duraksadım. "Oyalama tarzı bir şey yaratmamız gerek."

Çağatay bana bakarken başını salladı. "Tamam, süper. Ben de çıkaracağım bizi buradan."

Korku ve paniğimin yerini kararlılık ve inat almalıydı ve bu her ne kadar şu an çok zor olsa da elimden geleni yapmalıydım.

Burnumu çekerek kafamı öne eğdim ve yapabileceğim her şeyi düşünmeye başladım. O sırada Çağatay ayağa kalktı ve telefondan birini ararken salonun içinde dolanmaya başladı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum umutsuzca.

"Ahmet abiyi," dedi fısıldar bir tonlamayla.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ahmet abiye ne diyeceksin? Ya babana söylerse?"

Parmağıyla bana bir dakika işareti yaptıktan sonra konuşmaya başladı. "Ahmet abi, iyi akşamlar... Nasılsın? Her şey yolunda mı? Sağ ol abi, iyiyim ben de. Abi benim senden bir ricam olacaktı, biraz acil...Yarım saate sana atacağım konuma şu babamın bazı durumlar için sakladığı ruhsatsız araçlardan birini getirebilir misin? Yok abi, sorun yok. Ufak bir şey için lazım, geri getiririm zaten. Arabayı oraya anahtarla beraber bırakıp gitseniz yeter... Sana atacağım konum sitenin dışı, siteye girmeyin abi olur mu?"

Çağatay babasının sağ kolu olan ama onunla babasından bir adım önde olacak şekilde arayı iyi tuttuğu için her türlü işini hallettirebildiği Ahmet abisiyle konuşurken ne yapabileceğimi iyice kafamda tartıp karar verdim.

Hızlıca üst kattaki odama çıkarak Gadget saatimi aldım ve koluma taktım. Teknolojiye olan tuhaf sevgim sayesinde evin tamamına kurduğum akıllı ev sistemini bugün en verimli şekilde kullanabileceğim gündü. Akıllı ışıklarım, akıllı prizlerim ve akıllı hoparlörlerimin hepsi tek bir merkeze, yani uygulamaya bağlıydı ve bu uygulama saatimde yüklüydü.

Her oda için bir "sahne" yaratabilirdim. "Gece Rutini" adında bir sahne kurdum ve mutfağın ışığını 21.30'da açılıp 21.45'de kapanacak, koridor ışığını 21.40'da açılıp 21.50'de kapanacak ve yatak odamı 22.00'de açılıp 22.30'da kapanacak şekilde ayarladım.

Çağatay'la daha önce çektiğimiz videolardan hızlıca bir kesit hazırlayarak videoyu ses hâline getirdim ve birkaç konuşma sesini akıllı ev uygulamamdan akıllı hoparlörlerime bağladım ve mutfakta 21.30'da çalmaya başlayacak şekilde ayarladım.

Manuel etkinleştirme modunu da açtım, istediğim zaman kendim de müdahale edebilirdim ama dikkatimin dağılacağı bir durumda bile her şey sorunsuz ilerleyecek şekilde otomatik olarak da etkin modda kullanacaktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Evden çıkmadan önce saatimin şarjının bitmeyeceğine emin olmam gerekiyordu, o yüzden hızlıca saati çıkarıp şarja taktım.

Hızlıca aşağı kata indiğimde Çağatay telefonu yeni kapatmıştı. İkimiz de korku ve endişeli bakışlarla göz göze geldik.

"Tamam," dedi Çağatay hızlıca. "Yarım saat içinde sitenin dışında bir araba bizi hazır bekliyor olacak. Bir şekilde evden çıkıp oraya gideceğiz. Birkaç km sonra yolda başka bir araca geçeceğiz, sahte isimle kayıtlı ve sahte plakalı araba. Oradan nereye gideceğimizi buluruz."

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Tamam, ben de..." Etrafıma panik içinde hızla göz attım. "Salon, mutfak, yatak odası ışıklarını ayarladım. Evin içinde hareket ediyormuşuz gibi görünmesi için ne olur ne olmaz diye biraz da seslerimizi hazırladım."

Çağatay kafasıyla onayladı. Ellerini beline koyarken üst dudağını ısırdı. "Evden çıkmanın yolunu bulmak lazım." Hızlıca yürüyerek mutfağa yöneldi ve mutfağın bahçeye açılan kapısından dışarı baktı. "Buradaki araç öne geçse bile bize yeter aslında."

"Dikkat dağıtmamız lazım." Arkasına gizlenip dışarıyı izlerken düşünmeye başladım.

Çağatay bana döndü ve bir süre düşünceli gözlerle bakıştık. "Ön kapının orada bir hareketlilik yaratsak çok iyi olurdu. Fark ettirmeden dışarıya hareket eden bir şey yollayabilseydik..."

Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken düşünmeye çalıştım. Evdeki tüm eşyalarım bir bir gözümün önünden geçiyordu. Panikle kafamı kaldırıp duvardaki saate baktım. Arabanın gelmesine az kalmıştı ve vaktimiz daralıyordu.

Aklıma aniden gelen bir fikirle hızlıca üst kata yöneldim. Girdiğim her odada ve koridorda ışıkları açmayı ihmal etmiyordum. Tüm kullanmadığım eşyalarımı ve fazlalıkları

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

depoladığım küçük odaya girdiğimde hızla dolaplardaki her şeyi karıştırmaya başladım.

Çocukluğumdan kalan oyuncak kutumun içinde istediğimi buldum.

Hızlıca aşağı kata inip hâlâ mutfakta bekleyen Çağatay'a gösterdim. "Uzaktan kumandalı araba olur mu?"

Çağatay'ın yüzüne yansıyan gülümsemeden doğru şeyi bulduğumuzu anladım.

Hızlıca arabanın üstüne evdeki küçük hoparlörlerimden birini yapıştırdım ve hoparlörü tekrar saatime bağladım. Hoparlörün çalacağı bir cam kırılma sesini de internetten indirdikten sonra küçük kaçış planımız hazırdı.

"Çağatay," dedim hızla salon içinde bilgisayarımı ararken. "Bize buradaki eşyalarımızla küçük bir çanta hazırla. En azından bir iki temiz kıyafetimiz olsun." Orta sehpaya koyduğum dizüstü bilgisayarımı alırken panik yapmamaya çalıştım. "Son bir işim var."

Çağatay hızlıca onaylayarak yukarı çıktı. Ben de bilgisayarımı açtım ve polis telsiz tarayıcısına nasıl bağlanabileceğimi düşündüm. VHF veya UHF bantlarına girmem gerekiyordu.

İletişim ağını bulduktan sonra içeri girmek için çok hızlı aksiyon almam gerekiyordu. Zayıf şifreleme işe yaramamıştı, güncel olmayan yazılımdan şansımı denedim.

Ve dakikalar sonra başardım.

Ağa girdikten sonra bir dizi sahte rapor oluşturdum. Bu raporlarda benim ve Çağatay'ın uydurma GPS koordinatları ve açıklamaları yer alıyordu. *"Şüpheliler ana cadde ve 5. cadde yakınlarında siyah bir sedanla kuzeye doğru giderken görüldü."* ya da *"Vadistanbul yakınlarında şüphelilerin görülmesi muhtemel."* gibi yanlış rapor örnekleri hazırladım.

Gadget'ımı sahte ihbarları polis sevk sistemine girmek üzere hazırladım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay sonunda bir küçük spor çantasıyla aşağı indiğinde her şey hazırdı. Orta sehpanın başında oturduğum yerden ayağa kalktım ve Çağatay'a baktım.

"Hazır mıyız?" diye sordu çantayı yavaşça yere bırakırken. Korkuyla başımı oynattım. "Hiçbir aksilik olmamasını ummaktan başka şansımız yok."

Çağatay bana yaklaşıp tekrar kolları arasına aldı. Burnumu aşinası olduğum kokusunu alabilmek için boynuna doğru götürdüm. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

En ufak bir teknolojik hatam tüm hayatıma mal olacaktı. "Senden..." dedim ve duraksadım. "Bu zamana kadar pek önemli bir şey istemedim ama..." kollarımı sırtından iyice bastırarak kendime çektim. "Lütfen beni bırakma, olur mu?"

Çağatay sıkı sarılmama karşılık vererek kafasını eğip saçlarımdan öptü. "Sakın korkma!"

Telefon titremesiyle geri çekildik. Çağatay gelen mesaja baktığında bana döndü. "Araba gelmiş."

Kalbim bir anda tekledi. Sırtıma bıçak batıyormuşçasına bir acıyla nefes almaya çalıştım. Korkum bana hata yaptıracak diye korkuyordum. Sabaha kadar Çağatay'ın kucağında ağlayıp teselli edilmek istiyordum ama hiç şansım yoktu.

"Tamam," dedim titreyen sesimle. "Başlayalım o zaman."

Çağatay'ın gözündeki korkuyu tekrar gördüğümde ağlamak istedim. O kadar korkuyor ve çaresiz hissediyordum ki...

Salonun ön kapıya yakın ve mutfağa en uzak pencerelerinden birinin önüne geçtik. Çağatay oyuncak arabayı camı hafifçe aralayarak pencerenin ucuna yerleştirip yanıma geldi. Bu sırada diğer odalardaki ışıkların yanıp sönmesi çoktan başlamıştı.

Ona uzaktan kumandayı verdikten sonra saatimi koluma tekrar taktım. "Ön bahçeye doğru sür," diye fısıldadım tekrar. Çağatay kafasıyla onayladı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hızlıca ışığı kapalı olan mutfağın bahçeye açılan kısmına geçtim ve elimi kapının kulpuna yerleştirdim. O kadar hızlı nefes alıyordum ki bir an bayılacağımı sandım. Kendime gelmeye çalışıyordum.

Çağatay artık görüş alanımın dışındaydı. Bana başlamamı işaret etmek için dokunduğumuzda titreyen yıldız bileklikleri-mizi kullanacaktı.

Bekledim, bekledim...

Bilekliğim titrediği an camdan titreyen araba sesi duydum ve saatimden anında cam kırılma seslerini son sese getirdim.

Büyük bir kırılmayla beraber ön bahçeye düşen arabanın sesiyle arka taraftaki polislerin aksiyon almasını bekledim. Çağatay arkası dönük bana doğru yavaşça ilerlerken bir yandan arabayı kumandayla hareket ettirip çimler üzerinde hareket yaratıyordu.

Perdenin arasından polislerin hareket edip etmediğine bakmaya çalışırken bir anda araçtan iki polisi gördüm. Hızlıca Çağatay'a baktım ama bana arkası dönük olduğu için iletişime geçemiyordum.

Çağatay sonunda bana hızlıca döndüğünde tam kapıyı açıyordum ki, arka kapının orada bulunan araçtan çıkan iki kişiden sadece biri ön tarafa gitmiş, diğeri olduğu yerde durmuş uzaktan izlemeye çalışıyordu.

Bir anda dış kapının zili çalmaya başladı.

"Haydi!" dedi Çağatay hızlıca ve panikle beni dışarı iteklerken.

"Adam orada," dedim sessizce. "Polis hâlâ orada."

Çağatay panikle kafasını kaldırdı ve çalan dış kapıya doğru döndü. "Ne yapacağız?"

Zil inatla çalmaya devam ederken dışardan konuşma sesler duymaya başladım. Büyük bir panik ve çaresizlikle dışarıya tekrar baktım. Polis hâlâ orada duruyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki o an pes etmek istedim.

Yapamamıştık.

Adam gitmiyordu.

Polisler kapıyı yumruklamaya başladıklarında bir anda bir seslenme duydum.

"Üst kattalar, arka odada. Arkaya dolanın!"

Yatak odamın ışığı devreye girmişti ve arkaya bakıyordu. O sırada polislerin bir kısmı ön tarafta dururken, o an karşımızda duran polis bir anda evin arkasına doğru yöneldi.

Bunu gördüğüm an hızlıca kapıyı açtım ve eğilerek var gücümle koşmaya başladım. Eğilmemden kaynaklı kısıtlı görüş açımla bahçe duvarına hızlıca tırmandım ve Çağatay'ın da arkamda olmasını umarak site içinde var gücümle koşmaya devam ettim.

En sonunda koşarken hızlıca arkama baktığımda Çağatay'ın da arkamda olduğunu gördüm. Çağatay bir anda hızlandı ve beni geçerek gideceğimiz yöne doğru beni götürmeye başladı.

Dakikalarca nefesimiz kesilene kadar koştuk.

Koştuk...

Sonunda sitenin çıkışına geldiğimizde gözlerim kararıyordu. Nefesim yetmiyordu ve aldığım her bir oksijen ciğerimi yakıyordu.

Çağatay hızlıca siyah bir Opel Astra'nın önünde durdu ve yan koltuğun kapısını açarak beni bindirdi. Kendimi koltuğa attığım an Gadget'ımdan polis frekansını açtım ve hakkımızda ne diyeceklerini dinlemeye koyuldum.

Çağatay arka koltuğa çantamızı attıktan sonra gaza bastı ve hızlıca sürmeye başladı. İkimizin nefes seslerini polis telsizi sesleri bastırıyordu.

Arka yolları ve daha az gidilen rotaları takip eden Çağatay'ın bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Şimdilik

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

bunu sormak yerine yolumuza çıkma ihtimallerini elemem gerekiyordu.

Polisten sonunda ihbar geldi ve kaçtığımız bilgisi verildi. Nefesimi tutup gözlerimi kapattım.

"İyi misin?" diye sordu Çağatay sessizce. Kafamla onayladım. Şu an iyi olup olmadığıma odaklanırsam hiçbir şey yapamazdım.

Birkaç dakika geçtikten sonra sonunda ilk sahte ihbarı sisteme yolladım ve sahte araç ve konum bilgimizi onlara ilettim.

Daha kalabalık bir yola girdiğimizde Çağatay farlarını kapattı ve gaza basmaya devam etti. Büyük bir panik ve endişeyle etrafta trafik kameralarının olup olmadığına bakmaya çalışıyordum ama hızdan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Çiftalan–Kemerburgaz yoluna girdiğimizde bir sahte ihbar daha göndererek konumumuzu Başakşehir'e yönlendirdim.

Yarım saatlik bir sürüşün ardından Çağatay bana döndü.

"Birazdan araç değiştireceğiz."

İnandırıcı olması açısından bu sefer yeni bir rapor hazırlayarak *"Birimler Hürriyet Bulvarına müdahale ediyor"* ihbarını göndermeye hazırlanıyordum ki bir anda saatimin ekranı titredi. Ve bir anda bağlantım koptu.

Kesik nefeslerle ekranıma hızlı hızlı basarken ufacık bir zaman aralığında bir anda gerçek konumumuzun karşı tarafa iletildiğini fark ettim.

"Çağatay!" dedim panikle. "Çağatay!"

"Ne oldu?" Çağatay bir yandan yola bakmaya çalışırken bir yandan benimle göz teması kurmaya çalışıyordu.

Panikle ekranıma basmaya devam ettim ama ekranım tamamen kapandı.

"Çağatay, bittik!"

"Ne oldu Ece!" diye bağırdı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Saatime bir şey oldu. Ekranım gitti." Kolumdan çıkartıp hızla her yerine basmaya başladım. "Yanlış konum bilgisi gönderirken gerçek konum bilgimiz de gitti!"

Çağatay'ın ağzından çıkan anlaşılmaz küfürle paniğim artmaya devam ediyordu. "Yolumuzu değiştir, bir şey yap!"

"Konumumuzu görüyorlarsa değiştirsem ne olacak?"

Çağatay sinirle direksiyona vurduğunda gözyaşlarımı tutarak saatimi düzeltmeye çalışmaya devam ettim. Gerekirse format bile atabileceğim her tuşa basıyordum ama açılmıyordu.

Çağatay dikiz aynasını kontrol ederken biraz daha hızlandı. "Araba değiştirmemiz şart, bu yöne gelecekler eninde sonunda."

Panikle yan aynalardan arkamıza baktım. Henüz kimse görünmüyordu. "Arabanın buralarda olması lazım!" dedi Çağatay gergin bir sesle.

Her iki yanı sık ormanlarla çevrili ıssız yolda ilerlemeye devam ederken sonunda saatim çalıştı. Panikle ve hızla parmaklarımı ekranda gezdirmeye başladım.

"Yaklaştık herhâlde, sapak şurada olmalı."

Çağatay'ın gözleri yola odaklanmışken polis telsizine tekrar bağlandım ve dinlemeye koyuldum.

"Bütün birimleri uyarınız, raporlar yanlış olabilir. Mevcut pozisyonlarınızı koruyun ve gelecek talimatları bekleyin!"

Saniyeler sonra bir bildiri daha.

"Tüm birimler, şüphelilerin Çiftalan–Kemerburgaz yolunda görülmesi muhtemel. Dikkatle ilerleyin."

Panikle kafamı hızlıca Çağatay'a yönlendirdim. Çağatay'ın gözü saatime kitlenmişti. Birkaç saniye sonra kendine geldi ve hemen yola döndü.

Arabayı yavaşlattı ve ana yoldan zar zor görülebilen dar toprak patikaya saptı. Araba birden hızlıca sallanmaya başladı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Toprak yolda giderken sarsılmamak için üstteki kolçağa tutundum.

Küçük bir açıklığa ulaşana kadar kısa bir mesafe sürdük.

"Çok vaktimiz yok, kesin gelecekler."

Çağatay arabayı durdurdu ve hızlıca arabadan indi. Onunla beraber ben de indiğimde serin gece havası tenimi ısırdı.

Burada ikinci araç, kamuflaj tenteyle örtülü bir ağaç kümesinin arkasına saklanmıştı.

Çağatay hızlıca muşambanın kenarını tutup çekerek ikinci arabayı ortaya çıkardı; renkli camlı ve sahte plakalı, sıradan bir SUV.

"Eski arabanın üstünü örteceğim bununla." Çağatay hızlıca ilk arabamızın üzerini kapatmaya çalışırken SUV'yi açarak içini kontrol ettim ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldum.

Saniyeler acı verici derecede yavaş geçiyordu. Gözüm sürekli yoldaydı.

Bir anda uzaktan bir araba motoru sesi kulaklarımıza ulaştı. Ana yola bakarken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Geliyorlar! Gel çabuk!" diye aceleyle fısıldadım Çağatay'a.

Çağatay arabanın tamamen kapandığına emin olduğu an koşar adımlarla arabaya yaklaştı ve kapıları açtık.

Yaklaşan arabanın farları ağaçların arasından uzun gölgeler düşürüyordu.

Arabaya binip kapıları olabildiğince sessizce kapattık.

Sonunda yaklaşan arabanın polis arabası olduğunu anladığımda nefesimi tuttum ve koltuğumda aşağı kaymaya başladım. Parlak farlar toprak yolu süpürüyor, ağaçları aydınlatıyor ve etraflarına ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

"Tüm birimler, aramaya devam edin. Şüpheliler yaya olabilir." anonsunu duyduğumda neredeyse bayılacaktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Polis arabası sapaktan geçerken yavaşladı, içerideki polis memur camdan ormana bir el feneri tutmaya başladı.

Hareketsiz kalmaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. O kadar sesli nefes alıyordum ki Çağatay elini ağzıma götürdü ve beni koltukta iyice aşağı kaydırdı.

"Allah'ım, ne olur..." diye fısıldamaya çalıştım nefesimi Çağatay'ın avucuna verirken.

El fenerinin ışığı yakınlarımızda dolaşırken dayanamayarak gözlerimi sıkıca kapadım.

Yolun sonuna gelmiştim.

Tüm yaptıklarım boşa gitmişti. Korktuğum o tek bir küçük aksaklık olmuştu işte!

Yakalanacaktım.

Çağatay'ın ağzımdaki eli gerginleşmeye ve sıkılaşmaya başladı. Aşağıda tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Nefesimi tuttum.

Polis arabası bir an oyalandı.

Ve sonra yolda ilerlemeye devam etti.

Motor sesi uzaklaşarak kayboldu.

Titrek bir nefes verirken Çağatay elini yavaşça ağzımdan çekti. Vücudum rahatlama ve adrenalin karışımı bir duyguyla titriyordu.

"Gitti mi?" diye fısıldadım.

Çağatay arabayı çalıştırdı. "Gittiler. Bizim de gitmemiz lazım hemen!" sesi sabit ama gergindi.

Kaçış rotamızı gizleyen bitki örtüsünü rahatsız etmemeye dikkat ederek açıklıktan dikkatlice geri çekildik. Toprak yola geri döndüğümüzde Çağatay, dikkat çekebilecek ani hareketlerden kaçınarak arabayı yavaşça sürmeye başladı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ana yola döndüğümüzde saatime baktım ve herhangi bir takip belirtisi olup olmadığına dair polis frekanslarını kontrol ettim. Önümüzdeki yol karanlık ve boştu, şimdilik.

"Telefonlarımızı kapatmamız lazım," dedim titrek bir sesle. Çağatay anlık olarak bana baktı. Derin bir nefes verdi.

Hiçbir şey demeden telefonunu bana uzattı.

Yavaşça aldım.

"Babana haber vermen gerek," dedi sakince.

"Senin de."

Hem kendi ağzımdan hem Çağatay'ın ağzından benim işlerimle ve psikolojimle alakalı bir durum olduğunu ve bir süre uzaklaşmak istediğimizi yazdığım bir mesaj hazırladım. Çağatay'ın babası için bu işlerin aksaması demekti, o yüzden kendimi acındıracak bir yalan hazırladım ve mental olarak rahatsızlandığımı söyledim. Aynı zamanda Çağatay'ın Ahmet abisine yarın sabah gelip bıraktığımız Opel'i alması gerektiğini de ilettim.

Tam telefonumu kapatmaya hazırdım ki telefonuma bir mesaj geldi.

"Asansör kazasından kurtulduk, daha iyi manzaralı bir saklanma yeri var. Konumu gönderiyoruz. Ekip -2"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Annemle En Sevdiğimiz Kafe

2012

Günün son dersi biyolojiden Öykü ve Kardelen'le beraber çıktık. Öykü bir dönem takıldığımız ama benim anlamsız hafıza kaybım sebebiyle hatırlayamadığım Kardelen'i tekrar aramıza almayı teklif etmişti. Aslında aramız bozulmamış ama Kardelen bir ara başka bir kız arkadaş grubuyla yakınlaşmış, bizim de yollarımız ayrılmış. Şimdiyse tekrar bir araya gelmiştik, pek de soru sormadan Öykü'nün teklifini kabul ettim. İkisi de tatlı kızlardı.

"Rezalet çizimim için çok heyecanlıyım!" dedi Öykü Commons alanına doğru yürürken. "Sizce kaç kişi dalga geçecek?"

"Benimkinden sıra gelirse on kişiyi bulabilir." diye devam etti Kardelen.

"Benim çizimim de çok kötü." gülerek kızlara baktım. "Sergiye katılmaya bu kadar heves etmemiz çok acayip."

Öykü kaşlarını hafifçe havaya kaldırarak bana baktı. "Aslında senin eskizlerin hep çok iyiydi." duraksadıktan sonra devam etti. "Unutmuş olabilirsin. Sanat derslerine en hevesli giden hep sendin."

"Unuttum herhâlde," dedim gülerek. Unutmuş olmama ihtimal bile veremiyordum çünkü bir insanda yetenek varsa,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ne olursa olsun zorlanmadan kaldığı yerden devam edebilirdi. Benim çizimlerimse üç yaşındaki bir bebeğin kâğıt karalamasını andırıyordu.

"Ece," Kardelen, koridorda insanların arasından geçmeye çalışırken bana döndü. "Hafızanda bir değişme fark ediyor musun?" Sesindeki çekinceyi hissedebiliyordum. "Yani ilk geldiğin günden farklı olarak?"

Kol çantamın sapını kavrarken olumsuz anlamda başımı salladım. "Maalesef." derin bir iç çektim. "Yeni bir okula başlamışım gibi davranmaya çalışıyorum."

"Neyse..." Öykü'nün konuyu değiştirme atağını takdir ettim. "Çıkışta Mert'le okulda takılacağız biraz. Kalmak isteyen olur mu?"

Ona imalı bir bakış attıktan sonra hafifçe omzuna vurdum. "Aranız iyi, değil mi?"

Öykü dünyanın en kötü utanıyor taklidiyle iki eliyle yüzünü kapadı. "Bana iyi gibi geliyor, umarım onun için de öyledir."

"Ben Mert'ten korkuyorum biraz." diye devam etti Kardelen. "Her an birimizi aşağılamaya hazır gibi bakıyor."

"Onu aşırı çekici yapan da bu!"

"Saçmalama!" diye ciyakladım Öykü'ye. "Öyle biriyse bu işe aracı olduğuma pişman olurum."

Sanat sergimizin olduğu alana girdiğimizde hızlıca etrafıma bakındım. Şövaleler ve sergi panoları düzgün sıralar hâlinde düzenlenmişti ve her birinin başında birileri duruyordu. Duvarlar resimler, çizimler ve karışık parçalarla süslenmişti, heykeller ve diğer üç boyutlu eserler ise odanın her yerindeki kaidelerde sergileniyordu.

"Benimki şurada," dedim buruk bir sesle işaret ederek. Yavaş adımlarla çizimimin önünde durduğumuzda kızlar incelemeye başladı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Yaparken de görmüştüm aslında ama bitmiş hâli bayağı iyi bence," dedi Kardelen. "Bence çok da unutmuş sayılmazsın."

Annemle yazın sık sık gittiğimiz şirin bir sahil kafesinin resmini çizmek istemiştim. Çizimde, sakin denize bakan büyük bir pencerenin yanındaki küçük bir masayı tasvir etmeye çalışmıştım. Masada, tek bir parlak çiçeğin bulunduğu küçük bir vazoyla birlikte iki fincan dumanı tüten sıcak çikolata duruyordu. Pencereden, denizin yumuşak dalgaları kıyıya vuruyordu ve martılar berrak mavi gökyüzünde uçuyordu. Güneş batıyordu ve etrafa sıcak altın rengi bir parıltı saçıyordu.

Bu kafeyi çok severdik ve internette araştırırken böyle bir yer olmadığını fark ettim. İsmini yanlış hatırlıyor olabileceğimi düşündüm. Sonuç olarak, zihnimde gördüğüm fotoğrafı kanıtlayabileceğim tek yer çizimlerdi.

Daha sonra sırayla önce Öykü'nün yüksek gökdelenler, neon ışıklar, insanlar ve arabalarla dolu kalabalık sokaklarla, geceleri hareketli bir şehir manzarasının çizimini, daha sonra Kardelen'in içinden akan berrak, kıvrımlı bir nehrin olduğu yemyeşil bir ormanın dingin ve karmaşık çizimini inceledik. İkisi de kesinlikle benden çok daha yetenekliydi.

Kardelen'in çizimi hakkında konuşurken hemen yanda oluşan topluluğun sesi çok çıkınca belli etmemeye çalışarak gözlerimi yana kaydırdım.

Bu geçtiğimiz kostüm partisinde bana durduk yere "saf" deme cüretinde bulunan Selen'di.

Fark ettirmeden tablosuna bakmaya çalışırken cesur ve canlı bir soyut eser çizdiğini gördüm. Selen beni fark etmiş gibi bir anda göz göze geldik. Yüzündeki gülümsenin anında bozulduğuna şahit oldum.

"Selam!"

Bu kızdaki bu cürete her seferinde şaşırmaya devam edecektim anlaşılan. Kim ortada gerginlik olduğu çok bariz olan bir ilişkinin içinde bir anda konuşmaya çalışırdı ki?

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Selam," diye cevap verdim umursamaz görünmeye çalışarak ama başarabiliyor muydum emin değildim.

Selen birkaç adım yanımıza gelip Kardelen'in çizimine baktı. "Güzel çizim Ece. Şey gibi biraz... Basit."

Gülümsedim. "Sağ ol. Seninki de çok... Deneysel olmuş."

Selen alaycı bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra kafasını kendi çizimine çevirdi. "Evet, derinliği ve anlamı olan bir şey yaratmak biraz yetenek gerektiriyor. Herkesin yapamamasını doğal karşılıyorum."

Gözlerimi devirip Öykü'ye baktım. "Bu kız hep gerçek hayatta filmlerdeki kötü kız karakteri gibi mi konuşuyordu?" diye fısıldarken Kardelen araya girdi.

"Yalnız bu benimki," dedi gülerek ve önünde durduğumuz çizimi gösterdi.

Selen sahte bir gülümsemeyle çizime tekrar baktı. "Bizden uzaklaşmanın bedelini ağır ödemeye başlamışsın gibi."

Kardelen cevap veremeden biraz ilerideki koltuklara yayılmış kalabalık bir grubun seslerinin yükseldiğini fark eden Selen kafasını hemen o tarafa çevirdi. Gözlerindeki parıltıyı resmen görebilmiştim.

"Oyun başlıyor..." dedi neşeyle kendi arkadaşlarına ve hızlıca kalabalık tarafa yöneldiler.

Kafam karışmış hâlde Öykü'ye baktım. "Başka bir kız grubuna yanaştı ve aramız bozuldu dediğin, Selen'in grubu muydu?" dedim Kardelen'i işaret ederek. "Sen bu kızla mı arkadaştın?"

Öykü kafasını sallarken Kardelen araya girdi. "Derdim sizi bırakıp onların yanına geçmek falan değildi. Bir anda Selen bana yakın davranınca onlarla da görüşmeye başlamıştım. Sonradan sadece sen ve Çağatay hakkında ağzımdan laf almaya çalıştığını fark edince direkt kaçtım zaten."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?" Biraz Kardelen'e yanaşarak sesimi fısıltıya çevirmeye çalıştım. "Çağatay'la bunların arasında daha önceden tam olarak ne olmuş?"

Kardelen endişeli gözlerle etrafını süzdükten sonra bana yaklaştı. "Senden önce bunlar neredeyse çıkıyor gibiydiler. Herkes sevgili olduklarına emindi. Daha sonra Çağatay ve sen tanıştınız. Çağatay seni ona tercih etmiş oldu. O yüzden hâlâ ikinize de sinirli."

"Biraz elinden kapmış gibi oldun, asıl siniri ona." Öykü yanımıza gelerek devam ettirdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne alakası var? Çağatay yapmış bu seçimi."

Öykü ve Kardelen anlık olarak göz göze geldiler. "Aslında şöyle oldu ki... Sen o ikisinin konuştuğunu bile bile Çağatay'la yakınlık kurdun."

"O yüzden Selen senin onun aklını çeldiğini düşünüyor." diye devam ettirdi Kardelen.

Kafamı olumsuz anlamda hızlıca salladım. Bu da ne demekti şimdi? "Benim böyle bir şey yapmam imkânsız."

"Seni suçladığımızdan değil." Öykü elini koluma koydu. "Çağatay senin peşinde sonrasında çok koştu. Sonuçta onun da duygusu olmasa onu bu hâle getiremezdin."

"Hayır," diye tekrar araya girdim. "Benim sevgilisi olan biriyle konuşmam imkânsız demek istedim."

"*Neredeyse* sevgilisi."

Bana ait olmayan bu karakter özelliği karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu durumda Selen benden nefret etmekte haklı mıydı acaba?

Kahkaha ve sohbet sesleriyle dolan salona Çağatay girdi. Etrafına bakınırken ona işaret yapmak yerine beni görmesini beklemeye karar verdim. Az önce öğrendiğim bilgi yüzünden

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay'a karşı garip bir hisle dolmuştum ve sebebini anlayamamıştım.

Çağatay henüz bizi göremeden koltuklarda oturan grubun içinden Selen'in ayaklandığını gördüm. "Çağatay! Gelmişsin."

Şimdi de mideme doğru giren sancılar başlamıştı. Meraklı gözlerle onları izledim. "Çizimimi bence hatırlayacaksın, baksana!"

Çağatay omzundaki sırt çantasını tek omzundan yavaşça indirirken garip gözlerle önce Selen'e sonra arkadaki kalabalığa baktı. Selen'e cevap vermeden durduğu yerden gözleriyle ve elleriyle birkaç kişiyle selamlaştı. "Ne oldu Selen?" dedi en sonunda ona bakarak. Her an gidecek gibi bir vücut dili sergiliyordu.

"Gelsene!" Selen herkesin onu duyabileceği kadar yüksek bir sesle tablosuna doğru yürürken benimle tekrar göz göze geldi. Çağatay yavaş adımlarla onu takip ederken sonunda benim de orada olduğumu fark etti.

"Bak bakalım tanıdık gelecek mi?" Selen gururla tablosunu gösterirken Çağatay bana doğru yöneldi.

"Burada mıydın? Haber vermedin."

"Yeni geldik sayılır."

Yanıma kadar geldikten sonra kafasını çevirip Selen'in tablosuna baktı. Birkaç saniye geçtikten sonra ağzından alaycı bir gülümseme duyuldu. "İyi deneme. Bravo."

"Anladın, değil mi?"

"Anladım." Çağatay derin bir iç çekerek ellerini ceplerine koydu. "Güzel olmuş, eline sağlık." Ayaklarını yavaşça bana doğru çevirdi ve en sonunda da tüm bedenini döndürdü. "Seninki nerede?"

Selen Çağatay'ın dediklerini hiç dikkate almamış gibi gülerek kalabalık ekibin yanına geçti. Hiçbir şey söylemeden onu kendi tablomun yanına götürdüm.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Anlamsızca Çağatay'a sinir olmuştum. Kendime de. Aynı zamanda Selen'e de... Okuldan bir an önce çıkıp gitmek istedim.

Çağatay uzun uzun inceledikten sonra "Harika olmuş!" dedi. "Bir de yeteneğim yok diyorsun, bence hâlâ var."

Gülümseyerek teşekkür ettim. "Annemle yaz aylarında çok sık gittiğimiz bir yer." diye açıkladım. "Hafızamda böyle kalmış."

Çağatay havaya kalkmış kaşlarıyla acır gibi bana baktı. "Ne zaman istersen gideriz buraya."

Kafamla onayladıktan sonra etrafıma hızlıca bakındım. "Selen'in tablosu neyi anlatıyor?"

"Boş ver, saçma sapan bir şey."

"Söyle!"

Bir anda Çağatay'ın arkadaşlarından Alp hızlıca Çağatay'ın koluna girdi. "Gelsenize oğlum, oyun oynuyoruz."

"Ne oyunu?" dedi Çağatay gülüp tek omzu üstünden bakarak.

"Ece!" Sesi duyar duymaz kafamı çevirdiğimde az önceki kalabalık grubun tamamının bizim olduğumuz tarafa baktığını gördüm. O kadar insan içinde bana seslenen de Selen'di. Şaşkınlık içinde onlara bakakaldım. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye bağırdı.

Çağatay'la göz göze geldik. Hafif dalga geçer bir suratla bana bakıyordu. Durduk yere okul saatinde ve bir serginin ortasında doğruluk mu cesaret mi oynuyordu bunlar?

"Doğruluk," diye cevapladım olduğum yerde kıpırdamadan. Sesimi duyurmak için çabalamayacaktım bile.

"Hiç daha önce birinin mutluluğunu bozduğun için herhangi bir suçluluk hissettin mi?"

Ortam bir anda sessizleşti. Sorunun ağırlığını hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Şu an Selen'den çok Çağatay'a

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sinirlenmeye başlamıştım, beni bu konuma soktuğu için. Üstüne üstlük az önce Kardelen'den bu olayı öğrenmesem, bu sorunun ne anlama geldiğini bile anlamayacaktım.

"Az önce arkadaşımın haftalarını verip yaptığı çizime basit derken bozduğun mutluluğun yarattığı gibi bir suçluluk mu? Yok, hissetmedim hiç."

"Ne kadar düşünceli bir cevap. Okula döndüğünden beri kurduğun en uzun cümle herhâlde."

Ağzımı açıp cevap verecektim ki gerilimin tırmanmasının önüne geçmek için Alp bir anda konuşmaya başladı.

"Tamam, neyse... Çağatay Kalaycı, söyle bakalım. Doğruluk mu cesaret mi?"

Az önce yaşanan diyalogdan dolayı kendime gelemiyordum ve konuşmaları dinleyemiyordum bile. Kalbim o denli hızlı atıyor ve yanaklarımı o denli sıcak basıyordu ki bir anda buradan hızlıca çekip gitmek istedim. Herkese rezil olmuştum, hatta bir anda kötü kız ben bile olmuş olabilirdim. Hiçbir şey yapmamama rağmen.

"Sergideki en yetenekli sanatçı olduğunu düşündüğün kişiyi öpmeye ne diyorsun?"

Alp'in bu ergence cümlesiyle kendime geldim. Arkadaki kalabalıktan insanlar isimler bağırmaya ve birbirlerini öne itmeye başlayınca ufak çaplı bir kaos çıktı.

Alp, arkadaşları Arda'nın çizimini gösterip ne kadar yetenekli olduğundan Çağatay'a bahsederken dikkatle olan biteni izledim. Bu işin yine bana patlayacağını hissediyordum.

"Tamam, tamam, sakin!" Çağatay insanları sakinleştirmek için dalga geçer gibi ellerini kaldırdı. Sonra bir anda bana doğru yürümeye başladığında hızlıca geri çekildim.

"Neden..." duraksadım. "Neden ikimizin olduğu her sahnede öpücük konusu geçmek zorunda?"

"Ne?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ben gidiyorum." Arkamı dönüp gitmeye hazırdım ki Çağatay kolumdan tutarak beni kendine hızlıca çekti ve yanağımla boynum arasına büyük ve uzun bir öpücük kondurdu.

İnsanlar arkada abartılı tezahürat yaparken kendimi gülümsemeye zorladım ve arkamı dönüp hızlı hızlı çıkışa ilerledim.

Bu kadar insan içinde, özellikle Selen'in önünde ona nispet yapmaya çalışır gibi olmamız hiç hoşuma gitmemişti.

Binadan çıkıp merdivenleri inerken Çağatay'ın bana seslendiğini duydum.

"Ece, bir şey mi oldu?"

Duraksadım ve ona baktım. "Bir ara konuşmamız lazım bence," dedim saklamayarak. "Ama şimdi gitmem lazım, psikolog randevum var."

"Seni bırakalım," dedi Çağatay telefonunu çıkarırken. "Ben de eve geçeceğim, babamın yardımcısı Ahmet abi alacak beni."

"Yolunuzu uzatmaya..." Sözümü bitirmeme fırsat vermeden telefonla konuşmaya başladı. Bir dakika içinde de araba geldi. İkimiz de arka koltuğa oturduk. Çağatay, Ahmet abisiyle biraz sohbet ettikten sonra bana döndü.

"Selen'e sinirlendin sen." Uzanıp kucağımdaki elimi tuttu. "Sana onu umursama demiştim. Kendi kendine bir şeylere sinirlenip konuşuyor, herkes farkında zaten."

Ahmet abinin sesimizi duymamasını umarak ona biraz yaklaştım ve fısıldar gibi konuşmaya başladım. "Bence pek de kendi kendine sinirleniyor gibi değil." Gözlerinin içine bir süre baktım. "Çağatay, bana doğru söyle. Siz ikiniz çıkarken mi biz seninle konuşmaya başladık?"

"Biz Selen'le çıkmıyorduk."

"Konuşurken ya da her neyse işte. Ben özellikle ilişkinizi bitirmeye mi çalıştım?"

Çağatay alay eder gibi bir suratla bana bakmaya başladı. Kafasını sallayarak kahkaha attı. "Hayır tabii ki. Biz normal

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

arkadaştık, sonra buna evrildi. Bunda ne senin suçun ne de benim suçum var."

"Bu çok tartışmaya açık bir konu."

Çağatay geriye yaslandı ve iç çekti. "İyi o zaman, bugün tartış bunu psikoloğunla." Birkaç saniye camdan dışarıyı izledi. "Birine âşık olmak suç muymuş öğren, bana da anlatırsın."

Uzun ve trafik dolu bir yolcuğun ardından teşekkür ederek arabadan indim. Çağatay'la hafif gergin ayrıldığımız için aklım ondaydı ama düzelteceğimizi bildiğim için üstünde durmamaya karar verdim.

Hastaneye girdim ve Azra'nın yanına çıktım. Bekletmeden beni içeri aldı.

"Hoş geldin Ece," dedi gülümseyerek. Karşımdaki koltuğa otururken konuşmaya devam etti. "Nasılsın? Bu hafta daha iyi hissediyor musun?"

Koltuğa yerleştikten sonra derin bir nefes aldım. Biraz düşündüm. Her hafta aynı şeyleri konuşuyorduk ve hiçbir değişim yoktu.

"Yani... Kendimi hâlâ çoğunlukla kafam karışık hissediyorum. Herhangi bir değişim yok."

Azra, beni anlarcasına başını salladı. "Özellikle kafa karıştırıcı ve yabancı hissettiğin bazı anlara örnek verebilir misin bu haftadan?"

Biraz düşündüm. "Dün oturma odamızda bir fotoğraf albümü buldum. Annemle farklı yerlerde çekilmiş fotoğraflarla doluydu ama hiçbirini hatırlamıyorum. Kardelen adında okuldan eski bir arkadaşımız varmış, hatırlamıyorum. Çizime çok meraklıymışım, hatırlamıyorum." Çaresizce kendi kendime güldüm.

Azra hafifçe öne eğildi. "Bu yabancılık hissini daha da kötüleştiren herhangi bir kalıp veya tetikleyici fark ettin mi hiç?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir süre düşündüm. "Aslında hayır. Rastgele oluyor ve hep oluyor. Birileri hakkımızda bir şeyler anlatıyor, başka birinin hayatını dinliyor gibiyim sürekli."

"Bu duygular hakkında babanla konuşabildin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Hızlıca başımı salladım. "Onunla asla konuşmuyorum artık bu konuları. Annem hakkında ağzından bir tek kelime daha ters bir şey duymaya tahammülüm yok." Gözlerimi yere dikip öfkemi dindirmeye çalıştım. "Sadece akşam yemeklerinde bazen ailecek anılarımızdan bahsedip ağzımı aramaya çalışıyor hafızama dair, bunu anlıyorum. Onun dışında babamla annem hakkında dertleşmek de çok zor."

"Bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin. Seni önemseyen ve sana yardım etmek isteyen insanlar var. Aslında baban da bunlardan biri. Her ne kadar uygulama kısmı çok onaylamadığımız şekilde de olsa o da seninle aynı acıyı yaşıyor ve farklı tepki veriyor."

"Her ne olursa olsun babamla konuşmak istemiyorum bu konuları," dedim mızıkçı bir çocuk gibi.

"Peki," dedi Azra anlayışlı bir tavırla. "Sana bu konularda iyi gelen biri var mı?"

Biraz duraksadıktan sonra çok da düşünmeden cevap verdim. "Var." başımı salladım. "Çağatay..."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

AKYAKA

2024

Araba kırsalın kıvrımlı yollarında hızla ilerlerken, güneş dağların ardında batmaya başlıyor ve manzaraya uzun gölgeler düşürüyordu. Mesaj hâlâ ekranımda parlarken, telefonuma gergin bir şekilde baktım. Çağatay'la aramızdaki gerginlik elle tutulur hâldeydi, yoldaki her tümsek zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da sarsıyordu.

"Geldik sayılır," dedim telefona dokunarak. "Birkaç dönüş kaldı."

"Ece, umarım bize attıkları yemi yutmamışızdır, o kadar söyleyeyim." Gözleri yola odaklıydı. "Ve yine umarım şu an takip edilmiyoruzdur."

Derin bir iç çektim. Gerginliğimi elimden geldiğince gizlemeye çalışıyordum. "Telefonumu çevrimdışı GPS haritası kullanacak şekilde ayarladım, bizi şu an takip eden biri olamaz." Gözlerim yola odaklıyken bir süre sessiz kaldım. "Diğer konuda da... Gidince göreceğiz."

Küçük sahil kasabası Akyaka'ya yaklaştığımızda manzara değişti. Yoğun ormanlar yerini yemyeşil bitki örtüsünün arasında yer alan ahşap balkonlu ve kiremit çatılı geleneksel Muğla tarzı evlerin olduğu pitoresk bir köye bıraktı. Havada

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

çam ağaçları ve deniz kokusu vardı, kıyıya çarpan dalgaların sesi uzaktan duyulabiliyordu.

"Buradan," dedim ileriyi işaret ederek. "Sola döneceğiz."

Çağatay talimatlarımı takip ederek bizi ormanın derinliklerine götüren dar, asfaltlanmış bir yola soktu. Yol neredeyse görünmüyordu, bitki örtüsüyle kaplıydı ve nadiren kullanıldığı belliydi. Birkaç dakika sonra, ağaçların arasında saklı, küçük ve tenha bir ev gözümüze çarptı.

"Burası herhâlde," dedi arabayı park etmeye çalışırken.

Birkaç saniye arabanın içinde duraksadık. Yoldayken çok da detay şeyler sayılmayacak konular hakkında bir ses kaydı almıştım ama gidecek yerimiz hâlihazırda olmadığı için bu riski almaktan başka çaremiz pek de yoktu.

Çağatay arabadan inmeden önce molalarımızda da taktığımız siyah ağız maskelerimizi uzattı. Muhtemelen pandemiden beri ilk maske takış anım buydu.

Arabadan dikkatle indik. Beyaz badanalı duvarları ve ahşap balkonuyla ev, sade ama sağlam görünüyordu. Duvarlara tırmanan sarmaşıklar ve pencere pervazlarını süsleyen çiçeklerle çevrelenmiş kırmızı kiremitli bir çatısı vardı. Sık çalılıkların arasından zar zor görülebilen dar bir toprak yol, sağlam ve koyu renkli, yıpranmış ahşaptan yapılmış ön kapıya çıkıyordu.

Çağatay derin bir nefes aldı. "Hazır mısın?"

Başımı salladıktan sonra avuçlarımı sıktım. "Girelim haydi."

Kapıya yaklaştığımızda Çağatay yavaşça kapıyı çaldı, takip edilmediğimize emin olmak için etrafına bakındı. Gözümü kapıya dikmiş odaklanmışken istemsizce korunmak için Çağatay'ın arkasına saklandığımı fark ettim.

Kapı hafifçe aralanırken nefesimi tuttum.

Kapı daha da açılıp Sıla'yı ortaya çıkarmadan önce bir çift göz dışarı baktı. "Çabuk içeri girin."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Komut almış bir köpek gibi vakit kaybetmeden hızlıca kendimizi içeri attık ve Sıla kapıyı arkamızdan kapatıp güvenli bir şekilde kilitledi.

Tavanlara uzanan ahşap kirişler, taş şömine ve loş aydınlatma gözüme ilk çarpanlardı. Sade mobilyalar, uyumsuz sandalyeler ve alçak bir sehpanın etrafına dizilmiş yıpranmış ve davetkâr bir kanepe...

Kanepenin üzerinde oturan Mete ve sandalyede oturan Alaz içeri girdiğimizi görünce ayaklandılar.

"İyi misin?" diye sordu Mete.

Maskemi çıkardım. "İyiyiz," diyebildim fakat gerginlikten sesim hafif titremişti. Onlardan başka evin içinde kimsenin olup olmadığına emin olmak için hızlıca içeri tekrar bir göz gezdirdim. "Çağatay'la tanıştırayım," dedim nefes verip elimle onu işaret ederken. "Erkek arkadaşım."

Çağatay'ın alışkın olduğum temkinli ve güvensiz surat ifadesi hemen aktive olmuştu. Soğuk bir sesle herkesin elini sıktı ve isimlerini öğrendi.

Koltuklardan birine yavaşça yerleşirken Sıla önümüze bir tepsi çay koydu. Teşekkür ettikten sonra birkaç saniye sessiz kaldık.

Çağatay sessizce çayını yudumlarken artık konuşmam gerektiğini hissediyordum.

"Nereden başlasam..." derin bir iç çektim ve arkama yaslandım. "Öncelikle bana haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok doğru bir zamanda atılmış bir mesajdı, hissetmişsiniz gibi. Gidecek yerimiz yoktu..." dudaklarım istemsizce üzüntüyle büzüldü. "En baştan başlasak iyi olur, bu ev neresi ve siz nasıl kaçtınız?"

Mete biraz öne doğru eğildi, ifadesi ciddi ama nazik görünüyordu. "Benim olan biteni anlamam çok uzun sürmedi. Şirketin protokolleri hakkında biraz bilgim vardı. Hepinizin adına soyadına eriştim, sana ulaşmam biraz zaman aldı," dedi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

doğrudan gözlerime bakarak. "Ben asansör günü ayrıldığımız an izimi kaybettirmeye çalıştım. Önce Alaz'la iletişim kurdum. Onunla burada buluşmaya karar verdiğimizde Sıla'ya bizimle gelmeyi isteyip istemediğini sordum. Kabul ettiğinde hızlıca koordine olduk, şu an iletişim için tek kullanımlık telefonlarımız var. Bu evi de Alaz ayarladı."

Bakışlarımı sandalyede oturan Alaz'a çevirdiğimde arkasına yaslandı. Yüzü soğuk ve donuktu. "Bana iyilik borcu olan bir tanıdığım vardı, şebekeden uzak bir yer bulmasını istedim. O yüzden şu an bu odadakiler hariç buradan haberi olan yok." Gözleri bir anlığına Çağatay'ınkilerle buluştu. "Birkaç sahte belgeye, izlenmeyen arabaya el koydum, plakayı değiştirdim. Tek arabayla geldik."

Alaz'ın sözü kesildikten sonra Sıla'nın ellerini gergin bir şekilde ovuşturarak yere baktığını fark ettim. "Ben ne olduğunu hâlâ tam anlamadım," dedi hafif titrek bir sesle. "Beni evimde tekrar yakaladılar, paralel evrenler hakkında birtakım şeyler anlattılar, hiçbir şey anlamadım. Hayatımda bir gariplik olduğunu seziyorum gerçi ama..." biraz duraksadı. "Onlara güvenmediğim için bu konudan aileme bahsettim. O sırada Mete'den mesaj gelince ailemin de yardımıyla onlarla bir şekilde buraya geldim. Ailem benden hâlâ haber bekliyor." Kafasını kaldırıp Mete'ye baktı. "Bana burada biraz bahsettiler konudan ama benim mantığıma sığmıyor."

"Benim de," dedim sessizce. Konunun açılmasından cesaret alarak alabileceğim her türlü bilgiyi almaya karar verdim. "Bu paralel evren mevzusu hakkında kimler neler biliyor?"

Mete derin bir iç çekti. Hâlâ öne doğru eğilmiş hâlde oturuyor, düşünceli bakışlarla yere bakıyordu. "Benim derdim de tam olarak buydu. Topladığım bilgi kadarıyla o bindiğimiz asansör bir tür kuantum mekaniği kullanıyor. Bir solucan deliği, farklı gerçeklikler arasında bir köprü yaratıyor. Şirket bunu gizli tutuyor, muhtemelen potansiyel tehlikeler ve etik çıkarımlar nedeniyle. Çok fazla veri topladım ama hâlâ eksik."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kafamda soru işaretleri beliriyordu.

"Asansör anahtardır," diye araya girdi Alaz omuz silkerek. "Evrenler arasında gerçek bir geçittir ama basit bir yolculuk değil bu. Kesin koşullar ve belirli erişim gerektirir. Ama gerçek!"

Bakışlarımı Sıla'ya çevirdiğimde gergin bir şekilde etrafa bakınıyordu. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bana da anlatılan bu kadar."

Alt dudağımı kemirirken kafamı çevirip Çağatay'a baktım. Elini çenesine koymuş gergin tavırlarla etrafı izliyordu. Konuşmak istiyor ama önce her lafı itinayla toplamaya özen gösteriyor gibiydi.

"Peki siz..." dedim özellikle Mete ve Alaz'a bakarak. "Bunun gerçek olduğuna nasıl bu kadar eminsiniz ve nereden biliyorsunuz?"

İkisi de birkaç saniye sessiz kaldılar. Alaz özellikle göz temasından kaçıyor gibiydi. Kimseden ses çıkmayınca Çağatay kanepede öne doğru hareket etti ve sonunda konuşmaya başladı.

"Benim bir şeyden haberim yok. Ece kadar anlamaya çalışıyorum," diye soğuk bir sesle söze girdi. "Ama madem hepiniz aynı amaç için burada toplandınız ve belli ki bir süre burada kalıp plan yapmamız gerekecek, herkes tüm gerçekleri konuşsun." Alaz anında bakışlarını Çağatay'ınkilerle buluşturdu. Onu tehdit olarak algılandığına dair bir seziye kapılmıştım. Çağatay da aynı şeyi hissetmiş gibi kendini savunmaya geçti. "Ben burada kimseyi tanımıyorum. Benim tek derdim Ece'nin hiçbir yere gitmemesi, yani konu ne olursa olsun her zaman Ece'nin tarafındayım. Benim size zararım dokunmaz, aksine yardım için buradayım."

"O zaman açık açık konuşalım." Alaz sandalyesinde öne eğildi ve bir maça hazırlanır gibi ellerini önünde ovuşturdu. "Ben karaborsacıyım."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çatarak ona bakarken Çağatay tekrarladı. "Karaborsacı derken?"

"Nasıl?" diye devam ettirdi Mete şaşkınlıkla.

Alaz iç çekti ve nereden başlayacağını düşünür gibi bir süre bakışlarını tavanda gezdirdi. Başlarken gözleri hafifçe kısıldı. "Ben ağzımda gümüş kaşıkla doğmadım da büyümedim de. Annem büyüttü beni, babam yok. İstanbul'un en leş mahallesinde başımızın üzerinde bir çatı olması için canını dişine takarak çalıştı hep. Para yoktu anlayacağın, o yüzden erken yaşta bir şey istiyorsam onun için savaşmam gerektiğini öğrendim."

"Neler yaptın?" diye sordu Mete merakla.

Alaz iç çekti, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Yapmam gerekeni yaptım. Küçük başladım, mahalle çeteleri için ayak işleri yaptım, yaşım büyüdükçe daha ciddi işlere geçtim. Kaçakçılık, hırsızlık, aklına ne gelirse. Ben de bunda iyiydim. Başkalarının çıkmaz sokaklar gördüğü yerlerde fırsatlar bulma konusunda yeteneğim vardı."

Bu kadar iyi ve şık giyimli birinden her ne kadar böyle bir hikâye beklemesem de sahip olduklarını gösterme çabası alttan alta kendini hissettiriyordu.

"Asansörü nasıl öğrendin?" diye sordu Çağatay.

Alaz'ın yüz ifadesi değişti. "Bizim ekipten biri beni bazı üst düzey kurumsal tiplerle tanıştırdı. Dokunulmaz olduklarını sanıyorlar, şerefsizler. Büyük bir şirkette çalışan bir adamla arkadaş oldum. Birkaç içkiden sonra, her şeyi değiştirebilecek bir asansör var falan diye anlatmaya başladı. Bir geçit meçit olduğunu söyledi işte. Ama anlatışından, bunun büyük bir şey olduğunu, hâliyle kullanabileceğim bir şey olduğunu anladım."

"Şantaj falan mı yaptın?" diye sordum merakla.

Alaz başını salladı. "Aynen öyle. Ayrıntıları anlatmasını sağladım; nerede olduğunu, nasıl çalıştığını, gereken koşulları... Bilim tarafı umurumda değil, hâlâ da tam bilmem. Asansörün amacı benim gözümde sadece para. Bir evrenden nadir bir şeyi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

alıp, onun olmadığı başka bir evrende satmanın değerini hayal edin." Kendine güvenir bir şekilde arkasına yaslandı. "Bu, en üst düzey kaçakçılık operasyonu."

Çağatay şok içinde "Ve yakalanmadın mı?" diye sordu.

Alaz sırıtarak "Yakın zamana kadar hayır," dedi. "Dikkatliydim, her zaman bir adım öndeydim. Değerli tüm eşyaları evrenler arasında taşıdım. İnanın bana, bazı evrenler teknolojik olarak daha gelişmiş, bazıları kaynak açısından daha farklı. Hatta inanmayacaksınız ama bazı evrenlerde beşinci dünya savaşı var, bazılarında adını hiç duymadığım yaygın bir hastalık... Ben tüm bunlardan bir servet kazandım. Ama sonra işler... Boka sardı. Bir dönem şirket, güvenliği sıkılaştırılmaya başladı. Orada anlamam lazımdı."

"O gün o asansöre neden geldin peki?" diye sordu Sıla titrek sesiyle.

Alaz sinirle sandalyesinde hareketlenmeye başladı. "Tolga aptal değil. Beni uzun süredir bildiğine eminim. Bana o bahsettiğim, bağlantıda olduğum arkadaşım ulaştı. Şirketin üst düzeylerinden birinin yaptıklarımı fark ettiğini ve acil tehlike altında olduğumu söyledi. Büyük bir güvenlik ihlali olmuş, adım her yerdeymiş falan filan. Eğer gelip ilgilenmezsem, ölüm cezasının olacağını bile söyledi. İzlerimi temizlemek istiyorsam gelmem gerekiyormuş, bana yardım edecekmiş."

"Sen de inandın mı?" diye sordu Çağatay.

Alaz omuz silkti. "Çok fazla seçeneğim yoktu. Eğer doğruyu söyleme ihtimali varsa, kontrol etmem lazımdı. Pişman olmaktansa tedbirli olmak iyidir. Asansöre bindiğimde ve Tolga'yı gördüğümde tuzağa düştüğümü anlamıştım zaten."

Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Ne demem gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu adam bir deha mı yoksa tam bir aptal mıydı anlamak güçtü.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Benim anlamadığım..." diye araya girdi Sıla. "Gerçekten de başka evrenlere bu kadar çok gittin mi?" Alaz kafasıyla onayladıktan sonra Sıla devam etti. "Bu nasıl olabiliyor?"

"Paralel evren dediğimiz şey," Mete Sıla'ya döndü. "Her bir versiyonunun farklı evrenlerde yaşaması ve her yaptıkları farklı seçimler sonucunda farklı hayatlar yaşamaları. Sonsuz evren var."

Sıla şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bazı evrenlerde ben yoktum bile," dedi Alaz gülerek. "Annemi başka bir adamla evli gördüm. Kendi çocukları vardı."

Şaşırma sırası bendeydi. Hızlıca araya girdim. "Nasıl yani? Her evrende biz yok muyuz?"

"Olamazsın ki." diye Mete bana cevap verdi. "Sonsuz olasılıkta evrenden bahsediyoruz. Her evrende annen ve baban tanışmış olabilir mi? Bazılarında ikisi de başka insanlarla evli ve sen yoksun bile."

"O zaman..." dedim düşünerek. Bir şeylerin kafamda yavaşça oturduğunu hissediyordum. "Rastgele bir evrende şu anda tanışan iki kişinin birbirini bulma ihtimali çok zor."

"Oldukça," diye onayladı Mete. Alt dudağımı ısırarak Çağatay'a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş arkasına yaslanmış bizi dinliyordu.

"Peki sen?" diyerek Mete'ye döndüm. "Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

Mete sıranın ona geldiğini anlamış gibi ellerini dizlerine sertçe koydu ve bacakları üstünde hareket ettirdi. "Ben gazeteciyim."

"Hayda!" Alaz bir anda hızlıca ayağa kalktı. "Ağzımızdan laf almaya mı geldin?"

"Senin hayatını haber yapmaya gelmedik." Bir an durakladı. "Yapılmayacak gibi de değil de."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Neyin haberini yapacaksın?" Alaz'ın birden ciddileşen suratı ve vücut dili yüzünden Çağatay'ın yanımda hafifçe hareketlendiğini hissettim.

"Sakin olursan anlatayım," dedi Mete istifini bozmadan. Yüzünde küçümser bir ifade vardı. "Babam saygın bir gazeteciydi, daha çok yolsuzluk haberleriyle bilinir, kendi geldiğim evrende öyle aslında da... Neyse. Küçüklüğüm onun gerçek ve adalet tutkusu içinde büyümekle geçti."

Alaz araya girdi. "Sen de babana mı özendin?"

Mete gözlerini kapatarak içinden sabır çekti ve bunu hepimiz anladık. "Çok çalıştım, diplomamı aldım, bir gazetede başladım. İlk birkaç yılım yerel haberleri takip ederek geçti, gözüm daha büyük haberlerde oldu her zaman."

"Paralel evren olayına nasıl bulaştın?" diye sordum merakla.

Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Garip bir çevrimiçi forumla başladı. Farklı bir hikâye araştırırken rastladım. Oradaki insanlar boyutlar arası seyahat, asansör, gizli şirket hakkında teoriler paylaşıyorlardı kendi aralarında. Çoğu bilim kurgu gibi geliyordu ama... İnandırıcı görünen birkaç gönderi gördüm. Chronos Technologies'de asansör icat ettiklerine dair."

"Sen de hemen oraya mı gittin?" diye sordu Sıla.

Mete başını olumsuz anlamda salladı. "Hemen değil. Bir süre şirketi araştırdım, hakkında bilgi topladım. Daha sonra şirkette geçici bir iş bulmayı başardım. Gazeteci olduğumu bilmiyorlar, bir süre hademe gibi çalıştım orada."

"Hademe mi?" diye sordu Alaz çirkin bir kahkaha atarak. "Benimkinden daha sağlam hikâye."

"Evet," dedi sertçe. "Bu bana kısıtlı alanlara erişim sağladı, içeride neler olup bittiğini gizlice gözlemleme şansı verdi. İnsanlarla diyalogda kaldım, duyduğum her şeyi kafamda birleştirmeye çalıştım, gizli yerlere girmeye çalıştım. Çoğu katı biliyordum zaten. En sonunda asansörün nasıl çalıştığını çok

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

uzun süre sonra öğrendim ve bir gün fırsatım olduğunda deneyebildim. Bir şeyleri kesin öğrenmek istiyorsam bunu önce kendim yaşayıp görmeliydim. Sonra çalışmadığım bir gün toplantı için beni şirkete çağırdılar. Ben iki evrende de bu şirkette çalışıyorum. Beni de o asansöre yönlendirdiklerinde bir durum olduğunu anladım zaten."

"Bu bilgilerle sen tam olarak ne yapacaksın?" diye sordu Alaz keskin ve soğuk bir sesle.

Mete kafasını kaldırıp hâlâ ayakta duran Alaz'a baktı. "İfşa edeceğim. Halkın neler olup bittiğini bilme hakkı var."

"Sen aptal mısın?" Alaz'ın sesi yükselince yavaşça koltukta kendimi geriye çektim. "Bunu ifşa ettiğin an hapsi boylarsın. Devletin gizli tutma sebebinden haberin yok mu?"

Mete omuz silkti. "Umurumda bile değil. Böyle büyük bir bilgiyi tüm dünyanın ilk benden duyacak olması bana yeter."

"Sen gerçekten salak bir adamsın," dedi Alaz yarım ağız gülerek. "Bunu yaptığın an kendi hayatını da bizim hayatımızı da mahvedersin."

Mete kaşlarını çatarak tamamen Alaz'a döndü. "Senin derdin seni işinden etmemden korkman. Sen hâlâ bu yaşananlardan sonra kaçakçılık yapabileceğini mi zannediyorsun?"

"Beyler bir dakika!" Çağatay kanepede iyice öne gelerek elleriyle onları durdurdu. "Şimdi bunu tartışmaya gerek yok. Ne yapacağımıza en son konuşup karar veririz zaten. Gerilmeyelim şimdi."

Alaz sinirle sandalyesine geri oturduğunda Çağatay benim diğer yanımda oturan Sıla'yı görmek için eğildi. "Senin de şok edici bir mesleğin çıkacak mı? Sormaya korkuyorum."

Sıla ellerini gergin bir şekilde ovuşturarak kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Hatta açıkçası... Şu an neden burada olduğumu sorgulamaya başladım." derin bir nefes aldı. "Ben normal bir ailede büyüdüm aslında. Eğitim fakültesinden onur derecesiyle mezun oldum, ilkokul öğretmeniyim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"İlkokul öğretmeni mi?" dedim şaşkınlık içinde. "Bunu beklemiyordum."

"Ben de," dedi utangaç bir tavırla gülerek.

"Ee senin paralel evrenle ne işin var?" diye sordu Mete merakla.

Sıla bakışlarını aşağı indirdi. "Sorun da bu zaten, bilerek yapmadım." Sıla'nın hikâyesinin benimkiyle benzerliği yüzünden anlattıklarına dikkat kesildim. "Ben Oğuzhan diye bir çocukla görüşüyordum, bir ay ya var ya yoktur. Chronos'da çalıştığını hâliyle biliyordum, tabii ne iş yaptıklarından haberim yok. Bir gün öğle tatilinde ona sürpriz yapmaya karar verdim. Ofisine gittim, Oğuzhan'a haber verdiler. Normalde içeri girmem yasaktı, bir dolu güvenlikten geçiyorsun zaten. Oğuzhan bir şekilde oradakileri ikna etti ve beni içeri aldı. Biz yürürken Oğuzhan acil bir çağrı aldı. Çağrıyı alırken koridorun yakınında beklememi söyledi. Tam gidecekken hızlıca bana ofisinden bir belgeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Ofisine nasıl gideceğimi anlattı, hızlı hızlı anlattı. Yardım etmek istediğim için dikkatlice dinlemeye çalıştım. Ben de ilk gördüğüm asansöre yöneldim yani..."

Alaz büyük bir kahkaha daha patlattı. "O asansöre kafana göre yanlışlıkla binmenin imkânı yok."

"O asansöre aslında uzaktık zaten. Ben anlattığı kadarıyla etrafıma döne döne bir koridora geldim. Ben binecekken görevli gibi birini gördüm asansörün önünde, kart okutuyordu, ben de onunla bindim."

"Kim olduğunu kimse sormadı mı?" dedim kaşlarım havadayken.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Herhâlde buraya kadar güvenlikten geçebildiysem çalışan olduğum düşünülmüş olabilir. Zaten benimle binen görevli normal bir katta indi. Ne olduysa o indikten sonra oldu. Ben basmak için tuş aramaya koyuldum ama tuş falan yoktu. O sıra asansör kendi kendine

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hareket etmeye başladı. Tuhaf bir şeyler de hissettim açıkçası ama asansörün hareketinden başım döndü sandım. Asansör sonra rastgele bir yerde durdu. Durduğu gibi indim, hangi katta olduğumu anlamadım. Şirketin çıkışını bulana kadar canım çıktı desem abartmış olmam. Daha sonra Oğuzhan'a hiçbir şekilde ulaşamadım."

"Hayatında bir tuhaflık sezmedin mi?" diye devam ettim sorularıma.

"Etmez olur muyum? Her gün ediyorum." Sesi bir anda ağlamaklı çıkınca olduğum yerde istemsizce ona doğru yaklaştım. "Ben ne olduğunu anlayamıyordum zaten. Ben şu an burada ilkokul öğretmeni bile değilim, ailemin tarzı da farklı, evimiz farklı..."

"Sen ne zamandır bu şekilde yaşıyorsun?" diye sordu Çağatay merakla.

"Beş gün oldu sanırım."

"Beş gün mü?" dedik Çağatay'la aynı anda. Benim hikâyemle ayrıldığı kısım işte şimdi başlamıştı. Benim on üç sene çektiğim işkencenin o henüz en başındaydı.

Sıla kafasıyla onaylarken gözlerinde korku vardı. "Neden? Çok mu uzun bir süre?"

Çağatay'la kendi kendimize güldük. "Çok..." dedim. Tam yeni bir soru soracakken Alaz araya girdi.

"Madem sen bunu bilinçli yapmadın, ne diye burada saklanıyorsun ki?" Doğru bir soru sormuştu. Arkama yaslanıp Çağatay'ın da Sıla'yı daha rahat görmesini sağladım.

Sıla gergin bakışlarla hepimize tek tek baktı. "Bir şeylerin ters gittiğinin farkında olsam da takdir edersiniz ki evren değiştirdiğimi düşünmedim hiç. Beni beş günün sonunda tekrar bu şirketten çağırdıklarında Oğuzhan'ın beni çağırttığını düşündüm. Açıkçası ben asansörden sonra hayatımda bir farklılık olduğunu da geç fark ettim. İş görüşmesi Oğuzhan'ın uydurduğu bir şey zannettim. Zaten ilkokul öğretmeniyim,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

orada ne iş yapabilirdim ki?" Bir anlığına durdu ve düşündü. "O gün asansörde duyduklarımdan sonra korktum. Sizin de benimle korktuğunuzu görünce orada yanlış bir şeylerin olduğunu zannettim. Bugün buraya gelirken bile hâlâ onların saçmaladığını ve Oğuzhan'ın şirketinin başıma bela olduğunu düşünüyordum. Ama dedikleri doğruymuş." Başını aşağı eğdi ve saçlarını kulağının arkasına aldı.

"O zaman sen..." dedim yavaşça. "Dönmek istiyorsun?"

Sıla kafasını bana çevirip hızlıca başıyla onayladı. "Kesinlikle eve dönmek istiyorum."

"Şu an buradan gidemezsin ama..." dedi Alaz hızlıca. Kaşlarımı çatarak ona bakınca bana döndü. "Ne? Yerimizi de söylesin mi?"

"Söyleyecek gibi mi sence?" diye araya girdi Çağatay. Sıla'yı işaret etti. "Gitmek isteyen gitsin, kalmak isteyen kalsın. Kızı zorla burada mı tutacağız?"

"Ben nereden bileceğim söylemeyeceğini?"

Sıla hızlıca kafasını olumsuz anlamda salladı ve oturduğu yere gömüldü. "Tabii ki söylemem. Neden söyleyeyim ki?"

Çağatay Sıla'yla göz göze gelmek için kafasını uzattı. "Seni göndermenin bir yolunu buluruz."

"Siz?" Alaz tekrar Çağatay'a döndü. "İyilik timsali çift anlatsın biraz da. Niye buradasınız?"

Çağatay bana fırsat vermeden bir anda her şeyi anlatmaya başladı. Beni Alaz'la diyaloga sokmak istemediğini belli ediyordu. Bazı bölümlerde araya girerek gerekli bilgileri verdim.

"On üç sene mi?" Mete ağzı açık, şaşkınlık içinde bana bakakaldı. "Sen on üç senedir başka evrende misin?"

Başımla onayladım. "2012 yılında olduğunu tahmin ediyorum çünkü hafıza kaybı saçmalığım tam o sıra oldu." Güçlü bir nefes verdim. "Tabii sorunum şu ki sizlerin aksine ben asansöre falan binmediğime çok eminim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Annenin Chronos'da çalıştığını söylemiştin. Onunla bağlantısı olamaz mı?"

Sessizce güldüm. "Gerçek bir gazetecisin, bu bilgiyi hatırlaman inanılmaz." Ellerimi iki yana açtım. "Bunu ben de düşündüm ama beni girişten içeri hiçbir zaman sokmadılar. Annem beni her zaman girişteki koltuklarda bekletirdi, zaten çok sık da gittiğim bir yer değildi. Yaşım çok küçük de değil, lise öğrencisiydim. Asansöre binsem mutlaka hatırlardım."

Bir süre hepsi sessiz kalıp düşündü. "Burada en gizemli olay seninki gerçekten," dedi Mete. "Hem yılın çok uzun, bu kadar uzun süredir seni yakalayamamaları bir mucize, hem de hatırlamıyorsun."

Başımla onayladım ve arkaya yaslandım. "Her ne olduysa oldu, ben şu an buradaki hayatımı hiçbir şekilde bırakmayacağım."

"Ben de her detayı öğrenmeden ve haberime hazır olmadan bırakamam," diye devam etti Mete.

Biraz daha sessizleşip düşündük. En son kimse konuşmayınca yerimde doğruldum ve ellerimi çırptım. "Tamam," dedim ve boğazımı temizledim. "Bir kaçakçı, bir gazeteci, bir ilkokul öğretmeni, bir hacker ve bir finansçı; fıkra ekibi olarak bundan sonra ne yapabileceğimizi düşünmemiz lazım. Sonsuza kadar burada kaçak hayatı yaşayamayız." Alaz'a baktım. "Üstüne alınma."

Alaz gözlerini devirirken Mete araya girdi. "Herkes bildiklerini birbiriyle detaylı şekilde paylaşırsa bir yol yöntem buluruz."

Alaz Mete'ye döndü. "Tamam kardeşim, korkma, haberin için her bilgiyi toplayacaksın bizden."

"Senin de için rahat olsun, hepimiz evden çıkmadan önce varımızı yoğumuzu çantamızdan ceplersin."

Çağatay yavaşça ayağa kalkıp "Tamam, neyse," diye ikisini tekrar susturdu. "Bu geceyi sakin geçirelim. Ece'nin de

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

dinlenmesi lazım, korktu bayağı," dedi bana bakarken. "Yiyecek bir şeyler var mı?"

Sıla hızlıca ayağa kalkarak mutfağın yerini göstermek için Çağatay'la ileriye doğru yürümeye başladılar. Mete de iç çekerek ayaklandı ve içerideki odalardan birine yöneldi.

Alaz'la baş başa kaldığımızda bir süre düşündüm.

Aklımdaki soruyu sormak için başka zaman cesaretim olmayabilirdi.

"Alaz..." dedim sessizce. Tek kaşını kaldırarak soğuk gözlerle bana baktı. "Bir evrende ölürsek diğerlerinde de ölür müyüz?"

Alaz alaycı bir tavırla gülerek arkasına yaslandı. "Niye? İntihar mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Merak ettim."

"Yok. Hiçbir evrendeki kopyan diğerini etkilemez." Kafasını hafif yana eğip neden sorduğumu anlamaya çalışırcasına gözlerini kısarak bana baktı. "Dolayısıyla belki de ölmüşüzdür, haberimiz yoktur!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

BAR

2012

Kütüphane bir süredir, özellikle de soğuk havalarda, benim için sığınak gibiydi. Koridorların kaosundan kaçabileceğim ve kendimi kitaplara kaptırabileceğim eşsiz bir yer. Sayısız ciltle dolu uzun raflar, saklanmak ve çalışmak için mükemmel dar koridorlar yaratıyordu. Yumuşak, doğal ışık büyük pencerelerden süzülerek, odanın her tarafına dağılmış ahşap masaların ve okuma sandalyelerinin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu.

Kütüphanenin arka tarafındaki bir masada oturuyordum, burnum resmen kalın bir tarih kitabına gömülüydü. Sayfaları yavaşça çevirdim, kaşlarım konsantrasyondan çatılmıştı. Tarih sınavı tahmin ettiğimden daha zor geçecek gibiydi.

Sözel derslerden ne kadar nefret ettiğimi düşünerek iç çektim, bir sayfa daha çevirdim.

Zihnim sadece odaklanmam gereken Rönesans siyasetinin karmaşıklıklarında değil, beni rahatsız eden sayısız başka düşüncelere de kayıyordu. Annemle alakalı hiçbir gelişme olmaması bir gün bile aklımdan çıkmıyordu. Bir şeyler yapmak istiyordum, ne yapacağımı bilmiyordum.

Kafamı dağıtabilmek için kütüphaneye göz gezdirdim, kitap sıralarının tanıdık, rahatlatıcı görüntüsünü içime çektim. Eski kâğıt kokusu, sayfaların sessizce hışırtısı ve insanların hareket

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

eden yumuşak ayak sesleri, son zamanlarda başka hiçbir şeyin olmadığı bir şekilde güven vericiydi.

Tekrar çalışmaya odaklanmaya çalışırken bu sefer de düşüncelerim Çağatay'a kaydı. Kendimi kaybolmuş ve kafam karışık hissettiğimde bile o kadar nazik, koruyucu ve sabırlıydı ki. Neden en başından beri benim için bu kadar önemli olduğunu hatırlayamasam da onunla geçirdiğim küçük vakitler, belirsizliğimin fırtınasında bana küçük bir çapa oluyordu.

Tam odaklanmaya tekrar başladığım sırada yaklaşan ayak seslerini duydum. Başımı kaldırdığımda Batuhan'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm, yüzünde görmeye alışkın olduğum kendine güvenen bir gülümseme vardı.

"Selam," dedi sessiz olmaya çalışarak. "Biraz yardıma ihtiyacın var gibi duruyorsun." Bir anda davetsizce karşıma oturunca öylece bakakaldım.

Kibarca gülümsemeye çalıştım. "Ne konuda?"

"Bilmem," dedi yerine yerleşirken. Yoğun parfüm kokusu burnuma doldu. "Sınavları geçmek için birkaç numaram var."

Cevap veremeden kütüphanenin kapısı tekrar açıldı. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde Çağatay'ın içeri girdiğini gördüm. Yanıma doğru ilerlerken bakışları Batuhan'a kaydı. Hızlı adımlarla saniyeler içinde buradaydı.

"Evet," dedi kararlı bir ses tonuyla masanın yanında dikilerek. "Ne yapıyorsun?"

Batuhan hafifçe gülerek sandalyede arkasına yaslandı. "Ece'ye sınav için yardım teklif ettim. Sorun mu var?"

Çağatay ona dik dik baktı. "Evet," dedi soğuk bir sesle. "Sen mi yardım edeceksin?"

Batuhan tek kaşını kaldırarak bana döndü. "Çağatay mı yardım edecek? Bazı işlerde o işi anlayan biriyle zaman geçirmek istersin bence."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Gerginliği hissettiğim gibi sakin kalmaya çalışarak oturuşumu dikleştirdim. "Neyse ki Çağatay her işten anlıyor, değil mi?" dedim Çağatay'a bakarak.

Batuhan biraz bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Geçen sene birlikte yaptığımız projeyi hatırlasan bence böyle demezdin," dedi gülerek. "Bayağı iyi bir ekiptik."

"Allah Allah!" dedi bıkkınlıkla Çağatay, sesinin istemsiz yüksek çıkmasıyla birkaç kişi kafasını bize çevirdi.

Batuhan gülerek yavaşça ayağa kalktı. "Tamam, tamam. Agresifleşmeye gerek yok. Yine de Ece, çalışma teklifim geçerli."

Batuhan kütüphane içinde başka bir masaya geçerken kendinden memnun gülümsemesini hiç bozmamıştı. Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi verdim ve Batuhan'ın gittiği yöne doğru hâlâ dik dik bakan Çağatay'a baktım. "Ne kadar da tanıdık bir sahne."

Yanımdaki sandalyeye otururken kaşları çatıktı. "Nasıl yani?"

Omuz silktim. "Nedense Selen ve Batuhan'ı bir anda birbirine çok benzettim."

Çağatay dalga geçer gibi güldü. "Selen'i Batuhan'la kıyaslamam bile."

Bir anda olduğum yerde donup Çağatay'a bakakaldım. Bir süre sessizlik içinde göz göze kaldıktan sonra Çağatay'dan bir cümle daha duyamayınca devam ettim. "Çok iyi biri olduğunu düşündüğün için mi? Beni insanların mutluluklarını bozmakla suçlaması, yaptığımı sandığı resmi aşağılaması gibi detaylar yüzünden Batuhan'dan ayrılıyor sanırım."

Çağatay sinirlenir gibi yerinde hareketlendi. "Onu umursamaman gerektiğini kaç kere söyledim? Beni ondan çaldığını düşünüyor, derdi o."

Kaşlarımı çatarak şaşkınlıkla ağzımı açtım. "Derdinin o olduğunun farkındayım ama sorun şu ki benim öyle bir şey

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yapmamın imkânı yok. Benim başkasıyla ilişkisi olan biriyle konuşmam ve onu elinden almam mümkün değil. Benim hakkımda böyle bir dedikoduyu çıkarmasına nasıl izin veriyorsun?"

"İzin mi veriyorum?" Sesini hafifçe yükseltip sonra alçalttı. "Vermiyorum. Onu umursamamanı, onun öyle zannettiğini söylüyorum."

Tek kaşımı kaldırarak şaşkınlıkla ona bakmaya devam etim. "Onu umursamadığımda bu dedikodu bitiyor mu? Bana doğru düzgün ne olduğunu anlatmadın da. Tüm okul sizin yüzünüzden seni ondan çaldığımı düşünüyor."

"Kim öyle düşünüyor ya?"

"O ve arkadaşları. Ve eminim benim haberim olmayan birçok kişi daha. Yapmadığım ve asla yapmayacağım bir şeyden dolayı suçlanıyorum. Böyle iğrenç bir şeyi ben asla yapmam Çağatay, bu konuyu kendisi açtığında da hiçbir şekilde ona karşı savunulmuyorum."

Çağatay savunmacı bir vücut diliyle tamamen bana döndü. "Beni mi kastediyorsun?" duraksayarak bana baktı. "Ne yapabilirim ki Ece? Senin yanındayım zaten. Ayrıca senin için her şeyi de yapıyorum." Bir an durdu. "Asıl garip olan şu ki Selen'in adı her geçtiğinde kıskanıyorsun ama hâlâ benimle herhangi bir ilişkiye de hazır değilsin, tuhaf."

Birkaç saniye duraksadım. "Kıskanıyor muyum?" Sesim hafifçe yükseldi. "Sadece bana davranış şeklinden ve olmayan bir karakter özelliğimden bahsetmesinden hoşlanmadığımı söyledim."

"Nedenini söyledim sana. Onunla yürümemesine bir kulp bulmaya çalışıyor. Onun dışında da her konuda yanındayım. Karşılığında beni itmek dışında yaptığın bir şey var mı?" dedi gergin bir sesle.

"Seni itiyor muyum?" Stresten yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. "Hayatımı anlamaya çalışıyorum

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay. Hiçbir şey hatırlayamazken ve annemi kaybetmişken bir ilişkiye atlayamadığım için özür dilerim."

Çağatay derin bir iç çekerek bana daha çok yaklaştı. "Anlıyorum zaten. Hak verdiğim için de sabırla bekliyorum. Ama şu an bağlanmaya istekli değilsen kıskanç ve sahiplenici davranamazsın yani. İkisini birden yapamazsın."

"Bu sence benim hatam mı?" Sesim öfkeden titremeye başlamıştı. "Az önce hakkımda yanlış söylenti çıkardığı için sinirlendim, seni sahiplendiğim için değil."

"Sahiplendiğin için değil, öyle mi?" Sesini yükseltti ve tekrar alçalttı. "İçinde en ufak bir sahiplenme isteği yoksa zaten bugüne kadar her şeyi boşa yapmışım."

"Az önce sahiplenemezsin diyordun ama şimdi sahiplenmedim diye kızıyorsun," dedim alaycı bir sesle.

Çağatay'ın yüz hatları iyice sertleşiyordu. "Dediğimden hiçbir şey anlamamışsın. Sorun zaten beni hâlâ kendi isteğinle sahiplenememen. Yaşadığın şeylerin kolay olmadığının farkındayım, yanındayım ve istemesen de yanında olacağım zaten. Bu senin isteğinle alakalı bir durum değil. Ama Selen konusunda seni savunmadığımı iddia ederek senin için yaptığım her şeyi çöpe atıyor, üstüne üstlük beni kendinden uzak tutup başka biri ilgi gösterdiğinde de sinirleniyorsun."

Devam edecekken sözünü kestim. "O zaman sen açık açık o benim hakkımda her yerde konuşurken görmezden gelmemi söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedi öfkeyle. "Ama benimle olmamak için onu bahane olarak kullanma."

Gözlerim sinirle parladı. Sessiz olmak için çaba sarf ediyordum. "Benim için her şey hâlâ çok zor ve yemin ederim bunu şu an hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Bana tam olarak izin vermezsen nasıl kolaylaştırabilirim?" diye sordu gergin bir sesle. "Birlikteymişiz gibi davranmaya

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

devam edip ilişkiyi istemediğin zamanlarda mı kolaylaştırayım? Yaptığım aynen bu zaten."

Afallayarak ona baktım. "Belki de tam olarak sana güvenemediğim içindir," deyiverdim aniden. "Selen'le Batuhan olayına o kadar odaklanmışsın ki asıl sorunu göremiyorsun."

Bir anda aramızda oluşan sessizlikte karşı masamız da dâhil olmak üzere kütüphanedeki her masanın bize sert bakışlar attığını görünce kendimi oturduğum yerde toparladım. İçimde öfke, şaşkınlık ve incinmişlik karışımı bir duygu hissetmeme rağmen son söylediğim cümleden pişman olmuştum.

Çağatay bir anda ceketini kaptığı gibi ayağa kalktı ve arkasını dönüp kütüphaneden çıktı.

Akşam yaklaşırken Çağatay'la olan tartışmamın rahatsız ediciliğini hâlâ midemde hissediyordum. Konuştuğumuz her bir cümleyi kafamda tekrar tekrar oynatıp her birinde farklı cevaplar vermeye çalışıyordum. Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı karışımı histen nefret etmiştim. Öykü arayıp beni Edebiyat sınıfımızdan birinin doğum günü partisine davet ettiğinde tereddüt ettim. Ama ilginç bir şekilde, çok da düşünmedim. Beni fazla düşünme hapishanesinden kurtarabilecek herhangi bir şeyi yapmaya hazırdım.

Babam beni Beşiktaş'taki bara bırakırken tereddütlüydü ve yüzü endişeyle kırışmıştı. Bu bar özellikle bizim yaş grubumuzu içeri alan ve bunu bir 'sır' olarak saklamaya çalışan nadir barlardan biriydi ve babam bu bilgiden hiç hoşnut olmamıştı. Son bir haftadır aramız eskisine nazaran daha iyiydi, sebebiyse annem konusunu neredeyse hiç konuşmamamızdı. Sadece arada tuttuğu özel dedektifin tarafından bir gelişme olup olmadığını sormakla yetiniyordum, gerisini getirmiyordum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Dikkatli ol, Ece. Bir şeye ihtiyacın olursa da beni ara. Çıkışta da seni almaya geleceğim. Pervasızca bir şey yapmaya kalkma."

Pervasızcadan kastının iki ay önceki kostüm partisi gecesi eve gitmemem veya sadece üç saatliğine evden kaçıp mısır tarlasında habersizce dolaşmam olduğunun farkındaydım. Annem hakkında biraz olsun düzgün konuşabilseydi ve kendisinden biraz olsun çaba görebilseydim onu bu şekilde cezalandırmak zorunda kalmayabilirdim.

Zorla gülümsedim. "Merak etme. Sağ ol, getirdiğin için."

Arabadan indim ve derin bir nefes aldım, barın girişine baktım. Kapı her açıldığında müzik ve kahkaha sesleri duyuluyordu, sınıftan kişilerin tanıdık simalarının çoktan içeride olduğunu görebiliyordum. Kapıyı iterek içeri girdim ve loş mekâna adım attım. Sıcak, altın rengi ışıklar ahşap masaların ve koyu deri bölmelerin üzerine yumuşak bir parıltı saçıyordu. Duvarlar eklektik dekorasyonlarla süslenmişti; eski posterler, ünlü müzisyenlerin çerçevelenmiş fotoğrafları... Uzun, cilalı bir bar, odanın bir tarafında uzanıyordu, insanların oturup sohbet ettiği ve içkilerini yudumladığı yüksek taburelerle kaplıydı. Barın arkasındaki raflarda çeşitli likör şişeleri ve renkli mikserler sergileniyordu, ışığı yansıtıyor ve gökkuşağı renkleri oluşturuyordu.

Hava, sohbetin uğultusu, kahkahalar ve mekânın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden çalan müziğin sabit ritmiyle doluydu. Ortada, insanların dans ettiği ve ritme göre sallandığı dönen renkli ışıklarla küçük bir dans pisti aydınlatılmıştı.

Rahat, yıpranmış koltuklar ve berjerler her yere dağılmış, daha samimi sohbetler için rahat alanlar sağlıyordu. Kızarmış yiyeceklerin ve dökülen biranın kokusu, hafif tütün dumanı kokusuyla karışarak barın sert cazibesine güzel bir katkı sağlıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bu kadar detaylı analizimin çıkarımı olarak, bu benim bir bara ilk gelişimdi.

"Ece!" Heyecanla bana doğru el sallayan tanıdık bir yüzü görünce rahatladım. "Buradayız!"

Öykü'yü görünce kalabalığın arasından onun ve sınıftaki diğer insanların oturduğu masaya doğru ilerledim. Yanına yaklaştığımda ayağa kalktı ve sarıldık.

"Bir an gelmeyeceksin diye korktum. Bu gece biraz eğlenmemiz lazım. Her şeyi unutuyoruz!" Bir an duraksadı. "Yani, bilinçli olarak unutuyoruz. Pardon."

Gülerek koluna dokundum ve sorun olmadığını söyledim. Öykü beni davet etmek için aradığında ona Çağatay'la tartışmamızı anlatmıştım.

İç çektim. "Bence de buna ihtiyacım var şu an."

Masa içeceklerle doluydu ve açıkçası herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Birkaç kişinin bana baktığını fark edince herkese selam verdim. Birkaçı kütüphanedeki tartışmamızı görmüştü. Kötü ruh hâlimi üzerimden atmaya çalışarak bir sandalyeye oturdum ve sohbete katılmaya çalıştım. Odaklanmak zordu.

Öykü, Mert'in yanında oturuyordu. İkisinin arasında gelişen her şeye fazlasıyla hâkimdim. Maalesef Mert'in oldukça çapkın olduğunun farkındaydım ve Öykü bunu fark edebilecek düzeyde değildi. Mert'i tam olarak tanımadan istemsizce aralarını ben yaptığım için çok bir şey diyemiyordum ama birkaç kişiden duyduğum kötü dedikoduları ona vermeyi de ihmal etmiyordum. Eninde sonunda Öykü'nün onunla vakit geçirmekten mutlu olmasına odaklanmaya çalıştım ve bu süreç içinde Mert'in saçma bir fiyaskosunun çıkmamasını umdum.

Öykü beni şakacı bir tavırla dürttü. "Bunu hiç denemiş miydin?" Masada duran *shot* bardaklarını işaret etti.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, adam akıllı alkol içmişliğim yok benim," diye fısıldadım ona doğru gülerek. "Yani, birkaç yudumu saymazsam."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Öykü bir süre şaşkınlıkla baktı ama şaşırma sebebi alkol almamam değildi. "Aslında içtin. Hem de beraber bayağı bir içtik."

"Hiç sanmıyorum," dedim gülerek. "İçsem bunu kesin hatırlardım."

Öykü dudaklarını büzdü. "Ben yanlış hatırlıyorum o zaman," dedi gülerek. "Eh, bu gece o gece! Deniyorsun o zaman." Küçük *shot* bardağını bana uzattı. "Önce bardağın kenarındaki tuzu yalıyorsun, sonra içiyorsun, sonra da bu limonu emiyorsun." diye talimatları da vermeyi ihmal etmedi.

Bir an tereddüt ettim, sonra küçük bir yudum aldım. Yüzüm bir anda buruştu.

"Emin misin Öykü?" dedim sesim genzime kaçarken. "İğrenç gibi geldi bana çünkü."

"Çok düşünme, direkt at," dedikten sonra hızlıca kendisi önündeki bir *shot* bardağını kafasına dikti. Yüzünü buruşturması ve limonu emmesi bittikten sonra hızlıca ben de kafama diktim. Sıvı boğazımdan aşağı inerken yaktı ve arkasında ateşli bir iz bıraktı. İlk tat keskin ve yoğundu, güçlü, neredeyse tıbbi bir tada sahipti diyebilirdim. Ağzımda sonradan kalan tat sıcak ve karıncalaştırıcıydı gözlerimin hafifçe sulanmasına ve yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

"Rezalet!" dedim sadece.

Öykü güldü. "Tamam, çok içmek zorunda değilsin zaten. İstersen kendine bir bira söyle."

Saatler ilerledikçe kendimi maalesef daha fazla *shot* içerken buldum. Başlangıçtaki gerginliğim azalmış, yerini sıcak ve bulanık bir his almıştı. Daha kolay gülüyordum, günün ve hatta hayatımın ağırlığı hafiflemişti.

Ama içtikçe düşüncelerim anneme ve Çağatay'a geri döndü. Farkında olmadan belki de yüzüncü kez barın içini tekrar süzmeye başladım. Bu saatten sonra gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Öykü sessizliğimi fark etmiş gibi beni dürttü. "İyisin, değil mi?"

Başımı sallarken iç sesime ihanet ediyor gibiydim. "İyiyim. Çağatay'a bakındım."

Öykü uzanıp elimi sıktı. "Gelir belki. Bekleyelim bakalım."

Tekrar başımı salladım ve *shot*lardan sıkılıp Öykü'den çaldığım biradan bir yudum daha aldım. İçerisi hafifçe dönüyormuş gibi geliyordu ama aldırmamaya çalıştım. Kafamın içindeki karmaşadan hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Müzik yükseldi ve dans pistine daha fazla insan doluştu. Bizim gruptakilerin dans edip gülüşmelerini izlerken, kıskançlık ve kopukluk karışımı bir şey hissettim. Alkol duyularımı köreltmesine rağmen, Çağatay'la ve babamla olan tartışmalarım zihnimde yankılanmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika sonra omzumda bir dokunuş hissettim. Döndüğümde az önce hep beraber uzunca sohbet ettiğimiz Mert'in bana bir içki daha uzattığını gördüm. Ne olduğunu sormadan elime aldım. Hareketlerim artık daha yavaş ve daha dikkatliydi. Dünya daha yumuşak görünüyordu, sınırlar bulanıktı.

"Bunu dene, daha da iyi!" dedi Mert az önce verdiği içkiyi gösterirken.

Bir yudum aldım, aşağı inerken tekrar hafifçe yaktı. Barın etrafına baktım, kalabalığın içinde Öykü'yü bulmaya çalıştım ama ortalıkta yoktu. İnsanlarla çevrili olmama rağmen garip bir yalnızlık sancısı hissettim.

Tam bir yudum daha almak üzereyken onu gördüm.

Kalabalık mekânın pususunun arasından, Çağatay'ın barın yakınında durduğunu seçebilmiştim. Kalbim bir an durakladı ve bir an için her şeyi unuttum.

Sade beyaz bir tişört üzerine siyah bir *sweatshirt*, altına da siyah bir kot pantolon giyiyordu. Saçları her zamanki gibi hafifçe dağılmıştı. Sert ve zahmetsizce çekici görünüyordu ancak

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

duruşunda gözle görülür bir gerginlik vardı. Genellikle sıcaklıkla dolu olan gözleri, elindeki bardağı dalgın dalgın döndürerek içkisine bakarken uzak ve bulanık görünüyordu.

Bir an ona baktım, ona yaklaşıp yaklaşmama konusunda kararsızdım. Bir yanım başka bir yüzleşmeden kaçınmak istiyor, diğer yanım aramızdaki boşluğu kapatmak istiyordu.

Yanına mı gitmeliydim? Yoksa beni fark etmesini mi beklemeliydim?

Karar vermeden önce Çağatay başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Bir anlığına ikimiz de hareket etmedik.

Damarlarımda vızıldayan alkolün verdiği cesaret dalgasıyla bir anda ayağa kalktım, aslında çok da farkında olmadan kalabalığın arasından ona doğru yol almaya başladım. Adımlarım biraz dengesizdi ve yolda birkaç kişiye neredeyse çarpıyordum.

"Selam," dedim hafifçe geveleyerek.

Ben yanına gelene kadar yüzündeki şaşkınlık ifadesi silinmemişti. Gözlerindeki duygu karışımını görebiliyordum; öfke, şaşkınlık ve tam olarak yerleştiremediğim başka bir şey.

"Geleceğinden haberim yoktu," dedi kısık ve gergin bir sesle.

Biraz sendeledim ve kendimi sabitlemeye çalıştım. "Benim de senden yoktu." Cevap vermedi. "Ben... Seninle konuşmam gerekiyordu. Yani... Saçma sapan konuştum sanırım."

Çağatay iç çekerek bardağına baktı. "Burası bunun yeri değil."

Uzanıp bir anda amaçladığımdan daha güçlü bir şekilde kolunu tuttum. "Hayır! Bunu... Düzeltmemiz lazım. Ben... Ben, biraz aptalım." Gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum. "Sana güvenmiyorum derken onu kastetmemiştim. Ben... Şu anda kime güveneceğimi bilmiyorum yani..."

Bana baktı, gözlerindeki öfke biraz yumuşamış ama tamamen kaybolmamıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Derin bir iç çekti. "Ece, o lafın ne kadar can yaktığını tahmin edemezsin," dedi sert bir tonlamayla kulağıma eğilerek. "Bana güvenmen için uzun süredir gerçekten elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Bir anda gözyaşlarım kontrolsüzce aşağı akmaya başladı. "Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim." sesim titriyordu. "Sinirliydim, kafam karışık zaten hep..." Burnumu çektim ve devamını getiremeden sustum.

"Kafanın karışık olduğunu biliyorum." Sesi biraz daha yumuşamıştı ama hâlâ sinirliydi. "Sadece kafan karışık diye beni uzağa itmene gerek yok."

Şiddetli bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum, biliyorum. Ama ben seni itmiyorum ki... Sen... Orada Selen'i savundun... Üzüldüm işte. Onu senden çaldığım için haklı olduğunu düşündüğünü hissettim..."

Çağatay bana biraz daha yaklaştı. "Sadece onun niye böyle davrandığını sana açıklamaya çalıştım. Bu onun tarafında olduğum anlamına falan gelmez," dedi alçak ama yoğun bir sesle. "Sorun senin bunca şeye rağmen hâlâ bize bir şans vermemen."

Hıçkırarak gözyaşlarımı parmaklarımın ucuyla silmeye çalıştım. "Çağatay, korkuyorum!" dedim çaresizce. "Ama ben... Ben bize daha erken bir şans vermediğim için pişmanım. Seni bu kadar beklettiğim için gerçekten pişmanım."

Çağatay derin bir nefes aldı, içkisini bir kenara koymadan önce ona bir anlığına baktı. Daha sonra ellerimi nazikçe ellerinin arasına aldı.

"Seni zorluyormuşum gibi gözükmek istemiyorum. Sadece Selen yerine bana odaklanmanı tercih ederdim." Başparmağıyla elimi okşadı. "Konu kim olursa olsun seni her zaman koruyacağım ve güvenini kazanmak için çabalamaya devam etmeye de hazırım."

O anda, tüm karışıklık ve acı eriyip gitti, geriye sadece ona ne kadar çok şey ifade ettiğini gösterme ihtiyacı kaldı. Alkol

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

engellerimi köreltmişti ama ona olan hislerim kristal kadar berraktı. Düşünmeden parmak ucumda havaya kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sanki dünya dönmeyi bırakmıştı. Barın gürültüsü arka planda kayboldu ve hissedebildiğim tek şey dudaklarının benimkilere değen sıcaklığıydı. İlk başta çekingen, nazik bir keşif olan öpücük, aylardır biriken duygular dışarı aktıkça hızla derinleşti.

Elleri belime doğru hareket etti, beni daha da yakınlaştırdı, kollarımı boynuna dolayarak karşılık verdim. Bu öpücük hayal ettiğim her şeydi ve daha fazlasıydı; tutku, özlem ve geri kalan güzel her şey...

Sonunda nefes nefese ve biraz sersemlemiş bir şekilde ayrıldığımızda gözlerinin içine baktım ve aynı duygu karışımının bana da yansıdığını gördüm.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

KUMDAN KALE

2024

Akyaka'daki iki gün korku, belirsizlik ve geçici umut anlarının tuhaf bir karışımı olan bulanık bir görüntü gibiydi. Sahil kasabasının dingin güzelliği, içimdeki karmaşayla o kadar zıttı ki ortama oldukça uyumsuz göründüğüme emindim. Zamanımın çoğunu sığınağımızın rahat oturma odasında, evi çevreleyen uzun çam ağaçlarına bakarak, olan biten her şeye anlam vermeye çalışarak geçirdim.

Kaçmanın bu kadar boğucu hissettireceğini düşünmemiştim. Yeniden toplanıp bir sonraki hamlemizi planlayabileceğimiz güvenli bir liman olması gerekiyordu ama hissettiğim tek şey sıkışmışlıktı. Odaklanamıyordum. Günler geçip gidiyordu, her biri bir sonrakine karışıyordu, kaygılı konuşmalarla ve sürekli bir korku alt akıntısıyla doluydu.

Çağatay'ın şu anki fırtınada yine benim dayanağım olduğu için seviniyordum. Onun varlığı ne için savaştığımı unutturmayan rahatlatıcı bir hatırlatıcıydı ama aynı zamanda geride bıraktığım hayatın rahatsız edici, hatta acı verici de bir hatırlatıcısıydı. İki gün boyunca moralimi yüksek tutmaya çalıştı, şakalar yaptı ve geçmişimizdeki hikâyelerle dikkatimi dağıttı ama üzerime yapışan korku hissini üzerimden atmak çok zordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Oturma odasında, eski deri kanepede kıvrılmış, ormana bakarak çok zaman geçirdim. Nadir de olsa kısa süreliğine arada bir cam ve perde açıyorduk. Uzun çam ağaçları esintide hafifçe sallanıyordu, yaprakların hışırtısı rahatlatıcı bir arka plan sesiydi. Kendimi sürekli düşüncelerimde kaybolmuş, bizi buraya getiren olayları tekrar tekrar düşünürken buluyordum.

Evdeki diğer insanlar; Sıla, Mete ve Alaz, benim için birer yabancıydı, her birinin kendine ait hikâyesi ve burada olma nedenleri vardı. Bu geçtiğimiz iki gün boyunca bilgi paylaşmaya ve bir plan yapmaya çalıştık ama her tartışma cevaplardan çok daha fazla soruya yol açıyordu. Yüzlerindeki endişeyi görebiliyordum, beni gece gündüz kemiren aynı korku gibi görünüyordu, tek fark geride sevdiği insanları bırakacak olmak henüz kimsenin umurunda değildi.

Sıla nazik bir kızdı, her zaman dinlemeye hazır bir kulağı vardı ve beni çoğunlukla evimde hissettirmeye çalışıyordu. Her ne kadar kendisi bizim aksimize eve dönmeye çalışsa da bizim plan yapmamızı sabırla bekleyip ona göre hamle yapmaya hazırlanıyordu. Mete daha yoğundu; her zaman düşünüyor, her zaman analiz yapıyordu. Birtakım gerçekleri ortaya çıkarma kararlılığını anlıyordum ama sürekli bir şeyleri detaylıca araştırma çabası beni huzursuz etmeye başlamıştı. Alaz farklıydı; uzak ve temkinliydi. Ona güvenmiyordum ve onun da bana güvenmediğini biliyordum.

Geceleri en zoruydu. Yatakta yatarken, karanlık bastırırken, zihnim bundan sonra ne olabileceğine dair düşüncelerle yarışıyordu. Tavana bakıp, 16 yaşımda bana hafıza kaybı teşhisi koymalarını, senelerce beni buna inandırmalarını, annemin iki senelik kaybının ardından beni artık öldüğüne inandırmalarını, benim hâlâ bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi onu bekleyişimi, babamın sevgilisinin olmasını, hayatta yaptığım her bir seçimi, o asansöre küçükken nasıl bindiğimi, paralel evren denen şeyin nasıl gerçek olabileceğini, önümde uzanan belirsiz geleceği tekrar tekrar düşünüp durdum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tüm bunlar boyunca Çağatay yanımdaydı. Yakınımdaydı. Her zaman beni gözetliyor, her zaman rahatlatıcı bir söz veya güven verici bir dokunuş sunmaya çalışıyordu. İki günü saatlerce konuşarak, korkularımızı ve umutlarımızı paylaşarak, bu kaotik durumda biraz olsun normallik duygusu bulmaya çalışarak geçirdik. Yine de çabalarına rağmen, sanki bir ip üzerinde yürüyormuşum hissinden kurtulamıyordum.

Burada sonsuza kadar kalamayacağımızı biliyordum. Bir plana, güvende kalmanın ve bir nebze normalliğe geri dönmenin bir yoluna ihtiyacımız vardı. Her çözüm bulmaya çalışmamız daire çiziyormuşuz gibi hissettiriyordu. Sadece ben ve düşüncelerim varken, artık odaklanmam gerektiğini, kendimi bir şekilde buradan çıkış yolu bulacağımız umuduna tutunurken buldum. Kırılgan bir umuttu ama sahip olduğum tek şey buydu, aynı babamdan yardım gelmeyeceğini anladığımda annemi tek başıma bulmaya yeltenmem gibi bir umut...

Konuşmak için tekrar oturma odasındaydık. Ortam aciliyet ve dile getirilmeyen korkularla gergindi.

"Evet gençler," dedi Alaz sandalyesine otururken. "Sonsuza kadar burada kalamayacağımız malum."

"Kimse meraklısı değil!" dedi Mete sertçe. "Tekrar tüm bilgilerimizi paylaşalım ve bugün bir karara varalım diyorum arkadaşlar."

Sıla gergin bir şekilde konuşmaya başladı. "Çok fazla şey bilmiyorum, dediğim gibi. Ama Oğuzhan'ın binadaki tüm aktiviteleri izleyen merkezi bir kontrol sistemi hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Alaz'ın ağzından bir kahkaha kaçtı. "Flörtünle binadaki tüm aktiviteleri izleyen merkezi kontrol sistemi hakkında konuşmanız çok iyi."

Sıla gözlerini devirirken yanımda neredeyse yatar pozisyonda rahatça oturan Çağatay'ın güldüğünü duydum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Oğuzhan işinden bahsetmeyi seviyordu, ne yapabilirim? Ben de dinledim işte. Güvenliklerinin ne kadar gelişmiş olduğundan bahsediyordu. Dünyanın gelişmiş sistemlerinden bazılarına sahiplermiş. Çok fazla ayrıntıya giremezmiş ama binadaki her şeyi izleyen merkezi bir kontrol sistemleri varmış vesaire."

Alaz bilmiş bir tavırla yere bakarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Bu bahsettiği şeyi ben anladım. Asansörün sürekli değişen belirli erişim kodları var. Sadece üst düzey çalışanlar sahip," dedi göz kırparak.

"Bu kodlar da o kontrol sisteminden belirleniyor," diye onayladı Mete.

Çağatay rahatça oturduğu yerden konuşmaya başladı. "O zaman ikinizde de o kodlar vardı," dedi soru sorar gibi. "Bu kodları nasıl alıyordunuz ki?"

"Sevgilin nasıl alıyorsa öyle. Ona sorsana," dedi Alaz.

"Kod falan almadı o. Hatırlamıyor bile. Konuştuklarımızı da unutmaya başladın."

"Öyle söylüyor." Alaz'ın imalı konuşmaları sinirimi bozmaya başlamıştı. "Neyse, bana bu kodları şantaj yaptığım favori elemanım veriyordu. Onsuz kod almam zor."

"Ben de uzun uğraşlar sonucu asansörün orada kod alışverişi yapan iki çalışanın bizzat ağızlarından duydum ve denedim. İlk denememde de buraya geldim zaten."

Derin bir nefes aldım ve odaklanmaya çalıştım. Artık kafamı çalıştırma vaktim gelmişti. "Sistemlerine girdiğimde şirketin sunucularından birinde şifrelenmiş bazı veriler gördüğümü hatırlıyorum. 'Janus Projesi – Erişim Protokolleri' gibi bir ismi vardı sanırım. Bu verilerin şifresini çözebilirsek, kodları alabiliriz."

"Ana konu," dedi Mete çenesini ovuşturarak. "Merkezi kontrol sistemine girmek o zaman. Çünkü bildiğim kadarıyla

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

orası her şeyi yönetiyor; asansör operasyonları, güvenlik, veri depolama, hatta personel erişimi. Tüm projenin beyni orası."

"Peki, bir şey soracağım," diye araya girdim. "Eğer sonsuz evren varsa hangi evrene gideceğimizi nasıl belirliyoruz? Bu kodlar o işe mi yarıyor? Mesela her bir evrenin kodu mu var?"

Mete'ye doğru sormama rağmen Alaz araya girdi. "Aynen. Her biri için yeni kod yaratıyordu benim çocuk."

"Bildiğim kadarıyla asansörler kuantum tünelleme teknolojisi diye bir şey kullanıyormuş. Ayrıntı bilmiyorum. Evrenler arasında seyahat etmek için ayarlanması gereken belirli bir frekans varmış. Ama yine bildiğim kadarıyla, ki bu da en kritik kısım oluyor, sistemin her evren değişikliğini kaydetmesi ve kimin ne zaman kullandığını izleyebilmesi."

"Hayda!" dedi Alaz bacağına vurarak. "Saçma sapan konuşma. Öyle olsa beni anında yakalarlardı."

"Hepimizi," diye ekledi Sıla.

Mete avuç içlerini havaya kaldırdı. "Ben öyle duydum. Doğruluğundan emin değilim."

"Eğer böyle bir şey varsa," diye söze girdim. "İzleme sistemini devre dışı bırakarak veya işlemleri taklit ederek orijinal evrenlerimize geri dönmüş gibi göstermenin bir yolunu bulabiliriz."

Herkes bir süre sessiz kaldı. "O biraz zor olmaz mı?" diye sordu Çağatay. Kafamı yan tarafa, ona doğru çevirdim. "Sonuçta fiziksel olarak orada bulunman lazım. Sistemi taklit ettirebilsen bile kendini ne yapacaksın?"

"Doğru," dedim düşünceli bir tavırla. Dirseğimi dizime, başımı da avuç içime koyarak düşünmeye devam ettim.

"Ya abiciğim!" Çağatay yerinde doğruldu ve Alaz'a doğru baktı. "Madem sana kod veren içeride bir adamın var, hepinize kod versin işte."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kaşlarımı çatarak sesli düşünmeye başladım. "Şey gibi mi... Kendi sistemlerini onlara karşı kullanmak?"

"Evet," dedi Çağatay kaşlarını kaldırarak.

"Özellikle yakalanacağız, bizi orijinal evrenlerimize göndermelerine izin vereceğiz. Sonra Alaz'ın CIA ajanının verdiği kodla buraya geri döneceğiz."

Sıla yüzü buruşuk hâlde bana baktı. "Bilerek mi yakalanacaksın?"

"O kadar da değil Ece!" diye katıldı Çağatay.

"Riskli ama işe yaramaz mı? Dediklerine uyduğumuzu düşünmelerine izin veririz bir süre, bizi kontrol etmeyi bırakırlar herhâlde. Sonra tekrar geri döneriz."

Alaz olumsuz anlamda başını salladı. "Şu anki durumumuz çok karmaşık ve büyük. Olay Tolga'ya kadar gittiği için bana kod falan vereceğini sanmıyorum."

"O zaman onu Tolga'ya uzun zamandır sana kodlar verdiğini ve onun sayesinde evrenler arasında geçiş yapabildiğini söylemekle tekrar tehdit et."

"Evet!" dedim heyecanla. "Yeterince korkarsa yardım eder bence."

"İşe yaramaz." Alaz omuz silkti. "Tolga bizi duyduktan sonra güvenlik ihlali için eminim ki protokolleri falan değiştirmiştir, asansörün etrafındaki güvenliği artırmış bile olabilirler."

"Ya da Tolga'nın Alaz'dan haberi varsa, belki Alaz'ın ajanından da çoktan haberi olmuştur ve işten atmıştır. Ya da siz oraya geçtikten sonra kodlar kullanamayacağınız kadar sık değişir belki, bilmiyorum... Bu kadar kolay dönebileceğinizi sanmıyorum artık."

Mete kafasını salladı. "Doğru. Eğer güvenliği artırmışlarsa, kaç tane koda sahip olduğumuzun bir önemi olmayabilir. Belki fiziksel koruma, biyometrik tarama ya da başka önlemler bulmuşlardır."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Derin bir iç çekerek arkama yaslandım. Çağatay parmaklarımla oynamaya başladı.

"Bence Sıla önden gitsin," diye Alaz birden söze girdi. "Zaten gidecek. Gidip asansörün nasıl çalıştığını, ne değiştiğini görsün, sonra bize anlatsın."

"Sonra bize nasıl anlatacak Alaz?" diye sordum inatçı bir tavırla. "Diğer evrenden Instagram'ına yazar artık."

"Ya gittiğinde işte önce bir asansörün civarına baksın içine girmeden, tuvalete gitsin mesaj atsın gitsin."

"Ya sen kafayı mı yedin ya?" diye araya girdi Çağatay.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Sıla kafasını eğerek.

"Zaten mantıksız," diye devam ettim. "Sıla dışardan bir gözle ne söyleyebilir ki? Asansörün önüne fiziksel koruma koymadıkları sürece kızcağız neyin değiştiğini anlayamaz."

"Ne yapacağız o zaman?" Mete bana baktı. "Oraya gidip geri dönme fikri aklıma yattı ama kesin olarak geri dönme işini garantiye almamız lazım."

"Ece asansörü hacklesin." Alaz bir kez daha bir fikir ortaya atınca sinirle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Asansörü durdurmayı biliyorsun, kodları da hackle işte."

"Şifrelenmiş veriler gördüğümü ve onu kırabilirsek kodları alacağımızı söyledim zaten. Sorunumuz; şu an 680 km uzaktan oraya erişemem herhâlde. Ayrıca alsam bile, sonrasında geri dönmememiz için ne gibi önlemler alacaklarını bilmiyoruz. Sadece kod işimize yaramayabilir."

"Sistemi hackleyerek bizi direkt diğer evrenlere götüremez misin?" diye sordu Mete ciddi bir sesle. "Komik bir soruysa kusuruma bakma lütfen."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bu beni aşan bir sistem. Ben belli başlı şeyleri yapabiliyorum; bir cihazı açıp kapama,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

durdurma, oynatma gibi, daha karmaşık hâli tabii. Orada ne yapacağımı bilebileceğime emin değilim."

Alaz bir anda ayağa kalktı ve oda içinde dolanmaya başladı. "Niyeyse hepimizin hikâyesi varken ve yüreklilikle anlatabilmişken sizin evren değiştirme olayını hatırlamadığınızı söylemeniz bana pek inandırıcı gelmiyor."

Yüksek sesle oflayarak gözlerimi ovuşturdum.

"Yalan borcumuz mu var kardeşim?" diye sordu Çağatay istifini bozmadan. "Kız sizin kötülüğünüze bir şey istese o gün asansörden sizi kaçırmazdı."

"Bir şey bilip de bizden saklamadığınıza nereden emin olacağım?" Parmağıyla doğrudan beni işaret etti. "Çünkü burada en işimize yarayabilecek yetenek sende var ve şimdi bir şey yapamam falan diyorsun."

"En işimize yarayacak yetenek bende mi var?" dedim şaşkınlıkla. "Beş yüz kere evren değiştirip o asansörü kullanan sensin. Bu kadar sıklıkla kullanıp da hâlâ nasıl çalıştığını anlayamaman, hakkında fikir veriyor."

"Ne fikri veriyor?"

Çağatay ayağa kalktı ve ikimizin arasında dikildi. "Bak," dedi parmağını Alaz'a sallayarak. "Bize güvenmiyorsan, aklında soru işareti varsa basar gideriz. Hep beraber bir şeyler buluruz diye kaç gündür kafa patlatıyoruz. Her seferinde bunu yapacaksan alır giderim Ece'yi."

Alaz olduğu yerde bir süre durduktan sonra arkasını döndü. "Ne yapıyorsanız yapın."

İki günün kaygı ve belirsizliğinin üzerine Alaz'ın anlamsız suçlamaları şu an benim için durumu kötüleştirmekten başka hiçbir işe yaramıyordu. Bugün özellikle çok daha zordu. Alaz yüzünden kendimi çiğ ve savunmasız hissetmiştim, bir şeyleri hatırlayamamak benim için de dünyanın en normal ve güven verici şeyi değildi. O bir yabancıya güvenmiyordu, bense kendi zihnime.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir elin kolumu nazikçe kavradığını hissettim ve Çağatay'ın endişelerini görmek üzere yukarı doğru baktım.

"Gel biraz."

Kaçabileceğim için minnettar bir şekilde başımı salladım. Gerginlik ve şüpheyle çevrili bir şekilde bir dakika daha dayanmak istemiyordum.

Çağatay arka kapıya yöneldiğinde duraksadım. Çağatay gelmediğimi görünce dönüp bana baktı. "Bir şey olmaz," dedi ve maskemi uzattı.

Dışarı çıktığımızda serin akşam havası yatıştırıcı bir merhem gibi yüzüme çarptı. Temiz havayı içime solurken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ormanlık patikadan geçtik, batan güneş etrafımızda uzun gölgeler oluşturuyordu. Uzun çam ağaçları esintide fısıldıyordu, bir süre kendimi etrafın dinginliğinde kaybetmeye izin verdim. Yüzümdeki maske boğucuydu ama elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Çağatay yumuşak bir sesle.

Omuz silktim, sesimin içimdeki karmaşayı iletebileceğine güvenmiyordum. Bir süre sessizce yürüdük, çakıl yolda ayak seslerimizin çıtırtısı tek sesti. Orman sonunda yerini plajın açık alanına bıraktı. Önümüzde uzanan sonsuz denizin görüntüsü, dalgaların kıyıya hafifçe vurması, günlerdir hissetmediğim bir huzur duygusu getirdi zihnime.

Tenha bir yer bulup oturduk, serin kum altımızda kayıyordu. Güneş alçalırken ufuk turuncu ve pembe tonlarıyla boyanmıştı, suyun üzerinde sıcak bir parıltı oluşturuyordu.

Yan yana oturuyorduk ama Çağatay yerinde hareketlenip arkama geçti ve beni bacaklarının arasına alarak sırtımı göğsüne yaslamama izin verdi. Kollarını etrafıma doladı.

"Alaz'ı dinleme. O da kendince korkuyor işte, bizim gibi."

İç çektim. "Onun korktuğu şeyle benimki bir değil."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay bir süre sessiz kaldı. "Biliyorum. Ama sonuçta amacınız aynı, geri dönmemek. Kalacak yeri o ayarladı ve az çok bir şeyler biliyor. Biraz katlanmak zorundayız güzelim."

"Tabii ki ben de bir şeyleri hatırlamayı isterdim yani." Çocuk gibi şikâyetlenmek istiyordum. "Sanki bilerek konuşmuyorum... Neden konuşmayayım ki? Yakında konu anneme de gelecek ve ne diyeceğimi bilemeyeceğim."

"Kimseye bir şey anlatmak zorunda değilsin."

"Mete soracak. Eminim." Burnumu çektim. "Asıl bunu anlatmazsam o zaman bir şeyler sakladığım düşünülecek. Bu söylediğimi unutma, annemin konusunun açılacağına yüzde yüz eminim çünkü geçmişte orada çalıştığını söylemiştim."

"O zaman senin yerine ben açıklarım." Bir an sessiz kaldıktan sonra Çağatay devam etti. "Ece, sırası mı bilmiyorum ama... Başka bir paralel evrenden geldiğin gerçeğini ne zaman konuşacağız?" Sesinde hafif dalga geçer bir tonlama vardı ama altta yatan korku ve endişeyi onu çok iyi tanıdığım için alabilmiştim.

Hiçbir şey söylemeden denize baktım. Zihnim bu soru karşısında boş bir tuval gibiydi.

"Ben..." dedim duraksayarak. "Bu konuyu düşünmüyorum hiç. Yani dediğin gözle bakamıyorum. Bilmediğim ve zihnimin algılayamadığı bir şey."

"Benim için de," dedi Çağatay sessizce. "Pek düşünmüyorum."

Sessiz kaldık. Düşündüğünü biliyordum. Kendi derdime o kadar konsantre olmuştum ki Çağatay'ın bunca şey içinde nasıl hissedebileceğini düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Zavallı çocuğun tek derdi beni teselli etmekti ama kız arkadaşının paralel evrenden geldiği gerçeği konusunda onu teselli edebilecek tek bir kişisi yoktu. Olsa bile muhtemelen arkadaşları dalga geçerdi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı, akşam rüzgârı tarafından hızla silindi. Gözlerimi kapattım, dalgaların sesinin ve kucaklamasının sıcaklığının üzerimi yıkamasına izin verdim.

Sahil sessizdi, tek ses dalgaların hafif vuruşları ve uzaktaki deniz kuşlarının çığlıklarıydı. Gökyüzü kararırken, ilk yıldızlar belirmeye başladı, alacakaranlığa karşı parıldıyorlardı.

"Keşke şu an beraber tatilde olsaydık," diye konuyu değiştirdim yumuşak bir sesle.

Çağatay'ın kaşını kaldırarak yüzünün yarısını göremesem de muzip bir tavırla bana baktığını anladım. "Öyle mi? Ne yapıyor olacaktık bu varsayımsal tatilde?"

Hemen moda girmesi dudaklarımda küçük bir gülümseme yarattı. "Yani, başlangıç olarak, bu maskeleri takmazdık herhâlde."

Çağatay güldü. "Doğru. Sahilde uzanıp güneşlenirdik, sen altıncı soğuk kahveni içiyor olurdun."

"Sen de rezalet yüzme becerilini sergilerdin muhtemelen," dedim gülerek.

"Pardon?" dedi kırılmış gibi yaparak. "Yüzme becerilerim birinci sınıf. Bence muhtemelen seni çığlık çığlığa bağırdığın mikroskopla görülebilen balıklardan kurtarıyor olurdum, rica ederim."

"Öyle mi?" dedim kıkırdayarak. "Bunu görmeyi aşırı isterdim, sevgili can kurtaran."

Göz kırptı. "Kesinlikle ve seni mikroskobik canlılardan kahramanca kurtardıktan sonra, beraber bu sahildeki en büyük kumdan kaleyi inşa ederdik."

"Ve sonra muhtemelen yanlışlıkla üzerine basarak mahvederdin."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Arkamda kıkırdamaya başladı. "Mahvetme sebebim onu daha da iyi bir şekilde yeniden inşa etmek için, sen de yardımcı mimarım olabilirsin."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Ne güzel olurdu... Endişe yok, koşturma yok, sadece... Biz."

Çağatay bana biraz daha sarılarak kulağıma yaklaştı. "Denizin kenarında uzun yürüyüşler yapardık, belki akşam yemeği için seni tatlı bir restorana götürürdüm, gün batımını izlerdik..."

"Yıldızların altında sahilde dans da eder miydik?" dedim gülerek.

"Kesinlikle," dedi fısıldayarak. "Seni kendime çekerdim, dalgaların sesine göre sallanırdık." Yavaşça bana sardığı kollarını oynattığında yerimizde sallanmaya başladık. "Aynı böyle."

Bir an için bizi ayırmaya kararlı görünen bir dünyadan saklanan kaçaklar değil de tatildeki normal bir çift olduğumuza neredeyse inandım.

"Belki..." dedim burnumu çekerek. "Bu olaylar bittiğinde gerçekten o tatili yaparız."

"*It is a date!*[1]" dedi Çağatay gülerken yumuşak bir sesle. "Ama şimdilik bununla başlasak olur mu?" Yavaşça uzanıp parmaklarını maskem üzerinde gezdirdi.

Nazikçe maskemi çıkardıktan sonra kendisininkini de çıkardı. Serin hava tenime değdiğinde ferahlama hissiyle derin bir nefes aldım.

Gözleri gözlerime kilitlenip dudaklarımız buluştuğunda bir kez daha her şey kayboldu; korku, belirsizlik, tutku, özlem ve geri kalan güzel her şey...

Geri çekildiğimizde gülümsedim. "Olur..."

[1]Resmi olmayan ve samimi bir ifadeyle, bir etkinlik veya buluşma için plan yapıldığını belirten kalıplaşmış İngilizce ifade.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Birbirimizin sıcaklığına sarılmış bir şekilde orada oturduk, bir süreliğine dünya ve tüm dertleri eriyip gitti.

Dalgalar kıyıya hafifçe vururken yıldızlar gökyüzünü noktalamaya başladı.

"Yıldızlara bak," diye fısıldadı Çağatay. "Buradan ne kadar net görünüyorlar."

Yukarı baktım. "Çok güzeller." Biraz onları izledim. "Paralel evren bile mümkünse, belki bir gün bu da mümkün olur; sence bir gün onlara dokunabilir miyiz?"

Çağatay gülümsedi, arkamdan hafifçe fısıldadı. "Belki de çoktan dokunmuşuzdur."

Bilekliğindeki yıldız sembolüne bastı ve benimkini titreştirdi. "Buna her dokunduğunda, gökyüzünün bir parçasına dokunduğunu say."

Duygulanmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Bazen bu kadar romantik konuşmandan nefret ediyorum," dedim sesim titrerken. Sonrasında kararlı bir şekilde kafamı salladım. "Her zaman..."

Bir süre daha orada oturup sohbet ettikten sonra kaosun hoş molası bitmiş, gerçeklik geri gelmeye başlamıştı. Geç oluyordu ve eve geri dönmemiz gerektiğini biliyordum.

Ormanın içinden geri yürüdük, yol sadece ayın zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. Aramızdaki sessizlik rahatlatıcıydı, onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum, bana belli etmese de. Eve yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kimseye haber vermeden ayrılmanın sonuçları olacağına emindim.

Umarım anlarlar, diye geçirdim içimden, sadece biraz nefes almaya ihtiyacımız vardı.

Arka kapıdan eve geri girdik, olabildiğince sessiz olmaya çalıştık. Ancak içeri adım atmamla öfke fırtınasının yüzüme çarpması bir oldu.

"Hangi cehennemdeydiniz?" diye bağırdı Alaz.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Siz ne yaptığınızın farkında mısınız?" Mete aynı derecede öfkeli biçimde Alaz'ın yanına konumlandı.

"Biraz temiz havaya çıktık, kafamı boşaltmam gerekiyordu. Dikkat ettik," dedim titreyen sesimle.

"Dikkat mi ettin?" dedi Alaz alay eder gibi. "Dışarı çıkman dikkatli olmanın tam tersi! Siz aşkınızı yaşayacaksınız diye hayatımızı tehlikeye mi atacaksın?"

Çağatay, Alaz'a doğru adım attı. "Bas geri!" dedi soğuk ve sert bir tonla. "Ne yaptığımızın farkındayız, uzatma."

Mete, Çağatay'a dik dik baktı. "Bunu şaka mı sanıyorsunuz acaba? Benim de nefes almaya ihtiyacım var. En ufak bir hata hepimizin yakalanmasına neden olabilir."

"Ece'nin hava alması lazımdı, ben de onu dışarı çıkardım. Dikkat ettik, maske taktık, kimseyle konuşmadık ve gözden uzak oturduk." Bir bebeğe anlatır gibi her kelimesinin üstüne bastırarak cevap verdi Çağatay.

Alaz alaycı tavırla tekrar güldü. "Maske diyor... Sanırsın kask! Bir de yan yanasınız, adınızı soyadınızı bağırsanız daha iyiydi."

"Kimseyi görmedik," diye savunmaya geçtim. "Plaj boştu. O kadar gergin bir ortam vardı ki çıkmak istedim!"

"Gergin ortam mı?" Mete araya girdi. "Buna gerginlik diyemezsin ya. Bu hayatta kalmakla ilgili. Dışarıda olduğumuz her dakika risk altındayız."

"Abi siz öleceğinizi falan mı düşünüyorsunuz?" dedi Çağatay alaycı bir tonlamayla. "Hayatta kalmakla ilgili falan ne demek? Büyük büyük laflar ediyorsunuz."

"Emin ol," dedi Alaz sertçe. "Sevgilin o asansöre bindiği an ölmüşten farkı kalmayacak."

Beynimden vurulmuş gibi bir anda geriye sendeledim. Nefes alamayacakmışım gibi elimi boğazıma götürdüm.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Senin planın ne Mete Bey?" diye devam etti Çağatay. "Sonsuza kadar burada mı saklanacağız? Ece'nin aklını kaçırmadan önce buradan çıkması gerekiyordu, çıkardım, bitti!"

Alaz Çağatay'a doğru bir adım atarken gözleri parlıyordu. "Biz ne yapıyoruz burada? Tatile mi geldik? Hepimiz aynı olayın altından kalkmaya çalışıyoruz." Bana doğru döndü. "Sen kalkamıyorsun diye güvenliğimizi tehlikeye atamazsın."

Çağatay'ın yerinde dururken yumruklarını sıktığını görünce paniklemeye başladım. "Bir kere sen... Onunla öyle abuk sabuk konuşamazsın." Bir adım Alaz'a doğru ilerledi. "Ece grubun bir parçası ve akıl sağlığını korumak için temiz havaya ihtiyacı varsa, o havayı alacak. Bitti!"

Mete kısık sesle konuştu. "Umarım kimseyi peşimize takmamışsınızdır. Yakalanırsak, senin suçun."

"Yakalanmayacağız. Dikkat ettik!"

İçerisi sessizleşti, gerginlik bıçak gibi kesiyordu. Herkesin gözlerindeki endişeyi ve korkuyu görebiliyordum. Burada kalacaksam, birbirimize güvenmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedim yumuşak bir sesle. "Kimseyi riske atmak istemedim. Sadece... Biraz daraldım burada."

Arkadaki koltukta oturan Sıla ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Tamam, boş ver, gel otur Ece," dedi ve beni koltuğa yönlendirdi.

"Bunu alışkanlık hâline getirme," diye homurdandı Alaz arkamdan. "Hata yapmamamız lazım. Buraya hepimiz zor geldik."

"Arkadaşlar..."

Sesin geldiği yöne döndüğümüzde Mete, Alaz'ın ona verdiği telefonun ekranına kaşları çatık hâlde bakıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir anda sesli bir şekilde ekrandan bir mesaj okumaya başladı.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Chronos'u ve Tolga'yı ifşa etmene yardımcı olabilecek her türlü bilgiye sahibim. Gece yarısı eski marinada buluşalım. Yalnız gel.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

En Yakın Arkadaşının Gülümsemesi

2012

Okulun girişine yaklaşırken derin bir nefes aldım, çantamı omzuma taktım ve patikaya doğru yürümeye başladım. Girişe yaklaştıkça insanların tanıdık sohbetleri kulağıma doldu.

Salonun kapısından girdiğimde, sesler yüksek tavanlardan yankılanıyordu. Sohbet eden ve gülen arkadaş gruplarının arasından geçerek dolaplara doğru ilerledim. Benimki koridorun sonuna yakın bir yerde saklıydı, bazen kaos içinde bana küçük bir sığınak sağlıyordu.

Dolabıma yaklaşırken Çağatay'ın ona doğru yaslandığını gördüm, yüzünde görmeyi çok sevdiğim şakacı gülümsemesi vardı. Onu her gördüğümde olduğu gibi yine kalbim hafifçe yerinden oynadı. Beni görünce doğruldu, gözleri sıcaklık ve şefkatle parlıyordu.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. "Birini mi bekliyorsun?"

Çağatay alay edercesine güldü. "Olabilir. Ece'yi gördün mü?"

Güldüm, içime yayılan sıcaklık hissiyle baş etmeye çalışarak. "Görmüş olabilirim. N'aber?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Süper!" dedi gülümsemesiyle beni baştan aşağı süzerek. "Dün mesajlaşırken konuştuğumuz bir konu kafama takıldı da..."

Bir an dün tartıştığımız bir konu olup olmadığına dair hafızamı yokladım ama hiçbir şey hatırlayamadım. "Hangi konu?" diye sordum merakla.

"Şu bizim saçma aile yemekleri."

Gülümsedim, göğsümde tanıdık bir sıcaklık yeşerdi. Çağatay'ın gürültücü ailesi, babamla yaşadığım sakin hayata tam bir tezattı. Kaotik akşam yemeği sohbetleri ve bitmek bilmeyen aile içi şakaları Çağatay'ın her daim dilinde olurdu.

"Babanın ortaokul hâllerinle ilgili utanç verici hikâyeler anlattığı yemekleri mi diyorsun?"

Çağatay utangaç bir tavırla kıkırdadı. "Maalesef. Ama böyle yemekler bunlarsız çekilmiyor sanki." Dolabımın kapağını açmak için kolumu kaldırdığımda dokunarak beni durdurdu, bakışları anlamsızca ciddileşmişti. "Bu akşam bize yemeğe gelmek ister misin diye soracaktım. Garip olacak mı bilmiyorum ama..." Sesi zayıfladı, sözleri dile getirilmemiş duyguların denizinde kaybolmuş gibi hissettirdi.

Bir an kalbim sızladı çünkü bunu neden yaptığını anlamıştım. Annemin yokluğu, hayatımın yüzeyinin altında sürekli, sessiz bir uğultu gibiydi. Çağatay'ın tereddütle sunduğu teklif bu ağrıya merhem olsun istiyordu.

Ama her şeye rağmen aileyle tanışmak büyük bir adımdı ve bu hem heyecan hem de gerginlikle kalbimin hızla atmasına neden oldu.

"Ciddi misin?" diye sordum gergince. "Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?"

Dünyanın en basit sorusuymuş gibi omuz silkti. "Evet. Senin hakkında bayağı bir şey biliyorlar zaten, annem de misafir ağırlamayı sever. Bence bayağı iyi bir uyum olacak."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Geçmeyen gerginliğimi gülümsememle bastırmaya çalıştım. "Çağatay, çok tatlı bir teklif." biraz duraksadım. "Ya beni sevmezlerse?"

Çağatay abartılı bir kahkaha atarak, "Seni severler Ece. Kendin olsan yeter. Annem çoktan menüyü planlıyor bu arada. Abim yurt dışında olmasaydı onu da seninle tanıştırmak isterdim, artık bir dahakine."

Aile yemeği düşüncesi beni karışık duygularla doldurmuştu. Annem gittiğinden beri düzgün bir aile yemeği yememiştim. Babamla evde yaşadığım gerginlik, evi soğuk ve boş bir yer gibi hissettiriyordu. Çağatay'ın ailesinde, sadece bir akşam bile olsa, hoş karşılanma fikri özlemle karşılayacağım bir şeydi.

Derin bir nefes aldım. "Çoktan onlara söylemişsin bile," dedim gülerek. "Tamam, gelmeyi çok isterim."

"Süper! Bayağı iyi olacak, göreceksin! Akşam yedi gibi gelebilirsin, zaten yürüme mesafesi."

Gerginliğimi gizlemeye çalışarak kafamla onayladım. "Tamam. Ne giymeliyim? Ailen hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Dalga geçer gibi gülümsedi. "Rahat ol ya. Rahat bir akşam yemeği işte, çok gösterişli bir şey değil. Annem bayağı iyi bir aşçıdır, babam da hikâye anlatmayı çok sever. Başka da bir olayı yok zaten."

Güldüm, biraz daha sakinlemiş hissettim. Çağatay'ın özgüveni bulaşıcıydı.

Ders zili çaldığında ayrıldık ama heyecanım geçmemişti. Sıcak ve sevgi dolu bir şeyin parçası olma düşüncesi kalbime iyi gelmişti.

Aynanın önünde durup elbisemi gergin şekilde düzelttim. Çağatay'ın da önerisiyle zarif ama sade bir elbise seçmiştim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hafif, dökümlü bir kumaştan yapılmış, açık pastel mavi bir elbiseydi. Sade, dar bir korse ve mütevazı bir yakası vardı, etek hafifçe genişleyerek dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu.

Saçımı da yumuşak dalgalar olacak şekilde şekillendirdim. Önden birkaç tutamı geriye tutturdum, çok gösterişli olmadan bir miktar ışıltı katan gümüş bir tokayla sabitledim. Sade gümüş bir küpe ve uyumlu bir bilezik de taktım. Bolca allık, biraz maskara ve pembe bir dudak parlatıcısı sürdüm. Gerginlikten midem dönüyor gibiydi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve babamla konuşmak için aşağı inmeden önce son kez kendimi telkin ettim.

Babamı tam da mutfağa bir şeyler hazırlamaya girmeden önce yakaladım. Arka planda televizyon açıktı ve bir haber kanalı sesi geliyordu. Boğazımı temizleyerek dikkatini çektim.

"Baba," dedim rahat görünmeye çalışarak. "Ben bu akşam Çağatay'ın evine yemeğe gidiyorum. Ailesi beni davet etti."

Babam olduğu yerde donarak bana bakakaldı. İfadesi neredeyse anında meraktan şüpheye dönüştü.

"Çağatay kim?" dedi sertçe.

"Bizim okuldaki, birkaç yan binadakiler var ya."

"Kalaycılar mı?" başımla onayladım. "Ne zamandan beri bu kadar yakınsınız ki ailesi seni yemeğe davet ediyor?"

İç çektim. "Çok fazla ortak dersimiz var, baba. Normal, arkadaşça bir akşam yemeği."

Babam gözlerini kısarak bana dik dik baktı. "Sevgili falan mısınız bu çocukla?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Hayır," dedim hızlıca. "Normal arkadaşız işte. Evdeki durumlarımızı bildikleri için çağırmış olabilirler."

"Ne varmış evdeki durumlarımızda?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ne bileyim baba!" dedim sesimi hafif yükselterek. "Üzülmüşlerdir belki bana, annem yok diye. O yüzdendir."

Babam duraksadı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bu yaştaki erkeklerin sağı solu belli olmaz. Arkadaşça yemeklere aldanmayacaksın."

"Çağatay öyle biri değil baba!" dedim sinirle. "Çok iyi biri. Ayrıca ailesini de tanıyorsun, bir şey olursa gelip alırsın beni evden istersen."

"Çok iyi biri," diye beni taklit etti babam. "O zengin çocuklarının nasıl davrandığını bilirim. Her şeyden sıyrılabileceklerini düşündükleri için her şeyi yapmaya çok hevesliler."

"Bana bir şey yapmazlar," dedim keskin bir şekilde. "Bir durum olursa gelip beni alırsın. Ama alma yani."

Bana bakarken gergin bir sessizlik anı oldu, ifadesinin hafifçe yumuşadığını hissettim. İç çekti ve arkasını dönüp mutfağa yöneldi.

"Dikkatli ol ve geç kalma," dedi isteksizce.

Heyecanla gülümsedim. "Teşekkürler, baba."

Çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Çağatay'ın evine yürüyüş uzun değildi, site içinde birkaç dakika geçirmem yetiyordu.

Eve yaklaşırken etrafı inceledim. Kostüm partisi gecesinde karanlıkta girdiğim eve heyecandan bakma fırsatı bulamamıştım. Ev, temiz çizgileri ve akşam ışığını yansıtan büyük cam pencereleriyle bizimkinden çok daha modern duruyordu. Bahçe, açmış çiçekler ve mükemmel bir şekilde budanmış çalılarla özenle bakılmıştı. Arnavut kaldırımlı bir yol ön kapıya kadar uzanıyordu ve verandadaki ışıktan gelen yumuşak bir parıltı, davetkâr bir atmosfer yaratıyordu.

Umarım kendimi aptal bir konuma düşürmem, diye geçirdim içimden.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Derin bir nefes aldım ve kapı zilini çaldım. Birkaç dakika içinde kapı açıldı ve Çağatay koyu renkli bir kot pantolon üzerine giydiği yakasını hafifçe açık bıraktığı beyaz gömleğiyle beni karşıladı. Her zamanki gibi zahmetsizce yakışıklı görünüyordu. Gülümsemesi beni anında rahatlattı.

"Tekrar hoş geldin," dedi fısıltıyla gülerek.

Ben de gülümsememi tutamadım. "Hoş bulduk. Buraya insan gibi girecek olmak heyecan verici."

Gülerek kenara çekildi ve içeri girmeme izin verdi. O sırada arkadan iki kişi kapıya doğru yürüdü. Annesi insanları hemen rahatlatan bir sıcaklık ve zarafet aurası yayıyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında bir kadındı ancak canlı enerjisi ve zarif tavrı onu daha genç gösteriyordu. Koyu saçları, yüzünü mükemmel bir şekilde çevreleyen yüksek elmacık kemiklerini ve parlak, nazik gözlerini vurgulayan şık bir modelle şekillendirilmişti. Koyu bordo renk, sofistike ama sade bir elbise giyiyordu. Elbise diz hizasındaydı ve incecik vücuduna uyacak şekilde tasarlanmış gibiydi. Narin bir altın kolye boynunu süslüyor, hareket ettikçe ışığı yakalayan uyumlu altın küpeler takıyordu.

Babasıysa ellili yaşlarının başında, tam hayalimdekini yansıtacak şekilde otoriter bir havaya sahipti. Beyazlamaya başlamış saçları düzgünce kesilmiş, bir miktar jelle şekillendirilmişti. Güçlü bir çene hattı ve her şeyi görüp bilebilirmiş gibi duran bir çift keskin gözü, zeki bakışları vardı. Kömür grisi bir gömlek ve koyu renk bir kot giymişti. Uzun ve atletik bir yapıdaydı.

Çağatay'ın annesi sıcak bir şekilde kollarını açarak bana yaklaştı. "Hoş geldin Ece, Aylin ben, sonunda tanışabildik."

Gergin bir şekilde gülümserken ben de kollarımı açtım ve sarıldık. "Hoş bulduk Aylin teyze," dedim nasıl hitap edeceğimi bilemez hâlde. "Davetiniz için çok teşekkür ederim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hoş geldin Ece," dedi Çağatay'ın babası başını sallayıp gülümserken. "Ben de Murat. Kendi evin gibi rahat ol lütfen." Tokalaşırken nazik görünmeye çalışarak gülümsedim.

"Çok memnun oldum, çok teşekkür ederim."

Fuaye, yüksek tavanlı ve zarif mobilyalı geniş bir oturma alanına açılıyordu. Yumuşak, ortam aydınlatması ve zevkli dekor, sıcak ve davetkâr bir atmosfer yaratmıştı.

"İçeri geçelim," dedi salonu işaret ederek Çağatay.

Duvarlardaki modern sanat eserlerinden lüks kanepelere ve köşedeki kuyruklu piyanoya kadar oldukça zevkli döşenmiş pahalı bir ev havası yayılıyordu. Annem daha çok sadelikten hoşlanırdı.

Sıcak karşılamadan sonra ilk baştaki gerginliğimin biraz azaldığını hissettim. Salona geçtik ve Aylin teyze mutfaktan içeri bir şeyler taşırken Çağatay, ben ve Murat amca koltuklara yerleştik. Şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarını incelememek için kendimi zor tutuyordum. Çağatay'ın küçüklüğünü gördüğüme emindim.

Murat amca sıcak bir şekilde gülümseyerek bana döndü. "Eee Ece, nasıl gidiyor bakalım her şey? Çağatay okul konusunda toparladığını hatta çok iyi gittiğini söyledi."

Benim hafıza kaybı olayımdan haberleri olduğunu ilk cümlede böylece anlamış olmuştum. Ama sorun yoktu, bu bahsedilmeyecek bir şey değildi. Sonuçta tüm mahallenin de annemin kaybından haberi vardı.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Toparlamaya çalışıyorum diyelim, alıştım ama artık."

"En çok hangi dersleri seviyorsun?"

"Baba, ilkokul çocuğuna sormuyorsun soruları," diye araya girdi Çağatay. Ben gülerken babası devam etti.

"Ne var soruda canım? Sana da sormuyor muyum bunu? Normal soru sordum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Gülümseyerek tamamen ona döndüm. "Edebiyatı ve bir de bilgisayar dersini seviyorum." biraz duraksadım. "Bilgisayar dersini seçtiğimi çok hatırlamıyorum, ilgim vardı denemez ama keyif almaya başladım."

Murat amca başını salladı. "Bravo! Edebiyat pek çok dünya açar. Bilgisayar zaten geleceğin mesleği..."

"Trigonometride de çok iyi ama kabul etmiyor."

"Asıl o çok daha iyi," dedim babasına oğlunu övmeyi amaçlayarak. "Gördüğüm en hızlı öğrenen kişi olabilir."

"Umarım öyledir," dedi babası iç çekerek. "Baban nasıl Ece? Onu da uzun zamandır buralarda görmüyorum. Her şey yolunda mı?"

Kendimi zorlayarak gülümsedim ve kafamla onayladım. "O da iyi, bu ara yoğun çalışıyor, o yüzden pek gezinecek vakti yok. Size selam söyledi."

Kafasıyla onaylayarak bakışlarını uzağa çevirdi. "Barbaros iyi adamdır. Aylin'in kız kardeşinin tedavisinde çok yardımı dokundu zamanında. Öyle değil mi, Aylin?"

Tüm masayı hazırlamayı bitiren annesi ellerini beline koyarak bize baktı. "Evet, gerçekten öyle," dedi sıcak gülümsemesiyle. "Hiçbir doktordan duymadığımız tavsiyeleri duyduk ve ona göre bir yol belirledi. Ne kadar teşekkür etsek azdır herhâlde."

Bahsettikleri kız kardeşin ne rahatsızlığı olduğundan bihaberdim, hatırlayamadığım için. Sorarak ortamda tuhaflık oluşturmamak ve bana farklı gözle bakma fırsatını elimden geldiğince onlara vermemek adına sormamaya karar verdim.

"Çok mutlu oldum yardımı dokunduğuna. Evet, babam işinde gerçekten iyi sanırım."

"Yemeğe geçelim mi?" dedi annesi masayı göstererek. "Soğuk yemek vermeyi hiç sevmem."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hepimiz ayağa kalktık ve masaya yöneldik. Masa zarif porselenler ve ışıltılı cam eşyalarla güzelce kurulmuştu. Havayı nefis bir koku doldurdu, midemin guruldaması duyulacak diye bir anlığına korktum.

Yerlerimize oturduğumuzda Aylin teyze taze otlarla süslenmiş kremalı bir balkabağı çorbası servis etti. Bir an gerçekten fazlaca hazırlandıklarını düşündüm.

"Umarım balkabağı çorbasını seversin Ece. Ailemizin favorilerinden biridir."

"Harika kokuyor!" dedim coşkuyla. "Eminim çok lezzetlidir."

Balkabağı çorbası sevmezdim ama şu saatten sonra bunun bir önemi yoktu.

Çorbamızı içerken sohbet doğal bir şekilde akmaya devam etti. İkisiyle de iletişim kurmak kolay ve rahattı. Annesi ilgi alanlarımı ve hobilerimi sordu, sevdiğim şeylerden bahsettikçe rahatladığımı hissettim.

Ana yemek olarak önümüze patates püresi, kavrulmuş sebzeler, makarna ve Çağatay'ın babasının özel olarak lanse ettiği ızgara peyniri servis edildi.

"Bu peyniri hiçbir yerde bulamazsın," dedi babası afiyetle yerken. "Aylin izin verse her akşam yerim."

"Peki Ece," diye bana döndü annesi. "Senin sevdiğin bir tarif var mı? Aile yemeklerinde yenmesi için. Belki bir dahaki sefere deneyebiliriz."

Utangaç bir tavırla gülümsedim. "Tam olarak yemek olmasa da annem çok fazla yaprak sarması yapardı. Kalabalık bir aile olarak buluşacaksak mutlaka yapılırdı ve her zaman çok beğenilirdi."

Aylin teyzenin gözlerinde bir ışıltı ve hüzün karışımı yanıp söndü. "Harika! Bir dahakine mutlaka yaparım ya da sen

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

annenden öğrendiğin kadarıyla bize yapıp getirebilirsin belki? Senin tarifini de öğrenmiş oluruz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. "Denerim tabii ki."

Bir anlık sessizlik oldu ve Çağatay'ın babası boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Biliyor musun Ece, Çağatay her zaman şimdiki kadar düzgün ve çekici bir çocuk değildi."

Çağatay masada inleyerek elindeki çatalı bıraktı. "Baba, hayır. Lütfen yapma."

Büyük bir keyifle tüm dikkatimi babasına verdim ve anlatmaya devam etmesi için bakışlarımla ona cesaret vermeye çalıştım.

Murat amca oğlunun yalvarışını görmezden gelerek, "Ortaokulda bir zamanı vardı... Sanırım yedinci sınıftaydı. Çağatay okulun yetenek yarışmasında herkesi etkilemeye karar verdi," dedi.

Gülerek yerimde iyice yerleştim. "Eee? Ne yapmıştı?"

Oturduğu yerde keyiften kıs kıs gülerek hikâyesine devam etti. "Sihirbazlık gösterisi yapmaya karar verdi. Haftalarca numaralar çalıştı ve kendini gelmiş geçmiş en büyük sihirbaz olduğuna inandırdı."

"Evet, hatırlıyorum! İnanılmaz ciddiydi," diye araya girdi annesi. "Hatta amcasından bir silindir şapka ve pelerin bile ödünç almıştı."

Çağatay sızlanarak, "Bunu bir daha anlatmamaya söz vermiştin baba!" dedi karşısında oturan babasına yalvaran gözlerle bakarken.

"Büyük gün geldi, Çağatay sahne arkasında hazırlanıyor tabii. İlk numarası şapkadan tavşan çıkarmaktı."

Gülmeye başladım. "Harika bir hikâyenin geleceği belli."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babası gülerek devam etti. "Her şey iyi gidiyordu başta, yalan söyleyemem ta ki büyük final gelene kadar. Çağatay şapkaya uzandı, tavşanı çıkarmaya hazırlandı ama... Tavşan yerine şapkadan don çıkardı. Bildiğin Çağatay'ın donu. Abisi, tavşanı iç çamaşırla değiştirmiş."

Annesi gülerek araya girdi. "Ve yüzündeki ifade! Çok kafası karışmış ve çok utanmıştı, herkes kahkahalarla güldü."

Çağatay elleriyle yüzünü kapadı. "Yani... Öldürecektim abimi."

Kontrolsüzce gülerken elimi başıma götürdüm. "Ee sonra ne yaptın?"

Çağatay iç çekti. "Gösterinin bir parçası gibi göstermeye çalıştım da olmadı yani. Hiçbir zaman unutmayacağım bir anı bırakmış oldu bana."

"Ama biliyor musun?" Babası gülümseyerek devam etti. "Bunu zarafetle karşıladı o an. Çocukken bile bunun gecesini mahvetmesine izin vermedi. Eğildi ve sahneden olabildiğince onurlu bir şekilde ayrıldı."

Annesi sevgiyle gülümsedi. "Çağatay böyledir aslında. Her zaman işleri yoluna koymanın bir yolunu buluyor, işler planlandığı gibi gitmese bile."

Çağatay'a dönüp gülümsedim. "Bence çok sevimli bir hikâyeydi. Gerçekten de öyle biri bu arada. Her şeye rağmen devam etmeyi çok iyi beceriyor."

"Sağ ol, Ece!" dedi utangaç bir şekilde gülerek. "Benim aşağılanmamı sevimli bulduğunu bilmek güzel."

"İşte ruh bu!" dedi babası gülerek. "Ama bir tane daha var. Sekizinci sınıftaki fen projesini hatırlıyor musun, Çağatay?"

Çağatay tekrar inleyerek, "Baba... Yanardağ olayı olmasın..." dedi ve yine başını elleri arasına aldı.

"Bu müthiş bir klasiktir," dedi annesi alaycı bir şekilde.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Yani, sekizinci sınıfta fen fuarı yapılıyor. Çağatay her zamanki gibi bugüne kadarki en etkileyici yanardağını yapmaya karar verdi. Haftalarca üzerine çalıştı, kimyasalları karıştırdı ve yapıyı inşa etti. Fuar öncesi gece, mutfakta son bir kez test etmeye karar verdi."

"Yemin ederim her şey kontrolüm altındaydı," diye araya girdi Çağatay mızıkçı bir tonlamayla. "Ölçüleri ve her şeyi iki kez kontrol etmiştim."

"Hepimizi mutfağa topladı, çok büyük bir gösteri olacağını söyledi. Ama, karbonat ve sirkenin oranlarını yanlış hesaplamış. Volkanı tetiklediğinde, öyle bir güçle patladı ki mutfağın her yerine köpük sıçradı. Tezgâh, zemin, tavan..."

"O anı gördüğümdeki suratımı tahmin edersin Ece..." dedi annesi gülerek. "Köpüklü bir karmaşanın ortasında, neye uğradığını şaşırmış şekilde kalakaldı Çağatay."

Olduğum yerde kıkırdarken dalga geçer gözlerle Çağatay'a baktım. "Ne yaptın sonra?"

Çağatay başını salladı. "Sonraki iki saati temizlik yaparak geçirdim. Çalışmasını sağlamak için çok kararlıydım ama, bütün gece onu yeniden inşa etmekle uğraştım. Ve inanmayacaksın ama ertesi gün, fuarda mükemmel şekilde çalıştı."

"Ve birinci oldu," dedi gururla babası. "Hatalardan ders çıkarır ve asla pes etmez."

"Bu sefer gerçekten etkilendim Çağatay," dedim ona dönerek. "Harika iş çıkarmışsın. Ben muhtemelen çoktan pes ederdim."

Çağatay ensesini kaşırken gülümsedi. "Tamam, benden yeterince bahsettik. Başka birinin utanç verici anılarına geçebilir miyiz?"

Masa kahkahalarla dolarken sıcaklık ve aidiyet duygusu hissettim. Şakalaşmalara rağmen Çağatay'ın anne ve babasının ona ne kadar sevgi ve gurur duyduğu açıktı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tatlıya geçtiğimizde, ağız sulandıran bir çikolatalı mus, atmosfer artık çokça rahatlamıştı. Çağatay ve babası futbol hakkında canlı bir sohbete dalmışlardı, sesleri hoş bir arka plan uğultusuydu.

Aylin teyze bana doğru eğildi, gözleri yumuşak ve şefkatliydi.

"Ececiğim, sormamdan rahatsız olur musun bilemedim ama nasılsın?" sesi yumuşaktı. "Yani gerçekten nasılsın? Annen olmadan zor olmalı, biliyorum."

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı ama gözlerindeki nezaket, beni rahatsız etmeye veya bana acı çektirmeye çalışmadığını açıkça gösteriyordu. Derin bir nefes aldım, boğazımda bir yumru oluştu.

"Zor geçiyor..." dedim sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Onu her gün özlüyorum yani... Hayatımda hiçbir şeyin dolduramayacağı kadar büyük bir boşluk varmış gibi."

Elime dokunmak için uzandı. "Tahmin edebiliyorum canım. Ama bilmeni istiyorum ki, yalnız değilsin. Bir şeye ihtiyacın olursa, senin için buradayız. Serap'ı da tanır, çok severdim. İyi haberlerini alacağımızdan şüphem yok. Ama o dönene kadar, ailemizin bir parçası olman bizi çok mutlu eder."

Sözleri içimde bir sıcaklık dalgası yaratmıştı. Duymam gerektiğini fark etmediğim bir şeydi. Desteği için minnettar bir şekilde elini sıktım.

Gözlerime hafifçe dolan yaşlar arasında, "Teşekkür ederim Aylin teyze. Bu akşam için de tekrar çok teşekkür ederim."

"Hiç teşekküre gerek yok." Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve bir anlığına gözlerime baktı. "Biliyor musun, gülümsemen bana lisedeki en yakın arkadaşımı hatırlatıyor." Hâlâ tuttuğu elimi başparmağıyla okşadı. "Gözlerinde hep bir ışıltı vardı, tıpkı seninki gibi."

Sözleri karşısında etkilenmeye çok mu hazırdım yoksa gerçekten çok özel bir cümle mi duymuştum emin olamıyordum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

O an onunla, Çağatay'ın annesi olmanın ötesine geçen bir bağ hissettim.

"Çok teşekkürler Aylin teyze," dedim tekrar. "Bu çok özel bir iltifat benim için."

Akşam sona ererken, tek hissettiğim minnettarlık ve sıcaklık duygusuydu. Beni açık kollarla karşılamışlardı ve uzun zamandır deneyimlemediğim bir aidiyet duygusu vermişlerdi. Vedalaşma zamanı geldiğinde oturduğumuz koltuktan kalktım.

"Davetiniz için tekrar çok teşekkür ederim. Yemeklerin hepsi harikaydı, ellerinize sağlık. Çok da güzel vakit geçirdim."

Aylin teyze ayağa kalkarak bana sıkıca sarıldı. "İyi ki geldin Ece. Her zaman davetlisin."

Murat amca elimi sıktı. "Seni ağırlamaktan mutluluk duyduk. Ne zaman istersen gel lütfen."

Tekrar ikisine de teşekkür ettim, nezaketleri gerçekten etkileyiciydi. Çağatay beni eve bırakmak için kapının önünde bekliyordu.

Serin akşam havasına adım attığımızda huzur ve mutluluk hissettim.

Evden biraz uzaklaşmayı bekledikten sonra Çağatay'a döndüm. "Ailen harika, Çağatay. İyi ki davet etmişsin."

Çağatay gülümsedi. "Sıkılmamana sevindim. Zaten onlar seni seviyordu, benim de anlatımlarımla tabii."

Evime doğru yürümeye başladık, gece havası berrak ve ferahlatıcıydı. Yol yumuşak sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı, rahat ve samimi bir atmosfer yaratıyordu.

"Peki," dedim alaycı bir şekilde. "Babanın bu gece paylaşmadığı başka utanç verici hikâyelerin var mı?"

Çağatay güldü. "İnan bana, bir sürü var. Ama sanırım onları gelecekteki akşam yemekleri için saklıyor."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sabırsızlanıyorum," dedim kıkırdayarak. "Seni hiç bu kadar mahcup görmemiştim."

"Bekle bak, bir dahaki sefere kek yapmaya çalıştığım ve mutfağı neredeyse ateşe verdiğim olayı anlatacak."

"Şimdi duymadan nasıl durabileceğim acaba!" dedim gülerek.

Çağatay gülerek bana döndü. "Bu arada, bence akşamı iyi idare ettin. Bazen çok bunaltıcı olabiliyorlar."

"Hiç öyle değiller bence." omuz silktim. "Yakışıklılığını babandan almışsın." Şakacı bir tavırla kolumla omzuna vurdum.

Çağatay göz kırptı ve yürüyüşünü abartılı bir şekilde değiştirdi. "Hiçbir zaman benim seviyeme gelemeyecek."

Evimin kapısına ulaştığımızda ona doğru döndüm. Gözleri loş ışıkta parladığında göğsümde bir kanat çırpışı hissettim.

"Teşekkür ederim, eve getirdiğin için."

Çağatay gülümsedi. "Geç oldu, tek yollayamazdım seni," dedi büyük adam gibi konuşmaya çalışarak. "Hem seninle daha fazla vakit geçirmiş oldum."

Şakacı bir tavırla güldüm. "Her zaman bu kadar tatlı mı olacaksın?"

Çağatay bana doğru biraz eğildi. "Sadece sana!"

Yüzlerimiz birkaç santim uzaktaydı ve kalbim, atışını onun da duyduğuna emin olduğum bir biçimde hızla atıyordu. Yanağımı nazikçe kavradı, dokunuşu sıcak ve güven vericiydi.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

Cevap veremeden aramızdaki mesafeyi kapattı, dudakları yumuşak, şefkatli bir öpücükle dudaklarımla buluştu. Mutluluk ve bağlantı dalgası hissetmemem mümkün değildi.

Yavaşça geri çekildik, gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ben de teşekkür ederim," dedim fısıldayarak.

"İyi geceler, Ece. Tatlı rüyalar..."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"İyi geceler..."

Gecenin karanlığında kaybolana kadar yürüyüp gitmesini izledim, sonra dönüp evime girdim. Bu sıcak akşamın anısı, sıradan bir aile yemeğinin ortasında bile yeşerebilen sevgi ve kahkahanın bir hatırlatıcısı olarak, sonsuza kadar kalbime kazınacaktı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

MİSAFİR

2024

"Siz iyice delirdiniz!" Hepimiz yemek masasının etrafında otururken Alaz ortamı germeye devam ediyordu. "Bu dünyanın en açık tuzağı. Marinaya gittiğin an, kendini ölmüş bil."

Mete kararlı bir tavırla ellerini masaya koydu. "Gitmem lazım. Burada günlerdir öğrenmek için birbirimizi yediğimiz kanıt bildiğin ayağımıza geldi. Ya tek şansımızsa?"

Alaz sinirle alt dudağını dişledi. "Gerçek hayata dair hiçbir şey bilmiyorsun."

"Burada oturup hiçbir şey yapmamayı mı yeğlerdin?"

Sıla başını sallayarak araya girdi. "Mete, bence Alaz haklı. Sizin için çok tehlikeli. Mesajı atanın kim olduğunu bile bilmiyorsun. Ayrıca Alaz'ın bize verdiği yeni hatları kolaylıkla bulabilen biri çok da masum biri olmayabilir. Ya tuzaksa?"

"Ya değilse?" Mete sinirle cevap verdi. "Ya gerçekse ve biz de hareket etmekten çok korktuğumuz için elimizden kayıp giderse?"

Tereddüt içinde Mete'ye döndüm. "Ama Mete! Ya seni apar topar götürürlerse? Senin gitmen demek, hepimizin gitmesi demek. Özür dilerim ama bunu anlayabilecek mantıktasın bence."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay sakin bir şekilde konuşmayı devam ettirdi. "İyi düşünmek gerek. Riske atamayacağımız çok fazla şey var. Ya da seni riske atmadan bilgiyi doğrulamanın başka yolunu bulmak lazım."

Alaz kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başka yolu molu yok! Anonim birinden gelen bir mesaj yüzünden hayatımızı riske atmayacağız. Bu resmen intihar."

Mete bir anda yumruğunu masaya vurduğunda yerimde zıpladım. "Siktir git o zaman Alaz! Sonsuza kadar kaçıp saklanacak mıyız? Bir duruş sergilememiz gerek. Bunu şimdi yapmazsak, bir daha şansımız falan olmayacak."

"Mete, sakin ol," dedi Sıla yatıştırıcı bir sesle. "Sadece kimse bu kadar emeği boşa gitsin istemiyor."

Mete, Sıla'nın yumuşak sesine karşılık ses tonunu düşürdü. "Anlıyorum zaten. Ama korkunun bizi kontrol etmesine izin veremeyiz daha fazla. Bu mesaj her şeyin anahtarı olabilir. Eğer elimize herhangi bir kanıt geçerse, zaten kaçmayı bırakacağız."

Kaygı içinde Mete'ye baktım. "Seninle biz de gelsek? Güvende olduğuna emin olmak için."

Çağatay başını salladı. "Gitsen bile tek başına gidemezsin zaten."

"Hadi ya!" Alaz, Çağatay'a dik dik baktı. "Siz hiç zahmet etmeyin biz kelepçeli bir hâlde hepimiz geldik deyip yürüyerek İstanbul'a da dönelim mi?" Sinirle kendi kendine gülmeye başladı. "Kafayı yiyeceğim. Hep beraber gitmeyi nasıl teklif edebiliyorsun?"

Mete kararlı bir ses tonuyla devam etti. "Senin desteğinle veya desteğin olmadan, fark etmez, ben gideceğim!"

Birkaç saniye sessizlik oldu, hepimiz düşünüyorduk.

Derin bir nefes alıp sonunda konuşan ben oldum. "Eğer bunu yapacaksak sağlam bir plana ihtiyacımız var. Kafamıza göre yürüyüp gidemeyiz yani."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"İşlerin ters gitmesine karşılık çıkış yolu falan bulmak lazım," dedi Çağatay.

Alaz kafasını olumsuz anlamda salladı. "Her ne plan yaparsanız yapın, bu evin konumu hakkında en ufak bir bilgi akışı olursa, hepinizi kendi ellerimle o asansöre koyarım!" Alaz tehditkâr gözlerle Mete'ye baktı. "Ben bu evden hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam, sen gitme!" dedim Alaz'a, sonra da kafamı diğerlerine çevirdim. "Elimizde ne var? Teknolojik alet olarak."

Mete omuz silkti. "Spektral Girişim Oluşturucu burada, o gün şirkette de kullanmıştım, burada da kullanıyorum. Bir de laptop işte."

Sıla çaresiz gözlerle bana baktı. "Bende hiçbir şey yok. Kendi telefonum dışında, ki o da kapalı. Bir de işte Alaz'ın bize verdiği telefonlar var."

Çağatay ve Alaz'dan da yanıt gelmediğinde sesli düşünmeye başladım. "Tamam, benim de Gadget saatim yanımda. Düşünüyorum..."

"Boku yiyeceğiz, sayenizde," dedi Alaz bana düşünme fırsatı vermeden.

Ona daha fazla şans tanımadan konuşmaya başladım. "Tamam, hep beraber mi gidelim yoksa?"

Çağatay hemen araya girdi. "Alaz gelmezse ben Mete'nin peşine giderim. Sıla'yla siz evde kalın."

Alaz'dan herhangi bir yanıt gelmeyince onsuz bir plan hazırlamaya başladım. "Mete, herhangi bir olası takibi engellemek için yanında sinyal kesicini taşıyacaksın. Ben de saati ve telefonlarımızı kullanarak güvenli bir iletişim kanalı kuracağım."

"Nasıl bir takip?" diye sordu Mete.

"En kötü senaryodan düşünüyorum her şeyi. En kötü senaryo nedir?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Alaz araya girdi. "Orada bir ordu dolusu polisin Mete salağını bekliyor oluşu."

"Alaz!" Mete sinirlenmeye başladığında hemen sözü devam ettirdim.

"Evet, o plan üstünden gidiyorum. Şirketin veya polisin konumunu izleyebileceği her yolu engellemek için kullanacağız. GPS'le izleme, radyo frekansı izleme ya da bizi daha sonra bulmak için kullanabileceği herhangi bir elektronik gözetleme cihazını etkisiz bırakırız."

"Bence zaten bu kişi evi biliyor," dedi Sıla kısık bir sesle. "Akyaka'ya kadar gelip marinaya çağırıyorsa, eve gelmemesi saçma olmaz mı?"

"Özellikle mi gelmiyorlar diyorsun?"

Sıla omuz silkti. "Ama buna bir sebep bulamıyorum."

"O yüzden de bunun bir tuzak olmama ihtimali yüksek," dedi Mete. "Biri konumumuzu bir şekilde bulmuş arkadaşlar. Birileri burada olduğumuzu biliyor ama özellikle eve gelmiyorlar."

Bir anda panikle elimi boğazıma götürdüm. "Neyse, biz yine de taşıyalım. Tüm buluşma boyunca çalışır durumda onu takacaksın. Çok ekstrem bir durum anında yanlış sinyal de gönderebilirsin, kullanmayı biliyorsun."

"Telefondaki güvenli iletişim kanalı dediğin ne peki?" diye sordu Çağatay.

"Hepimizin arasındaki her türlü iletişimi şifreleyebilirim, hiç kimse tarafından kesilmez böylece. Şifreli bir ağ yaratacağım. Hepimiz buradan güncelleme alıp, gerekirse birbirimize talimat verebiliriz."

"Allah aşkına, bir şey soracağım!" Alaz bana döndü. "Orada Mete polisleri gördüğü an sinyali kesse ne olur, sen orada ona bir şeyler yazsan ne olur? Çağatay oradan ne müdahalesi yapacak? Tek kelime mantıklı lafınız yok."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Öyle bir durumda karmaşa yaratmak gerek," dedi Çağatay. "Mete'nin kaçması için büyük bir şey bulursak sorun olmaz."

Alaz güldü. "Bol şans."

"Sanırım marinanın güvenlik sistemine de erişebilirim. Alarmları tetikleyebilirsem, o dikkat dağıtabilir. Işıkları kontrol edebilirim, kameraları devre dışı bırakabilirim. O anki duruma bağlı."

"Şu an ev konumumuzu bilmediklerini ve öğrenmek adına bunun bir pusu olduğunu düşünelim," dedi Mete. "Geri dönüşümüz eve nasıl olacak?"

Çağatay kolundaki saate baktı. "Gece yarısına birkaç saat var. Önceden gidip gizli bir yol araştırması yapılabilir. Alternatif yol bulunabilirse veya bir süre bir yerde beklenebilirse, geri dönülebilir."

Mete Alaz'a döndü. "En azından bir işe yarayıp bu evde dikkat dağıtıcı, ses çıkarabilecek, ne bileyim, kaos yaratabilecek bir şey var mı bakar mısın?"

Alaz birkaç saniye gözünü kırpmadan Mete'ye baktıktan sonra iç çekti ve ayağa kalktı.

Alaz içerlere bakınırken planın detayları üzerinden hep beraber tekrar geçtik. Biraz sonra da Mete ve Çağatay maskelerini takarak marinada hızlı bir tur atabilmek için dışarı çıktılar. Alaz geri döndüğünde elinde genişçe bir kutu vardı.

"Bu ne?" diye sordum gözlerimi kısıp bakarken.

"Havai fişek," dedi göz devirerek. "Bakma öyle, normalde burası parti evi."

Havai fişekleri de dikkat dağıtabilme amaçlı kullanmakta karar kıldık. Yaptığımız en iyi plan değildi belki ama en azından çabalıyorduk. İçimde gergin bir his vardı ama bu işte yalnız olmadığım için onlara güvenmek zorundaydım. Hepimizin amacı sonuç olarak aynıydı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir saat kadar sonra Mete ve Çağatay döndüler. Aralarında nerede bekleyeceklerini, hangi yoldan döneceklerini, bir süre nerede bekleyeceklerini konuştular.

Artık saat gece yarısına yaklaştığında Mete, Çağatay ve sonradan burada beklemeyi muhtemelen kendine yediremeyen Alaz hazırlanmaya başladı. Planı birkaç kez gözden geçirmiştik ama riskler hâlâ aklımın köşesinde duruyordu. Saatimi kullanarak güvenli iletişim kanalını kurarken, bir şeylerin ters gidebileceği hissini içimden bir türlü atamıyordum.

Mete'nin sinyal kesicisini düzgün bir şekilde gizlediğinden emin olarak ayarlamasını izledim. "Unutma, bunu sürekli açık tut!"

Mete yüzünde kararlı bir ifadeyle başını salladı. "Zaten evde kaldığımız süre boyunca da açıktı."

Çağatay maskesini takarken Mete'ye döndü. "Görsel aralıkta kalacağız ama görüş alanının dışında olacağız. Bir şey olduğu an hem müdahaleye hem havai fişeklere hazırız."

Alaz da kendi maskesini ayarlarken homurdandı. "Bu maskeyle de öyle bir tanınmayız ki sormayın."

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Her şeyi buradan izleyeceğim. Bir şeyler ters giderse, marinanın güvenlik sistemlerini kullanarak bir yönlendirme yaratırım. Birinci kaçış yolun ara sokaktan tekneye, ikinci kaçış yolun pazardan, unutma."

Endişesi belli olan Sıla elini omzuma koydu. "Hepiniz dikkatli olun."

"Olacağız, müthiş bilgilerle geleceğim," dedi Mete heyecanla.

Evden ayrıldılar. Dizüstü bilgisayarıma ve saatime geri döndüm, güvenli iletişim kanalı kurarken parmaklarım klavyenin üzerinde resmen uçuyordu. Tek kullanımlık cep telefonları bağlanmıştı, bağlantıyı test ederek her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sıla'nın yanımdaki huzursuz hareketlerinden bir şey söylemek istediğini hissedebiliyordum. Sonunda beni haklı çıkararak "Ece..." dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibi duyulurken. "Annenle alakalı bir şeyler sormak istiyorum ama özel olduğunu söylersen seni anlarım."

Yumuşak ve çekingen tavrıyla beraber gelen sorusu içimde sakladığım acının kabuğunu sonunda kaldırmıştı. Birinin bunu soracağından emindim. Gözlerim anında doldu ama şu an güçsüz olmanın sırası olmadığını bildiğim için gülümsedim. "Onu ne kadar özlediğimi mi sormak istiyorsun yoksa başka bir şey mi?"

"Açıkçası ona ne olduğunu çok anlayamadım. Görüşmüyor musunuz yoksa?..." dedi duraksayarak.

Derin bir nefes verdim. "Kendisi 2012'den beri kayıp. Yıllardır hiçbir iz yok, ne ölüsü ne dirisi. Ona ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim," dedim gülümsemeye çalışarak.

Sıla kaşlarını kaldırarak şaşkınlık içinde bana baktı. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Kayıp demeni beklemiyordum. Çok üzüldüm." Bir an benden bakışlarını kaçırarak sessiz kaldı. "Nasıl biriydi?"

Gülümseyerek bakışlarımı aşağı çevirdim. "Bence... çok güçlü bir kadındı. Hepimiz için çalışır, çabalardı. Beni küçük bir kızken bile hep önemser, her şeyin en iyisini yapmamı isterdi. Sabahları beni okula bırakmadan önce sıkıca sarar, yanağımdan öperdi. O öpücüğün sıcaklığını hâlâ yanaklarımda hissediyorum bazen."

Sıla'nın gözlerindeki endişeden beni üzmekten korktuğunu anlamıştım ama daha fazlasını sormak istediği de aşikârdı. "Biliyorum, çok zor bir konu," dedi, çekingenliği sesine yansıyordu. "Ama... Chronos'da çalışıyordu, değil mi? Orada ne yaptığını, neyle ilgilendiğini hiç öğrenebildin mi?"

Zihnimde bir sessizlik yankılandı. "Evet, orada çalışıyordu," dedim nihayet, geçmişin hayaletleriyle dolu bir odaya adım

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

atıyormuşum gibi. "Ama ne yaptığını hiç bilmiyordum. Teorik fizikçiydi normalde. Beni birkaç kez iş yerine götürdü ben küçükken ama içeri hiç girmedim. Zaten güvenlik önemleri hep çok fazla olduğu için benim de gözüm korkardı. İşte o kadar," dedim sessizce.

Sıla'nın elimi tuttuğunu hissettim. Sıcaklığı bir şekilde içime işlemişti. "Belki de," dedi sesi yumuşak ama kararlı çıkarken. "Geri döner..."

Bu söylediğine kendi bile inanmamıştı ama çabasını takdir etmiştim. "Ben de bu umudu hâlâ taşıyorum," diye itiraf ettim. "Her kapı çaldığında, her telefon çaldığında... Belki bu sefer dönecek diye düşünüyorum. Ama... çok uzun süre oldu artık. Yemin ederim sana, kayıp olmak, ölümün o soğuk kesinliğinden bile daha acı bir şey. Çünkü her sabah bir umut kırıntısıyla uyanıp her gece belirsizliğin karanlığında kayboluyorsun." Sessiz kaldım. "Bazen, annemi hatırlamak o kadar zor ki Sıla," dedim kısık bir sesle. "Sesini, yüzünü, kokusunu... Her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama bazen sadece bulanık anılar kalıyor geriye."

"Bir insanı istemsizce unutmaya başlamanın yükünü biliyorum," dedi Sıla sessizce. "Bir gün kokusu hafifler, bir gün sesi yankısını yitirir, bir gün görüntüsü bulanıklaşır. Bir gün bakmışsın geriye sadece kaybettiğin o parçalara duyduğun derin bir suçluluk kalmış."

Gözlerimi ona çevirip gülümsedim. "Ve bir de bunun için suçlu hissetmek tabii." Derin bir iç çekip boğazımı temizledim. "Neyse, kafanı daha fazla şişirmeyeyim. Bu hikâye böyle işte."

Tam gözlerimi ekrana dikip ilerlemelerini izleyecekken güvenli kanal çatırdayarak canlandı, Mete'nin sesi net bir şekilde duyulmaya başladı.

"Marinaya yaklaşıyoruz," dedi Mete fısıldayarak. "Şu an her yer sessiz."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ekranımda GPS sinyalini izledim, Mete'nin sinyal kesicisi işe yarıyordu, onun konumunu yanlış görüyordum.

Çocuklar pozisyonlarını aldılar, Mete belirlenen buluşma noktasına muhtemelen gidiyordu.

Kalbimin atış sesini duyabilecek durumda nefesimi tutmuşken bir anda bir ses duydum.

Bir kadın sesi.

"Mete Bulucu siz misiniz?" dedi gergin bir ses.

"Evet. Siz kimsiniz?"

Bir anlığına ses kesildi. Duyabilmek için Sıla'yla beraber kulağımızı iyice telefona dayadık. "İhtiyacınız olan her şey burada. Belgeler, kayıtlar..."

Kadının Mete'ye bir şey uzattığını anladım.

"Benim burada olduğumu nasıl öğrendiniz?"

"Bir önemi yok, sadece ben bildiğim için şanslısınız." Kadın duraksadı. "Babanın senin evrenindeki işlerini senelerce yakından takip ettim, senin gerçek mesleğini biliyorum. Babanın gerçeği ortaya çıkarma konusundaki dürüstlüğüne ve özverisine saygı duyuyorum."

"Siz Chronos'da mı çalışıyorsunuz?"

"Evet," dedi kadın. "Bu bilgileri her yerde yayınlamakta özgürsün, bundan sonra ortadan kaybolacağım. Bir süreliğine."

Mete sert bir tonlamayla devam etti. "Neden şirketiniz hakkındaki bilgileri deşifre etmeye çalışıyorsunuz?"

Kadının iç çekiş sesini duydum. "Benim derdim şirketle değil, Tolga Duran'la." Sıla'yla göz göze geldik ve dinlemeye devam ettik. "Artık şirketin etiği konusunda şüphelerim var. Aynı zamanda bu buluşun ne amaçlarla kullanıldığı hakkında. Aradığın her şey orada."

"Size nasıl güveneceğim?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kadından bir süre ses gelmeyince hafiften korkmaya başladığımı hissettim. Dikkatlice dinlemeye devam ediyordum.

"Tolga Duran şirketi yıllarca kişisel nedenleriyle kullandı. Etik olmayan deneylerin ötesine geçen suçlar işledi. Başka bir evrenden birini öldürdü."

Kalbim bir anda göğsümde hızlıca atmaya başladığında tekrar Sıla'yla göz göze geldik. Sıla şaşkınlık içindeydi, eliyle ağzını kapamıştı.

O sırada beklenmedik bir şey oldu.

Birdenbire kapı zili çaldı.

Kalbim boğazıma sıçradı ve alnımdan soğuk bir ter boşaldı. Sıla ile panik içinde bakıştık, gözlerindeki korku benimkini yansıtıyordu. Henüz herkes marinadaydı, kim gelmiş olabilirdi?

"Sıla, delikten bakalım. Sen bak!" diye fısıldadım hızlıca. Bizi almaya geldilerse de Sıla zaten dönecekti, belki benim bir şansım olurdu.

Sıla başını salladı, yüzü endişeden hızlıca solmuştu. Dikkatlice kapıya doğru ilerledi, her adımı evin sessizliğinde yüksek sesle yankılanıyordu. Kapıya yaklaştığını izlerken kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum, yüksek ve düzensizdi.

Sıla gözünü yavaşça deliğe götürdü ve birkaç saniye bekledi.

Sonra yavaşça geri çekildi.

Bana döndü.

Kısa bir bakış attıktan sonra hızlıca kapıyı açtı.

"Oğuzhan!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

BAL

2012

Konser alanına doğru ilerlerken heyecan tüm bedenimi sarmıştı. Bu akşam, sevdiğimiz gruplardan biri olan *Duman*'ı dinleyecektik ve sabırsızlanıyordum. Akşamın beklentisi tüm hafta boyunca artarak devam etmişti, bu benim ilk konserim olacaktı.

Girişe vardığımızda bir sürü insan toplanmıştı. Sohbet ve kahkaha sesleri, sahnedeki ön grubun sesleriyle karışarak dinamik bir atmosfer yaratıyordu.

Çağatay'a bakarak gülümsedim. "Çok heyecanlıyım."

Bana bakarken o da gülümsedi. "Çok kalabalık olmadan önce iyi bir yer bulalım," dedi.

Girişin yakınında, okuldan tanıdık yüzlerden oluşan arkadaşlarımıza katıldık. Öykü ve Kardelen çoktan oradaydı, heyecanla sohbet ediyorlardı, Çağatay'ın arkadaş grubunun tamamı da kendi aralarında şakalaşıp birbirlerini güldürüyorlardı.

Öykü heyecanla bana seslendi. "Ece! Size yer tuttuk."

Girişten bir grup olarak geçtik, biletlerimiz yüzü asık personeller tarafından tarandı. Konser alanı, ışıldayan peri ışıklarıyla kaplı ağaçlarla çevrili açık bir alandı. Bir tarafta hamburgerden ekmek arası köfteye kadar her şeyi sunan yiyecek kamyonları

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sıralanmıştı, diğer tarafta da içecek stantları yer alıyor, tatlı, tuzlu aromaların kokusu havayı dolduruyordu.

Yürürken etrafımızdaki manzarayı seyrettim. Arkadaş grupları, piknik örtülerine yayılmıştı, bazıları çime oturmuş, diğerleri hoparlörlerden gelen gösteri öncesi müziğin ritminde dans ediyordu. Sahne devasaydı, grubun logosuyla süslenmişti ve yanları daha geride kalanlar için canlı performansı gösterecek olan kocaman ekranlarla çevriliydi.

"Bakın, ön tarafta bir yer var. Kalabalıklaşmadan oraya gidelim," dedi Kardelen ön tarafta bir boşluğu işaret ederek.

Çağatay'ın arkadaşı Enes güldü. "Kaan'ın yüzündeki teri görebilecek kadar yakın olasın mı var?"

Kardelen omuz silkti. "Beni suçlayamazsın..."

Giderek artan kalabalığın arasından geçerek ön tarafa doğru ilerledik. Gerçekten de mükemmel bir yerdi, sahneyi net görebilecek kadar yakın ama ön taraftaki kalabalığından kaçınabilecek kadar da uzaktı. Örtülerimizi yere serdik ve yerleştik.

"Burası çok iyiymiş," dedim mutlulukta etrafıma bakarken.

Çağatay başını salladı. "Buradaki konserler hep iyi oluyor."

Güneş batmaya başladığında, peri ışıkları daha belirgin hâle geldi ve tüm alana büyülü bir parıltı saçtı. Açılış grubu herkesin bildiği şarkıları söylemeye başladığında kalabalık tezahüratlarla coştu, enerji seviyesi birden yukarı fırladı.

Heyecan hissetmeden edemedim. Burada olmak, artık rahatlıkla arkadaşlarım diyebileceğim insanlarla çevrili olmak ve sevdiğim müziği dinlemek tam da ihtiyacım olan şeydi. Geçtiğimiz birkaç haftanın stresi ve gerginliği müziğin her vuruşuyla eriyip gidiyordu. Çağatay'a baktım, yüzü mutlulukla aydınlanıyordu. Onun eğleniyor olması keyfimi daha da yerine getirmişti.

Hepimiz açılışta çalan şarkılara eşlik ettik, seslerimiz kalabalığın sesleriyle harmanlanırken uyumlu ses dalgası kulaklarımı

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

mükemmel şekilde tatmin ediyordu. *Duman*'ın saati yaklaştıkça kalabalığın beklentisi de artıyordu.

Hepimizin beklediği an sonunda geldi. Duman sahneye çıktığında ışıklar kısıldı ve kalabalığın tek kelimeyle kükremesi sağır edici bir hâl aldı. Grup üyeleri parlak ışıkların önünde silüet hâlinde belirdi ve birden *Of* şarkısının açılış akorları yankılandı.

Müzik havayı doldururken, içimde elektrikli bir heyecan hissettim. Davulların ritmi, gitarların tıngırdaması ve güçlü vokal, derinlerde yankılanan bir senfoni yaratıyordu. Hep beraber şarkılara bağırarak eşlik ediyorduk, uzun süredir sesimin bu kadar çıktığını hatırlamıyordum.

Seslerimiz etrafımızdaki binlerce kişiyle harmanlanıyordu. Enerji bulaşıcıydı, herkesin endişelerini unutarak güldüğünü ve tezahürat ettiğini hissediyordum.

Akşam devam ederken *Elleri Ellerime* çalmaya başladı. Tanıdık melodi kalabalığın arasında heyecan dalgası yarattı. Bu şarkı kalbimde biraz daha özel bir yere sahipti, Çağatay için de öyle olduğunu biliyordum.

Çağatay sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu bizim şarkımız olsa ya!" diye bağırdı kulağıma doğru.

Başımı salladım. "Daha iyisini bulana kadar olabilir."

Şarkı sözleri havada uçuşmaya başladığında hep birlikte eşlik ettik. Çağatay arkamdan yaklaştı, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Kucaklamasının sıcaklığı tüm organlarıma rahatlatıcı bir dalga gibi yayılıyordu resmen. Ona yaslandım ve vücut hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım.

Seslerimiz grubun sesleriyle harmanlanıyordu. Her zamanki gibi Çağatay'la beraber yine her şeyin kaybolduğunu, sadece onunla benim olduğumu hissettiğim harika bir an yaşadım.

Nakarat başladığında, Çağatay nazikçe beni kendisine çevirdi. Gözlerimiz kenetlenmişken şarkıyı söylemeye devam

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ettik, yüzlerimiz birkaç santim uzaktaydı. Elleri belimdeyken, benimkiler omuzlarındaydı. Ritme göre sallanıyorduk.

Yıldızların altında tatlı bir öpücük paylaştık, müzik ve an sanki bir rüyadan çıkmış gibi hissettirmişti. Mutlulukla gülümsedim.

Tam başka bir şarkıya dalmak üzereyken kalabalığın arasında tökezleyen tanıdık bir yüz gördüm. Elinde bir içki vardı ve gözleri bize dikilmişti. Selen'i görünce başımın dertte olduğunu anladığım için kalbim sıkıştı. Bu deliyle uzun süredir muhatap olmuyordum ve şu an hiç sırası değildi.

"Hayır ya..." dedim sesli bir şekilde.

Çağatay bakışlarımı takip etti. "Bir şey olmaz, bakma hiç."

Selen'i görmezden gelmek imkânsızdı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bize doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Hafifçe tökezledi, içkisinden biraz döktü ama tabii ki bu onu caydırmadı.

"Dünyanın en mutlu çifti!" dedi sırıtarak. "Eğleniyor musunuz?"

Zorla gülümsedim. "Eğleniyoruz. Sen?"

Selen, alaycı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Süper... Ece ya, böyle bir konsere daha önce geldin mi acaba? Pek bir şey hatırlayamaman kötü bayağı. İnsanın kendi geçmişini bilmemesi eminim çok zordur."

Sözleri bıçak gibi göğsüme batarken ben cevap veremeden Çağatay araya girdi.

"Yerine dön Selen. Saçma sapan konuşuyorsun."

Selen bir adım daha yaklaştı, içkisi bardağın kenarından taşıyordu. İğrenerek ona baktım. Etrafımızdaki insanların gerginliği fark etmeye başladığını konuşmalarını duraklatıp bizi izlemeye başladıklarında anladım.

"Abartmasan Çağatay?" dedi alaycı bir şekilde. "Eğlenelim diye yapıyorum. Eğlenmeyi mi unuttun?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Öfke kazanı içimde kaynarken derin bir nefes aldım. "Selen, defol git! Uğraşacak başka birini bul Allah aşkına..."

Selen sırıtarak bana döndü. "Ne bu alınganlık, anlamadım? Ne oldu? Bana karşı hâlâ hisleri olabileceğinden mi korkuyorsun?"

Sözleri kanımı daha da kaynatırken ağzım açık ona bakakaldım. Ben tepki veremeden *Bu Akşam* şarkısı başlayınca kalabalık bir anda öne doğru atıldı ve hepimizi birbirine yaklaştırdı. Müzik kulaklarımda yankılanırken resmen kaosa katkıda bulunuyor gibi hissediyordum. Aniden Selen uzandı, Çağatay'a dokunmaya çalıştı, parmakları koluna değdi.

Çağatay'ın kulağına fısıldadığı şeyi duyamadım, geri çekilirken gözleriyle dışarıda bir yeri göstermesinden onu götürmeye çalıştığını fark ettim.

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

İçimden sayı sayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Gözlerimi kapadım ama nefes alış verişim o kadar hızlıydı ki sakinleşemiyordum.

Büyük bir öfkeyle gözlerimi açtım ve daha fazla dayanamadım.

Hızlıca Çağatay'a dokunan elini geriye doğru hızlıca ittim. "Önce bir çek ellerini oradan!" Aralarına girerek bir bariyer oluşturdum. "Sakın ona dokunayım deme."

Etrafımızdaki kalabalık arka planda çalan müzikle beraber bizi izlemek için kafalarını döndürdü. Sesim yüksekti ve öfke doluydu, dikkat çektiğinin farkındaydım.

Selen kaşını kaldırarak şok içinde bana baktı. "Bu özgüvensizliğin felaket komik Ece."

Ona doğru yaklaştım. Sesim öfkeyle titriyordu. "Kafana göre yanımıza gelip akşamı mahvedemezsin. Zavallısın, Selen. Kendi hayatına bak, bizi de yalnız bırak. Haydi!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay öfkeyle araya girdi. "Yeter artık, Selen. Sarhoşsun ve olay çıkarmaya çalışıyorsun. Güvenliği çağırmadan önce git."

Selen'in yüzü öfkeyle buruştu, haddini aştığını fark ederek geriye sendeledi. Kalabalık etrafımızda gevşek bir daire oluşturmuş, olan biteni izliyordu.

"Benden çaldığın bu akşamın hesabını vereceksin," dedi Selen alaycı bir tavırla bana bakarak.

Döndü ve kalabalığın içinde kayboldu, geride garip bir sessizlik bıraktı. Müzik devam ediyordu ama ruh hâlimiz artık değişmişti bir kere. Gözlerimde sinirden oluşan yaşların acısını hissettim, onları geride tutmaya çalıştım, bu akşamı mahvetmesine izin vermeyecektim.

Dayanamayarak kendi kendime konuşmaya başladım. "İnanmıyorum ya. Asla bıkmıyor, asla!"

Çağatay iç çekerek belimden tutarak kendine çekti. "Özür dilerim Ece. Başından beri ona daha sert olmam lazımdı. Bu kadar yapabileceğini tahmin edemedim."

Tekrar bir kavga çıkarmamak için susmaya çalıştım ama bu sanki onun suçuymuş gibi ona da bas bas bağırmak istiyordum. "Ben onun hiçbir şeyini çalmadım. Ama o benimkini çalmaya çalışıyor."

Bana daha sıkı sarıldı. "Kimsenin bir şey çaldığı yok."

Başımı salladım, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Gece mahvolmamıştı ama kesinlikle daha dramatik bir hâl almıştı. Akşamın kaygısız ruhunu yeniden kazanmaya çalışarak Öykü ve Kardelen'e döndüm. Biraz da onlarla şarkılara eşlik ettim.

Konser sona ererken son şarkının akorları gece boyunca yankılandı. Kalabalık tezahürat ve alkışlarla coştu. Müziğin heyecanından Selen'le yaşanan saçma olaya kadar duyguların oldukça inişli çıkışlı olduğu bir akşam olmuştu ama genel olarak inanılmaz geçmişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Son notalar kaybolurken ve grup selamlarını verirken tam anlamıyla bir tamamlanma hissi hissettim. Bu akşam her şey ihtiyacım olandan daha fazlasıydı. Çağatay'la burada olmak, arkadaşlarım ve sevdiğim müzikle çevrelenmek, beklemediğim şekilde moralimi oldukça yükseltmişti. Hayatın basit sevinçlerini, müziğin iyileştirme ve bağ kurma gücünü her anlamda hissetmiştim.

Konserin ardından gelen ışıltıyı içimize çekerek bir süre oyalandık ve ardından alandan ayrıldık. Kalabalığın yoğunluğundan sonra serin gece havası ferahlatıcıydı.

Çağatay'ın Ahmet abisi bizi bekliyordu. Çağataylara yemeğe gittiğimden beri babam bir şekilde onunla vakit geçirmeme daha sıcak bakar olmuştu. Çağatay'ın iki arkadaşıyla daha beraber arabaya doluştuk. Eve dönüş yolculuğumuz konserden en sevdiğimiz anların paylaşımıyla ve heyecanlı sohbetlerle dolup taşmıştı.

Herkesi bırakıp en son benim evimin önüne geldiğimizde gecenin bitmesine izin verme konusunda bir isteksizlik hissettim. Gözlerinde yaramaz bir parıltı olan Çağatay'a baktım.

Çağatay bana yakınlaşarak, "Biliyor musun, hâlâ dans etmediğimiz bir şarkı daha var," dedi.

Meraklı gözlerle ona baktım. "Öyle mi? Neymiş o?"

Çağatay sinsice gülerek devam etti. "Çok özel bir şarkı ama çok daha sessiz bir ortamda dinlemek gerekiyor." Gözleri pencereme doğru kaydığında, sorulmamış sorusu havada asılı kaldı.

Bu fikre kıkırdadım, heyecandan yine içim titremişti. Gülüşümü olumlu algılayan Çağatay beni arabadan indirdikten sonra arabada Ahmet abisine bir şeyler söyledi ve daha sonra kendisi de arabadan indi.

Penceremin altındaki ağaca ulaştığımızda Çağatay belimden tutarak beni yukarı kaldırdı, elimle kalın dalı tutarak kendimi yukarı çektim ve ayaklarımla sabitledim. Pencereme

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ulaştığımızda Çağatay alışılmış bir rahatlıkla içeri girmeme yardım etti. Odama düşerken kahkahamı bastırdım, heyecan kalbimin hızlı atmasına neden oluyordu. Hemen arkamdan geldi, hareketleri akıcı ve kendinden emindi.

"Şşş, babanı uyandırma!"

Fısıldayarak gülmemi durdurmaya çalıştım. "Ben niye camdan gizlice girdiğimi anlamadım." Gözyaşlarımı sildim. "Kapıdan girebilirdim yani."

"Böyle daha eğlenceli."

Odamın ortasında durduk, nefesimizi tuttuk ve kıkırdamalarımızı bastırdık. Başucu lambamı açtığımda yumuşak ışık loş bir şekilde etrafı aydınlattı.

"Tamam, o dansa hazır mısın o zaman?"

Başımı salladım, beni kendine doğru çekerken sıcaklık hissettim. Telefonunu çıkardı ve Duman'ın *Bal* şarkısı odayı doldurdu.

Alt dudağımı gülmemek için dişlerken onunla göz göze geldim.

"Bunu burada dinlememiz gerekiyordu. Çünkü biliyorsun, Duman *Bal* şarkısını asla konserlerinde söylemez."

Cümlesinin sonunu getiremeden gülmeye başladım. Sesimi azaltmam için eliyle ağzımı kapadığında daha çok güldüm. "Bu müthiş şakanı maalesef görmezden geleceğim."

Hem gülüp hem şarkıya eşlik ederken birlikte sallandık. Yaptığımız şey çok komik gelse de yine de odamın mahremiyetinde dans etmek konserdekinden bile daha özel hissettirdi. Sadece ikimiz için bir andı, inanılmaz bir gecenin sessiz bir sonuydu.

Şarkı sona ererken yavaşça sallanmayı bıraktık ama kucaklaşmamız gevşemedi. Birbirimize sarılarak orada durduk, müzik bir anda rahat bir sessizliğe dönüştü. Çağatay'ın gözlerine baktım, artık tutamadığım bir duygu dalgası hissettim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Çağatay..." dedim yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum."

Gözleri bir an için büyüdü, sonra kalbimi yerinden çıkaracak bir çırpınışa sürükleyen bir sıcaklıkla yumuşadı.

Yüzümü nazikçe avuçlarına aldı. "Ben de seni seviyorum, Ece. Bence bildiğinden daha çok."

Yaklaşıp dudaklarımızı birleştirdi, sözlerimizi mühürleyen şefkatli ve içten bir bağ gibi hissettirdi.

Bu iki kelimeyi söylemek o an dünyadaki en doğal şeymiş gibi gelmişti. Sanki bir yük kalkmıştı ve her şey şimdi yerli yerine oturmuştu.

Yatağa gittik ve birbirimize dönük şekilde uzandık. Gece sessizdi, oda dingin bir atmosferle doluydu.

"Çağatay..." dedim duraksayarak. "Bu hayattaki en büyük korkun ne?"

Derin bir nefes aldı. Konuşmadan önce cevabını dikkatlice düşünüyor gibiydi. "En büyük korkum... Sevdiğim insanları kaybetmek herhâlde. Yani kaybetmek derken... Yanlış anlama." Herkes benimle bu konuları konuşurken geriliyordu ve anlıyordum. "Ama seni ve ailemi kaybetme düşüncesi çok kötü geliyor... Asla böyle bir acı hissetmek istemiyorum." bana baktı: "Senin?"

Onu çok iyi anlayabildiğim bir korkudan bahsetmişti. Kendiminki için bir süre düşündüm.

"Kendimi kaybetmek," dedim yumuşak bir sesle. "Kendimi tanıyamamaktan, olduğum kişinin özünü kaybetmekten, hayatımı kaybetmekten korkuyorum."

"Sen hâlâ sensin, Ece," dedi fısıldayarak. "Ne olursa olsun aynı güçlü, muhteşem kızsın. Ve sana bunu hatırlatmak için her zaman yanında olacağım."

Buruk bir gülümseme yerleşti suratıma. "Geçmişini hatırlamayan güçlü, muhteşem kız... Çok komik oldu."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay güldü. Sonra alaycı bir tavırla esnedi. "Boş ver Ece ya, sen geçmişini unutabilirsin. Ben aklımda tutarım."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

SIĞINAK

2024

Oğuzhan'ın adını duyar duymaz bir anda panikledim. Bizi nasıl bulmuştu? Ve neden buradaydı?

Sıla kapıyı hızlıca daha geniş açtı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Uzun boylu, atletik yapılı, alnına hafifçe düşen koyu, dalgalı saçları ve havadaki gerginliği delen yoğun, ela gözleri olan bir çocuk öylece kapıdaydı. İfadesi endişe ve kararlılığın bir karışımı gibiydi.

Öylece durup birbirlerine baktılar.

"Benim, Sıla."

Bir anda Sıla kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Birbirlerini özledikleri belliydi ama panikten bayılacaktım. Biraz geri çekilip onlara biraz mahremiyet vermeye çalıştım, aklımdaki soruları susturmaya çalışarak.

Bizi nasıl bulabilmişti? Bizi bulmayı başardıysa, bu başkalarının da bulabileceği anlamına mı geliyordu? Yoksa Tolga mı onu yollamıştı?

Sıla hafifçe geri çekildi. "Bizi nasıl buldun? Burada ne yapıyorsun?"

Oğuzhan Sıla'nın omuzlarını tuttu. "Her şeyi anlatacağım ama önce içeri girebilir miyim? Burası şu an güvenli değil."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sıla başını sallayarak geri çekildi. "Gir hemen!"

Kenara çekilip onu eve aldık. Sinirlerim gergin bir şekilde kapıyı arkamızdan kilitledim. Sıla, Oğuzhan'ı salona getirdi ve hepimiz sessizce oturduk.

Sıla hâlâ şok içinde konuşmaya devam etti. "Burada olduğuna inanamıyorum. Bizi nasıl buldun?"

Oğuzhan iç çekti. "Kolay olmadı. Günlerdir ulaşmaya çalışıyorum." Sıla'ya döndü. "Senin asansörü kullanabileceğin aklıma bile gelmedi. Bana sinirlenip telefonlarıma çıkmayı bıraktın sandım. Üstüne gelmemek için bir daha da aramadım ben seni. Sonra birkaç gündür evrenler arası geçiş yapanların işleri açığa çıktığında adını listede gördüm. O zamandan beri ulaşmaya çalışıyorum ama telefonundan hiçbir sinyal alınmıyordu."

"Peki şimdi?" diye sordum korkarak. Kendimi tanıtmamıştım ve Sıla'ya bakmaktan bana pek de odaklanmamıştı. Ne tepki vereceğinden emin değildim.

"Bir anda sinyalinizi aldım. Kaçtığınızdan haberim vardı." dönüp bana baktı. "Türkiye'de kritik alanların etrafına bir coğrafi çit kurdum, tek kullanımlık telefonlar veya başka cihazlar bu bölgelere girdiğinde uyarılar alabiliyordum. İsimlerinizi göremediğim için kör atış yapmış oldum aslında ama telefonların belirli alanlardaki fiziksel varlığı bile bilgi sağlamaya yetiyor."

"Bir anda sinyalimizi nasıl aldın?" dedim panikle.

Omuz silkti. "Bilmiyorum, bir anda bu evden geldi sinyal."

"Peki nasıl bu kadar hızlı evren değiştirip gelebildin?" dedim kafam karışık bir şekilde.

"Ben zaten bu evrendeydim bir süredir," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Uzun hikâye ama şu anda zamanımız yok. Sıla, hemen gitmemiz gerek. Kendi evrenimize dönmemiz lazım, çok acil. Tüm bunları eğer biri öğrenirse, ikimiz de biteriz."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sıla gergince bana baktı. "Oğuzhan ben öylece gidemem şu an. Burada önemli bir şeyin ortasındayız."

Hemen araya girme ihtiyacı hissettim. "Oğuzhan, bunun riskli bir durum olduğunu biliyoruz ama işleri düzeltmeye çalışıyoruz. Kaçmanın hiçbir şeyi çözmediğinin farkındayız. Ama Sıla'yı şu an götürürsen, yerimizi tespit edebilirler." korkuyla kapıya baktım. "Hatta sen bulduğuna göre belki diğerleri de bulur."

Oğuzhan çaresizce, "Anlamadınız siz," dedi. "Eğer Sıla'nın asansörü benim hatamla ve dikkatsizliğimle kullandığını öğrenirlerse... Risk altında olan sadece siz değilsiniz. Her şeyimi kaybedebilirim. İşimi, özgürlüğümü, her şeyimi!"

Sıla kafası karışık bir hâlde bir bana bir Oğuzhan'a baktı. "Ben... Bilmiyorum. En azından onlar bir kaçış yolu bulana kadar burada kalmam gerek gibi hissediyorum."

Oğuzhan öne eğilerek parmak uçlarını birleştirdi ve tane tane anlatmaya çalıştı. "Sıla, Ece..." Bana döndüğünde adımı çoktan bildiğini anladım. "Evrenler arasında geçiş yapmak ve uzun süre kalmak ciddi hasara yol açıyor. Bunu size söylemediler mi? Sadece sizin hayatlarınız riskte değil, tüm dünyanın istikrarı risk altında. Her evren değiştirdiğinde, gerçekliğimizin dokusu zayıflıyor. Şuna bak." bir anda kolumu tuttu ve üst kolumu işaret etti. Daha önce orada olmayan ya da fark etmediğim, koyu bir morluk ortaya çıktı.

"Bu morluk sadece başlangıç. Yanlış evrende olmanın vücudundaki fiziksel bir tezahürü. Burada kalırsan daha da kötüleşecek. Daha da önemlisi, evrenin dengesini etkiliyor. Anomaliler daha da büyüyünce hasar geri döndürülemez hâle gelebilir."

Morluğuma bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Söylediklerinin ciddiyetinin beni etkilemediğini söyleyemezdim ama görmezden geliyordum. Daha önce defalarca

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

gördüğüm morluklar şimdi gözüme saatli bir bomba gibi görünüyordu.

"Nasıl yani?" dedi Sıla telaşla. "Dünyada ne gibi bir değişiklik olabilir ki?"

Daha önce benim de sorduğum bu soruyu Sıla ilk kez soruyordu.

Oğuzhan derin bir nefes aldı. "Karmaşık ama açıklamaya çalışayım. Birisi evrenleri değiştirdiğinde, doğal denge bozulur. Geride bıraktığın evren istikrarsızlaşmaya başlar ve girdiğin evren yeni varlığa uyum sağlamakta zorlanır."

Sıla korkuyla gözlerini kocaman açtı. "Bu pratikte ne anlama geliyor peki?"

"Anormallikler anlamına geliyor. Garip, açıklanamayan olaylar olmaya başlıyor. Bunu bir dalga etkisi gibi düşün. İlk başta küçük değişiklikler oluyor ama zamanla artıyorlar. Mesela şu an bizim orijinal evrenimizde ani hava değişiklikleri olduğu biliniyor, yazın kar fırtınası yaşanan yerler var, çöllerde küçük seller de oluşuyor. Hayvanların düzensiz davranması, mevsim dışında göç, beklenmedik şekilde mahsullerin bozulması... İnsanlar fark etmeye başlıyor ve bu yaygın bir paniğe neden olacak. Bunların hepsinden biz haberdarız."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" dedi Sıla sesi titreyerek. Başımı ellerimin arasına koydum.

"Çünkü evrenleri her değiştirdiğinizde ve uzun süre kaldığınızda, bu saçmalıklar daha da kötüleşiyor. Bu sadece sizin yanlış yerde olmanızla ilgili değil; evrenlerin dengesizliği düzeltmeye çalışmasıyla ilgili. Vücudunuzdaki anormallikler, Ece'nin kolundaki morluk gibi, çok daha büyük bir sorunun sadece küçük bir parçası. Tüm ekosistemin çöktüğünü veya daha da kötüsü, gerçekliğin dokusunda yapısal hasarlar olduğunu görmek istemezsiniz, emin olun."

Sıla ellerini panikle ağzına götürdü ve birkaç saniye öylece kalakaldı. Daha sonra hızlıca bana döndü. "Ece, benim

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

bu konuda hiçbir fikrim yoktu." Yaşlı gözlerle bana baktı. "Bunu düzeltmemiz lazım, bizim yüzümüzden evrenler yok mu olacak?"

Dikkati dağıtmaya çalışarak konuyu değiştirdim. "Peki Tolga? Az önce Mete'den başınızdaki adamın başka bir evrende birini öldürdüğünü öğrendik. Onu şikâyet etmemiz gerekmiyor mu? Şimdi öylece dönemeyiz."

Oğuzhan kafası karışık bir şekilde bana baktı. "Birini mi öldürmüş?" Bir an duraksadı, daha sonra kafasını hızla sallayarak kendine geldi. "Evrenler çökerse Tolga'yı ifşa etmenin bir önemi kalmayacak. Daha büyük resme öncelik vermelisiniz. Hepinizin orijinal evrenlerinize geri dönmesi gerekiyor."

Odadaki gerginlik o kadar yoğundu ki utanç ve öfke karışımı bir duyguyla baş etmeye çalıştım. Sıla'nın gözlerindeki korku ve şaşkınlıktan kaçmaya çalışırken bir anda kapı açıldı ve Çağatay, Mete ve Alaz yüzleri panikle kızarmış bir hâlde içeri koştular.

Alaz'ın bir anda gözleri açıldı. "Bu kim lan?"

Mete hızlıca odayı taradı. "Ne oluyor burada?"

Sakin kalmaya çalışarak parmağımla işaret ettim. "Bu Oğuzhan. Sıla'nın evreninden, erkek arkadaşı olan..."

Çağatay öfkeyle konuşmaya devam etti. "Burada ne işi var? Bizi nasıl buldu?"

Oğuzhan ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Korkmanıza gerek yok. Sizi takip ettim çünkü bu bir ölüm kalım meselesi. Sıla'yı almaya geldim. Ama hepinizin acilen orijinal evrenlerine dönmesi gerekiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Çağatay sinirle ona doğru yürüdü. "Şirketinizin yediği bokları düzeltmeye çalışıyoruz sen de buraya bize gidin demeye mi geldin?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Oğuzhan keskin bir şekilde "Evet," dedi. "Çünkü yapmazsanız sonuçları felaket olacak. Evrenler istikrarsızlaşıyor. Ece'nin koluna bak."

Morluğu göstermek için kolumu ona çevirdim. "Evren değişikliği yüzünden olduğunu söyledi," dedim sessizce.

Çağatay dişlerini gıcırdatarak çenesini sıktı. "Hiçbir teorin umurumda değil. Bu işi çözmeden Ece hiçbir yere gitmiyor."

Mete arabuluculuk yapmaya çalışırcasına araya girdi. "Dur, dinleyelim. Tam olarak ne oluyor?"

Oğuzhan yorgun bir nefes vererek gözlerini açıp kapadı. "Her evren değiştirdiğinizde ve uzun süre kaldığınızda anormalliklere neden oluyor. Hava düzenleri değişiyor, hayvanlar düzensiz davranıyor, gerçekliğin kendisi parçalanmaya başlıyor. Burada kalarak her evreni riske atıyorsunuz."

Mete nefes nefese elleriyle Oğuzhan'ı sakinleştirmek için işaret yaptı. "Tamam, ben zaten kendi evrenime döneceğim. Her şeyi öğrendikten sonra elbette, biliyor musun bilmiyorum ama bir araştırma içindeyim, uzun süre kalmaya niyetim yok."

"Şirketin ne iş yaptığını ifşalamanın sandığın gibi iyi sonuçları olmayacak. Devlet işin içinde."

"Umurumda değil," dedi Mete elindeki kâğıtları sallayarak. "Burada belki senin bile bilmediğin çok şey var."

Birden Oğuzhan'ın cebinde bir şey titredi. Hızlıca cebinden bir cihaz çıkardı. Kafası karışmış hâlde cihazın ekranına baktı. "Çok garip ama sinyaliniz tekrar gitti. Nerede olduğunu göremiyorum."

Kafama dank etmiş gibi elimi alnıma vurdum. "Sinyal kesici!" Mete'ye döndüm. "Evde tuttuğumuz sinyal kesiciyi yanına aldığın için konumumuz açığa çıktı."

"Başkaları görebilecek mi yani?" dedi Çağatay panikle.

Sıla hızlıca araya girdi. "Lütfen arkadaşlar, Oğuzhan'ın dediklerini dinleyin," dedi yalvarır bir sesle. "Bu tehlikeyi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

görmezden gelemezsiniz. Kendi işleriniz için tüm dünyayı mahvetmek üzeresiniz."

Çağatay bir anda bağırmaya başladı. "İş miş değil benim derdim!"

Oğuzhan ona karşı gelirken tartışma bir anda daha da hararetlendi, sesler korku ve hayal kırıklığının kaotik bir senfonisinde üst üste gelmişti. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Biraz soluklanmak için arkama yaslanacakken evin içinde yankılanan yüksek sesli kapı sesi herkesi susturdu.

Kalbim bir anda durakladı. Gerçekten de bizi bulmuşlar mıydı?

"Kim geldi?" dedi sesini alçaltarak Mete.

Alaz dikkatlice kapıya yaklaşırken nefesimi tuttum. Kapı deliğine doğru uzanırken elinin titrediğini fark ettim. Gergin bakışlarla hepimiz birbirimize bakıyorduk.

Alaz deliğe bakarken bir anda kapı onu geriye sendeletecek bir güçle açıldı. Siyah kıyafetli teçhizatlı silahlı adamlar bir anda eve daldı, yüzleri maskelerle gizlenmişti.

"Herkes yere yatsın! Hemen!" diye bağırdı adamlardan biri.

Panik bir anda içeride patlak verdi. Dediklerine uymak için çabalarken korku vücudumdaki her kası ele geçiriyordu. Kalbim çarparak yere düştüm, gözlerim dehşetle kocaman açılmıştı. Aynı korkuyu, yanımda yatan Sıla'nın gözlerinde de görebiliyordum.

Çağatay koruyucu bir şekilde bana doğru hareket etti. "Ne oluyor lan? Siz kimsiniz?"

Silah tutan başka bir adam silahı Çağatay'a doğrulttuğunda kalbim yerinden çıkacaktı. "Sus! Soru yok!"

Soğuk zemin yanağıma değerken çaresizlik dalgasının üzerime çullandığını anbean hissediyordum. Resmen kâbusu yaşıyorduk.

"Ne istiyorsunuz?" dedi Mete öfkeyle.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Silah tutan başka bir adam odayı taradı. "Alaz nerede?" direkt olarak Alaz'a döndü. "Seni uyarmıştık."

Alaz meydan okurcasına eğildiği yerde diklendi. "Ne diyorsunuz lan siz?"

Silahlı adamlardan biri Alaz'ı yakasından tutarak ayağa kaldırdı. "Aptal numarası yapma. Kendini çok zeki sanıyorsun, ha?"

Aklım düşüncelerle yarışıyordu. Alaz bizi neye bulaştırmıştı böyle?

Sıla bana doğru fısıldadı. "Ne yapacağız?"

"Sakin ol," diye fısıldadım ben de.

Oğuzhan araya girdi. "Bunu konuşarak çözelim. Diğerlerini bırak gitsinler. Onlar bu işin içinde değiller."

"Sessizlik!" diye bağırdı adamlardan biri. "Pazarlık yok. Herkes, istediğimiz şeyi alana kadar olduğu yerde kalacak."

Öfke ve korku dalgası hissederken dayanamadım. Alaz'dan nefret ediyordum. Başımızda yeterince şey yokmuş gibi tehlikeli bir şeyin ortasında kalmıştık ve hayatlarımız resmen ikinci kez ipliğe bağlanmıştı. Her an bizi korumaya hazır, silahlı adamları yakından izleyen Çağatay'a baktım.

Silahlı adamlardan biri Alaz'a döndü. "Bizimle geliyorsun. Ve bir şey yapmaya kalkarsan, arkadaşlarını mahvederim."

"Tamam," dedi Alaz çenesini sinirle sıkarak.

Adamlar Alaz'ı kapıya doğru çekmeye başladılar ama bir anda direnmeye başladı ve arbede çıktı. Korkuyla Çağatay'a sığınırken o karmaşada silahlı adamlardan birinin silahı patladı, ses küçük alanda sağır ediciydi. Korkuyla çığlık attım.

Tam o sırada Oğuzhan aniden hamle yaptı ve en yakındaki silahlı adama doğru atıldı. Odanın içinde bir anda herkes harekete geçti.

Alaz'dan her ne kadar nefret etsem de bir anda gözüme kestirdiğim en yakınımdaki nesneyi taradım. Ağır lambalardan

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

birini aldım ve tüm gücümle saldırganlardan birine doğru savurdum. Adam sendeleyince Çağatay onu yere sermek için fırsatı değerlendirdi ve hızlı bir tekme attı.

Sıla'nın bir vazoyu alıp başka bir saldırganın kafasına çarptığını gördüm, Sıla'nın beklenmedik bu hamlesi karşısında şaşkınlıkla ağzımı kapadım.

Adamlar hâlâ Alaz'ı dışarı doğru sürüklemeye çalışırken Çağatay hızlıca beni kalabalıktan kenara çekti.

"Bir şeyin var mı?" kafamı olumsuz anlamda salladım. "Gidiyoruz buradan, hemen!"

Onaylarcasına başımı salladım ve koşarak kaldığımız odaya girdim. Döndürerek giydiğimiz birkaç parça kıyafeti çantaya tıktım ve hızlıca içeri geri girdim. Bağırış ve çağırışlar devam ediyordu.

Arka kapıdan aceleyle çıkarken adrenalinin hâlâ damarında dolaştığını hissedebiliyordum. Gece havası soğuk ve yakıcıydı.

Arabaya doğru koştuk, ayak seslerimiz toprak üzerinde yankılanıyordu. Çağatay kapıyı benim için açtı ve hızlıca yolcu koltuğuna kendimi attım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Diğerleri ne olacak?" dedim nefes nefese Çağatay arabaya binerken.

Motoru çalıştırdı. "Bir yolunu bulacaklar. Seni burada daha fazla tutamam."

"Mete'nin aldığı belgelere bakamadık bile."

Araba hızla uzaklaşırken, arkama dönüp eve baktım, midemde bir korku hissi belirdi. Güvende olmaktan artık çok uzaktık, bir bilgi uğruna hayatımızı riske atmıştık ve konumumuz herkesin görebileceği hâle gelmişti.

Bu kısa süreli konakladığımız evden ayrılmak, kendimin bir parçasını koparmak gibi hissettirmişti. Sürekli tartışmalara ve her zaman var olan korkuya rağmen, sığınağımız olmuştu. Haftalarca birlikte vakit geçirmiştik, her şeye rağmen

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

birbirimizi korumaya ve güvende tutmaya çalışmıştık. Sıla'nın korku dolu kararlılığı, Mete'nin amansız merakı, Alaz'ın soğuk pratikliği, hepsi günlük hayatımın bir parçası olmuştu ve onları geride bırakmak kalbimin bir parçasını kaybetmek gibiydi. İyi olmalarını ve zorlukların potasında oluşan bağımızın, nerede olursak olalım bizi güçlü tutacağını umdum ve kafamı çevirip önümdeki yolu izledim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

İSKELE

2013

Öğleden sonra güneşi, ödevime odaklanmaya çalışırken odamın üzerinde uzun gölgeler hâlinde düşüyordu. Bugün denklemler ve notların tanıdık rutini pek de rahatlatıcı değildi.

Annem kaybolalı aylar olmuştu, yeni yıla girmiştik. Polisin elinde hâlâ hiçbir ipucu yoktu ve habersiz geçen her gün sonsuzluk hissinden farksızdı. Babam ve ben artık iki yabancı gibiydik. Aramızdaki kuramadığım köprünün soğukluğunu hiçbir şekilde aşamıyordum. Kendini işine gömmüştü ve konuşmalarımız kısa ve garipti, sanki kırık bir vazonun etrafında parmak ucunda yürüyormuşuz gibi, kırık parçalara dokunmaktan korkuyorduk.

İç çektim, ders kitabımı kapattım. Sayılar ve formüller birbirine karışmıştı, endişem ve üzüntüm karşısında anlamsızlaşmıştı artık. Bir zamanlar rahatlama yeri olarak gördüğüm odam, şimdi bir kafes gibiydi. Sevdiğim sanatçıların posterleri bana bakıyordu, canlı renkleri hayatıma yerleşen griliğe karşı sert bir tezat oluşturuyordu.

Annemin yokluğunun ağırlığı orada sürekli duran bir varlıktı, beni her yerde takip eden bir gölge. Gülüşünü, rahatlatıcı sözlerini, saçımı okşamasını ve her şeyi halledebileceğimizi söylemesini özlüyordum. Şimdi sahip olduğum tek şey olan

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

acı dolu boşluğu babamla kapatmam da zorlaşıyordu. Eski yakınlığımızın neden olmadığını anlayamıyordum, bana ördüğü duvarı aşmak isteyip istemediğimden de emin değildim. Bazen onu da suçlamak istemiyordum, onun da acı çektiğini bildiğim için. Ama aramızdaki sessizlik artık boğucu bir hâl almaya başlamıştı.

Dikkatimi dağıtacak bir şey olmasını umarak telefonuma baktım. Çağatay'dan gelen bir mesaj gözüme çarptı. Onun mesajları günümün en önemli olayıydı, tamamen yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Artık dayanamıyorum. 10 dakika sonra dışarıda buluşalım. Basıp gideceğim.

Kalbim bir an durakladı. Ne oluyordu böyle? Mesajındaki aciliyet omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine sebep olunca hemen eşyalarımı aldım ve evden dışarı fırladım, babama dışarı çıkacağımı söylemek için durmadım bile.

"Nereye gidiyorsun Ece?" diye arkamdan seslendi.

Aceleyle kafamı ona çevirdim. "Çağatay'la görüşeceğim, baba. Merak etme."

Dışarıya adım attığımda Çağatay'ın ileri geri yürüdüğünü gördüm, yüzünde kararlılık ve öfke karışımı bir ifade vardı. Bir araba kaldırıma gelişigüzel park edilmişti, motoru rölantide çalışıyordu.

"Çağatay, ne oluyor?" dedim endişeli bir ifadeyle ona yaklaşırken.

Çağatay çenesini sıktı. "Babamla tartıştık. Çıkmam lazımdı." Cevabı kısa kestiği için ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Elindeki araba anahtarlarını fark ederek ona baktım.

"Sen... Arabasını mı aldın?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Başını salladı. "Evet, aldım. Hadi gidelim."

Bir an tereddüt ettim ama gözlerindeki bakış buna ihtiyacı olduğunu açıkça gösteriyordu zaten. Başımı salladım ve onu arabaya kadar takip ettim.

Otoyolda hızla ilerlerken, güneş her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı saçıyordu. Arabadaki gerginlik ikimizi de fiziksel olarak etkiliyordu. Direksiyonu sıkıca tutmaktan eklem yerleri beyazlamış Çağatay'a baktım. Hızlı sürüyordu, benim rahatım için fazla hızlıydı da denebilir. Arabayı sabit tutmaya çalışırken hafifçe savruldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Burası dışında herhangi bir yer. Kafamı boşaltmam gerek. Giderken buluruz."

Hayal kırıklığı ve öfkesini dalgalar hâlinde üzerinden yayıldığını hissedebiliyorum. Babası oldukça tatlı ve iyi bir adamdı, genelde kavga ettiklerini de görmezdim. Arabasını kaçıracak kadar neler olduğunu merak ediyordum.

Elini sıkmak için ona doğru uzandım. "Problem her neyse çözeceğiz."

Şehir manzarası hızla yerini onu çevreleyen engebeli tepelere ve yoğun ormanlara bıraktı. Aramızdaki sessizlik ağırdı, söylenmemiş sözler bir an önce açığa çıkmayı bekliyor gibiydi. Kafasını rahatlatmak umuduyla ona döndüm, ne zaman konuşmak istediğinden emin değildim.

"Konunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

Çağatay derin bir iç çekti. "Gelecek hakkında... Kavga ettik." duraksadı. "Aile işini devralmamı istiyor. Benim istediğim bu değil ki. Kendi planlarım var."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum nazikçe. Cevabı biliyordum.

Bir süre duraksadı. Daha sonra inançlı bir ses tonuna büründü. "Basketbola devam etmek istiyorum. Saçma geliyordur

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

belki şu an sana da ama yıllardır oynuyorum ve iyiyim yani. Babam... Vakit kaybı olarak görmese de spor olarak yapmamı beklediği belli. Kendisi gibi olayım istiyor ama ben öyle biri değilim ki."

Biraz sustum, devam edecek mi diye bekledim. Devamı gelmeyince cevap verdim. "Saçma gelmiyor. Sevdiğin şeyin peşinden gitmek istemen kadar doğal bir şey yok." Arabanın hafifçe savrulmasıyla yavaş yavaş gerilmeye başladım. "Çağatay, biraz yavaşla. Yarışmıyoruz."

Başını sallarken ayağını gaz pedalından çekti. "Özür dilerim, gerginim."

Güneş yavaşça batmaya başladığında gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyuyordu. Kendimizi sessiz bir sahile giden tenha bir yolda bulduk. Muhtemelen Kilyos'taydık. Su, azalan ışık altında parıldıyor, dingin ve huzurlu bir atmosfer yaratıyordu. Çağatay arabayı park etti ve dışarı çıktık, serin esinti saçlarımızı dalgalandırıyordu.

Etrafıma bakınırken "Özlemişim," dedim. Uzun süredir gelmiyordum.

Çağatay yumuşak bir sesle, "Çocukken buraya çok gelirdim, kaçış yerim!" dedi. Çocukken bile arabayla yarım saatlik olan bu yere nasıl geliyordu tahmin etmek güçtü ama sorgulamadım.

"O zaman şu an bizim için mükemmel bir yer seçimi olmuş," dedim gülerek.

Suya doğru uzanan iskeleye yürüdük. Ayaklarımızın altındaki tahta aşınmış ve yıpranmıştı, yine de sağlam hissettiriyordu. Dalgaların direklere çarpmasının ritmik sesi sakinleştiriciydi, ikimizin de içinde hissettiği kargaşanın yanında güzel hissettiriyordu. İskelenin kenarına oturduk, ayaklarımız suyun üstünde sallanıyor, serin esinti tuz ve deniz yosunu kokusu taşıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Biraz orada sessizce oturup denizi izledik. Çağatay'ın konuşmayı başlatması için ona zaman tanıdım veya aklındakileri toparlaması için. Sonunda daha fazla dayanamayıp onu konuşturmam gerektiğine inanarak kafamı çevirdim. "Bana biraz hayallerinden bahsetsene," dedim mutlu bir tonlamayla. "Nasıl bir basketbol kariyeri hayal ediyorsun?"

Bugün içinde ilk kez gülümsediğine şahit oldum. "Profesyonel olarak oynamak istiyorum işte," dedi biraz utangaç bir tavırla. "Her gün pratik yapıyorum zaten, üzerine çalışıyorum. Sevdiğim şey bu. Beni bir şekilde... Canlı hissettiriyor." biraz duraksadı. "Babam bunu devam ettirirsem hayatımı çöpe atacağıma falan inanıyor."

Durdum, niyetim onu yanlış yönlendirmek değil ama karar vermesini kolaylaştırmaktı. "Sanırım bazen ebeveynlerin hayallerimizi anlamama sebebi korkuları. Başarısız olacağımızdan veya mutlu olmayacağımızdan korkmaları. Burada şu soru devreye giriyor; hayatını kendin için mi yaşayacaksın başkaları için mi?"

Çağatay iç çekti. "Kendim için yaşamayı bin kez tercih ederim. Sadece... Onu hayal kırıklığı içinde görmek istemiyorum. Babam bir şekilde benim kahramanım gibi bir şey... Onu yüzüstü bırakıyor gibi hissetmekten nefret ediyorum."

Suya bakarak düşündüm. "Biliyor musun Çağatay, ebeveynlerimizi genellikle sarsılmaz bilgelik ve otorite sütunları olarak görüyoruz. Bizi yönlendirirler, korurlar ve onayları genelde bizim için her şey demektir. Ama bazen... Şunu gördüğün bir an olur; onlar da insan ve kendi korkuları ve sınırlamaları var."

Başını salladı. "Evet. Hepsinin kendi mücadelesi, kendi fedakarlıkları var. Bazen... Korkularını bize de yansıttıklarını görüyorum, bizi acıdan koruduklarını düşünüyorlar ama bizi gerçek benliğimizi keşfetmekten alıkoyduklarını görebiliyorlar mı merak ediyorum."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Düşünceli bir şekilde "Kesinlikle!" dedim. "Bizim için en iyisini istediklerinin ben de farkındayım. Ama bizim için 'en iyisi' dedikleri şey kendi deneyimleri, başarısızlıkları ve başarılarıyla renklenmiş durumda. Onlar güvenli ve emin olduğuna inandıkları bir yol inşa ettiler, iyi de yapmışlardır eminim, ama bu yol bizim isteklerimizi yerine getiren veya bizim potansiyellerimizle uyumlu olan yol olmayabilir."

Çağatay karşısındaki ufka bakarken biraz sustu. "Sanki bize kendi hayatlarında kullandıkları bir haritayı vermeye çalışıyorlar ama yol aynı değil gibi." Biraz daha sessiz kaldığında düşünmesine izin verdim. "Mesela benim dünyam farklı ve yolculuğum onlarınkinden farklılaşmaya bir noktada mahkûm. Onların sunduğu güvenlikten uzaklaşmak anlamına geldiği için kendi yolumu çizmeli miyim emin değilim?"

"Bu onların bilgeliğini veya sevgisini reddettiğin anlamına gelmiyor," dedim yumuşak bir sesle. "Sana öğrettiklerini alıp bir temel olarak kullandığın anlamına geliyor, bir plan olarak değil. Onların hayattan çıkardığı derslere, kendinin en eksiksiz versiyonu olarak saygı duyuyorsun, onların gerçekleşmemiş hayallerini yaşayarak veya korkularına yenik düşerek değil."

"Bu biraz denge bulmakla ilgili," diye devam etti. "Babamın rehberliğine tabii ki saygı duyuyorum ama aynı zamanda... Ne bileyim işte... Kendi kalbimi de dinlemek istiyorum. Onun onayını istiyorum ama babamın beklentisinin her hareketime etki etmesine izin veremem. Yaşadığım hayat benim olduğu için işte."

Gülümsedim. "Belki de kendi yolunu seçerken ona aynı zamanda çok değerli bir şey göstermiş olursun; hayallerinin peşinden gitmenin ve mutluluğa giden yeni yollar bulmanın mümkün olduğunu. Ona dünyanın sonsuz olasılıklarla dolu olduğunu, cesaret ve tutkunun dikkat ve güvenlik kadar önemli olduğunu hatırlatırsın belki."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Düşünceli bir şekilde "Evet," dedi. "Seçimimin onun değerini reddetmek değil, aksine miraslarını genişletmek olduğunu görmesi lazım."

Yumuşakça devam ettim. "Biz onların hikâyelerinin devamıyız, kopyaları değil. Onların umutlarını ve hayallerini içimizde taşıyoruz ama bunların üzerine inşa etme, yenilik yapma ve yaratma sorumluluğumuz da var. Hayatlarımız, onların geçmişinin ve bizim geleceğimizin bir araya gelmesiyle oluşuyor."

"Aslında," dedi nefes vererek. "Bana sorarsan babamı onurlandırmanın en iyi yolu istediğim şeyi dürüstlük ve cesaretle takip etmek olması lazım. Kendi kaderini yönlendirebilen, hayal kurmaktan korkmayan, bu hayalleri gerçeğe dönüştürmeye yetecek kadar cesur biri yetiştirdiğini görmek onun daha çok hoşuna gitmesi lazım." Kafasını bana çevirdi. "Sence gerçekten yapabilir miyim?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Kesinlikle." Biraz durakladım. "Bazen en zor seçimler en iyi sonuçlara yol açanlardır. Kendi yolundan yürümeye korkmana gerek yok."

Çağatay kafasıyla onayladı.

Güneş batımına kadar orada kaldık. Ay tepede kendini gösterirken üzerimize bir sakinlik çöktüğünü hissettim.

"Şimdi planın ne bakalım?" dedim gülerek. "Tüm gece burada kalamayabiliriz."

İç çekti. "Biliyorum. Ama bu gece kimseyle uğraşasım yok. Yarın bir sonraki hamlemi düşüneceğim."

Başımı sallayarak onayladım. "Tamam. Bu gece kaçıp yarın savaşalım o zaman."

İskelede sırtüstü uzandık, tahtalar sırtımıza sertçe çarpıyordu ama yukarıdaki gökyüzü buna kesinlikle değiyor gibiydi. Yıldızlar kadife bir tuvale dağılmış elmaslar gibi parıldıyordu ve dalgaların iskeleye hafifçe vurma sesi rahatlatıcı bir ritim sağlıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kafamı Çağatay'a çevirdim. "Sence ait olduğumuz bir yer bulabilecek miyiz?"

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Nasıl yani?" dedi gülerek.

Omuz silkip kafamı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Ne bileyim. Bana bazen buraya ait değilmişim gibi geliyor ya."

Çağatay da bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Ne bileyim. Sen buradayken her yere aitmişim gibi geliyor."

Kendi kendime utanarak gülümsedim. "Senin gibi romantik konuşamıyorum ama..." dedim iç çekerek. Sanırım bunu söylemek istiyordum. "Benim için şu gecedeki yıldızlara çok benziyorsun, beni böyle... Karanlıkta yönlendiriyormuşsun gibi. Bilmiyorum, böyle hissediyorum, bakınca aklıma geldi..."

Çağatay kafasını bana çevirerek kıkırdamaya başladı. Utanarak kafamı çevirdim. "Güzel deneme. Hoşuma gitti."

Gülüştükten sonra bir süre sessiz kaldık, sadece gece seslerini dinleyip serin esintinin tenimize değişini hissettik. Sanki dünya sadece bizim için durmuş, nefes almamıza, düşünmemize ve sadece var olmamıza izin vermiş gibiydi.

Gece uzarken yine her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Umutlarımızdan, hayallerimizden, korkularımızdan. Aptalca şeylere güldük ve çocukluğumuzdan hikâyeler paylaştık. Bizi yakınlaştıran, birbirimizi daha önce hiç olmadığı kadar anlamamızı sağlayan türden konuşmalar...

"Çağatay, her ne kadar burada seninle sonsuza kadar kalmak istesem de..." dedim yumuşak bir şekilde. "Yıldız olma sırası bende. Kuzey Yıldızın olarak seni eve götürmek zorundayım... Kaçmak hiçbir şeyi çözmez. Bence dönmemiz lazım."

İç çekti. "Gidip onunla yüzleşmek istemiyorum."

"İstersen ben de gelirim," dedim heyecanla. "Benim yanımda sana kızamaz."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Sen gittikten sonra kızar ama," dedi ağlak bir sesle. "Arabayı aldığım için her şey daha kötü olacak."

"Sen yine de bana bırak." Yerimde doğruldum. "Haydi Çağatay. Bir şekilde yüzleşmemiz gerek, ne olursa olsun yani."

Çağatay başını sallayarak doğruldu.

Ayağa kalktık, kumları giysilerimizden silkelerken Çağatay'ı biraz neşelendirmenin iyi olacağını düşündüm. "Bence sen beni..." dedim muzip bir sesle. "Arabaya kadar yakalayamazsın. Ne kadar iyi bir sporcuymuşsun görelim."

Bir anda yerimden fırladım ve iskeleden aşağı koşmaya başladım. Çağatay'ın kahkahası arkamda yankılanırken hızla peşimden geldi. Koşarken serin esinti saçlarımın arasından geçti, adımlarımızın tahtalara çarpmasının sesi her yerde yankılanıyordu.

Çağatay gülerek "Hızlısın ama yeterince hızlı değilsin," dedi ve bana yetişerek omzuma dokundu, beni döndürdü. Orada öylece durduk, nefes nefese hâlde güldük. Gülerken serin gece havasından dolayı içimde bir titreme hissettim. Çağatay bunu fark etti ve bana bir bakış attı.

"Birileri üşümeye başlamış," dedi gülerek. "Arabaya kadar sırtımda bir yolculuk ister misin?"

Gülerek ona baktım. "Ciddi değilsin."

Çağatay bir anda diz çöktü. "Atla, araban hazır."

Kıkırdayarak sırtına tırmandım. Ayağa kalktı, beni kollarıyla sabitledi ve iskeleden aşağı koşmaya başladı. Rüzgârın hızla geçip gitmesinin hissi, vücudunun sıcaklığı ve paylaştığımız kahkahalarla birleşince inanılmaz heyecan verici bir şeye dönüşmüştü bu.

"Sakın beni düşürme Çağatay!" dedim gülerken.

"Saçmalama," dedi kıkırdayarak. "Sıkı tutun!"

Hızlandı ve iskeleden aşağı doğru resmen kaydık, kahkahalarımızın sesi gecede yankılanıyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Arabaya ulaştığımızda beni nazikçe yere bıraktı. Geri dönüş yolu daha sakin ve rahatlatıcı bir sessizlikle doluydu. Çağatay da arabayı daha yavaş ve kontrollü sürüyordu.

Sitemize ulaştığımızda Çağatay'ın yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Elini sıktım, ona karşı hissettiğim tüm desteği ve güvenceyi iletmeye çalıştım. Arabayı park ettik ve evine doğru yürüdük.

Kapının dışında durduk, içeri girmeden önce derin bir nefes aldık. Çağatay'ın babası Murat amca koridorda belirdiğinde havadaki gerginliği iliklerime kadar hissettim, ifadesi öfke ve rahatlamanın bir karışımıydı.

"Çağatay, neredeydin?" dedi sertçe. "Kafayı mı yedin oğlum sen, arabayı götürmüşsün?"

İleri adım atarak Çağatay'a fırsat vermeden lafa girdim. "Murat amca, olayın kötü göründüğünün farkındayım, Çağatay biraz düşünmek istedi sadece," dedim yumuşak bir sesle. "Evde tartışıp aranızı kötüleştirmek istemedi. Tüm yol boyunca güvendeydik, şimdi de geri döndük çünkü kaçmanın çözüm olmadığını biliyoruz."

Murat amca ikimize de ters ters baktı. "Düşünmeye mi ihtiyacı vardı?" dedi dalga geçer gibi.

"Evet," dedim ciddi bir sesle. "Gelecek hakkında, hayatlarımızda ne yapmak istediğimizden falan konuştuk." Çağatay'a baktım. "Aklında çok şey var, bazen kafası karışık olunca düşünmesi zor olabiliyor. Daha fazla sorun çıkarmak istemedik; sadece daha iyi iletişim kurmanın yolunu bulana kadar onu biraz ben alıkoydum. Kusuruma bakmayın lütfen."

Çağatay başını salladı. "Baba, arabayı aldığım için kusura bakma." Kendini zorladığı her hâlinden belli oluyordu. "Uzaklaşmadık zaten, biraz Ece'yle konuşayım istedim."

"Bana gelseydin o zaman," dedi Murat amca sert ses tonuyla. "Arabayı alıp basıp gitmek ne demek? Daha kaç yaşındasın sen?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Tekrar nazikçe araya girdim. "Bazen bir anda her şeyle yüzleşmek zor oluyor. Ama şimdi burada zaten, konuşmaya da hazır. Bir daha da böyle bir şey yapmayacağına eminim. Bana da söz verdi."

Murat amca sessizlik içinde kapıda kaldı. "İçeri gir Çağatay..." Sesi biraz daha yumuşamış geliyordu ama ne yapacağından emin değildim.

Çağatay içeri girdiğinde Murat amcadan tekrar özür diledim ve üstüne gitmemesi konusunda bir şeyler gevelemeye çalıştım. İşe yarayacağını umarak arkamı döndüm ve kendi babama vereceğim hesabı düşünerek yürümeye başladım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

OLİMPOS

2024

Boş otoyolda hızla ilerlerken arabanın motoru yumuşak bir şekilde uğulduyordu, gecenin karanlığı yavaş yavaş yerini şafağın yumuşak tonlarına bırakmaya başlamıştı. Zihnim yine düşünceler, korkular ve cevapsız sorularla dolup taşan girdaba dönüşmüştü.

Alaz'ın aptallığı yüzünden bir zamanlar bir nebze güvenli olan ev resmen işgal edilmişti, ayrıca benim de aptallığım olarak sinyal kesiciyi evden çıkarmıştım ve yerimizi belli etmiştim. Bağrışlar, silah sesleri... Bozuk plak gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Çağatay'a baktım, elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı, çenesi kararlılıkla kilitlenmişti. Artık onun da yorulduğunu hissediyordum, sürekli bir şeyler düşünmek zorunda kalmasından nefret ediyordum, normal bir kız arkadaşı olamadığı için kendimi suçluyordum.

Olimpos Beydağları'na doğru yol alırken önümüzde sanki sonu gelmeyecekmiş gibi uzanan bir yol vardı. Aklımıza gelen tek yer burasıydı, bir süreliğine saklanabileceğimiz kadar uzak bir yer.

Mete'nin o kadından öğrendiği bilgiler içimi kemiriyordu. O Tolga denen adamın bir şeyler gizlediği çok açıktı, şirketin

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kaynaklarını kendi kişisel amaçları için kullanıyordu ve daha da kötüsü, izlerini örtmek için cinayet işlemişti. Onu ifşa etmek için ihtiyacımız olan kanıtı elde etmeye çok yaklaşmıştık ama bu fırsat tamamen paramparça olmuştu. Şimdi de yine ve yine kaçıyorduk, ne net bir planımız ne de sağlam bir kanıtımız vardı.

"Oraya gidince ne yapacağız?" diye sordum sessizliği bozarak.

Bana baktı. "Önce arabayı park edip biraz dinlenebileceğimiz güvenli bir yer buluruz. Ardından bir sonraki adımımızı düşünürüz."

İç çektim. "Her şey bir anda nasıl tepetaklak oldu, inanamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Sence bu şey bitecek mi... Kaçışımız?" O kadar çaresizce sormuştum ki ağzından çıkacak tek bir iyi kelimeye muhtaçtım.

"Bitecek," dedi keskin bir şekilde. "Sen güçlü kal, ilerlemeye devam edelim yeter. Şansımız yaver gider de Mete elindeki kanıtları sunabilirse, sıra bize gelmeden Tolga işinden olur belki."

Sözleri rahatlatıcı olsa da kalbimdeki korkuyu tamamen geçirememişti elbette. Bir kere Tolga'nın işinden olması benim bu evrende kalacağım anlamına mı geliyordu onu bile bilmiyordum. İzlendiğimizi, bilmediğim bir tehlikenin her köşede pusuda beklediğini hissetmekten kurtulamıyordum.

Parka yaklaştığımızda güneş doğmaya başlamıştı, günün ilk ışıkları manzaraya altın rengi bir ışıltı veriyordu.

Park sabahın erken saatlerinde nefes kesiciydi. Engebeli dağlar uzakta yükseliyordu, zirveleri sisle örtülüydü. Uzun, kadim ağaçlar ormana giden dar, kıvrımlı yolu sıralıyordu; dalları başımızın üstünde bir gölgelik oluşturuyordu. Kuş cıvıltılarının sesi havayı doldurdu, az önce kaçtığımız kaosla o kadar alakasızdı ki.

Ana yoldan uzakta, yoğun bitki örtüsüyle gizlenmiş tenha bir yer bulduk. Çağatay arabayı dikkatlice park etti ve motoru

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kapattı. Aniden gelen sessizlik neredeyse sarsıcıydı ama hoş bir rahatlama sunmuştu.

Arabadan indim, kaskatı kesilmiş bacaklarımı uzattım ve temiz havayı içime çektim. Orman doğanın sesleriyle canlıydı, hışırdayan yapraklar, uzaktaki hayvan sesleri ve rüzgârın hafif fısıltısı... Sanki geride bıraktığımız tehlikeden çok uzakta, başka bir dünyaya adım atmışız gibi hissetmiştim bir anlığına.

"Burası çok güzelmiş," dedim yumuşak bir sesle.

Çağatay arabanın etrafından dolanırken gözlerini kısarak etrafa baktı. "Burada küçük bir kamp kuralım. Ya da arabada kalalım direkt. Mümkün olduğunca gözden uzak kalsak iyi olur."

Bir ağacın altına oturduk. Sabah güneşi ağaçların arasından sızıyor, yere benekli gölgeler düşüyordu. Çağatay'a yaslandım, vücudunun sıcaklığını bedenime değdirdim. Her şeye rağmen, yanımda olduğu için kendimi güvende hissediyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Eğilip alnımdan öptü. "Bunu sadece senin için yaptığımı düşünüp minnet duyma. Kendim için de yapıyorum."

Ne demek istediğini anladığım için gülümsedim.

Gözlerimi kapatırken, günlerdir ilk kez kendimi rahat hissettim. Etrafımızdaki ormanın hayatımızın orta yerindeki fırtınadan geçici bir sığınak olduğunu hayal ettim.

"Sence normal hayatımıza dönebilecek miyiz?" diye fısıldadım yumuşak bir sesle.

Çağatay iç çekti. "Döneceğiz."

Günün yorgunluğu beni ele geçirdi ve gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Serin orman havası ve doğanın rahatlatıcı sesleri beni derin bir uykuya daldırdı. Hatırladığım son şey, başımı Çağatay'ın omzuna yaslayıp güven ve huzur duygusuyla gözlerimi kapadığımdı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kendimi kaldırılırken hissettiğimde hafifçe kıpırdandım. Gözlerimi kısa süre açtım ve Çağatay'ın beni dikkatlice arabaya doğru taşıdığı yüzünü gördüm. İtiraz edemeyecek kadar yorgundum, vücudum resmen kurşun gibiydi. Beni arka koltuğa nazikçe yatırıp üzerimi bir battaniyeyle örttüğünde tekrar uykuya daldım.

Saatler sonra, arabanın camlarından içeri sızan sabah ışığına karşı esneyip gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Vücudum ağrıyordu ama kendimi biraz daha dinlenmiş hissettiğim su götürmez bir gerçekti. Ön koltuğa doğru baktığımda Çağatay'ı gördüm, başı cama garip bir şekilde yaslanmış uyuyordu, ifadesi yorgun ve gergin görünüyordu.

Üzerime bir hüzün dalgasının çöktüğünü hissettim. Çok rahatsız görünüyordu ve pek dinlenemediği çok açıktı. Benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarından üstün tutmasını adil bulmuyordum, daha iyisini hak ettiğini söylememe gerek bile yoktu.

Arabanın kapısını sessizce açtım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek dışarı çıktım. Orman durgun ve huzurluydu. Esneyip temiz havayı içime çekerken yiyecek bir şeyler bulmamız gerektiğini fark ettim. Sadece kararlılıkla hayatta falan kalamazdık.

Tam o sırada, araba kapısının açıldığını duydum. Çağatay'ın dışarı çıktığını ve uyuşmuş bacaklarını gerdiğini gördüm. Yorgun görünse de beni görünce gözleri parladı.

"Günaydın," dedi zayıfça gülümseyerek. "İyi uyudun mu?"

"Senden daha iyi uyuduğum kesin," dedim suçlulukla. "Çok özür dilerim. Asıl senin arkada uyuman gerekiyordu. Tüm gece araba kullandın."

Omuz silkti. "Saçmalama, Ece. Senin dinlenmeye daha çok ihtiyacın vardı. Hallederiz."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

İtiraz etmek istedim ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordum, hiçbir şekilde rahatsız uyumama izin vermezdi. Onu dinlendirecek bir yol biliyordum ama şimdilik sonraya bıraktım. Acil bir sorunumuz vardı.

"Yiyecek bir şeyler bulmamız lazım Çağatay," dedim yüzümü buruşturarak. "Bir şeyler yemeden devam edemeyiz. Özellikle sen."

Çağatay başıyla onayladı. "Doğru. Yakınlarda restoranlar, işletmeler vardı. Oraya gidip bir şeyler yiyebilecek miyiz diye bakabiliriz."

"Tehlikeli olmaz mı?" diye sordum endişeyle. "Ya biri bizi tanırsa?"

"Maskelerimizi takarız yine. Buradakilerin de haberi olacak değil ya, billboardlara resimlerimizi asmamışlardır herhâlde, suçluymuşuz gibi her yerden kaçıyoruz resmen."

Yakınlardaki restoranlara arabayla gitmeye karar verdik, küçük bir market veya bize yardım edebilecek dost canlısı birini bulmak bile oldukça yeterliydi. Arabada içimdeki huzursuzluk hissini atamıyordum, gerçekten de suçlu psikolojisine girmiştim. Gördüğümüz her insan potansiyel bir tehdit, her bakış olası bir tanıma gibi geliyordu.

Kalabalık bir alan gördüğümüzde biraz uzağa park ettik, maskelerimizi yüzümüze çektik. Küçük ve şirin bir alana gelmiştik, birkaç işletme yan yana dizilmişti.

"Yakınımda kal. Çabuk olalım," dedi Çağatay fısıldayarak.

Bir dükkânı gözümüze kestirdiğimizde oraya yöneldik. Dükkânın içi loş ve sıkışıktı ama ihtiyacımız olan her şey var gibiydi. Pizza yaptıklarını görünce sevindim ve Çağatay'a çocuk gibi işaret ettim. İki büyük boy pizza söyledik ve olana kadar bekledik. Paket yaptırdıktan sonra dışarı çıktığımızda küçük bir market gördük.

Oradan da sonrası için biraz ekmek, peynir, meyve ve birkaç şişe su aldık. Olabildiğince göze çarpmamaya çalışsak

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

da kasiyer bize meraklı bakışlar atmaktan geri durmadı, maskeyle gezmemiz tuhaf karşılanıyordu.

Arabaya geri döndüğümüzde rahat bir nefes aldık. Ormanda tenha bir yer bulup arabayı park ettik, yiyecekleri kaputun üzerine serdik. Yemek yerken, kaosun ortasında küçük bir rahatlık ve normalliğin geri döndüğünü hissettim.

Yemeğimizi bitirdik ve bir süre etrafı izledik. Etrafımızdaki orman dingindi, sessizlik sadece ara sıra gelen yaprak hışırtıları ve kuş cıvıltılarıyla bozuluyordu. Huzurlu çevreye rağmen yine giderek artan bir huzursuzluk hissi içimi kaplamaya başlamıştı.

"Eve dalan o silahlı adamları unutamıyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Allah bilir ne için gelmişlerdi."

"Geri zekâlı herif!" dedi Çağatay sinirle. "Ne yaptılar acaba? Ulaşamıyoruz da kimseye, telefonları orada bıraktık."

"Telefonumuz olsa ne olur? Hayatta açamazdık, hiçbir iletişim şeklimiz yok resmen." O sırada kolumdaki yıldız bileklik gözüme çarptı. "Bizim şu bilekliğimiz dışında."

Çağatay gülerek kendi kolundaki bilekliğe baktı. "Bir tane de onlara verseydik bari." Bir süre durup düşündü. "Muhtemelen Oğuzhan Sıla'yı götürmüştür. Alaz'ı da adamlar öldürdü mü ne yaptı bilmiyorum. En çok merak ettiğim Mete."

"Benim de," dedim iç çekerek. "Umarım bir yolunu bulur da öğrendiklerini bir şekilde paylaşır. Tek dayanağım şu an o."

Çağatay pizza kutularını buruşturup arabanın üstünü temizlerken düşüncelere daldım. İçimi yiyip bitiren bir duygu daha vardı ve sesli bir şekilde dile getirmeye korkuyordum. "Çağatay..." dedim doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Sence Oğuzhan'ın söyledikleri doğru mu? Burada olmamın dünyaya zarar verdiği falan..."

Çağatay iç çekti. "Bilmiyorum, umurumda da değil." sesi sert çıkmıştı. "Tüm bu paralel evren muhabbeti daha önce duyduğumuz hiçbir şeye benzemiyor ki. Ben hâlâ hayal edip kabullenmiş değilim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Her şey benim yüzümden mahvolursa..." Sesim titreyince korkudan elimi boğazıma götürdüm.

Çağatay uzanıp yavaşça elimi tuttu. "Dünya zerre umurumda değil Ece. Tek umurumda olan sensin. Senin yanında olduğum sürece dünya küle dönebilir yani."

"Benim için de öyle ama..." Derin bir nefes verdim. "Kötü bir şey olacak diye korkuyorum. Diğer herkese yani."

"Olursa olsun," dedi sertçe. "Kendin seçmediğin ve bilinçli yapmadığın bir şey için kendini suçlayamazsın." Geri çekildi. "Ayrıca dünya böyle bir saçmalığı kaldıramıyorsa yazık harbiden. Ne olursa olsun, hiçbir yere gitmiyorsun. Bu işi düzeltmenin bir yolunu bulacaklar."

Çağatay'a baktım, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki bitkinlik çizgilerini fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Kendini çok zorluyordu.

"Çağatay," dedim yavaşça. "Biraz daha dinlensen olmaz mı? Yorgun görünüyorsun. Arka koltukta biraz kestirsen? Ben de önde otururum."

Olumsuz anlamda başını salladı. "İyiyim ya. Uyanık kalıp ne yapacağımızı düşünelim."

"Hayır, uyuman lazım," diye ısrar ettim. "Çok uzun uyumazsın, tamam. Yanında olacağım zaten, bir şey olursa da seni uyandıracağım. Lütfen."

Çağatay bir süre yüzüme baktıktan sonra isteksizce "Tamam," dedi. "Ama kısa süre. Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

Çağatay arka koltuğa tırmanırken, vücudunun gerinerek hemen gevşemesini izledim. Radyoyu açtım, sesini kısık tuttum ve yumuşak, sakinleştirici bir parça bulana kadar aramayı sürdürdüm. Müzik arabayı doldururken huzurlu bir atmosfer yayılmaya başladı etrafımıza.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir süre sonra hiç düşünmediğim bir şey oldu, tuvalete gitmem gerekiyordu. Çağatay'a baktım, hâlâ uyuduğuna emin olduktan sonra arabadan indim.

Orman sessizdi, hava serin ve ferahlatıcıydı. Kısa bir mesafe yürüdüm ve tenha bir yer buldum.

İşim bittikten sonra ki nefret ettiğim bir durumdu, arabaya doğru geri yürümeye başladım. Ancak ağaçların arasında ilerlerken kalbimin bir an durmasına neden olan bir şey fark ettim: Yoğun bitki örtüsünün yarı yarıya gizlediği küçük bir açıklığa park edilmiş bir araba.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Burada bir araba ne yapıyordu? Kime ait olabilirdi ki? Paranoya mı yapıyordum? Hep mi buradaydı yoksa? Dikkatlice yaklaşırken midemde bir korku hissi oluştu, her adımım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalıştım, kulaklarım herhangi bir ses duyabilmek için en iyi performansını sergilemeye çalışıyordu.

Açıklığın kenarına ulaştım ve donup kaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Araba sıradandı, camları koyu filmliydi. İçeriyi göremiyordum ama gördüğüm şeyin durgunluğu kaygımı arttırmaya yetmişti bile. Çağatay'ın yanına geri dönmek üzereydim ki şoför kapısı yavaşça açıldı. Nefesim boğazımda düğümlendi, kemiklerime kadar ürperirken sanki ormanın da kendisi nefesini tutmuş, olacakları bekliyor gibi hissettim.

Arabadan bir figür indi ve bir anda beynimden vurulduğumu hissettim.

Kanım buz kesti.

Omzunun hemen altına kadar uzanan sarı saçları, mürekkep hokkası burnu ve delici yeşil gözleri vardı.

Kendime baktığımı fark ettiğimde kalbim neredeyse sağır edici bir şekilde çarpmaya başladı.

Dünyam ekseni etrafında eğilmiş gibiydi. Bir aynaya bakıyormuşum gibi hissettim ama midemi bulandıran ince farklar

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

vardı. Saçları biraz farklı şekillendirilmişti, gevşek dalgalarla yana ayrılmıştı. Sade beyaz bir tişörtün ve koyu kot pantolonun üzerine deri bir ceket giymişti, benim günlük kıyafetime zıttı.

İçimde bir panik dalgası yükseldi, göğsümü sıkıştırdı ve nefes almamı zorlaştırdı. Ellerim titredi ve kalbim o kadar şiddetli bir şekilde çarptı ki kanımın kulaklarımda aktığını duyabildim.

Yeşil gözleri, benim yeşil gözlerim, benimkilerle buluştu ve onlardaki şok benimkini yansıttı. Zihnim kendi kendine çaba sarf ediyordu, bu imkânsızlığın ardındaki mantığı kavramaya çaresizce çalışıyordu ama hiçbir işe yaramadığı belliydi. Onun, yani benim, orada, et ve kanla ayakta durduğumu görmek, kavramak için fazla tuhaf bir gerçeklikti. Boğazımda bir çığlık yükseldiğini hissettim ama sıkışmış, şokumun ağırlığıyla boğulmuş bir şekilde orada kaldı. Her içgüdüm bana kaçmam, saklanmam için bağırsa da ayaklarım kendimle yüzleşmenin tarif edilemez dehşetiyle felç olmuş bir şekilde, olduğu yerde sabit kaldı.

"Çabuk arabaya bin!" dedi diğer Ece. "Fazla vaktimiz yok."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Birbirimizi Seçmek

2013

Kütüphane, insanların yumuşak uğultusu ve ara sıra sayfa çevirme hışırtılarıyla dolu, sakin günlerinden birini yaşıyordu. Dışarıda gökyüzü bulutluydu ve uzun, kemerli pencerelerden içeri kısık, gri bir ışık yansıyordu. İçerideki hava sıcak ve kuruydu, kütüphane duvarlarının ötesindeki nemli, soğuk havaya rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu. Cilalı ahşap masalar loş ışık altında yumuşak bir şekilde parlıyordu ve özenle düzenlenmiş kitap raflarının sıraları yine benim için düzen ve huzur duygusu yaratmayı başarmıştı.

Notlarına derinlemesine odaklanmış olan Çağatay'a baktım. Kaşları konsantrasyonla çatılmış hâldeyken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Çalışırken her zaman çok odaklanmış ve oldukça kararlı görünürdü, onun bu hâline bayılırdım.

"Şu soruya bir bakar mısın?" dedim yumuşakça.

Sıcak bir gülümsemeyle gözlerini bana çevirdi. "Tabii, bakayım."

Sandalyesini bana doğru yaklaştırdı, defterime bakmak için eğilirken kolu benimkine değdi. Bu küçük temasla bile kalbim hâlâ hafifçe çarpıyordu ama dikkat dağıtıcı bu şeyi bir kenara itip önümdeki denkleme odaklandım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Soruyu birlikte çözdük; anlatışı açık ve sabırlıydı. Sınav dönemleri ettiği yardımlar için ona her zaman minnettardım.

"Teşekkür ederim. Şimdi oldu," dedim minnettar bir sesle.

"Her zaman!" dedi gülümseyerek.

Kendi işine döndüğünde, Çağatay'ın dizüstü bilgisayarının ekranında yeni bir e-posta bildirimi belirdi. Alışkanlıktan ve pek de fark etmeden gözlerim ekrana takıldı. Yeni gelen mailin hemen altındaki konu satırı bir anda dikkatimi çekti. *"Oak Hill Akademesi'ne Kabulünüz İçin Tebrikler!"*

Kalbim bir an için durakladı. Oak Hill Akademisi mi? Neden oradan bir kabul maili almıştı ki? Gözlerimi hızla kaçırıp notlarıma odaklanmış gibi yaparken midemde bir kaygı düğümü oluştuğunu hissettim.

Aklımdan çıkarmaya çalıştım ama Oak Hill Akademisi sözcükleri kafamda yankılanmaya devam etti. Merak ve artan huzursuzluk hissi içimi kemirmeye başlamıştı çoktan. Bunun ne hakkında olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Çağatay," dedim rahat görünmeye çalışarak. "Orada bir mail gördüm de..."

Donup kaldı, gördüğüm şeyi fark ettiğinde gözleri hafifçe büyüdü.

"Ha, son gelen mail mi?" dedi gergince. "Önemli bir şey değil. Okulun sisteminden geliyor."

Küçümseyen ses tonu sadece kaygımı daha fazla tetiklemişti. Benden neden bunu saklıyordu ki şimdi? Midemdeki düğüm daha da artınca endişe ve kafa karışıklığı dalgası tüm organlarıma yayıldı. Biraz daha üstüne gitmeye karar verdim.

"Çağatay, maildeki başlığı gördüm..." Yumuşak ama ısrarcı bir tonlamada tutmaya çalışıyordum kendimi. "Oak Hill Akademesi'yle alakalı bir şeyler yazıyordu. Neden onlardan bir e-mail aldın ki? Amerika'da değil mi o okul?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Suçluluk ve isteksizliğin karışımı olan bir yüz ifadesi gördüğümde korktum. Tereddüt etti, ne söyleyeceği konusunda mücadele ettiğini fark edebiliyordum.

İç çekti. "Ece, bu... Yani seninle konuşmak istediğim bir şeydi. Bunu böyle öğrenmesen iyi olurdu tabii de..."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Neden ciddi ciddi konuşuyordu ki? Kendimi hazırladım, sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Ne oldu Çağatay?" dedim sessizce.

Derin bir nefes aldı. "Oak Hill Akademisi'ne burs başvurusunda bulunmuştum. Açıkçası çok bir şey beklemiyordum. Çok iyi bir basketbol programları var ve... Kabul edilmişim."

Sanki yer altımdan çekilmiş gibi hissettim. Bu bahsettiği okul dünyanın bir ucundaydı ve eğer oraya giderse muhtemelen sonsuza dek gitmiş olacaktı.

"Sen..." dedim fısıldayarak ve anlamaya çalışarak. "Gidiyor musun?"

"Daha bir karar vermedim," dedi hızlıca. "Önce seninle konuşacaktım, yemin ederim!"

İçimdeki duygu karmaşası anlatabileceğim türden değildi; şok, incinme, kafa karışıklığı... Benden bu kadar önemli bir şeyi saklamıştı ama her şeyden çok, derin bir ihanete uğramışlık hissiyle baş başa kaldım. Üstelik birkaç hafta önce onu bu konuda cesaretlendiren bendim.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" sesim titriyordu. "Bavullarını topladıktan sonra mı?"

"Hayır, Ece. Ben... Konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Bir de zaten, kabul alacağımı tahmin etmiyordum." sesi çaresiz çıkıyordu.

Tuttuğum gözyaşları anında görüşümü bulanıklaştırmaya başladı. Bu sulu göz huyumdan nefret ediyordum. Onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım. Rahatlık ve odaklanma yeri olan kütüphane şu an üzerime kapanıyormuş gibi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hissettiriyordu, duvarlar tüm ağırlıklarıyla üzerime baskı yapıyordu.

"Keşke başvururken bana söyleseydin."

Çağatay elini uzattı. "Özür dilerim, Ece. Yani... Doğru şeyi yaptığımı düşündüm."

Dokunuşu sıcaktı ama göğsümdeki ağrıyı yatıştırmaya pek yaramadı. Elimi çektim, bunu düşünmem ve sindirmem için alana ihtiyacım vardı.

"Benim bunu bir atlatmam lazım," dedim gülmeye çalışarak ve yerimde hareketlendim.

"Lütfen, Ece." Çağatay yalvarır bir sesle bana doğru eğildi. "Daha hiçbir şey belli değil."

Ayağa kalktım, eşyalarımı topladım. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Dışarı adım attığım anda, gökyüzünde alçakta asılı duran koyu, ağır bulutların görüntüsüyle karşılaştım. Serin bir esinti, yaprakları hışırdattı ve ilk birkaç yağmur damlası kaldırıma düşmeye başladı. Ceketimi daha sıkı sardım ama soğuk, nemli hava kemiklerime kadar işliyordu. Çağatay'ın bana ihanet ettiği düşüncesi zihnimde dolanırken havayı zar zor fark ettim.

Benden bu kadar önemli bir şeyi nasıl saklayabilirdi? Önce benimle konuşmadan gitmeyi nasıl düşünebilmişti? Öfke, incinme, hayal kırıklığı, her bir duygu baskınlık için zihnimde savaş veriyordu.

Arkamdan ayak sesleri duyduğumda Çağatay'ın bana yetişmek için koştuğunu gördüm.

"Ece, dur!" dedi yumuşak bir sesle.

Hızlıca ona döndüğümde gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. "Ne istiyorsun?"

Yağmur bir anda şiddetlendi ve saniyeler içinde ikimizi de ıslatmaya başladı. Yukardan akan soğuk su içimdeki alev almış duyguları soğutmaya hiçbir şekilde yetmiyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ece, Allah aşkına, adam akıllı konuşmadan neden basıp gidiyorsun?"

"Ne hakkında konuşalım?" dedim titreyen sesimle. "Beni nasıl terk etmeyi planladığın hakkında mı? Yoksa bunu benden nasıl sakladığın hakkında mı?"

"Öyle değil," dedi çaresizce. "Seni üzmeyeyim diye bekliyordum, böyle anlayacağını bildiğim için doğru zamanı ayarlamaya çalıştım."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Hadi ya. Ne zaman olacaktı bu doğru zaman? Uçak biletini aldıktan sonra söyleseydin."

Sözlerimin sert olduğunun farkındaydım ama kendimi tutamıyordum. Acı ve ihanet duygusu çok çiğ ve tazeydi. Yağmur damlaları gözyaşlarıma karışarak tüm yüzümü ıslatmaya başladı.

Çağatay öfkelenmeye başlamıştı. "Hayallerimin peşinden gideyim diye beni cesaretlendiren sendin! Bana yapmamı söyledin, ben de yaptım. Kabul edileceğimi düşünmemiştim ama yaptım. Şimdi bunun için bana mı kızacaksın?"

"Hayallerinin peşinden gitmen için seni cesaretlendirdim, beni bırakıp gitmen için değil!" diye bağırdım. "Fark yok mu sence?"

Yağmur şiddetini arttırdı, kıyafetlerim ıslanmaya ve saçlarım yüzüme yapışmaya başladı.

Çağatay sinirli bir tavırla devam etti. "İkimiz için de en iyisini yapmaya çalışıyorum! Bu büyük bir fırsat değil mi?"

Bunun bizim için en iyi şey olduğunu nasıl düşünebilirdi? Kalbim korku ve öfke karışımıyla sızlıyordu ve bunu yüzüne bağırmamak için kendimle çok büyük bir savaş veriyordum. Tavsiye ve teselli için gidebileceğim bir annem yoktu, babamla ilişkim kelimenin tam anlamıyla gergindi. Ve tüm bu süreç boyunca, her an dayanağım olan, her şeyde bana destek olan tek kişi buradan basıp gitmekten söz ediyordu. Bencilce durduğunun farkındaydım ama onu kaybetmek, her şeye tek başıma

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

göğüs germe düşüncesi benim için dayanılmazdı. Ona tahmin edebileceğinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Burada okullar var, Çağatay..." dedim sesim titrerken. "Harika basketbol programları olan iyi okullar. Amerika'ya gitmek zorunda değilsin. Neden burada kalmak istemedin?"

Korkum çaresizliğe dönüşüyordu. Onu kaybedemezdim, hiçbir şekilde ve hiçbir koşulda yapamazdım. Bu fikir bile göğsümü panikle sıkıştırdı.

"Babam yüzünden Ece," dedi iç çekerek. "Karar vermiş değilim zaten. Beni bu konuda destekleyeceğini, anlayacağını düşünmüştüm. İlişkimizi ne olursa olsun güçlü tutmak için bir yol bulabileceğimizi düşünüyordum ben."

Onu desteklemeli miydim? Yanlış mı yapıyordum? Sevdiğim her şeyin sonu gibi hissettiren bir konuda onu nasıl destekleyecektim ki? Sesim zar zor bir fısıltıydı, sözlerim içimde büyüyen korku ve acıyla ağırlaşmıştı.

"Seni kaybetmek..." dedim burnumu çekerek. "Hayatımdaki tek ışığı kaybetmek gibi bir şey. Ben karanlıkta tek başıma... Ne yaparım bilmiyorum ki."

Çağatay sessizce bana bakakaldı, gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Yağan yağmurdan gözlerimi zorlukla açmaya çalıştım.

Çağatay cevap vermedikçe daha fazla kendimi tutamadım. Onu kaybetme korkusu bir anda beni ele geçirdi ve farkına bile varmadan bir anda ona sarıldım, kollarım sıkıca boynuna dolanmıştı. Onu umutsuzca öptüm, öptüm, gözyaşlarım yağmurla karışırken gitmemesi için yalvarmaya başladım.

"Lütfen, Çağatay, beni bırakma..." Histerik bir şekilde elimde olmadan hıçkırmaya başladım. "Sensiz yapamam, ne olur. Ne olur gitme oraya. Sana ihtiyacım var. Lütfen, burada kal. Lütfen!"

Beni kendinden uzaklaştırarak yüzüme baktı, gözünden süzülen bir damla yaşı o zaman gördüm. Gözlerindeki çatışmayı, hayali ile ondan vazgeçmesini istediğim şeyin gerçekliği

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

arasındaki mücadeleyi görmekten nefret etmiştim ama kendime engel olamıyordum.

Ağzımdan sözcüklerin dökülmesini durduramadım, her biri bir yalvarış, onu yanımda tutmak için çaresiz bir girişim gibiydi. Kalbim her bir yandan kırılıyor gibi hissediyordum, acı dayanamayacağım kadar fazla gelmişti.

Bir anda çaresizlikle Çağatay'ın gömleğini kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Sen benim her şeyimsin, Çağatay. Seni kaybedemem. Ne olur..."

Yüzü yumuşadı, yanağından akan yaşı elinin tersiyle sildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı, daha fazlası düşmeye devam ederken başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Ece..." dedi titrek sesiyle.

Alnımı alnına bastırdım, her hıçkırıkta nefesim kesiliyordu. Parçalanıyormuşum gibi hissediyordum, her bir parçam onun dokunuşuyla, varlığıyla bir arada tutuluyordu.

"Sana ihtiyacım var. Ne olur, sensiz hiçbir şey yapamam. Lütfen, Çağatay. Beni burada tek başıma bırakma. Lütfen..." dedim hıçkırıklarım arasında fısıldarken.

Kolları beni daha sıkı sardı, beni daha da yakınlaştırdı. Vücudunun titrediğini, kendi duygularının yüzeye çıktığını hissettim.

Fısıldarken gözyaşları yüzünden aşağı doğru akıyordu. "Bırakmayacağım seni. Gitmeyeceğim..."

Rahatlama duygusu içimi kaplarken bir anda suçluluk devreye girdi. Ondan benim için vazgeçmesini istediğim şeye inanamıyordum. Ama o an düşünebildiğim tek şey kalması, beni terk etmemesiydi. Yüzümü göğsüne gömdüm, yağmur yağmaya devam ederken ona tutundum, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım hâlâ ona tutunurken. "Çok teşekkür ederim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Yağmurun altında, birbirimize sarılmış hâlde dururken, ara ara normal çalışmaya devam eden beynim onu az önce en büyük hayalinden vazgeçirdiğim hissini bana vermeye devam ediyordu. "Özür dilerim, Çağatay. Çok özür dilerim..." Bu sefer de özür dilemeye başladığımda eğilip başımdan öptü ve saçlarımı okşadı.

Gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Başımı göğsüne iyice yaslayarak kalbinin düzenli atışlarını dinledim.

O an, o yağmurun altında, dünya tersine dönse, etraf fırtınalarla kopsa bile, aramızdaki bağın her gün birbirimizi seçmekle ilgili olduğunu fark ettim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

DOPPELGÄNGER

2024

"Çabuk arabaya bin. Fazla vaktimiz yok!"

İçimde bir panik dalgası bir anda kabardı. Kendi yüzüme bakarken ne olup bittiğini anlayamadım, kavrayamadım. Bacaklarım bir anda kendiliğinden hareket etti ve farkına varmadan, kalbim göğsümde çarparak ormanda koşmaya başladım. Ağaçlar yanımdan bulanıklaşarak geçerken, köklere ve çalılıklara basarak hızlıca geçtim, serin hava tenimi ısırmaya başladı.

Bu gerçek olamazdı. Kâbus, çarpık, imkânsız bir rüya olmalıydı. Ama maalesef kendi ayağımın sesleri, altımda hissettiğim zemin fazlasıyla gerçekti. Kaçmalıydım, Çağatay'ı bulmalıydım.

Arkamdan onun sesinin giderek yükseldiğini, bağırdığını duydum. Kendimi daha çok zorladım ama o hızlıydı, çok hızlıydı. Aniden elinin kolumu kavradığını ve beni geri çektiğini hissettim. Nefes nefese ve dehşet içinde arkamı döndüm.

"Ece," dedi çaresizce. "Bekle! Beni dinle!"

Nefes nefese gözlerimi kocaman açmış ona bakmaya başladım. "Sen kimsin?"

"Ben senim, Ece!" dedi yumuşak bir sesle. "Her şeyi anlatacağım. Sakin olur musun?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sözleri mideme yumruk gibi çarptı. Başımı iki yana salladım, idrak edemiyordum. "Hayır," dedim öfkeyle. "Böyle bir şey mümkün değil."

"Mümkün," dedi telaşlı bir sesle. "Ben diğer evrenden geldim. Yani aslında senin evreninden."

Duyduğum sözlerle duraksadım. Göğsüm adrenalinden hızla inip kalkarken dediklerini anlamaya çalıştım. "Nasıl benim evrenimden?"

"Beni dinleyecek misin?" Kendi ağzımdan dökülen sert sözcükleri duyunca yere çöktüm, dizlerimin üstüne doğru toprağa oturdum. Diğer Ece de yavaşça karşımda yere çöktü.

"Bu... Çok tuhaf şu an," dedi Ece bana uzaylı görmüş gibi bakarken. Benim zavallı zihnimse hâlâ olan biteni anlamlandırmaya çalışıyordu. "Biz..." Biraz duraksadıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. Mimikleri tıpkı benimki gibiydi. "Biz seninle 2012'de yer değiştirdik." Hem şaşkınlık hem alışıldık bir duyguyla bir an baş başa kaldım. Ne diyeceğimi düşünürken devamını getirmesi için ona baktım. "Bunun farkında mısın?" diye sordu en sonunda. Başımı olumlu anlamda sallamak zorunda kaldım. Nutkum tutulduğu için kafamdan geçen binlerce sorunun hangi birini soracağım arasında gelgitler yaşıyordum. "Şimdi geri dönmemiz gerek. Yanlış yerlerde ne kadar uzun kalırsak, o kadar işler kötüleşecek. Olan biteni duydun, değil mi? Her şeyi bir an önce düzeltmemiz lazım."

Boğuk bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ben evren falan değiştirmedim," diyebildim kendimi savunurcasına. "Seninle nasıl yer değiştirmiş olabilirim? Ben yapmadım böyle bir şey."

Ece'nin yüzünü garip bir ifade aldı. Bir şeyi söylemekle söylememek arasında kaldığını anlamak hiç de zor değildi, özellikle kendi mimiklerime sahip olduğunu bildiğim bir yüz için. "Bizi... Tolga Duran değiştirdi."

Söylediği kelimeler havada asılı kaldı. Zihnim anlamlarını kavramakta zorlanıyor, sanki anlamadığım bir dilde gibi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kulağıma yansıyordu. Altımdaki zeminin tehlikeli bir şekilde kaydığını hissettim.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu, düşüncelerimdeki kaosu yansıtan vahşi, dengesiz bir ritim. Etrafımdaki orman bulanıklaştı, ağaçlar görüşüm yüzerken yeşil ve kahverengi bir pus içinde erimeye başladı.

"Neden?" diyebildim sadece.

Ece olduğu yerde kıvrandı. Gözlerini benden kaçırdı.

Ve en sonunda söyledi.

"Annemin kaybolmasına dayanamadığım için... Beni annemin var olduğu başka bir yere gönderdi."

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ve dünya dönerken karnımı tutarak iki büklüm oldum. Gerçeklik, fiziksel bir darbenin gücüyle bir anda bana çarptı; annem, anılarım, hayatım... Zihnim 2012'deki o güne, açıklayamadığım bozukluk hissine, bana ait olmayan bir hayata itildiğim hissine geri döndü. Tüm hayatım benden koparılmış, bana ait olmayan bir gerçekliğe zorla itilmiştim.

Ece'ye baktım. Gözlerim dehşet ve ihanetle kocaman açılmıştı. Konuşmaya çalıştım ama sesim boğazımda sıkıştı.

"Annem... Orada yaşıyor mu?" diye sorabildim sessizce.

Ece yavaşça başını salladığında üzerime bir şok dalgası daha çarptı, beni korkunç akıntısının altına çekti. Dizlerim iyice büküldü ve üst bedenim de resmen yere düştü. Ellerim altımdaki toprağı ve yaprakları kavradı. Orman etrafımda dönerken kafamı toparlamaya çalıştım.

Annem, yasını tuttuğum, hâlâ bir gün çıkıp gelmesini beklediğim kadın hayattaydı. Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissettim, yerini kocaman, acı dolu bir boşluk dolduruyordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, sıcak ve hızlı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Annemin yokluğuna dayanamadım," dedi ağlak bir sesle. "Beni senin evrenine, annemin olduğu evrene; seni de buraya gönderdi."

Çığlık attım. Sesim çiğ ve kırıktı, ağaçların arasında yankılanıp bana geri döndü.

Annem, hayatım, bildiğim her şey bana sormadan elimden alınmıştı. Yabancı bir varoluşa atılmıştım, benim olmayan bir gerçeklikte kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmıştım.

"Bunu bana nasıl yaptınız?" dedim sessizce.

Öfke içimde yükselmeye başladı; ateşli, kontrol edilemeyen bir güç hissettim. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı.

"Bunu bana nasıl yaptınız?" Sesim öfkeyle titrerken içimde kaynayan öfke bir anda patladı ve farkına bile varamadan Ece'ye doğru hamle yaptım. Yumruk yaptığım ellerimi ona doğru savurdum, içimde biriken öfke her vuruşta dışarı çıkmaya başladı.

Tüm acımı, karışıklığımı, kaybımı, hepsini saldırıma kanalize ettim. Yumruklarımın ona değdiğini hissetsem de fiziksel darbe kalbimdeki hissi dindirmeye yetmiyordu. Daha fazla bir şeyler yapmak istiyorum, daha fazla, daha fazla!

Ece kendini korumaya çalışırken "Dur! Lütfen beni dinle!" diye bağırmaya çalıştı.

Vuruşlarımı engellemeye çalışırken elleri savunmacı bir şekilde yukarı kalktı. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, ona vurmaya devam ederken hıçkırıklarım çığlıklarıma karışıyordu.

"Nasıl yapabildin?" diye çığlık atmaya devam ettim. "Bununla nasıl yaşadın? Bana yaptıklarını bilerek!"

"Özür dilerim! Özür dilerim!"

Bileklerimi tutarak beni engellemeye çalıştı. Ona karşı mücadele ettikçe enerjimin son damlası da emiliyordu. Gücümün

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

azaldığını, adrenalinin bitkinliğe yol açtığını hissediyordum. Yumruklarım zayıfladı, hıçkırıklarım daha yüksek sesle duyuldu.

"Ece, lütfen! Konuşalım. Bana saldırmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek şu an," dedi yumuşak bir sesle.

Sözleri öfkemin pusunu deldi ve ona doğru yığıldım. Başımı ellerimin arasına aldığımda gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya devam ediyordu.

Nefes nefese kalmış hâlde gözyaşlarımı silerek düşünmeye çalıştım. "Sen..." dedim sinirle ona dönerek. "Benim annemle gününü gün ederken beni burada öylece bıraktınız, öyle mi?" Sinirle burnumu çektim. "Ve buna rağmen, annen yaşadığı hâlde, buraya geri mi dönmek istiyorsun?"

Ece saçını düzeltmeye ve toparlanmaya çalışırken gözlerini kaçırdı. "Oradaki hayatım sandığın kadar mükemmel geçmedi benim de." sesi sinirli çıkmaya başlamıştı. "Sevmediğim biriyle evliyim, nefret ettiğim bir iş yapıyorum." bir an duraksadı. "Hayatımı geri istiyorum ben."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Zihnim bu bencilliği, küstahlığı işlemekte zorlanmaya başladı. Karşımda bahsettiği şey sanki önemsiz bir oyunmuş gibi, sanki hayatlarımız onun istediği zaman takas edilecek oyuncaklarmış gibi konuşuyordu. Görüşüm kırmızı bir pusla bulanıklaştı, vücudum o kadar yoğun bir öfkeyle titriyordu ki sanki beni parçalayacaktı.

Buna nasıl cüret ederdi? Hayatıma, acıma, tek kullanımlık bir şeymiş gibi davranmaya nasıl cesaret edebiliyordu? Bu kişi nasıl ben olabilirdim? Öfke beni yavaş yavaş tüketmeye başladı, akıl sağlığımın kaybolduğunu hissediyordum.

"Sen bunu bir oyun mu sandın?" diye histerik bir çığlık attım. "Mutsuz olduğun her an hayatını değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Sen benim... Sen benim hayatımı mahvettin!"

Tekrar ona doğru atıldım, hareketlerim artık vahşi ve dizginsizdi. Yumruklarım havaya uçuştu, ulaşabildiğim her yerini

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hedef aldı. Orman çığlıklarımla yankılanırken, artık öfkem resmen yaşayan, nefes alan bir varlıktı.

Kendi hayatı mükemmel olmadığı için benim hayatımı alabileceğini düşünüyordu, öyle mi? Hem de ikinci kez. Hiçbir fikri yoktu, beni içine soktuğu cehennemin ne olduğundan haberi bile yoktu. Varlığımı, acımı, artık ona uymadığında atabileceği bir şeymiş gibi düşüncesi dayanılmazdı.

"Lütfen! Öyle demek istemedim!" diye çaresizce çırpındı darbelerimi engellemeye çalışırken.

Ama sözleri sadece öfkemi körükledi. Daha sert vurdum, ellerim tekrar tekrar ona değdi. Acımı hissetmesini, bana yaptığı şeyin derinliğini anlamasını istedim.

Çılgınca bağırmaya başladım. "Buraya gelip hayatımı geri alabileceğini mi sanıyorsun? Benim yıllardır ne yaşadığımdan haberin var mı?"

Ece ağlamaya başladı. "Ece, lütfen! O anlamda demedim!"

Artık hiçbir şeyi düzeltmek umurumda değildi. Hissedebildiğim tek şey ona yaptığının bedelini ödetme isteğiydi. Yumruklarım ağrıyordu, boğazım çığlık atmaktan tahriş olmuştu ama durmadım. Duramadım...

"Ece, sakin ol. Tekrar konuşalım!"

Beni sakinleştirme çabaları beni daha da öfkelendirdi. Daha sert mücadele ettim, hareketlerim çaresiz ve resmen delirmiş gibiydi. Onu parçalamak, bana son günlerde yaşattığı her şeyin acısını ondan çıkarmak istedim.

"Sen..." dedim sesim titrerken. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Hiçbir hayatı hak etmiyorsun."

Sözler ağzımdan dökülürken kontrolümün son kalıntılarının da kaybolduğunu hissettim, zihnim ona yaptıklarını anlamasını sağlama ihtiyacıyla tükeniyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Birden, bize doğru gelen hızlı ayak sesleri duymamla beraber ne olduğunu kavrayamadan güçlü kollar beni sardı ve beni ondan uzaklaştırdı.

"Ece, bırak şunu! Ne yapıyorsun?"

Hâlâ Ece'ye ulaşmak için çaresizce onun tutuşuna karşı mücadele ettim. Ama Çağatay'ın tutuşu sağlamdı, gücü benim bitkin kurtulma çabalarımı bastırıyordu.

"Bırak beni!" diye çığlık attım. "Her şeyimi almış benden!"

"Ne diyorsun? Kim?" Kafası karışmış ve panik hâlde bana bağırırken saldırdığım kişiye bakmak için döndü ve yüzündeki şoku gördüm. Gözleri büyüdü, beni tutuşu hafifçe gevşedi.

"Bu... Nasıl?" Kekelemeye başladığında nefes nefese ona döndüm.

Ece ağır nefesler alarak kendini toparlamaya çalışıyordu.

Çağatay bir bana bir Ece'ye baktı. Gözlerindeki kafa karışıklığı ve korku, benim içsel kaosumu yansıttığı için onu anlayabiliyordum.

"Her şeyin sebebi oymuş!" dedim ağlayarak, sesim kısılmıştı. "Tolga'yla bir olup 2012'de ikimizin yerini değiştirmişler!"

Çağatay hiçbir şey söyleyemeden öylece kalmıştı. Onu uzun süredir bu kadar şaşkın, kaybolmuş görmemiştim ve bu durum öfkemi daha da körükledi. Bir anda onu koruma ihtiyacı, benim yaptığım gibi dağılmamasını sağlamak istedim.

Ece'ye baktım, oturmaya çalışıyordu, yüzü morarmıştı ve hareketleri yavaşlamıştı. Yıpranmış hâline rağmen başını kaldırmayı başardı, gözleri Çağatay'a kilitlendi. Bakışlarında gördüğüm ve anlamlandıramadığım o şey, içimde bir ürperti yaratmaya başladı.

Ne yapıyordu? Niye ona öyle bakıyordu?

"Çağatay..." dedi Ece sesi titrerken ve ona doğru uzanmaya çalıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kendini yukarı itti, vücudu çabayla titriyordu. Tepki veremeden, ona doğru sendeleyerek yürüdü, kollarını sanki onu kucaklayacakmış gibi açmıştı. Ona doğru uzandığını görmek, gözlerindeki çaresizlik, içimde yeni bir öfke dalgasını ateşledi.

"Ne yapıyorsun?" dedim şüpheyle sesimi yükseltirken.

Zayıf bir sesle Çağatay'a sarılmaya çalıştı. "Çağatay..."

Elleri ona değdiği anda içimde bir şey koptu. Ona tekrar atıldım, kıskançlığım ve öfkem her türlü mantık duygusunu bastırıyordu.

"Ona yaklaşma!" diye çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

Şimdi de Çağatay'a, hayatımdaki tek iyi şeye mi göz dikmişti?

Yumruklarım çılgınca savrulurken Ece'nin zaten morarmış yüzüne nişan aldı. Çağatay hızlıca aramıza girdi, kolları beni sardı ve beni hızlıca uzaklaştırdı.

"Ece, dur artık! Dur dedim sana, tamam mı?" sesi nazik ama sert çıkmıştı.

Tutuşuna karşı mücadele ettim, gözlerimin dışardan bakan biri için kıskançlık ve öfkeyle parladığına emindim. Ece sendeledi, eli yan tarafını kavradı, gözleri korku ve acıyla kocaman açıldı.

"Ben sadece..." Ece yalvararak konuşmaya çalıştı. "Onu görmek istedim. Geri dönmemin sebebi oydu."

Çağatay kafası karışık ve şok hâlinde ona baktı. "Ne demek şimdi bu?"

Çağatay'ın kolları arasında mücadele ederken alaycı ve sinirli bir tavırla güldüm. İşte şimdi gerçek derdi açığa çıkmıştı. "Senin yüzünden dönmek istiyor. Seni benden alacak herhâlde!" dedim dişlerimin arasından.

"Hayır, ben..." Çatallı sesiyle konuşmaya çalıştı. "Sadece seni görmek istedim, Çağatay. Diğer tarafta hayatım... Sensiz dayanılacak gibi değil."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bu gerçek mideme yumruk gibi indi. Gerçekten de onun için geri dönmek istiyordu. Hayatımdaki tek ve son güzel şeye de göz dikmişti. Çağatay'ın kolları beni geri tutarken, boğazımda bir hıçkırığın yükseldiğini hissettim.

"Ece, lütfen. Ne olduğunu bir dinleyelim. Ne olur sakin ol." Beni yatıştırmaya çalışan Çağatay'a karşı mücadeleyi bıraktım, vücudum hıçkırıklarla titriyordu. Yüzümü göğsüne gömdüm ve ona kaybetmek istemediğim bir şeymiş gibi sıkıca sarıldım.

"Seni benden alamaz," diye titremeye başladım. "Seni de kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybettiğin yok. Buradayım. Sakin ol." Sıkıca sarıldı ve beni sakinleştirmeye çalıştı. Etrafımızdaki orman daralıyor gibiydi, durumumuzun gerçekliği üzerime bastırıyordu.

"Sen..." dedim parmağımla Ece'yi işaret ederek. "Hâlâ 12 sene önceki olaya tutunan zavallının tekisin! Sen değil iki evren, yüz iki evren değiştirecek güce sahip olsan da o zekâyı anca bu kadar kullanırsın!"

"Ece!" diye susturdu Çağatay sertçe. Ona sarılmayı bırakmadan nefes alış verişlerimi dengelemeye çalıştım.

Ece bir ağaca yaslandı ve yere çöktü. "Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama yaşım küçüktü," diye anlatmaya başladı. "16 yaşında bir kıza annesine kavuşmak isteyip istemediğini sorsalar herkes aynı şeyi seçerdi. Ben de seçtim işte." Burnunu çekti ve bakışlarını yere çevirdi.

Çağatay biraz duraksadı. "Tolga mı seni oraya göndermek istedi?" Ece kafasıyla onayladı. "Peki Tolga bu iyiliği sana niye yaptı?"

Ece biraz duraksadı. Ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordu. "Annemle aynı işyerinde çalıştıkları için, yakınlardı işte... Benim çok kötü olduğumu hatırlıyorsun Çağatay." İçimdeki şeytanın uyanmaya başladığını hissettiğimde elimi boynuma götürdüm. "Kendime gelemedim günlerce. Ayrıca gece gizlice

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

odama girmelerin, yıldızların altında konuştuğumuz akşamlar, basket maçında ilk kez elimi tuttuğun gün..."

Hayır, bunu yapamazdı.

"Gizlice okulda kaldığımız günler; Öykü, sen, ben lunaparka gittiğimiz ve bana çıkma teklifi ettiğin gün..."

Sözünü keserek araya girdim. "Kapa çeneni! Sus! Onu bunlarla mı manipüle edeceksin?"

Ece çaresizce gözlerindeki yaşlarla konuşmaya devam etti. "Bu manipülasyon değil. Hepsi gerçek. Bilmeye hakkı var. Göl kenarındaki günü de mi hatırlamıyorsun? Ağaca baş harflerimizi kazıdığımız ve her yıl oraya gitmeye söz verdiğimiz gün?"

"Sus!" sesim öfkeyle titrerken nefes almaya çalıştım. "Ne diye bunları anlatıyorsun?"

Ece'nin sesi titrerken konuşmaya devam etti. "Saatlerce geleceğimiz hakkında konuşmuştuk Çağatay. Planlar yaptık, hayaller kurduk. Özür dilerim, seni bırakıp gittiğim için."

Artık dayanılmaz olmaya başlamıştı.

"Sus dedim sana! Sus!" Bir çığlık daha attığımda gözyaşlarım yanağımdan aşağı akmaya başladı.

Ece Çağatay'a döndü. "Âşık olduğun kız benim, Çağatay. Seninle o anıları yaratan benim. Çok özür dilerim, seni bıraktığım için."

Sözleri gerçekliğimin güvencesizliğini keskin bir şekilde hatırlattı. O sırada Ece'nin Çağatay'la kısa zamanda yarattığı anılara karşı benim on iki senelik anılarım bir hiçmiş gibi gelmişti. Çağatay'a baktığımda, gözlerindeki şaşkınlığı ve acıyı gördüğümde, onun kazanmasına izin veremeyeceğini biliyordum, bilmek istiyordum.

"Seni manipüle etmeye çalışıyor, Çağatay!" dedim panikle. "Bunu yapmasına izin verme."

Çağatay darmadağın bir hâlde gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. "Ne diyeceğimi... Bilmiyorum," dedi sadece. Daha

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sonra hızlıca konuyu değiştirmeye çalıştı ama aklım başka hiçbir yerde değildi. "Tolga sizin yerinizi nasıl değiştirdi?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

Ece burnunu çekti ve saçını düzeltti. "Ece uyurken yanına gidip bir kokuyla derin uykuya dalmasını sağlamıştı. Sonra onu gizlice evden çıkarıp asansörle yerimizi değiştirdi. Ben olan bitenden haberdardım."

"Annemin ne iş yaptığını biliyor muydun?" dedim buz gibi bir sesle.

Başıyla onayladı. "Önceden değil. Tolga benim kötü hâlde olduğumu görünce beni bir gün kenara çekti ve her şeyi anlattı. Paralel evrenlerin varlığını o zaman öğrendim."

Bir süre sessiz kaldık. "Kendi anneni hiç mi merak etmiyorsun?" Doğrudan ona baktım. "Benim annemle mutlusun, anladık. Kendi annen hâlâ kayıp, haberin var mı?" Ece umursamaz bir biçimde kafasını salladı. Benim anneme o kadar alışmıştı ki, kendi annesinin yokluğu artık hiçbir problem teşkil etmiyordu. "Madem annenle mutlu mesut bir hayat geçiriyorsun, on iki yıl önceki sevgilin için geri dönmek istemeye utanmıyor musun?"

"Sen niye dönmek istemiyorsun yaşayan annene? On iki yıllık sevgilin için mi?"

"Yeter!" dedi Çağatay araya girerek. "Gerçekten benim için dönmek istiyor olamazsın. Tolga'nın dünya yıkılıyor, ölüyor, bitiyor dediği her şey yalan mıydı o zaman? Sadece senin dönmen için mi yapıyor bunları?"

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "O gerçek. Zaten bana da aynı sebeple geri gelip her şeyi anlattı. Tek fark; belli ki ben dönmek için daha istekliyim."

Derin bir iç çektim. "Beni kim olduğunu bile bilmediğim kocan olacak adamın yanına atmak için ne kadar isteklisin."

"Sen benim sana yarattığım kusursuz erkek arkadaş konusunda ne kadar istekliysen o kadar istekliyim."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"O zaman yaratıp defolup gitmeyecektin!"

"Sana anneni tekrar görmen için bir şans veriyorum Ece!" diye bağırdı. "Bunun ne kadar değerli bir şey olduğunun farkında değil misin?"

Sözleri yine beni bir gelgit dalgası gibi vurdu, zaten karışmış zihnime çarptı. Annemi tekrar görmek...

Bacaklarım güçsüz hissediyordu ama Ece'den bir şekilde uzaklaştım ve arabaya doğru yürümeye başladım.

Annemi son hatırladığımdaki yüzünden ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. Nasıl biri olduğunu, kızı diye nasıl başkasını sevebileceğini düşündüm.

Arkamdan gelen mırıltılar duydum ama sözcükleri seçemedim. Çağatay'ın onunla konuştuğunu biliyordum ama geriye bakmaya dayanamıyordum. Etrafımdaki ağaçlar uzun, ürkütücü gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Bir an önce onun yanından gitmek istiyordum.

Birden arkamdan telaşlı ayak sesleri duydum. Çağatay bana yetişti, yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"Gidiyoruz. Hemen!"

Sesimin çıkmayacağını bildiğim için başımı salladım. Arabaya doğru yürürken Ece'nin sesini duydum, zayıf ama kararlı bir sesle bize seslendi.

"Gidemezsiniz!" bizi takip etmeye çalışıyordu. "Polislere nerede olduğunuzu söyleyeceğim."

Kafamı çevirdiğimde tökezlediğini ve neredeyse düştüğünü gördüm. Bitkin düşmüştü, her yeri morarmasına rağmen gözleri şiddetli bir kararlılıkla yanıyordu. Sesindeki tehdit açıktı.

"Onlara her şeyi söyleyeceğim! Sonsuza kadar saklanamazsınız!"

"Ne yapıyorsan yap. Ece gitmiyor hiçbir yere," dedi Çağatay sertçe.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Arabaya ulaştık ve hızlıca yolcu koltuğuna oturdum. Çağatay sürücü koltuğuna geçerken motor kükredi, elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Hızla uzaklaşırken, geriye baktım ve Ece'nin silüetinin uzakta küçüldüğünü gördüm.

Gerçekten polislere haber verebilir miydi? Daha ne kadar kaçabilirdik? Aklımdaki düşünceler beni tekrar boğmaya başlamıştı.

Çağatay'a döndüm, çenesi sinirle kilitlenmişti.

"Ne dedi sana?" dedim kısık bir sesle.

Bana baktı, gözleri yumuşaktı. "Çaresizlikten ne dediğini bilmiyor. Ben senin yanındayım, merak etme."

Annemle hayat arkadaşım arasında seçim yapmak, geçmişim ve geleceğim arasında parçalanmak gibiydi, bu imkânsız kararın ağırlığı ruhumu ezerken çaresizce arabanın hızla ormandan uzaklaşmasını izledim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

YANIK PASTA

2013

Gün, gri gökyüzü ve kısık fısıltıların bulanıklığını yansıtıyordu, takvim tarihinin ağırlığı kalbime kurşundan bir kefen gibi bastırmaya başlamıştı sabah saatlerinden itibaren. Annem ortadan kaybolalı neredeyse bir yıl olmuştu, varlığının ışığı hayatımdan silineli neredeyse bir yıl. Bugün onun doğum günüydü; bir zamanlar kahkahalarla, annemin hafifçe yanmış özel pastasıyla ve kucaklamasının sıcaklığıyla dolu bir gün. Ama şimdi içi boş bir yankıdan farksız, onu tamamen yutan boşluğun korkunç bir hatırlatıcısıydı.

Boş evde dolaştım, her oda daha mutlu zamanların hayalet gibi bir kalıntısıydı. Duvarların üzerime gelmesi ve sessizliğin sağır etmesi alışık olmadığım şeyler değildi. Hem bana ait olan hem bana ait olmayan anılar her köşeye yapışmıştı. Oturma odasına, en sevdiği parfümün kokusu, yasemin ve sandal ağacının hafif fısıltısı sinmişti. Onu neredeyse orada görebiliyordum, pencerenin yanında kitabıyla oturuyordu, bana bakmak için başını kaldırdığında dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Neredeyse yanılsama olmadığına inanacaktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Günümü bir sisin içinde geçirdim, babam nöbetteydi. Annemin yemek pişirirken bir melodi mırıldanışını, kahkahasının odayı bir şarkı gibi nasıl doldurduğunu hatırladım. Korktuğumda bana nasıl sarıldığını, kollarıyla bana dünyanın zulmünden nasıl bir sığınak yaptığını hatırladım.

Güneş batarken evin içine uzun gölgeler düştü, odama çekildim ve yatağıma kıvrıldım. Dışarıdaki karanlıkla içimdeki boşluk iyi bir ikili oluyordu bazen. Dünya bana bazen oldukça soğuk ve boyun eğmez geliyordu, dünya denizinde kaybolmuştum ve beni sabit tutacak bir çapa ortada yoktu.

Gözlerimi kapattım, günün bitmesini diledim, uykunun biraz olsun beni rahatlatmasını umuyordum ki kapının tıklatılması beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Tereddüt ederek aşağı kata indim, bu saatte kim olabilirdi ki? Yavaşça kapıya doğru yürüdüm ve açtığımda Çağatay'ın elinde bir kutuyla karşımda durduğunu gördüm. Gözleri hüzünlü ve kararsız bakıyordu.

"Annenin doğum günü kutlu olsun."

Nefesim boğazımda düğümlendi, gülümsemeye çalışarak onu içeri aldım. Salona doğru ilerlerken elindeki kutunun ağır göründüğünü fark ettim. Oturduğumuzda kutuyu aramıza koydu. Titreyen ellerimle kurdeleyi çözdüm ve kapağını kaldırdım.

"Bu?" dedim gözlerim kocaman açılmış hâldeyken. Kenarları hafifçe yanmış, tıpkı annemin yaptığı gibi bir pasta karşımda duruyordu.

Çağatay başını salladı. "Evet. Annem pişirmeme yardım etti. Annenin meşhur hafif yanmış pastası."

Gözyaşlarımın arasından gülümsemeden edemedim. Bu pasta çocukluğumun vazgeçilmeziydi, annemin eşsiz mutfak

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

becerilerinin tatlı bir hatırlatıcısı gibi. Dilimleri kesip tekrar oturduk, pastanın rahatlatıcı aroması havayı doldurdu.

"Annem her özel gün için bu pastayı yapardı," dedim yumuşak bir sesle. "Pastayı biraz yakma alışkanlığı vardı, biz de her zaman onunla dalga geçiyorduk. Ama yine de benim için mükemmeldi tadı."

Çağatay gülümsedi. "Evet, neyse ki daha önce bahsetmiştin. Umarım hatırladığın kadar güzel bir tadı vardır."

Bir ısırık aldım, tanıdık tatlar bir sürü anıyı beraberinde getirdi. Tadını çıkarırken gözlerimi kapadım, kalbim özlemle sızlamaya başlamıştı.

"Harika olmuş. Ellerinize sağlık," dedim gülerek. "Her doğum gününü, her kutlamayı, her şeyi özel kılmaya bayılırdı. Mutfakta dans ettiğini, en sevdiği şarkıları mırıldandığını hatırlıyorum hep."

"Onunla tanışmayı gerçekten çok isterdim," dedi Çağatay yumuşak bir sesle.

Gözyaşlarım arasından cevap verdim. "Kesin seni çok severdi."

Onun hakkında konuşmanın biraz beni rahatlattığını hissettim. Sanki bizimle buradaymış, bu anı paylaşıyormuş gibi gelmişti.

"Hakkında başka hatırladığın şeyler var mı?" diye sordu Çağatay hislerimi anlamış gibi.

Gözyaşlarım arasında gülümsedim. "Her gün yaptığımız saçma şeyleri bile özel kılma peşindeydi. Mesela, öğle yemeği kutuma komik çizimler ya da motivasyon cümleleriyle küçük notlar bırakıyordu. Ben daha küçükken yağmurlu günlerde oturma odasında battaniyeden kaleler inşa ederdik, bana

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

hikâyeler okurdu. Ne kadar meşgul olursa olsun, her zaman bana zaman ayırırdı."

Elimi tutmak için uzandı. "Harika bir anneymiş desene."

Başımı salladım. "Gerçekten öyleydi." Biraz duraksadım. "İşte... Onu çok özledim."

Bir an sessizce oturduk, pasta geçmişimle elle tutulur bir bağ gibi öylece bana bakıyordu. Özgürce açığa çıkan anılarımın her biri kalbime yakın tuttuğum değerli bir mücevher gibiydi. Sonsuza kadar saklayacaktım.

"Umarım onu gururlandırabilmişimdir. Umarım onun benim için hayal ettiği her şeyi yaşıyorumdur." yere baktım. "Ve umarım bir gün çıkıp geri gelir."

Çağatay elimi sıktı. "Seninle gurur duyduğuna eminim. Güçlüsün, naziksin, sevgi dolusun... Tıpkı onun gibi." biraz duraksadı. "Ve eminim geri gelecek." Aramızda oluşan sessizlikten sonra derin bir iç çekti. "Fotoğraf albümlerine bakalım mı?"

Gülümseyerek yerimden kalktım ve televizyon ünitesinin altındaki çekmeceden albümleri çıkardım. "Bu fotoğrafları hatırladığım söylenemez," dedim yerime otururken. "Yine de annemin yüzüne bakmak hoşuma gidiyor."

Fotoğrafları tek tek çevirip Çağatay'la yorumlamaya çalışırken bir anda sayfaların arasında bir zarf buldum. Kaşlarım çatık hâlde zarfı açtım.

İçinde zamanla sararmış, annemin tanıdık el yazısının olduğu kâğıtlar vardı. Dikkatlice açtığımda nefesim kesildi.

"Bu ne?" dedim fısıldayarak.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay da benimle beraber yazılanları okurken ikimiz de sessiz kaldık. "Ece, galiba bunlar, annenin kaybolmadan önce her doğum gününe yazdığı mektuplar."

Bunları özellikle mi yazmıştı? Gideceğini bilerek mi?

Altıncı doğum günüm için yazılmış ilk mektubu çıkardığımda gözlerimden yaşlar süzüldü. Kâğıt, hissettiklerimin ağırlığı altında parçalanacakmış gibi kırılgan geliyordu elime.

Bana yazmıştı... Tüm bu yıllar boyunca bana yazmıştı...

Mektubu açtım, annemin el yazısı beni oturduğum yerde sarstı. Kaleminin her kıvrımı ve eğrisi geçmişinden bir dokunuş, sevgisinin küçük bir fısıltısı gibiydi. Parmaklarımı kâğıt üzerinde gezdirdim.

"Sevgili Ece, altıncı doğum günün kutlu olsun tatlı kızım. Bugün altı yaşındasın, ne ara bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum..."

Titrek sesimle okumaya çalıştım ama çok zordu.

Sözleri sevgi ve şefkatle doluydu, çocukluğumun anılarını yazmıştı, arkadaş edinme konusunda tavsiyeler verip her zaman nazik olmam gerektiğini hatırlatıyordu. Her cümlesi beni ona bağlayan bir iplikti, mesafe ve zamanın asla koparamayacağı bağımızın bir goblenini işliyordu.

"Bunları nasıl daha önce görmem?"

Okumaya devam ederken sesim titredi, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken Çağatay bana doğru uzanıp elini elimin üzerine koydu. Sessiz desteği için minnettardım. Devam ederken kalbim her kelimeyle kırılıyor, her kelimeyle iyileşiyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ne olursa olsun her zaman kendin olmayı unutma. Dünya zor olabilir ama sen daha zorsun. Ve hayat çok zorlaştığında, her zaman seninle olduğumu, seni desteklediğimi bil."

Çağatay'a baktım, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. Elimi sıktı ve annemin sevgisinin derinliğini benim kadar hissettiğini göstermeye çalıştığı için ona gülümsedim. Bir sonraki mektuba geçtik, bir sonrakine; her biri birer bilgelik ve sıcaklık hazinesiydi.

"Gençken birçok zorlukla karşılaşacaksın. Arkadaşlar gelip geçecek ama gerçek arkadaşlar iyi günde kötü günde hep yanında kalacaklar. Sana iyi davranmayanları bırakmaktan korkma. Sen her zaman en iyisini hak ediyorsun, tatlı kızım."

Sözleri kafamın içinde yankılanıyordu, ergenliğimin çalkantılı yıllarında yol almam için bana bir rehber hazırlamıştı. Neredeyse sesini duyabiliyordum, nazik ama kararlı, teselli ve güç sunmaya çalışıyordu bana.

Sesim titrerken okumaya devam ettim.

"Ve işte şimdi en sevdiğin kurabiyelerin tarifi. Yaparken umarım hep beni anarsın! Mutfağın kokusunu, fırının sıcaklığını ve her lokmadaki yaşadığın sevgiyi de unutmadan!"

Artık hıçkırıklarımı tutamadım. Kaybımın ağırlığı, onun varlığına duyduğum özlem ve sözlerindeki yoğun sevgi beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Çağatay kollarını bana doladı, omzuna ağlarken beni sıkıca tuttu.

"Bence bunları özellikle yazmış," dedim hıçkırırken. "Gideceğini bilerek yazmış gibi."

"Bebekliğine de yazmış ama," dedi fısıldayarak. "Annenin seni özellikle bırakıp gittiğini bir gün bile düşünmedim."

Orada saatlerce oturduk, her mektubu okuduk, gözyaşlarımızın arasından güldük. Zaman ilerledikçe annemin

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yokluğunun ağırlığı biraz daha hafiflemiş gibiydi, varlığı neredeyse sözleriyle elle tutulabiliyordu.

Pastamızı bitirdik, annemin anısının sıcaklığı her yanımdaydı. O anda, bana verdiği sevgi, aşıladığı güç için derin bir minnettarlık hissettim. Çağatay yanımdayken, mirasını ileriye taşıyabileceğimi, attığım her adımda onu onurlandırabileceğimi biliyordum.

Şu an gitmiş olsa da sevgisi buradaydı, en karanlık zamanlarımda bana yol gösterici bir ışık olarak kalmaya devam edecekti. Ve biliyordum ki, ne kadar sürerse sürsün, bana geri dönecekti ve geldiğinde onu bırakmamak üzere sıkıca sarılmak için hazır olacaktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Son Akşam Yemeği

2024

Dolambaçlı sahil yolunda hızla ilerlerken gerginlikten kusacak gibi hissettim. Kendimle karşılaşmanın adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ve Çağatay'ın sessizliği ve düşünceli hâli beni yavaş yavaş delirtiyordu.

"Kaş'taki evi garantilemek için Arda'yı aramam lazım. Telefonu açmam gerek," dedi Çağatay gözlerini yoldan ayırmadan.

Sinirle ona döndüm. "Saçmalama. Telefonunu açarsan bizi dakikalar içinde bulurlar!"

"Planın ne o zaman Ece?" sesi yükselmişti. "Arda'yı aramadan eve nasıl gideyim? Tekrar ormanda da saklanamıyoruz. Zaten bence herkes her şeyin farkında ve nereye gidersek gidelim bir şekilde yerimiz bulunuyor."

Derin bir nefes aldım, korku ve bitkinliğin yarattığı kafa karışıklığının içinden çıkmaya çalıştım. Aklımı kaçırmak üzereydim ama sahip olduğumuz seçenekleri düşünmek zorundaydım. Yine de telefonu açma ve her şeyi riske atma düşüncesi kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu.

"Tamam, tamam..." dedim sakinleşmeye çalışarak. "Gadget saati kullanarak sinyali kısa bir süreliğine kesebilirim. Uzun sürmesi mümkün değil ama aramayı yapman için bize yeterli zamanı kazandırabilir."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay hızlıca gözlerini bana çevirdi. Umut ve şüphe karışımını görebiliyordum. "Yapabilir misin bunu cidden?"

Başımı salladım. "Yaparım. Ama aramayı hızlı bir şekilde yapman gerekiyor ve mümkünse minimum müdahalenin olduğu bir yerde olalım. Kenara çek, ben ayarlayacağım."

Saatimle çalışmaya başladığımda ellerim titremeye başladı. Çağatay'ın telefonunun sinyal sistemine bağlanmak için cihazın dâhili ayarlarına girdim. Saatime sinyal bozucu bir frekans yaymak için tasarlanmış özel bir betik yazdım.

"Geçici bir sinyal bloğu oluşturuyorum. Riskli ama telefonun sinyalini birkaç dakikalığına maskeleyebilir."

"Sadece zamanını söyle," dedi sakin bir yere yanaşırken.

FHSS tekniğini kullanarak sinyali birden fazla frekans kanalı arasında hızla değiştirdim ve eğer varsa, izleme cihazlarının telefonun sinyaline kilitlenmesini zorlaştırmış oldum. Saatim, telefonun yakınındaki hücre kulelerine tanımlanabilir sinyaller gönderme yeteneğini bozan güçlü, yerelleştirilmiş bir elektromanyetik alan üretecekti ama bu blokaj geçiciydi, birkaç dakika vaktimiz vardı. Hızlı bir arama için yeterli ama izleme sistemlerinden şüphe çekecek kadar uzun değildi.

Sinyal blokajı etkinken, saati elektromanyetik alan içinde küçük bir pencere oluşturacak şekilde yapılandırdım. Bu pencere, tam konumumuzu ifşa etmeden tek bir giden arama yapılmasına olanak tanıyacaktı. Tabii her şey yolunda giderse.

Derin bir nefes aldım. "Şimdi. Üç dakikan var, belki daha az. Ara hemen!"

Çağatay Arda'nın numarasına hızlıca bastı ve telefonu kulağına bastırdı. Hafif çınlamayı duyabiliyordum, her saniye sonsuzluk gibi gelirken saatimden kontrol ettim.

Çağatay hızlıca konuşmaya başladı. "Arda. Yardımın lazım, sonra açıklarım. Ece'yle Kaş'a gidiyoruz ve eve ihtiyacımız var. Evet, hemen şimdi.... Çok uzun, anlatacağım! Ayarlayabilir

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

misin?" Yüzünü izledim, her kası gergindi, cevabı bekliyordu. Sertçe başını salladı. "Çok sağ ol ya!" dedi rahatlamış şekilde. "Borçlandım sana... Döndüğümde anlatacağım."

Telefonu kapattığı an hemen sinyal bloğunu sonlandırdım, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Bir an orada sessizce oturduk, ikimiz de nefesimizi tutuyorduk.

"Tamam dedi mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Başını salladı. "Dedi, evet. Kalacak bir yerimiz var."

Geriye yaslandım, bir an gözlerimi kapattım, durumun ağırlığının hafifçe üstümden kalktığını hissettim. Henüz güvende olmadığımın farkındaydım ama en azından bir planımız vardı.

Çağatay'ın gözleri dümdüz ileri bakıyordu ama odaklanmadığı çok belliydi, bir şeyler düşündüğünü anladım.

Onu hiç böyle görmemiştim. Sarsılmış, belirgin şekilde rahatsız olmuş ve mutsuz görünümünün midemde yarattığı korkuyu düşününce onun da bir insan olduğunu unuttuğumu fark ettim. O bile şu an bununla başa çıkamıyorsa, ben nasıl çıkacaktım ki?

"Çağatay, iyi misin?" diye sordum kibar bir ses tonuyla. Cevap vermedi, sessizliği ağır ve boğucuydu. Elimi nazikçe koluna koydum. "Çağatay, konuş benimle."

Yutkundu, gözleri yola geri dönmeden önce kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu. Sonunda konuştuğunda sesi gergin ve alçaktı.

"Ben... Orada gördüklerimi atlatamıyorum. Senin kopyanı orada görmek... Seni görmek... Ne bileyim. Beynim algılayamıyor."

Güçlü olanın her zaman Çağatay olduğunu bilmek ve üzerine duyduğum bu cümle, beni karşı karşıya olduğumuz şeyin muazzamlığıyla baş başa bırakmıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Benim de," dedim sessizce.

Derin bir iç çekti, omuzlarındaki gerginlik zar zor hafiflemişti.

"Yani..." sesi çatallaştı. "Onu görüyorum... Seni görüyorum ama sen değilsin. Kafam basmıyor. Düşünüp duruyorum." bir an duraksadı. "Seni resmen kendini döverken izledim."

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Sen..." Cevabını duymaktan korktuğum o soruyu soracaktım. "Ondan etkilendin mi? Ona karşı bir şey hissettin mi?"

Bana baktı, yüz hatlarına acı ve kafa karışıklığı kazınmıştı.

Kafasını salladı. "Hayır, öyle değil. Sadece... Onu görmek çok fazla anıyı aklıma getirdi işte. Var olmayan ama beni hâlâ rahatsız eden bir geçmişi görmek gibi bir şey. Nasıl anlatacağımı da bilemiyorum."

Başımı salladım. Aldığım cevaptan hoşlanmamıştım ama haklıydı, ne söyleyebilirdim ki? Sevgilisinin yerini almıştım, evet beni de sevmişti ama her şeyi başlatan başka bir versiyonumdu. Bu yaşadığımız olay herhangi bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla, korkunç bir akıl oyunuydu.

"Bir şekilde bunu da hallederiz," dedim onu rahatlamaya çalışarak. "Tüm bunları unutacağız ve hayatımıza devam edeceğiz."

Başını salladı, direksiyonu tutuşu biraz olsun gevşese de gözlerine yapışan o şüphe ve korku gölgelerini hâlâ görebiliyordum. O anda, akıl sağlığımıza olan tutunuşumuzun ne kadar kırılgan olduğunu, tüm bunların ağırlığı altında ezilmeye ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim.

Kaş'a doğru yolculuğumuza devam ederken, zihnimin derinliklerindeki ısrarcı fısıltı iyice yükselmeye başladı, annemin başka bir evrende hayatta olduğu konusu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bunca yıl sonra annemi tekrar görmek... İnanmaya cesaret edemediğim bir rüya gibi, imkânsız hissettiren bir cümleydi. Yüzünü, gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını, kahkahasının evi doldurduğunu neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. Onsuz tam on iki yıl. Her gün onu özleyerek ve bir gün çıkıp gelmesini bekleyerek geçirdiğim on iki yıl.

Onu tekrar görmek nasıl olurdu? Ona sarılmak, sıcaklığını hissetmek, sesinin adımı söylediğini duymak? Onu tekrar görseydim, ne söylerdim? Bunca zamanı kızı diye başka bir versiyonumla geçirmişti, beni tanıyacak mıydı? Gerçek kızını? Beni hâlâ küçük kızı olarak görebilecek miydi? Birlikte oturduğumuzu, elinin elimde olduğunu, sabahlara kadar sohbet ettiğimizi hayal ettim. Ona kâbuslarımı, kendimi ağlayarak uyutmaya çalıştığım geceleri, bana sarılıp orada olmasını dilediğim anları anlatmak istedim. Hayatımı onunla paylaşmak istedim, kaçırdığı hayatı, birlikte yaşayabileceğimiz hayatı.

Onu o kadar çok özledim ki bir an canım yandı, göğsümdeki fiziksel acıyı hissedebiliyordum. Tavsiyelerini, tesellisini, sevgisini özlemiştim. En sevdiğim kurabiyeleri pişirme şeklini, evde çalışırken yumuşak bir şekilde mırıldanma şeklini özlemiştim.

Kaldığımız yerden devam edebilir miydik acaba? Kayıp zamanı benimle telafi edebilecek miydi? Yürüyüşe çıktığımızı, birlikte yemek pişirdiğimizi, eski anılara güldüğümüzü hayal ettim. Onu Çağatay'la tanıştırmak, aramızda büyüyen sevgiyi göstermek istedim. Tekrar hayatımın bir parçası olmasını, uzun zamandır var olan boşluğu doldurmasını istedim.

Tüm bu umutlarımın yerini korkunun alması uzun sürmedi. Annemle Çağatay'ı tanıştırmam hangi evrende mümkün olabilirdi ki? Onun ve Çağatay arasında seçim yaptığımı hayal dahi edemiyordum. Âşık olduğum, hayat arkadaşımı, canımın bir parçasını annemle birlikte olmak için nasıl terk edebilirdim?

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Annemin orada beni beklediğini bilirken de anneme nasıl sırtımı dönebilirdim?

Düşünmeye dayanamıyordum, bu düşüncelerimi şu an Çağatay'la paylaşmaya korkuyordum. Konuşmaktan kaçınmak istedim, bu başımıza çöken kâbus gibi seçimi dile getirirsem gerçekleşme olasılığının artacağını düşündüm. İki dünya ve iki aşk arasında kalmıştım ve ikisini de kaybetme düşüncesi dayanılmazdı.

Araba yolda hızla ilerlerken pencereden dışarı baktım, manzara bulanıklaşıyordu. Annemi her şeyden çok seviyor ve özlüyordum ama Çağatay'sız bir dünya hayal etmem mümkün değildi. Kalbimin parçalarının tamamen toz hâline gelmesini önlemek için ikisine de tutunmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Arabanın sessizliğinde, o umuda, ikisine de sahip olma hayaline tutundum. Ama içten içe, bazı seçimlerin kaçınılmaz olduğunu, bazı kayıpların katlanılamayacak kadar büyük olduğunu biliyordum. Kilometreler uzadıkça önümde ne varsa onunla yüzleşmek, karanlığın içinden bir yol bulmak ve beni uzun süredir ayakta tutan sevgiye tutunmak adına güç için dua ettim.

Araba sonunda akşam saatlerinde Kaş'ta küçük bir apartman binasının önünde durdu. Kapıcı, dikkatli bir şekilde belirdi ve anahtarı Çağatay'a uzattı. Çağatay maskesini çıkarmadan anahtarı aldı. Kısa ve nazik bir şekilde konuştuktan sonra bana dönüp onu takip etmem için işaret etti.

Daire mütevazı ve huzurluydu. Küçük, rahat bir kanepe ve sehpa bulunan rahat bir oturma odası vardı. Duvarlar yerel sanat eserleriyle süslenmiş, canlı ve hayat dolu görünüyordu. Bir duvara yaslanmış, çeşitli kitapların bulunduğu bir kitaplık

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

mekâna ev dokunuşu katıyordu. Küçük olmasına rağmen mutfak donanımlı ve düzenliydi. Tek bir pencere, dışarıdaki sokak lambalarının parıltısını içeri alıyordu.

Yorgunluktan bunaldığım için yatak odasına doğru ilerledim. Sade bir odaydı, yumuşak, davetkâr bir yatak bembeyaz çarşaflarla kaplıydı. Komodinde küçük bir lamba ve birkaç yıpranmış kitap vardı.

Yatağa yığıldığım an vücudum son birkaç günün yorgunluğuna ve stresine yenik düştü.

Uyandığımda oda akşam ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmış hâldeydi. Yaşadığım her şey zihnime geri gelmeden önce gözlerimi kırpıştırdım, bir anlığına yönümü kaybetmiş gibiydim. Yerimde doğrulduğumda odaya yayılan lezzetli bir aroma kokusunu fark ettim. Karnım bir anda guruldadı, son birkaç gündür bu sabah yediğimiz pizza dışında düzgün bir şey yemediğimi bana hatırlattı.

Oturma odasına doğru yürüdüğümde Çağatay'ı masada bana arkası dönük şekilde otururken gördüm. Önünde bir bardak suyla başını bir eline sabitlemiş, bir şeyler düşünüyordu.

Küçük yemek masası güzel bir akşam yemeği ortamına dönüşmüştü. Mumlar yumuşakça titreşerek masaya sıcak bir ışık saçıyordu. Ortada sahte çiçeklerden oluşan bir buket duruyordu, tabaklar özenle yerleştirilmişti ve muhtemelen evde bulunan malzemelerle yapılmış en sevdiğim yemeklerden bir seçki, ustaca düzenlenmişti.

Anlaşılan adımlarımı duyan Çağatay aniden bana döndü. Sıcak bir şekilde gülümseyerek bana sandalyeyi çekmek için yerinde doğruldu. "Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri sevgi ve endişeyle parlıyordu, bu

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

adama karşı olan minnettarlığımı ve sevgimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Oturduğumda bu yemeklere harcadığı çabaya gülümsemeden edemedim. Yemeğe başladığımda aldığım tanıdık tat ve aromalar bana bir anda normallik hissini iliklerime kadar yaşattı.

"Bunların hepsi harika, Çağatay!" dedim sesime memnuniyetimi yansıtmaya çalışarak. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Biraz daha iyi hissedelim istedim," diye cevapladı. "Çok şey yaşadık. Güzel bir yemeği hak ettik bence."

Yemeğimizi yerken, zihnimizi hâlâ üzerimizde asılı duran tehlikeden uzak tutmaya çalışarak daha hafif şeylerden konuştuk. Üniversiteden tanıdığımız insanların dedikodusunu, Arda'nın bu evi neden tuttuğunu, o yaz neler yaşadığımızı anlatıp gülüştük.

Bir süreliğine sanki sadece normal bir çiftmişiz gibi hissettim, rahat evimizde sessiz bir akşam yemeği paylaşıyorduk. Yemeğin sıcaklığı ve yumuşak mum, dışardaki dünyayı biraz daha az korkutucu göstermeyi başarmıştı.

Yemeklerimiz bittikten sonra masada biraz oyalandık. Daha sonra kirli birkaç tabağı topladım ve Çağatay hâlâ arkamdan gülerek bir şeyler anlatmaya devam ederken mutfağa yöneldim. Çağatay'a normalde iyi yemek yapan biri demezdim ama sevdiğim yemekler basit olduğu için şanslıydı. Leziz olmuşlardı. Tabakları lavaboya koyduğumda gözüme bir şey çarptı.

Tezgâhta duran Çağatay'ın telefonu titriyordu. Ekran "." olarak kayıtlı birinden gelen bir mesajla birden aydınlandı. Eğilip ekrana baktım.

"Seni geri almak için her şeyi yapmaya hazırım."

Kalbim bir anda durmuş gibi hissettim. Korku ve panik dalgası midemden yükselirken telefona titreyen ellerimle

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

uzandım. Düşünmeden hızlıca mesajı açtım. Profil fotoğrafı her şeyi belli ediyordu; ben. Ve bana ait olmayan bir fotoğraf.

Mide bulantısıyla olduğum yerde kalakaldım. Ece ve Çağatay iletişime geçmişti. Ne kadar zamandır konuşuyorlardı? Ne konuşuyorlardı? Ve Çağatay'ın telefonu neden açıktı? Mesajları kaydırmaya çalışırken görüşüm gözyaşları ve öfkeyle bulanıklaşmaya başladı.

Devam edemeden titreyen elimle telefonu tezgâha koydum. Lise yıllarında Selen'e karşı hissettiğim korku, yoğun kıskançlık ve öfke geri geliyordu. Çağatay'ı kaybetme korkusuyla hiçbir zaman başa çıkamamıştım ama bu sefer bunu yaratan bendim; ikizimdi, kopyamdı. Tıpkı bana benzeyen, kolayca yerimi alabilecek biri.

Öfke ve ihanet hissiyle titremeye başladım. Nefes alamıyordum. Çağatay'ın Ece'yle beraber olma düşüncesine dayanamadım. Parmaklarım tezgâha koyduğum telefonu sıkıyordu.

Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Duygularımın beni tekrar kontrol etmesine izin vermek istemedim.

Yavaşça oturma odasına doğru ilerledim, her adımda gördüğüm şeyin ağırlığı daha da artıyor gibiydi.

Masaya yaklaşırken Çağatay'a baktım. Sesim sabitti. "Bunu açıklamak ister misin?" diye sordum telefonu tutarak, bakışlarımı yüzünden hiç ayırmadım.

Çağatay başını kaldırdı, gözleri şaşkınlık ve dehşetle büyüdü. Az önce paylaştığımız akşam yemeğinin sıcaklığı ve rahatlığı bir anda kaybolmuştu.

"Ece, hiç ama hiç düşündüğün gibi bir şey değil..."

Daha fazla içimde tutamadım. Barajım tamamen yıkıldı ve öfkem içinden fışkırdı. "Değil? Düşündüğüm gibi değil? Arkamdan gizli gizli onunla konuşman mı düşündüğüm gibi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

değil? Telefonunu açıp ikimizi de riske atman mı düşündüğüm gibi değil? Ne düşündüğüm gibi değil?"

Çığlık çığlığa bağırırken gözyaşlarım anında yüzümden akmaya başladı, duygularımla artık baş edemez durumdaydım. "Benim yerimi kolayca alabilecek biriyle nasıl konuşabilirsin? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordun ve o kadar rahat yapmışsın ki! Yine ve yine her şeyi benden saklamışsın!"

Gözlerim karardı. Masanın kenarını tuttum ve öfkeyle bir anda ters çevirdim. Tabaklar ve çatal bıçak takımı yere düşüp paramparça olurken "Bizi nasıl hiç düşünmezsin?" diye haykırdım.

"Ece, lütfen!" Çağatay beni sakinleştirmeye çalışarak elini uzattı. "Onunla konuşup bizi takip etmeyi bırakmasına ikna etmeye çalıştım. İkimizi kurtarmak için! Sana söylesem kızacağını biliyordum. Bunu yapabilecek tek kişi bendim!"

Sözleri sadece öfkemi körüklüyordu. "İkimizi kurtarmak için, öyle mi? Telefonunu açarak mı yapacaktın bunu? Arkamdan iş çevirerek mi?"

Yine titremeye başlamıştım, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"Ece, sakin ol güzelim." Yalvarırken sesi çatladı. "Yemin ederim onu ikna etmek için yaptım. Seni çok seviyorum, bunu göremiyor olamazsın."

Öfkemin pusundan onu duyamıyordum. "Sen buna sevgi diyemezsin! Bu kadar önemli bir konuda böyle bir kararı sen tek başına nasıl verirsin? Nasıl bizi tehlikeye atarsın? Onunla konuşmak ne demek? Eski sevgilinle nasıl konuşursun?"

"Eski sevgilin dediğin sensin Ece!"

Hızla yanına gittim ve onu geriye doğru ittim, gözlerim yaşlarla iyice bulanmıştı. "Çağatay ben sana güvendim! Geriye kalan tek şeyim sensin. Bunu... Nasıl... Yaparsın?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çağatay'ın gözleri de yaşlarla dolmaya başladığında sesini bir anda yükseltti. "Niye seni aldatmışım gibi konuşuyorsun? Seni korumaya, bizi güvende tutmaya çalıştım! Onu ikna etmeye çalıştım, kendi evine geri dönsün diye! Seni kaybetmeyeyim diye yaptım. Gir mesajlarımızı oku!"

Artık ikimiz de ağlıyorduk, seslerimiz bağırmaktan kısılmaya başlamıştı.

"Beni sevseydin bensiz karar almaya çalışmazdın, hem de benimle ilgili bu kadar ciddi bir konuda!"

"Seninle ilgili mi?" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Bu sence sadece seninle mi ilgili?" Odanın duvarları beni hapsedecekmiş hissinden kurtulmak için nefes almaya çalıştım. "Telefonu açtım çünkü Ece'yi ikna edersem zaten bizi kovalamalarına gerek olmayacağını düşündüm. Bu gece onu tamamen ikna etmeyi planlıyordum, mesajları aç ve oku! Tolga'yla arası yakın olduğu için onun kararının her şeyi değiştirebileceğini düşündüm!"

Yüzü acıyla kazınmıştı, gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu.

"Onu hayatına tekrar mı sokacaksın?" dedim titreyen sesimle. "O iki şerefsizin bana yaptıklarını duymadın mı? Onunla nasıl konuşursun?"

Zihnim geçmişim anılarıyla, paylaştığımız zamanlarla, kurduğumuz güvenle ve şu an hissettiğim ihanet duygusuyla yarış içindeydi.

"Seni kaybetmemek için yaptım ister inan ister inanma," dedi burnunu çekerken sertçe.

"Beni çoktan kaybettin bile sen."

Kalbimin parçalandığını fiziksel olarak hissederken elimi boynuma götürdüm. Ece'yi ikna edebilecek olsa bile telefonunu bana sormadan açamazdı, bana her şeyi anlatıp bir plan hazırlatabilirdi, sinyali tekrar kesebilirdim, her şeyi ama her

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

şeyi benden gizlemiş ve ne hissedeceğimi bile bile arkamdan iş çevirmeye çalışmıştı.

Onunla daha fazla tartışmaya dayanamadım. Kendimi hızlı adımlarla yatak odasına attım. Kapıyı arkamdan sertçe çarptım ve yatağa yığıldım, yüzümü yastığa gömdüm. Hıçkırıklarım aniden kontrol edilemez bir şekilde beni ele geçirdi. Bana ihanet edildiği hissiyle başa çıkamıyordum. Telefonunu habersiz açmasını kaldıramıyordum.

Boğazım yırtılana kadar ağladım, yastığım gözyaşlarımla sırılsıklam olmuştu. O mesajın ekrandaki görüntüsü, Ece'nin olası düşünceleri, hepsi zihnimde dönüp durdu.

Orada kıvrılmış bir şekilde yatarken zaman artık benim için bulanıklaşmış gibiydi. Zihnim az önce ettiğimiz kavgayı, ona ettiğim sözleri ve Çağatay'ın gözlerindeki bakışı bana tekrar tekrar oynatıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kapının hafifçe gıcırdayarak açıldığını duydum. Arkamı dönmedim. Giysilerin hışırtısını duydum, yanıma yatağa girdiğinde yatağın hafifçe çöküşünü hissettim.

Dakikalar sessizlik içinde geçti. Bana hiçbir şey söylemedi. Bana dokunmadı. Tek duyduğum kendi düzensiz nefes alış verişlerimdi.

Sonra yavaşça arkamdan kollarının beni sardığını, beni nazikçe kendine doğru çektiğini hissettim. Sıcaklığı bir anda tüm vücudumu sardı, öfkeme rağmen kucaklamasında tanıdık rahatlık hissi buldum. Sıkıca sarılırken nefesi boynuma değiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Senin kötülüğün için bir şey yapmadım. Bizi korumaya çalıştım, hata yaptım."

Sessiz kaldım, sözlerinin ağırlığını ve sesindeki samimiyeti hissettim. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı, bu sefer

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

öfkeden değildi. Kolları bana dolanmış ve özürleri gerçekken, ona inanmak için can atıyordum.

"Gerçekten ne için özür diliyorsun Çağatay?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Bir şeyleri sakladığın için mi? Bizi riske attığın için mi? Yoksa... Ona karşı bir şeyler hissettiğin için mi?"

Beni daha sıkı kavradı, nefesi hafifçe kesildi. "Ece, ona karşı hissim falan yok. İlk başta, onu görünce... Kafam karıştı. Bunu kabul ediyorum. Ama önemli bir şey fark ettim."

"Ne?" diye sordum, kalbim bilme ve bilmeme ihtiyacıyla sızlamaya başladı.

"Bu Ece'yi ne kadar sevdiğimi," dedi sesi titrerken. "Bu on iki yıl, birlikte yaşadığımız her şey, âşık olduğum, beni büyüten kişi sensin. O değil. İyide de kötüde de yanımda olan sensin. O değil."

Bir süre sessiz kaldım. Ben da ondan özür dilemek, tüm bunları neden yaptığımı ona açıklamak istiyordum. Bir anda tekrar konuşmaya başladı.

"Ece," diye fısıldadı, sesini zorla kalınlaştırmaya çalıştığını anlamıştım. "Annenin yaşıyor oluşunu düşündüğünü biliyorum." Sessiz kaldı. "Eğer onu seçmek istiyorsan anlarım," dedi son kelimede sesi titrerken.

Mideme yumruk yemiş gibi acı duydum. Sırtım göğsüne yaslanmış bir şekilde hareketsiz kaldım, gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı aktı. "Böyle bir seçim yapmayacağım."

Bana daha sıkı sarıldı, sesi titriyordu. "Onu ne kadar özlediğini ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Geri dönmek onu tekrar görmen anlamına geliyorsa, yolunda durmam."

Yumruklarımı sıktım, parmaklarımın altında çarşafların yumuşak kumaşını hissettim. "Birlikte kurduğumuz bu hayatı çöpe atamam."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Nefesi kesildi, gözyaşlarının saçlarımı ıslattığını hissedebiliyordum. "Seni... Kaybetmek istemiyorum ama anneni bir daha görmemene sebep de olamam. Hayatında olmasını hak ediyorsun, bu seni kaybetmek anlamına gelse bile."

Hıçkırıklarım vücudumu sarstı, yavaş yavaş parçalara ayrılıyor gibiydim. "Ben böyle bir seçim yapamam," diyebildim.

Eli saçımı okşadı, nazik ve rahatlatıcı bir hareketle. Yavaşça döndüm, kavgamızdan beri ilk kez doğrudan ona baktım. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Korkuyorum, Çağatay. Özür dilerim," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Seni kaybetmekten korkmaktan da çok yoruldum. Söylediğim her şey için özür dilerim."

Yüzümü nazikçe avuçladı, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Beni kaybetmeyeceksin. Sana söz veriyorum. İstersen milyon kere daha söylerim."

Burnumu çektim ve hızla başımı salladım. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni çok seviyorum."

Öylece kaldık, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Beni nazikçe kendine çektiğinde başımı göğsüne yasladım, kalp atışlarının düzenli ritmini huzurla dinledim. Eli saçlarımı okşadı, kalan gerginliğimi yatıştırdı.

Bir süre sonra tekrar kıpırdandım, ben sırt üstü yatarken karnımın üzerinden kolunu geçirdi, başını omzuma yasladı. Bacaklarımız battaniyenin altında iç içe geçmişti. Yanımda bedeninin sıcaklığı, tenime hafifçe değen nefesi uzun zamandır hissetmediğim bir huzur dalgasıyla beni yüzleştirdi. Nefeslerimin düzeldiğini, gözlerimin ağırlaştığını hissettim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Şafağın ilk ışığı perdelerden süzülürken, yanımdaki Çağatay'ın vücudundaki gerginliği hissederek kıpırdandım. Pencereden dışarı baktığını gördüm, yüzü solgun ve gergindi.

"Ece, uyan. Hemen çıkmamız lazım. Aşağıda toplanmış arabalar var. Sanırım polis," dedi hızlıca.

Hızlıca yataktan fırlayıp pencereden bakmak için yanına gittiğimde arabaların yakınında hareket eden figürleri gördüm, kalbim hızla atmaya başladı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadım korkuyla.

Çağatay bir süre sessiz kaldı. "Onlar binayı bulmadan çıkacağız. Buradan biraz uzaktalar, biraz zamanımız olur gibi. Ama hızlı hareket etmemiz gerek." Gözleri etrafı tararken hızlıca konuştu.

Çok da dağıtmaya fırsatımız olmadığı eşyalarımızı hızla topladık, olabildiğince sessiz hareket ederken yeni uyandığım için tam olarak ne yaptığımızı algılayamıyordum. Yalnızca aldığım komutları uygulamakla yetindim. Sabahın erken saatlerindeki gölgelere karışmayı umarak maskelerimizi ve kapüşonlu *sweatshirt*lerimizi giydik.

"Hazırsın, değil mi?" diye sordu dışarı çıkmadan önce.

Başımı salladım, konuşamayacak kadar boğazım düğümlüydü ve zihnim yerinde değildi. Merdivenlerden aşağı ve dar koridorlardan hızla geçtik, ayak seslerimiz yumuşak bir şekilde apartmanda yankılanıyordu. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki bizi ele vereceğinden neredeyse emindim.

Apartman kapısına ulaştığımızda dışarı baktık. Arabalar hâlâ epey uzaktaydı, inen insanlar başka yerlere odaklanmış etrafı arıyor gibi görünüyorlardı. Bize gelip gelmediklerinden bile emin değildim, belki de korkudan paranoyaklaşmıştık ama hiçbir şeyi riske atmak istemiyordum. Hem dün Çağatay'ın telefonundan yerimizin bulunma olasılığı epey yüksekti, bunu daha fazla sorgulamaya gücüm yoktu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Haydi..." diye fısıldadı Çağatay. Arabamıza doğru yönelmek için yere hafifçe çömelerek kapıdan dışarı çıktık. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Arabaya ulaştığımızda Çağatay hemen kilidini açtı. Koltuklara oturduk ve arabaların yanındaki adamlar tepki veremeden motoru kükreyerek çalıştırdı ve hızla uzaklaştı. Hemen kafamı çevirip geriye baktım, araçlarına doğru koşmadan önce şaşkınlıkla bize döndüklerini gördüm.

"Çağatay," dedim inler gibi bir tonlamayla. "Gerçekten bize gelmiş bunlar. Geliyorlar."

Çağatay dikiz aynasından sertçe baktı ve aniden gazı kökledi. Ellerimle yüzümü kapadım. "Dayanamayacağım artık," dedim sesim titrerken. "Bıktım."

"Biliyorum, güzelim, biliyorum." Çağatay'ın gergin ses tonu beni rahatlatmaya pek yardımcı olmamıştı ama panik yapmaya vaktim yoktu.

Araba sokaklarda hızla ilerlerken gözyaşlarım yeniden ve yeniden yüzümden aşağı akmaya başladı, korku ve bitkinlik artık beni iyice bunaltmaya başlamıştı. Bir daha asla güvende hissetmeme düşüncesi zihnimi kemiriyor, allak bullak ediyordu. Korkunç bir işkence gibiydi.

"Çağatay nereye gideceğiz ya?" dedim panikle.

"Bulacağım bir yer."

Sözleri ince bir umut ipliğiydi, tutunmaya yetecek kadar. Çaresizce ona tutundum, nefesimi düzenlemeye ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Arabayı sürerken şehrin tanıdık manzarasının yerini şehirden çıkan dolambaçlı yollara bıraktığını gördüm. Siyah arabalar hâlâ arkamızdaydı, ışıkları dikiz aynasından yanıp sönüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum tekrar.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Gidebildiğim kadar uzağa."

Başımı salladım. Araba kükreyerek yoluna devam ederken gözlerimi kapattım, yol arkadaşımız hâline gelen dehşetten kısa bir süreliğine de olsa kurtulmayı umdum ama göz kapaklarımın ardındaki karanlıkta bile korku devam ediyordu. Uzanıp Çağatay'ın elini tuttum, sıkıca sıktım, varlığından güç almaya çalıştım.

Yaklaşık bir saat boyunca arabadaki gerginliğimiz bir dakika bile durmadı. Kıyı yollarının yemyeşil manzarası yavaş yavaş yerini Saklıkent Kanyonu'na giden kayalık ve engebeli araziye bıraktı. Sabah güneşi yükselmeye başladığında kıvrımlı yolların iki yanından geçen yüksek uçurumlardan uzun gölgeler düşürüyordu.

Saklıkent'e yaklaştıkça yol daraldı, daha az bakım görmeye başladığımızda varış noktasına yaklaştığımızı anladım. Derin ve dar geçidiyle bilinen, içinden buz gibi soğuk suların aktığı Saklıkent Kanyonu, Çağatay için potansiyel bir iz kaybettirme alanı olabilirdi.

Manzara her şeye rağmen nefes kesiciydi. Uzun, engebeli uçurumlar kanyonun her iki tarafında keskin bir şekilde yükseliyordu, kayalık yüzeyleri yüzyıllardır süren erozyonla pürüzsüzleşmişti. Kanyonun tabanı kayalar ve çakıl taşlarıyla doluydu, ortasından kristal berraklığında bir nehir akıyordu.

"Biraz daha ileri gidelim," diye mırıldandı Çağatay, sesi gergin ama güven vericiydi. Başımı salladım, koltuğumun kenarını kavrayarak nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Bir süredir arkamızda araba göremediğimiz için kontrol etmeyi bırakmıştık, yolun sonuna geldiğini düşünmeye başladığımız an arkamıza baktık. Bir anda bir araba motorunun uğursuz sesi kanyonda yankılanmaya başladı. "Çağatay, gitmemişler!" diye fısıldadım korkuyla.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Yol bitmişti. En azından bizim arabamız için. Artık arabayı bırakmak zorundaydık.

Arabayı hızla terk ettik.

"Koş!" Çağatay'ın eli elimi kavradı ve beni öne doğru çekti. Kanyona doğru koşarken çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Kanyonun girişine yaklaştıkça önümüzdeki uzun tahta köprü göründü. Dik yamaçlarla tutturulmuş bu dar köprü, kanyonun içerisine girişin tek yoluydu.

Çağatay'la birlikte köprüye doğru koştuk, tahtaların üzerinde adımlarımız yankılanmaya başladı. Altımızda akan soğuk sular şırıldarken köprünün ötesinde kanyonun daha derinlerine inen dar geçitler görünmeye başlamıştı. Kayalık duvarlar gittikçe yükseliyor, aralarındaki mesafe daralıyordu.

Bacaklarımın şimdiden ağrımasına aldırmamaya çalışarak var gücümle koştum.

"Hemen olduğunuz yerde kalın!" Havayı delen ses bizi olduğumuz yerde bir anda dondurdu.

Sesi tanımıştım, döndüm. Ece'ydi. İki adamın yanında tam arkamızda duruyordu. Yine ve yine orada oluşu, varlığı, yüzüme atılan bir tokat, kaçamadığım kâbusun sert bir hatırlatıcısı gibiydi.

"Ece, yalvarıyorum sana!" diye bağırdı. "Hayatımı bana geri ver!"

"Sen hâlâ burada mısın?" diye bağırdım öfkeyle titrerken. "Bu kadar seviyorsan bırakmasaydın hayatını, ben hiçbir şey yapmadım!"

"Annen hayatta Ece! Onu tekrar görmek istemiyor musun gerçekten? Ona sarılmak, onunla konuşmak istemiyor musun? Bu kadar mı umursamazsın?"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Annemden bahsetmesi kalbime bıçak gibi saplandı. Beni manipüle etmesine izin vermek istemiyordum ama dediklerinde haklı olduğunun farkındaydım.

Çağatay öne doğru bir adım attı. "Bu kızın hayatına kafana göre geri dönüp senin boklarını düzeltmesini bekleyemezsin!"

Bakışlarım arkada bekleyen büyük arabalardan birine kaydı. İçeride bir hareketlilik vardı. Gözlerimi kısarak görüşümü netleştirmeye çalışırken onları gördüm; Alaz, Mete, Sıla ve Oğuzhan. Arabanın içinden üzgün ve panik gözlerle bana bakıyorlardı.

Onları görünce dehşete kapıldım. Hepsi yakalanmıştı. Hem de bugün.

Ece o sırada kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. "Düzeltmekle falan ilgili değil! Bu hayatta kalmakla ilgili ve siz neyden kaçtığınızın farkında bile değilsiniz. Sonsuza kadar onu kaçırabileceğini mi sanıyorsun Çağatay?" dedi beni işaret ederek. "Polisler, şirket, hepsi sizi bulacaklar. O kadar boşuna bir çaba içindesiniz ki."

"Ne kadar sürerse sürsün, hayatımı tekrar mahvedemeyeceksin!" dedim sesim öfkeyle titrerken.

"Tolgalar ve polisler arkamda," dedi eliyle işaret ederek. "Seni almaya gelecekler ve geri dönmekten başka çaren kalmayacak. Git de isteyerek annene kavuş, istediğin nasıl bu olmaz?"

"Sen tehdit mi ediyorsun?" diye öfkeyle bağırdı Çağatay.

"Tehdit etmiyorum, gerçekleri söylüyorum. Artık vaktimiz yok zaten. Bunu hepimiz için yaptığımızı anlamanız lazım. Bu hepimizin güvenliğiyle, dünyayla alakalı bir durum. Ece, anneni düşün! Onu tekrar görmenin ne anlama geleceğini düşün!"

Kanyon etrafımızı bir hapishane gibi sarmıştı, duvarlar bağırışlarımızı yankılıyordu. Kalbim göğsümde çarparken

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

anneme tekrar sarılmanın nasıl bir his olacağını zihnime anlık olarak hızla düştü.

"Her şeyi öylece bırakamam! Çağatay'ı nasıl bırakayım?" Sesim titrerken ondan merhamet diledim, sanki bir şeyleri değiştirme fırsatı onun elindeymiş gibi.

"Annenle bir hayatın olacak, artık güvende olacaksın. Sence de buna değmez mi?"

Gözlerimden yaşlar akarken elimin tersiyle sildim. "Bu kadar basit değil."

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi, aldığım kararın ağırlığı üzerime çöküyordu. Zihnim bir çıkış yolu, hayatımı parçalamayacak bir çözüm arıyordu.

"Ece, son kez söylüyorum. Bunu annen için, hayatın için yap!"

Derin bir nefes aldım, bir anlığına gözlerimi kapattım. "Başka bir yol bulacağım!" Sesimdeki kararlılık beni bile şaşırtmıştı. Korkuya, belirsizliğe rağmen, kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı: Tolga ve Ece'nin kaderimi tekrar belirlemesine izin vermeyecektim.

Ece bir süre bana baktı.

Baktı.

Soğuk bir sesle cevap verdi. "Tamam o zaman."

Sözleri âdeta tetikleyici oldu. Aniden kanyon sağır edici motor kükremesiyle dolup taştı. Kanyonun başına bir dolu araba konvoyunun park ettiğini görmek için gözlerimi karşıya diktim. Polis sirenlerinin tiz çığlığı yankılanırken omurgamdan aşağı korkunç bir ürperti indi.

"Hassiktir!" diyebildim fısıldayarak. Şoktan hareket edemez hâldeydim.

Çağatay hızlıca elimi tuttu. "Koş! Çabuk!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Hızlıca arkamızı döndük ve kanyonun dar ve kayalık geçitleri boyunca koşmaya başladık. Zorlu arazi acımasızdı, her adım vücuduma şok dalgaları gönderen bir eyleme dönüşüyordu. Arkamızdaki hâlâ gelmekte olan arabalarından çıkan lastiklerin gıcırtısı ve yüksek sesli sirenler artarken hepsinin bu dar yerde bizi yakalamasının kolay olup olmayacağını düşünmeye başladım.

"Koş! Sakın arkana bakma!"

Kanyonda kıvrımlı bir geçidi dönerken önümüzdeki görüntü bir anda nefesimi kesti. Askerler karşı taraftan bize doğru koşuyordu, üniformaları engebeli araziyle keskin bir tezat oluştururken bir anda bir helikopter, pervaneleri korkunç bir uğultuyla havayı keserek yukarda süzülmeye başladı.

"Ece Özateş! Çağatay Kalaycı! Olduğunuz yerde kalın!" Megafondan gelen sesle büyük bir şok dalgası inme gibi vücuduma indi.

Helikopter alçalmaya başladığında havaya toz ve moloz kaldırdı, görüşümüz artık zorlaşıyordu. Megafon tekrar cızırdadı, ses sert ve emrediciydi.

"Bu son uyarınız! Durun yoksa ateş açacağız!"

Hızlıca ana yoldan saparak yoğun bitki örtüsüne daldık. Dallar koşarken yüzüme çarpıyordu, keskin acı damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden zar zor duyuluyordu. Ağır ayak sesleri ve bağıran sesler arkamızda yankılanırken elimden geldiğince hızlı koşmaya devam ettim.

"Nereye?" diye bağırdım nefes nefese Çağatay'a doğru.

"Saklanacağız!" Sesini bana ulaştırmaya çalışırken zorlandığı belliydi.

Çevremizdeki kayalık arazide saklanacak bir yer arayarak kaçışımızı sürdürdük. Helikopterin gün ortasında açtığı spot ışığı suların üstünü tararken birkaç santimle bizi ıskaladı. Kalp

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

atışlarımın sesini kulaklarımda, korkunun metalik tadını dilimde hissedebiliyordum.

Önümüzde dar bir yol belirdi. Kayalık eğimden aşağı inerken ıslanmaya başladım, kaya dolu zemin her adımda bizi devirmekle resmen tehdit ediyordu. Arkamızdaki insanların uğultusu durmak bilmiyordu, askerlerin bağırışları içinde bulunduğumuz tehlikeyi sürekli bize hatırlatıyordu.

"Böyle koşmakla olmayacak!" diye bağırdı Çağatay. "Bir şey yapmamız lazım!"

Tam bunu söylediği sırada, kanyonda yankılanan yüksek bir patlama sesi duyuldu, ardından uzaktan bir duman sütunu havaya yükseldi. Şok dalgası dengemizi bozarken bir anda suyun hafifçe içine düştük.

"O neydi?" diye sordum korkuyla suda ayağa kalkmaya çalışırken.

Çağatay hızlıca kalkmama yardım etmek için yanıma geldi. "Bizim için dikkat dağıtıcı. Haydi, çabuk!"

Dumanı siper olarak kullanarak sudan hızla geçtik, arkamızdaki kaos bir anlığına kayboldu. Helikopterin projektörü etrafı tararken yoğun duman geçici bir kalkan görevi görüyordu.

Vadiden çıktığımızda yolumuzu kesen başka bir asker grubuyla karşılaştık. Kanyonun derinliklerine inen dar bir geçit bulduk. İçerideki hava serin ve nemliydi, kovalamaca sesleri kalın kaya duvarları tarafından bastırılıyordu.

"Güvende miyiz şu an?" diye fısıldadım başım dönerken.

Çağatay ağır ağır nefes alırken arkasına baktı. "Şu an evet. Ama burada kalamayız, eninde sonunda bizi bulacaklar." Eğilip dizlerini tuttu. "Katilmişiz gibi topladıkları şu kadar insana bak!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Mağaranın derinliklerine doğru süründük, içerideki hava serinledi ve kovalamaca sesleri ürkütücü bir sessizliğe dönüştü. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu, adrenalin azalmayı kesinlikle reddediyordu.

Karanlık, kıvrımlı geçitlerde ilerlerken durumumuzun gerçekliği kafama denk etti. Bu basit bir kovalamaca değildi; hayatlarımız için bir savaştı, Alaz'ın da dediği gibi; o asansöre binmek benim için ölümden farksız olacaktı.

Mağarada nefes almamız zorlaşmaya başladığında mecburen çıkışa doğru gitmemiz gerekiyordu. Sonunda kanyonun daha az bilinen, daha dar bir geçidine ulaştık. Çağatay'la birlikte bu dar geçitten sürünerek geçtik, sonunda suyun bel seviyesine kadar yükseldiği bir noktaya geldik. Su buz gibiydi, fakat bize biraz daha zaman kazandıracağını umdum. Suyun içinde ilerlerken, insanların sesleri yavaş yavaş azaldı.

Kanyonun bu dar kısmından geçtikten sonra, biraz daha genişleyen bir alana ulaştık. Burası, suyun daha hızlı aktığı, kayaların daha az sıkışık olduğu bir bölgeydi. Su buradan çıkınca, dik bir yamaç gördük ve bu yamacı tırmanarak daha yüksek bir noktaya ulaşmamız gerektiğini anladık.

"Daha fazla koşamayacağım Çağatay," dedim nefes nefese.

"Koşmayacağız. Önce bu yamacı aşmamız gerek. Söz veriyorum, son kez."

Suyun içinden çıkarak kaygan kayaların üzerinden yukarıya doğru tırmanmaya başladık. Kanyonun bu kısmı daha geniş olduğu için bir süreliğine yürüyebilecek alanımız vardı.

Arkama dönüp baktığımdaysa nutkum tutuldu. Kanyonun dar geçitlerinden geçmek zorunda kalan polisler ve askerler tırmanışa başlamış, dar geçitlerden hızla ilerliyorlardı. Bu esnada helikopterin sesi yeniden yankılandı. Yukarıda devriye gezen helikopter, bizi bulmak için aramalarını sürdürüyor, bazen ışığın kanyonun dar ve karanlık noktalarına çeviriyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Adrenalinin etkisiyle hızlıca Çağatay'la beraber yamacı tırmandım ve daha geniş bir alana ulaştık. Bu alanda suyun kayalıklardan aşağı aktığı küçük bir şelale vardı. Şelalenin yanında dik ve kayalık bir patika uzanıyordu. Buradan devam ederken koşmaya başladık. Yüksekten gelen suyun sesiyle karışan ayak sesleri, zaman zaman duyulmaz hâle geliyordu.

"Bu kısımlar daha tehlikeli, dikkatli ol!" diye seslendi Çağatay kaygan ve engebeli zeminden geçerken.

Çağatay'ın hızına yetişmeye çalışırken Çağatay bir anda ani bir hamle yaptı ve sağ tarafa koştu. Kendimi hızlandırmaya o kadar odaklamıştım ki yön değiştirdiğini fark edemedim ve bir anda kendimi sol tarafa doğru ilerlerken buldum.

Çağatay'ı takip edememiştim.

Panikle koşmaya devam ederken göğsüm sıkışmaya başladı. Bir an durup Çağatay'ın gittiği yöne gitmek istedim ama geri dönmem gerekecekti ve bunu yapmam mümkün değildi. Ben kayalık geçitlerin derinliklerine daldıkça takip sesleri zayıfladı, kanyonun dik duvarları koruyucu bir bariyer gibi sarıyordu.

Dar bir kaya çıkıntısı buldum ve hemen arkasına saklandım, nefesimi tuttum. Uzaktaki ayak sesleri ve bağırışlar korkumu tetiklerken Çağatay'dan herhangi bir iz bulmak için etrafı deli gibi taramaya başladım.

Neredeydi? Ya başına bir şey gelirse? Ya benim başıma bir şey gelirse?

Kayaların arasından bakmaya cesaret ettiğimde büyük bir rahatlamayla Çağatay'ın benden çok da uzak olmayan bir kaya çıkıntısının arkasında saklandığını gördüm. Bakışlarımı yakaladı ve dudaklarına parmağını götürerek sessiz kalmamı işaret etti. Başımı salladım, korkum onun sakin kararlılığı karşısında bir anlığına azaldı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Kalplerimiz aynı anda çarparak bekledik, arama yapanlar saklandığımız yerlerin yanından geçerken elimle ağzımı kapadım. Nefes alışımı duymamaları imkânsızdı.

Sanki sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından bir anda kolumdaki yıldız bilekliğim titremeye başladı. Çağatay'la olan bilekliğimiz. Gözlerimi ona çevirdiğimde kafasıyla bana işaret verdi ve ikimiz de saklandığımız yerlerden fırlayıp koşmaya başladık. Çağatay koşarken elini uzattı ve yetişerek elini tuttum.

Zemin engebeli ve tehlikeliydi, kalbim korkuyla çarpıyordu. Kayalar, keskin çıkıntılar ve dik yamaçlar adımlarımı zorlaştırıyordu.

Bir anda ayağım kaygan bir kayaya takıldı ve dünyam şiddetle sarsıldı.

Tökezledim, elim Çağatay'ın elinden kaydı.

Yere yuvarlanırken zaman yavaşladı, vücudum sarsıcı bir gümbürtüyle kayalık zemine çarptı. Ağrı bacağımdan ayak bileğime kadar iniyordu ama beni asıl mahveden; Çağatay'ın boş elini bana doğru uzatışı oldu.

Ayağa kalkmaya çalışırken çaresizlik göğsümü tırmaladı, ayak bileğim beni kayalık zeminine geri çekiyordu. Gözlerimi hayal kırıklığı ve korkudan oluşan gözyaşları doldurmaya başladı. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Yaklaşan insanların seslerini, çalıların arasında gıcırdayan ayak seslerini duyabiliyordum.

Zihnim kaotik bir şekilde ürettiği fikirlerle yarışıyordu. Şimdi olmazdı, çok yaklaşmıştım ya da hiç yaklaşamamıştım. Annem, babam ve Çağatay'la yaşadığım tüm anılar gözümün önünden bir anlığına geçti.

Çağatay'a bakarken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Oradaydı işte, sadece birkaç metre ötemde, bakışları endişe ve acıyla dolup taşıyordu. Ona doğru uzandım, gözlerim ona kilitlendi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ama durumun gerçekliği sandığımdan da kötüydü. Bileğimdeki ağrı çok yoğundu ve sesler artık çok yakınımızdan geliyordu. Kalbim sıkışmaya başladı. Çağatay'ın yanında olamama korkum fiziksel acıma karışarak tüm duyularımı bastırıyordu.

Saniyeler ilerlerken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Çığlık atmak, ağlamak, sayıp sövmek istedim.

Kalkmaya çalışırken umutsuzluk her yerimi pençeliyordu, doğrulmaya çalışırken ayak bileğim tekrar altımdan kaydı ve vücuduma derin bir acı dalgası yayıldı. Çığlık atmak, Çağatay için ağlamak istiyordum ama sesim boğazımda sıkışmış gibiydi.

Annemin anıları bir anda zihnimi doldurdu: Sarılışının sıcaklığı, kahkahasının sesi, varlığının rahatlığı...

Toplayabildiğim her zerre gücümle kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama acı çok fazlaydı. Tekrar yere yığıldığımda vücudum titriyordu. Nefesim kesik kesik, gözyaşlarım yüzümden aşağı doğru akarken orada öylece yattım.

Gözlerimi kapadım.

Ve annemi görmeyi diledim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

KİBRİT

2014

Gece, Çırağan Sarayı'nın görkemli salonları, gösterişli avizelerin altında parıldarken benim için heyecan ve beklentiyle doluydu. Boğazın kıyısındaki saray, süslü mimarisi ve yemyeşil bahçeleriyle ihtişam ve zarafetin harika bir örneğiydi. Taze çiçek kokuları arka planda çalan canlı orkestranın yumuşak notalarına karışıyor, duvarlarda dans eden ışıklar, en güzel kıyafetlerini giymiş insanlara büyülü bir ışıltı saçıyordu.

Girişte dururken her şeyi, yani gerçekten her şeyi, içime çektim. Yere zarifçe uzanan, ipek kumaşı ışıkların altında parıldayan zümrüt yeşili bir elbise giymiştim. Elbisem kolsuzdu ve köprücük kemiklerimi vurgulayan bir kalp yakası vardı. Sırtımdan aşağı dökülen saçlarımı gevşek dalgalar hâlinde şekillendirmiştim, sade ama zarif bir gümüş tokayla süslemiştim. Makyajımda koyu göz kalemi kullanarak gözlerimi belirginleştirmeye çalışmıştım.

Çağatay, yanımda klasik siyah bir smokinle tam anlamıyla göz alıcı görünüyordu. Ceketinin altındaki bembeyaz gömlek, koyu renk takım elbiseyle keskin bir tezat oluştururken, şık siyah papyonu görünümünü tamamlıyordu. Saçları düzgün bir şekilde şekillendirilmişti ve kendine güvenen, bayıldığım gülümsemesi, zaten çarpıcı olan görünümüne büyüleyici bir dokunuş katıyordu. Rahat bir zarafet ve gözlerindeki bir parça

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

yaramazlıkla kendini taşıma şekli, onu kalabalığın arasından rahatlıkla sıyırıyordu.

Balo salonuna girdiğimizde heyecandan bayılacakmış gibi hissettim. İçerisi kahkaha ve sohbetle, bardakların yumuşak şıngırtılarıyla ve zarif elbiselerin hışırtısıyla doluydu. Öykü, Kardelen, Selen, Batuhan, okulun her bir yılı hayatıma giren tanıdık yüzler, her biri kendi kutlama anlarına dalmıştı. Büyük pencereler, boğazın nefes kesici manzarasını yansıtıyor, suları ay ışığı altında parıldıyor ve büyüleyici atmosfere katkıda bulunuyordu.

Kalbim bir anda gurur, nostalji, hüzün gibi duyguların karışımıyla şişti. Bu, sonların ve yeni başlangıçların olduğu bir geceydi, muhtemelen sonsuza dek hatırlayacağım bir gece. Çağatay'la beraber birlikte kalabalığın arasına girerken elimi nazikçe sıktığını hissettim.

"Hayatımızın gecesine hazır mısın?" diye fısıldadı, sesi heyecanla doluydu.

Ona bakarak güldüm. "Abart."

Çağatay gülerken kalabalığın arasından zarifçe geçtik ve arkadaş grubumuzun yanına ilerleyip selamlaştık. Atmosfer bir anda heyecanla elektriklendi. Her hareketiyle ışıldayan göz kamaştırıcı gümüş bir elbise içindeki Öykü, parıldayan bir gülümsemeyle hemen yanımıza yaklaştı. "İkiniz de müthiş görünüyorsunuz! Sonunda burada olduğumuza inanabiliyor musunuz?" diye bağırdı bana sıkıca sarılırken.

Büyük bir sevinç dalgasıyla güldüm. "Değil mi? Daha dün cebir için kütüphanede sabahlarken şu an mezun oluşumuza inanamıyorum!"

Kardelen yanımıza gelirken koyu mavi elbisesi zarifçe üzerinden akıyordu. "Sizden rica ediyorum, bu geceyi unutulmaz kılalım. Lütfen!" dedi kadehini kaldırırken.

Onlar kadeh tokuştururken etrafa bakındım. Salonun diğer ucundaki Selen'i fark etmem çok uzun sürmedi. Çarpıcı kırmızı

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

bir elbise giymişti ve konuşurken kendine güvenen tavrından hayranlarıyla bir araya gelmiş gibi görünüyordu. Geçmiş yıllar boyunca olan anlaşmazlıklarımıza rağmen Selen'in duruşuna ve görünüşüne hayran olmaktan kendimi alamamıştım.

Şık, gri bir takım elbise giymiş olan Batuhan yanımıza doğru geldi. "Merhaba herkese," diye selamladı bizi, her zamanki küstah sırıtışı yerindeydi. "Keyifler yerinde mi?"

Çağatay kolunu belime dolayarak başını salladı. "Gayet yerinde. Umarım senin için de öyledir."

Batuhan omuz silkti, gözleri üzerimde gereğinden biraz daha uzun süre kalmıştı. "Tadını çıkarmaya çalışıyorum diyelim. Her gün böyle bir yerde parti yapma şansımız olmuyor."

Batuhan son iki senemiz boyunca bana bir daha yaklaşmamıştı. Herhangi bir sözüyle ne beni ne Çağatay'ı taciz etmemişti. Sadece ara ara bana bakışlarından hoşlanmasam da onu olduğu gibi kabul etmeyi zamanla öğrenmiştim.

Selen'se geçen seneye kadar hâlâ sarhoş olduğunda gizli numaradan Çağatay'ı aramaya devam ediyordu. Ta ki yeni bir erkek arkadaşı olana kadar. İkimizin de o günden sonra içine bir ferahlık gelse de Çağatay'la Selen arasında aslında gerçekte ne olduğunu, bu hikâyeye iyi karakter mi kötü karakter mi olarak girdiğimi hiçbir zaman öğrenemedim.

Akşam ilerledikçe orkestra daha canlı müziklere geçti ve dans pisti etkinliğin merkezi hâline geldi. Çiftler ve arkadaş grupları dans pistine çıktı, hareketleri müzikle senkronize şekilde herkes yarınlar yokmuş gibi eğleniyordu. Bir süre sonra Çağatay'la biz de onlara katıldık.

Danslar arasında Kardelen'le beraber telefonlarımızdan anı yakalamak için bayağı bir zaman yarattık, bu geceyi sonsuza dek hatırlayacak fotoğraflar çekinmek istiyordum. Kahkahalarımız bulaşıcıydı ve uzun süredir bu kadar elle tutulur bir mutluluk yaşadığımı hatırlayamıyordum.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Bir köşede bir grup erkek geleceğe yönelik planlarını canlı bir şekilde tartışıyordu, sesleri heyecan ve gerginlikle çınlıyordu etrafta. Yakınlarda başka bir grup kız birbirlerine karşı özlemlerini ve sevgilerini paylaşıyordu.

İçecek kısmında Kardelen ve Öykü lise yıllarının en güzel anları hakkında hararetli bir tartışmaya girdiler, canlı hareketleri etrafındakilerin gülmesine sebep oluyordu. Çağatay'ın arkadaş grubundan Enes bile, genellikle mesafeli olsa da kendisinde önemli bir etki bırakan bir öğretmen hakkında şaşırtıcı derece içten bir hikâye paylaşarak konuşmamıza dahil oldu.

Öykü ve Kardelen okula adım attığım andan itibaren benim güç sütunlarım olmuştu ve beni bundan bir gün bile şüpheye düşürmemişlerdi. Şaşkın ve geçmişime dair hiçbir şey hatırlamazken beni kız kardeşlerim gibi kanatlarının altına almışlardı. Beni lisenin telaşlı hayatıyla tanıştırmış, arkadaşlıkların, derslerin ve ergenlik karmaşasının arasında bana çoğu zaman rehberlik etmişlerdi. Hem tanıdık hem de yabancı gelen bir dünyada nasıl yol alacağımı öğrenen yeni doğmuş bir bebek gibiyken bana yürümeyi öğretmişlerdi.

Öykü, ışıltılı zekâsı ve sarsılmaz iyimserliğiyle, her zaman moralimi nasıl düzelteceğini bilmişti. Kardelen ise daha çok aklımın sesi olmuştu. Sakin tavrı ve akıllıca tavsiyeleri, kaybolmuş hissettiğimde beni çok iyi sakinleştirmişti. Beş yıl boyunca yanımda durdular, her zorlukta beni desteklediler ve her zaferimi kutladılar, hayatımı parça parça yeniden inşa etmeme yardımcı oldular.

Çağatay'la ilişkim geliştikçe onlarla daha az zaman geçirdiğimin farkındaydım. Çağatay her anımı o kadar dolduruyordu ki, bazen başka bir yakın arkadaşa ihtiyacım olmuyordu. Yine de bu konuda bana tavır almayıp tam aksine mutluluğumu her daim desteklediler. İnsanın bir kız arkadaşa her zaman ihtiyacı olurdu, yanında kim olursa olsun. Bu kızlar bana bu bağı vermişti ve sonsuza kadar onlara minnettar kalacaktım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Cake By The Ocean büyük balo salonunda yankılanmaya başladığı an ritim zeminden geçerek damarlarıma ulaşmaya başladı. Ortamın enerjisi bir anda değişirken herkes kahkaha ve tezahüratlarla dans pistine doluşmaya başladı. Piste baktığımda Çağatay'ın bana yaramaz sırıtışını gördüm, bu görüşü nerede görsem tanırdım. Elini uzatarak ona katılmamı işaret etti.

Heyecanla elini tuttum. Beni piste doğru hızlıca çekti. Işıklar etrafımızda parıldarken, mekânın üzerine büyülü bir parıltı saçıyordu.

"Muhteşem dansıma hazır mısın?" diye sordu gözleri şakacı bir meydan okumayla parıldarken. Sadece çok fazla eğlendiği gecelerde kendini kaybeder gibi dans ettiğini ve aslında istediğinde bir erkeğe göre de çok iyi dans edebildiğini bildiğim için bu cümlesini ciddiye almadan edemedim.

"Her zaman," diye cevapladım tek kaşımı kaldırarak.

Müzik yükselip nakarata gelirken beni kendine çekti, elini sırtımın alt kısmına koydu. Onun hareketlerine uyum sağlamak çok kolay ve zahmetsizdi. Beni aniden döndürürken anın coşkusuyla büyük bir kahkaha patlattım.

Çağatay şarkıya eşlik ederken "Fena değilsin," diye takıldım, beni bir anda bir dizi karmaşık adıma yönlendirmeye başlamıştı ve hızlı hareket ediyordu.

"Fena değil mi? Bunu iltifat kabul edeceğim," diye karşılık verdi, gülümsemesi genişledi.

Hızlı bir dönüşle beni kollarına geri aldı, yüzlerimiz yalnızca birkaç santim uzaktı. Yakınlığımız içimde bir heyecan yarattı, kalbimin çarptığını hissedebiliyordum.

"Bu gece ne kadar muhteşem göründüğünü söylemiş miydim?" diye mırıldandı, sesi alçak ve samimiydi.

İltifatının sıcaklığını hissederken kızardım. "Birkaç kez söylemiş olabilirsin."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Eğildi, dudakları kulağıma değiyordu. "Birkaç kez daha söyleyeyim o zaman. Nefesimi kesiyorsun."

Sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim. Bana böylesine yoğun ve hayranlıkla bakması kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu.

"Asıl sen," dedim alt dudağımı gülerek ısırırken. "Bu takım elbiseyle insana aklını kaçırtırsın maalesef."

"Sen kaçırsan yeter," diye cevapladı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Yanındayken kendimi tutmak bayağı zor oluyor."

Şarkının ritmine bağlı olarak beni aşağı doğru eğdi, sesli biçimde gülerek ikimiz de şarkıya eşlik etmeye devam ettik. Beni tekrar yukarı çekerken bedenlerimiz birbirine bastırılıyordu, hissettiğim duygu dalgası yüzünden yanaklarım tekrar kızardı. Çağatay'a karşı asla karşı koyamadığım bir manyetik çekim içindeydim.

"Dansa konsantre olmamı çok zorlaştırıyorsun," diye itiraf ettim nefesim kesilirken.

"Güzel," dedi dalga geçer gibi göz kırparak. "Çünkü şu an bizden başka hiçbir şey düşünmeni istemiyorum."

Beni tekrar döndürdü, geri çektiğinde elleri belimden ayrılmadı. Müzik etrafımızda tekrar kulağıma yanaştı. "İlk dansımızı hatırlıyor musun?" diye sordu gülerek.

"Unutamam ki," diye cevapladım ve güldüm 2012'deki kostüm partisini hatırlayarak. "En az bunun kadar unutulmazdı denebilir."

"O zaman bunu daha da unutulmaz kılmamız lazım," dedi gülerek.

Beni daha da yakınına çekti ve dans etmeye devam ettik, hareketlerimiz tamamen akıcı ve kusursuzdu çünkü her hareketinden sonra ne geleceğini çok iyi biliyordum artık. Her adım, her dokunuş, aramızdaki bağın ilanından başka bir şey değildi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Şarkı sona erdiğinde, salon alkış ve kahkahalarla doldu çünkü şimdiye kadar herkesi dansa iten başka bir şarkı olmamıştı. Hepimiz coşkuyla kızarmış bir şekilde dans pistinden ayrıldık. Çağatay hâlâ elimi tutarken beni arkadaşlarımızın toplandığı bara doğru yönlendirdi.

"Kutlama içkisi zamanı!" dedi Öykü gözleri heyecanla parlarken. Berrak, güçlü bir sıvıyla dolu *shot* bardaklarını hepimize dağıttı.

Hepimiz aynı anda bardaklarımızı içtikten sonra alkol beni içten dışa ısıttı, hoş bir enerji verdi.

Daha fazla alkol aldıkça hava kahkahalarla dolup taşmaya başladı, her bir yudumda çekingenliğimiz daha da eriyordu.

Bir süre sonra neşeli müzikler kayboldu ve yerini romantik bir şarkının yavaş, melodik tınıları almaya başladı. Bayılarak dinlediğim *touching the star*[2] kulaklarıma dolarken tanıdık bir elin benimkine kaydığını hissettim.

"Bu dansı bana lütfetmek zorundasınız..." diye fısıldadı Çağatay, hafif kayan konuşmasıyla. Gözlerinde her zamanki gibi kalbimin ritmini durduran bir sıcaklık vardı.

"Seve seve," diye cevapladım.

Beni dans pistine geri götürdü, elleri belime yerleşirken benimkiler omuzlarına döküldü. Müziğe göre sallanırken Çağatay'ın bu okul dönemi içinde benim için yaptığı şeyleri düşünmeden edemedim. Dayanağım, sırdaşım, en yakın arkadaşım, en büyük destekçim ve daha sayamadığım birçok sıfat olmuşu bana.

"Seninle ilk tanıştığım zamanı hatırlayabilmek çok isterdim," dedim fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

---

[2]Naits'in *Yıldıza Dokunmak* kitabı için yazıp seslendirdiği şarkı. Kitabın başındaki QR kodu telefonunuzdan okutarak dinleyebilirsiniz.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Hatırlıyorsun zaten," diye cevapladı, dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen yeni kızdın, ben de gözlerini senden alamayan çocuk yani."

Güldüm. "Öyle değil. Gerçek ilk tanışmamızı." Sesim hissettiğim duyguyla kalınlaştı. "Sen olmasaydın ne yapardım acaba?"

"Gayet iyi olurdun," dedi gözleri parlarken. "Ama iyi ki benimle beraber iyi oldun."

Dans etmeye devam ederken derin bir minnettarlık hissiyle dolup taştım. Yaşadığım şeyler kolay değildi, benim üstesinden gelmem kolay değildi ama onun bunların üstünden gelmesi tamamen başka bir şeydi. Bunu yapmak için hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen her gün ama her gün, tekrar beni seçmişti.

Ona ne kadar çok şey ifade ettiğini söylemek üzereyken, bir anda elektrikler kesildi.

Salon bir anda karanlığa gömüldü, herkes hayal kırıklığıyla ses çıkarmaya başladı. "Bu resmen ruh hâli katili!" diye bağırdı biri kalabalıktan.

Hayal kırıklığı herkese kök salmadan önce Çağatay elimi sıktı ve bana doğru eğildi. "Bir fikrim var," diye fısıldadı. "Bekle!"

Kalabalığın arasından geçerken ilerideki bir masaya yöneldiğini gördüm. Mezuniyet pastamızın olduğu masaydı. Hızlı adımlarla tekrar yanıma gelirken ne yaptığını görmeye çalışıyordum.

"Herkes şu uzun kibritlerden bir tane kapsın," diye seslendi bir kutuyu havaya kaldırarak. "Sorun çözülene kadar!"

Herkes hevesle kibrit almak için sıraya girdi. Herkesin tek tek aldığı uzun kibritleri çakması ve havaya kaldırması biraz zaman aldı.

Ama bittiğinde, salon düzinelerce kibritin yumuşak, titrek ışığıyla aydınlanmaya başladı. O kadar büyülü bir görüntüydü

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

ki, bu anı sonsuza kadar unutmayacağımı biliyordum. Loş ışık herkesin üzerine uhrevi bir ışıltı saçıyordu ve hayranlıkla etrafıma bakıyordum.

Biri taşınabilir başka bir hoparlörden şarkıyı tekrar açmayı başardı ve *touching the star* çalmaya devam etti. Atmosfer kesinlikle daha da samimi ve büyüleyiciydi.

"Bir karartıyı güzel bir şeye dönüştürmek sana yakışırdı zaten," dedim gözlerinin içine bakarken.

Dans ederken, bir elimde tuttuğum kibritin ışığı gözlerine yansıyor, onları geceden daha parlak hâle getiriyordu. Saf bir sihir anıydı bu.

Arka planda yumuşak şekilde çalan şarkı ve etrafımızı saran kibrit ışığının sıcaklığıyla, derin bir memnuniyet ve huzur hissettim. Gelecek ne getirirse getirsin, bu çocukla olduğum sürece her şeyin üstesinden geleceğimizi biliyordum.

"Teşekkür ederim Çağatay," diye fısıldadım. "Her şey için..."

"Ben teşekkür ederim," diye cevapladı gözlerini benden ayırmadan. "Hayatımı inanılmaz kıldığın için."

Şarkıdan sonrası tamamen dans ve *shot*larla dolu bir kasırga gibiydi. Kısa bir süre sonra Çağatay ve ben kendimizi çok keyifli bir şekilde sarhoş bulduk. Engellerimiz ortadan kalktı ve kendini sadece eğlence ve mutluluk hissine bıraktı.

"Biraz hava alalım," diye önerdi Çağatay, bahçeye doğru hafifçe sendeleyerek yürürken kolunu omuzlarıma doladı. Sarayın görkemli koridorları etrafımızda bulanıklaşıyordu, mekânın ihtişamı gecenin gerçeküstü kalitesine kusursuz biçimde katkıda bulunuyordu.

Sıcak gece havasına adım attık, saray bahçesi yumuşak ışıklarla ve boğazın titrek yansımasıyla aydınlatılmıştı. Çiçek kokusu deniz melteminin tuzluluğuyla karışıp burnuma geliyordu. Çağatay'la beraber yakın şekilde yürüdük,

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

parmaklarımız birbirine dolanmıştı, her adımda bedenlerimiz birbirine değiyordu.

"Okuldan kaçıp sahile oturmaya gittiğimiz o günleri tekrar bir hatırlatmak istedim sana," diye fısıldadı Çağatay kulağıma, sesi alçak ve eğlenceliydi.

Güldüm. "Aşırı iyi değil miydi?"

"O yüzden... Belki tekrar kaçabiliriz gibi geldi bana." Gözleri yaramazlıkla parlarken kaşlarımı kaldırdım.

"Ciddi misin?" diye sordum ama gülümsemem heyecanımı çoktan ele vermişti.

"Kesinlikle."

Başka bir şey söylemeden bahçeden koşarak uzaklaştık, kahkahalarımız bir melodi gibi arkamızda kaldı. Sokaklara fırladık. Şık kıyafetlerimiz şehir sokaklarının fonunda gülünç derecede yersiz görünüyordu ama bunu asıl heyecanlı yapan zaten buydu.

Çocuklar gibi kıkırdayarak el ele koştuk, ta ki bir hamburger restoranı görene kadar. Parlak tabelası resmen bizi çağırıyordu ve elbette karşı koyamayacağımızı biliyordum.

İçeriye tökezleyerek girdik, diğer müşterilerin meraklı bakışlarını üzerimize çekerken iki menü sipariş ettik. O kadar içkiden sonra yağlı yemek kokusu cennet gibiydi.

Paketlerimizi taşıyarak kaldırımda bir yer bulduk, oturduk ve hevesli parmaklarımızla poşeti açtık. İlk lokma saf mutluluktan başka bir şey değildi, lezzetler resmen sırayla ağzımda patlıyordu.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi hamburger," dedim ağzım doluyken.

"Bu şimdiye kadar geçirdiğimiz en iyi gece." diye cevapladı Çağatay kendini geriye doğru atarken.

Orada, kaldırımda yan yana oturduk, kıyafetlerimiz gündelik sahne içinde o kadar komik görünüyordu ki kendi

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kendime gülmeden edemedim. Birbirimize patates kızartması yedirdik, kolaları yudumladık. Tüm bunlar olurken küçük bir çocuktan hiçbir farkımız yoktu; kol teması, şakacı dürtmeler, çalınmış öpücükler...

"Bu gecenin asla bitmesini istemiyorum," diye mırıldandım hamburgeri yemeye devam ederken.

Yemeğimizi yerken, alkolle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklığın içimde yayıldığını hissettim. Her anı büyülü hissettiren, kaldırımda yenen basit bir hamburgeri bile sonsuza dek saklayacağım bir anıya dönüştürebilen biriyle birlikte olmanın verdiği mutluluktu bu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

SAKİNLEŞTİRİCİ

2024

Gürültülü seslerin ve engebeli arazide hareket eden bir aracın sarsıcı hareketlerinin sesiyle kendime geldim. Başım zonkluyordu, ayak bileğim zonkluyordu ve keskin bir antiseptik kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Gözlerimi açtığımda büyük bir arabanın içini gördüm, dışardaki dünya renkli camlardan hızla geçiyordu.

Etrafımı izlerken bir anda panik duygusu beni ele geçirdi. Alaz, Mete, Sıla ve Oğuzhan yanımdalardı, yüzleri solgun ve gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Ayak bileğimden yukarı doğru yükselen keskin bir acı hissetmeden zar zor hareket edebiliyordum.

"Çağatay nerede?" diye boğuk bir sesle konuşabildim, sesim korku ve bitkinlikle kısılmıştı. "Nereye gitti?"

Herkes dönüp bana baktı, yüzlerindeki endişeyi görebiliyordum. Panikle bana bakan Sıla ilk konuşan oldu. "Bilmiyoruz. Buraya sadece seni getirdiler."

Kalbimin bir anda resmen mideme düştüğünü hissettim. "Hayır, hayır, hayır!" diye mırıldandım başımı sallayarak. "Olmuş olmasın."

Sıla uzandı ve koluma dokundu. "Sakin ol Ece, ona bir şey yapacak hâlleri yok."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Maalesef onu kulaklarımda zonklayan ses yüzünden zar zor duyabiliyordum. Zihnim en kötü durum senaryolarıyla birden yarışmaya başlamıştı. Yaralı mıydı? Onu da yakalamışlar mıydı? Orada mı bırakmışlardı? Daha mı kötüsü yoksa? Göğsüm korkuyla sıkıştı ve nefes almak için kendi içimde mücadele etmeye başladım. "Sizi nasıl yakaladılar?"

Mete derin bir nefes verdi. "Dünyanın en zeki adamı Alaz, Akyaka'daki ev karşılığında bir tane örgüte Chronos hakkında bilgi sızdırmayı vaat etmiş. Chronos da Alaz'ın yaptığı her işten haberdar olduğu için bu örgütü bulup yerimizi öğreniyor. Sonuç bu."

Alaz gözleri yorgun ve kararlı hâlde Mete'ye baktı. "Böyle bir şey yapmasaydım saklanacak yer bulabilecek miydin?"

"Saklanacak yer mi?" dedi Mete gülerek. "Kaç gün sürdü?"

"Ben olmasam bir gün bile sürmezdi."

Mete öfkeyle parmağını Alaz'a doğrulttu. "Chronos'u boş ver, elinde silah olan adamların hedefi hâline getirdin bizi! Ayrıca haberleri olmayacağını nasıl düşünebildin, nasıl herkese bu kadar güvendin? Seni izlediklerini de bilmene rağmen üstelik."

"Sen nasıl bana güvendin de geldin? Gelmeseydin."

Titreyen ellerimi başıma götürerek yutkunmaya çalıştım. "Tuzağa mı düştük yani?" dedim sessizce.

"Aynen öyle," dedi Mete kafasını sallayarak. "Sıla'yı rehin aldılar, saçma sapan işler. O sırada da Chronos'dan adamlar geldi, neredeyse kurtulduğumuza sevinecektik. Meğerse zaten adamları oraya yollayanlar Chronos'muş."

Sıla endişeli gözlerle bana döndü. "Siz kaçıp nereye gittiniz peki?"

"Bizi orada bırakıp arabayla arkanıza bile bakmadan kaçmanız çok iyi oldu." diyerek araya girdi Alaz. "Ekip ruhu budur işte."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Ekip ruhundan bahsedecek son kişi sensin," dedi Mete hızlıca. Başım zonkluyordu, onlara verecek cevabım da yoktu zaten. "Ece," diye devam etti Mete yumuşak bir sesle, sesi beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı. "Sana bir şey söylemem lazım. Bilmen gereken bir şey var. Şu an sırası değil biliyorum ama bir daha ne zaman sırası olur emin değilim."

Acı ve paniğe rağmen odaklanmaya çalışarak ona baktım. Gözleri o kadar endişeli bakıyordu ki korkumu iyice tetiklemeye başladı. Ceket cebinden yüz parçaya katlanmış bir kâğıt destesi çıkardı ve bana uzattı.

"Bu ne?" diye sordum, kâğıtları alırken ellerim titriyordu.

Mete konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Bunlar o kadının bana verdiği kanıt belgeleri. Annenle alakalı bilgiler içeriyor."

Mete'ye baktım. Zihnim sözlerini işlemekte zorlanmaya başladı. "Nasıl yani?" diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Mete derin bir nefes aldı. "Ece, Tolga anneni öldürmüş."

Bir anda yer altımdan çekilmiş gibi bir hisle koltuğa tutundum. Görüşüm bulanıklaştı ve nefesim kesildi. "Nasıl?" dedim kekeleyerek.

"Bu kâğıtları sana vermem gerekiyordu," dedi Mete sesi titrerken. "Bu kadının her şeyden haberi var, kanıt bulmuş ve hepsini dosyalamış. Tolga her şeyi planlamış. Bu evrendeki anneni senin orijinal evrenine göndermiş, onun yerine geçmesi için de o evrendeki anneni öldürmüş."

Kalbimi parçalıyorlarmış gibi bir hisle elimi göğsüme götürdüm. Kâğıtları göğsüme bastırdım, duyduklarımın ağırlığı altında yerin dibine çökecekmişim gibi hissettim. "Nasıl... neden yaptı?" Boğuk sesle kendi kendime konuşurken zihnim tamamen çalışmayı durdurmuştu.

Kimsenin cevabı yoktu. Arabanın ağır, boğucu sessizliğini hıçkırıklarım bozmaya başladı. Annem gitmişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sonsuza kadar gitmişti.

Ruhumda derin, kemiren, sancılı bir acı hissettim. Annemi bir kez kaybetmiştim ve şimdi onu tekrar kaybediyordum, hem de daha da kesin ve yıkıcı bir şekilde.

Arabada neredeyse on saatlik bir yolculuk yaptık. Ağlama krizlerim yarım saatte bir beni dürtüyor, bana nefes aldırmıyordu. Uyumaya çalıştım. Uyuyup uyandım. Her uyandığımda çığlıklarım daha güçlü çıkıyordu. Yol boyu kâğıtları okumaya çalıştım. Tolga'nın başka insanlarla konuşması, asansörü çalıştırdığı zaman aralığı ve daha birçok şirket çalışanlarının anlayabileceği türden kanıtla doluydu sayfa.

Araba durduğunda artık etrafımdaki dünya tamamen bulanıktı. Görüşüm kenarlardan kararmaya ve bilincimin sınırında sallanıyormuşum gibi hissettirmeye başladı. Vücudum kontrol edilemeyen hıçkırıklarla tir tir titriyordu ve aldığım her nefes benim için bir savaşa dönüşüyordu. Kalbimdeki acı dayanılmaz bir ağırlıktı, üzerime yoğun bir güçle acımadan bastırıyordu.

Arabadan çekildiğimin belli belirsiz farkındaydım, bir binaya doğru yönlendirilirken ayaklarım yerde sürükleniyordu. Etrafımda panik ve talepkâr sesler dönüyordu ama hiçbirini anlamlandıramıyordum. Annemin kaybı ötesinde hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bir anda kendimi soğuk ve steril hissettiren bir odada bulduğumda üzerime sert ışıklar vuruyordu. Gözlerimin alışması biraz zaman almıştı, alıştığında bir tür sorgu odasında olduğumu fark ettim. Duvarlar çıplak, ortada birkaç sandalyeyle çevrili metal bir masa duruyordu.

Bir sandalyeye sertçe itildim, vücudum direnemeyecek kadar zayıftı. Masanın etrafında polis memurları ve Chronos'dan tanıdığım birkaç kişi oturuyordu. Yüzleri sert ve asla affedici olmadıklarını belirten bir sinirle kaplıydı, gözleri şüphe ve sabırsızlık karışımıyla bana dikilmişti.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Neden kaçtın?" diye sordu memurlardan biri zihnimdeki sisi delerek.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazım ağlamaktan yanıyordu, zihnimse tutarlı düşünceler oluşturamayacak kadar karışıktı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken cevap veremediğim için başımı salladım.

Tam o sırada kapı açıldı ve Tolga içeri girdi.

Onu görünce vücudumda büyük bir elektrik şoku hissettim.

Üzüntüm bir anda bembeyaz bir öfkeye dönüştü ve hiç düşünmeden ona doğru atıldım. "Allah'ın belası orospu çocuğu!" diye bağırdım, sesim titriyordu.

Polis memurları hızla hareket ettiler, beni sert ve esnek olmayan tutuşla engellemeye çalıştılar. Onlara karşı savaştım, çaresizliğim gücümü körükledi ama faydası olmadı. Beni sandalyeye çiviilediler, beni içten içe parçalayan duygu fırtınasında nefes almaya çalıştım.

"Sakin ol Ece," dedi Tolga sinir bozucu derecede sakin ve mesafeli bir tonlamayla. "Bu işleri böyle halledemezsin."

Beni tutan memurlara karşı çırpınmaya devam ettim. "Bana neyi nasıl halledeceğimi söyleyemezsin!" diye tükürür gibi konuştum. "Annemi öldürmüşsün! Sen benim annemi öldürmüşsün!"

Memurlardan biri kolumu daha sıkı kavrayınca acı içinde irkildim. "Yeter!" dedi kararlı bir şekilde. "Kendine gel!"

Bir anda aydınlanmamla ne yapmam gerektiğini anladım. "Kanıtım var," dedim titrek ama kararlı bir sesle. "Tolga'nın, bu adamın, annemi öldürdüğüne dair kanıtım var."

Oda sessizleşti, tüm gözler bana döndü. Titreyen ellerimle kâğıtları cebimden çıkarıp en yakındaki memura doğru uzattım. "Oku," dedim, sesim titrerken. "Hepsi orada. Her şey

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

kanıtlı. Şirketi kendi menfaati için kullanmış, hem de cinayet işleyerek."

Memur kâğıtları aldı, ifadesi şüpheciydi. Okumaya başladığında ortam bir anda gerginleşti. Bilgileri zihnine işlerken yüzüne yayılan inanamayışı ve şoku görebildiğim için içimde yeşeren bir anlık umut demetine tutundum.

Tolga'nın sakin tavrı çatlamaya başladı ve gözlerinde sonunda bir korku kıvılcımı gördüm. "Saçmalık," dedi, sesi gergindi. "Muhtemelen beraber kaldıkları günlerde ev içinde bunu hazırlamışlardır."

Memurlar artık onu dinlemiyordu. Önlerindeki kanıtlara odaklanmışlardı, tavırlarındaki değişimi görebildiğimde derin bir nefes aldım.

Memurlardan biri Tolga'yı kolundan tutup odadan dışarı çıkardığında Tolga konuşmaya devam ediyordu. Diğer memurlar kaldılar, dikkatlerini bana çevirdikleri sırada sert ifadeleri hafifçe yumuşadı.

"Ece," dedi biri nazikçe yaklaşarak. "Bunun hazmedilmesi zor bir şey olduğunu anlıyoruz ama senden sakin kalmanı rica edeceğim."

Başımı iki yana salladım, vücudum hâlâ patlamanın kalıntılarıyla baş etmeye çalışıyordu. "Anlamanız çok zor," diye fısıldadım kısık sesimle. "Annemi öldürmüş. Sakin olmamı nasıl beklersiniz? Burada ben hariç herkes bilinçli olarak evren değiştirmiş, bana bu zorla yaptırılmış, zavallı annemin de benim de hiçbir günahımız yoktu. Şimdi üstüne beni cezalandırır gibi oraya tekrar yollayacaksınız."

Memur omzuma elini koydu, rahatlatmak için yaptığı bir hareketti ama acımı dindirmesi elbette mümkün değildi. "Araştıracağız. Ama durum bundan daha karmaşık. Ne olursa olsun, kendi evreninde değilsin. Seni daha önce uyardık maalesef bundan sonra dönüşün yok."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Gözlerim umutsuzluk ve meydan okuma karışımıyla dolu şekilde ona baktım. "Ya geri dönmek istemezsem?" dedim, sesim neredeyse bir fısıltıdan daha yüksekti. "Artık orada annem bile yok."

Memurun ifadesi hafifçe sertleşti. "Seçme şansın yok," dedi kararlı bir şekilde. "Zaten çok zaman kaybettik ve sizi bulmak için tüm kaynaklarımızı tükettik. Bugün, evrenine geri dönüyorsun."

Cevap veremeden kapı açıldı ve Ece içeri girdi. Onu görmek tekrar mideme bir yumruk gibi indi, içinde sıkıştığım çarpık gerçekliğin hatırlatıcısı olarak kendimi yiyip bitirmeme neden oluyordu.

Memurlar bakıştılar ve sonra odadan çıkmaya başladılar, sadece birini denetlemek için geride bıraktılar. Gitmelerini izlerken kalbim göğsümden çıkacak şekilde çarpıyordu. Kapı yumuşak bir tık sesiyle kapandı ve aniden sadece ikimiz kaldık.

Ece bir süre acıma duygusuyla bana baktı. Yüzünde hâlâ benden kalma morluklar vardı. Biraz bana doğru yaklaşınca içgüdüsel olarak geri çekildim.

"Ece," dedi yumuşak bir sesle, sesi neredeyse nazikti. "Konuşalım."

Yumruklarımı sıktım, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Ne istiyorsun?" diye sordum titreyen sesimle. "Benden daha ne istiyorsun?"

Gözleri benimkileri tararken doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını anladım. "Sinirli olduğunu biliyorum, buna hakkın da var. Sana her şeyi anlatacağım."

Tek kelime etmeden arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirip donuk bakışlarla ona baktım.

Derin bir nefes aldı. "Annem kaybolduğunda, kendime gelemedim. Toparlanamadım, hayatıma devam edemedim. Arkadaşlarım, Çağatay bana destek olmaya çalıştı."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

"Onun adını geçirme," dedim sertçe.

Sertçe yutkundu. "Bu süreçte bana destek olmayan tek kişi kimdi, biliyor musun? Babam." Ellerime baktım, sözlerinin ağırlığını ve anlamını biliyordum. "Babam başta annemi hiç aramak istemedi, daha sonradan resmen benim zorumla özel bir dedektif tuttu. Annemden hiçbir iz yoktu, ortadan yok olmuş gibiydi. Aklımı kaçırmak üzereydim. Tam o dönemlerde annemin şirketinden biri bana ulaştı ve bir okul çıkışı özel bir araçla beni annemin şirketine, buraya getirdiler. Tolga Duran'la tanıştım. Bana karşı çok nazik ve ilgiliydi. Durumumun ve zihnimin çok kötü olduğunu duyduğu için yardım etmek istediğini söyledi. Bana gerçekleri anlatacağını ama aramızda bir sır olarak kalması adına bir sözleşme imzalatması gerektiğini de söyledi. Her şeyi kabul ettim, sözleşmeyi okumadım bile. Daha sonra... Bana bu şirketin ne iş yaptığını, annemin burada ne iş yaptığını, paralel evrenlerin gerçek olduğunu ve annemin başka bir paralel evrene geçmek zorunda kaldığını söyledi."

Gözlerimi ellerimden kaldırıp ona sert bir bakış attım. Biraz duraksadıktan sonra devam etti.

"Babamla çok kötü, büyük bir kavga etmişler. Çok... Büyük bir kavgaymış. Bunu nereden bildiğini sordum. İşte o zaman... Bana anlattı."

Duraksadığında kaşlarımı çattım. "Neyi?" dedim soğuk bir sesle.

Ece dişlerini sıktı ve alt dudağını stresle kemirmeye başladı.

"Barbaros... Bizim gerçek babamız değil."

Altımdaki zemin kayıyor gibi hissettiğim için panikle kendimi sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

"Ne diyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle, neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ece gözlerini benden kaçırdı. "Barbaros gerçek babamız değil," diye tekrarladı, tonlaması aynıydı. "Gerçek babamız..."

Bir an tereddüt etti ve bir sonraki sözlerine kendini de beni de hazırlamaya çalıştı. "Gerçek babamız Tolga Duran."

Dünya durdu.

Odadaki tüm havanın çekildiğini hissettim.

Nefes nefese kaldım. Görüşüm bulanıklaştı ve başım dönmeye başladı.

Duvarların eğilip sallandığını gördüm, kalbim kulaklarıma çarpıyordu.

Bir şekilde söylediklerini üzerimden atabilirmişim gibi başımı şiddetle iki yana sallamaya başladım.

Ciğerlerimdeki nefes kesiliyordu.

Midem bir anda şiddetle bulandı, bulantı içimde dalga gibi yükseldi. Karnımı kavradım, fiziksel acı beni lime lime ediyordu. Bacaklarım büküldü ve yere yığıldım, kontrolsüzce kusmaya başladım.

Safra boğazımı yaktı. Acının gücüyle vücudum kasılırken inledim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken ter ve kusmukla karıştı. Oda etrafımda dönüyordu. Ece'nin sesini duyabiliyordum ama sanki su altından konuşuyormuş gibi uzak ve boğuktu. "Özür dilerim, Ece..." dedi titreyen sesiyle. "Sana bunu yapmak istemedim ama gerçeği bilmen gerekiyordu."

Ona baktım, görüşüm gözyaşlarından engellenmiş durumdaydı. "Bunu bana neden söyledin?" diye bağırdım çiğ ve kırık sesimle.

Ece yanıma diz çöktü, kendi gözleri de yaşlarla doluydu. "Çünkü bilmen lazım," diye fısıldadı. "Kim olduğun ve bizim kim olduğumuz hakkında daha fazla kafa karışıklığı yaşamanı istemiyorum. Babam, yani Barbaros, bu gerçeği bir şekilde öğrenmiş. Annemle Barbaros'un uzun süredir ilişkisi varmış, annem hamile kaldığında önce gerçekten babamdan olduğunu

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

sanmış. Çok sonradan bundan şüphelenen Tolga olmuş ve gizlice test yaptırmışlar. Babam bunu yıllar sonra öğrenince evde çok büyük bir kıyamet kopmuş. Annem korkudan evi terk etmiş ve Tolga'ya sığınmış. Annem o kadar kötüymüş ki, Tolga çocuğunun annesini korumak için onu her şeyin yolunda olduğu bir evrene göndermeyi teklif etmiş. Annem korkudan ve utançtan bunu kabul etmiş ama orada bensiz yapamamış. O sırada Tolga senin anneni öldürmek zorunda kalmış. Benim annem yerine geçebilsin diye. Benim de çok kötü olduğumu öğrenince bana da gelip onun yanına gitmeyi teklif etti. Senin evreninde, senin babanla güzel ve mutlu bir aile hayatımız oldu Ece. Özür dilerim... Orada babamızın tüm bunlardan haberi yok. Hâlâ yok."

Sözleri bulanıktı, detaylar duygularımın bunaltıcı gelgitinde kaybolmuştu. Vücudum titrerken nefes almaya ve düşünmeye çalıştım. Acımın sesi soğuk, steril odada yankılanıyordu, tekrar ağlamaya başlamıştım. "Benim annem asla böyle bir şey yapmaz," dedim sertçe. "O olsa olsa senin annendir."

Ece ağlamaklı bir tavırla dudağını büzdü. "Ben de aynısını söylemiştim ama..." duraksadı. "Başka evrenlerde anne ve babamızın başka bir çocuğu var Ece. Ve hiçbiri biz değiliz."

Bu noktadan sonra yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tükenmiş ve tamamen bitmiştim. "Annem harika bir insan Ece," dedi burnunu çekerken. "Çok iyi anlaşacağınızı biliyorum, seni de çok sevecek. Eninde sonunda, annenle aynı kişi, sadece farklı bir versiyonu. Kokusu, bakışı, gülüşü aynı..." Gözlerinden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. "Ona iyi bak, olur mu?"

Kafamı bitik hâlde ellerimin arasına aldım. "Madem çok seviyorsun, dönme." diyebildim son gücümle.

"Aile çok önemli," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "Ama konu kendi aileni kurmaya geldiğinde... Bazı şeyler daha önemli."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Aniden kapı tekrar açıldı ve ameliyathane önlüklü iki insan içeri daldı. İçlerinden biri, bir hemşire, elinde bir şırıngayla hızla yanıma yaklaştı.

"Hayır, sakın!" diye itiraz etmeye çalıştım ama sesim zayıftı, kelimelerim gevşemişti. Ece telaşlı bir şekilde aniden ayağa kalktı ve kenara çekildi.

"Korkma. Sakinleşeceksin, çok iyi olacaksın," dedi hemşire yatıştırıcı bir tonla, gözleri soğuk ve ilgisizdi. Kolumu alkolle sildiğinde soğukluğundan irkildim, sakinleştiriciyi enjekte ederken iğnenin batmasını zar zor hissettim.

Hemen hemen anında, vücuduma derin bir uyuşukluk yayıldı ve beni olduğum dünyadan uzaklaştırdı.

Odanın gözlerim önünde yüzmeye başlamasından etkisini göstermeye başladığını anladım. Uzuvlarım ağır, bağlantısız hissediyordu, sanki yoğun, uyuşturan bir sisin içinde yüzüyormuşum gibi. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim, zihnim karışıklık ve acının uyuşuk bir karışımıyla doluydu.

Ece'nin sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam etti. Tolga Duran babamdı. Barbaros Özateş değildi. Beni büyüten, örnek aldığım, tüm hayatımı beraber geçirdiğim adam biyolojik babam değildi. Bu düşünce, sakinleştiricinin uyuşturan etkisine rağmen bağırsaklarımda dönen bir bıçaktan farksızdı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri giren figüre odaklanmaya çalıştım.

Onu tanıdığımda kalbim sızladı.

Barbaros Özateş. Babam.

Görüşüm bir kez daha gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve ağlamak, çığlık atmak, ona ulaşmak istedim. Vücudum tepki vermiyordu, kendi tenimde hapsolmuş gibiydim.

"Baba..." diye mırıldandım, sesim zayıf bir fısıltıydı. Ona sarılmak, beni teselli eden kollarını hissetmek istiyordum ama yapabildiğim tek şey elimi kaldırmak için zayıf bir girişimdi.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babam yaklaştı, yüzündeki endişe ve üzüntüyü görmemek imkânsızdı. "Ece, kızım," dedi yumuşak bir sesle yanıma diz çökerek. Sesi parçalanmış ruhuma bir merhem gibiydi. "Buradayım canım, buradayım."

Gözlerindeki acıda kendi gözümün yansımasını gördüm. Elini uzattı, nazikçe elimi tuttu. Dokunuşu sıcak ve tanıdıktı.

"Baba..." dedim sesim kırılırken. "Baba annemi öldürmüşler." diye fısıldadım, kelimelerim birbirine karışıyordu. "Baba ne yapacağız?" duraksadım. "Benim annemi öldürmüşler, seninki yaşıyor." Kendi kendime düşünürken sözlerim anlamsızca ağzımdan dökülmeye devam etti. "Baba annem adına çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim..."

Başını iki yana salladı, elimi daha sıkı kavradı. "Hayır. Özür dilenecek hiçbir şey yok, senin hiçbir suçun yok." Sesi çatladı, gözlerindeki yaşları seçebiliyordum. "Olan biteni birkaç saat önce öğrendim, beni buraya getirdiler. Seni görmek istedim, son kez göreceğimi söylediler." Bir an duraksadı. "Lütfen kendini kaybetme, sen çok güçlü ve akıllı bir kızsın." Yalvarır gözlerle ona baktım. "Seni çok seviyorum, Ece. Ne olursa olsun, sen her zaman benim kızım olarak kalacaksın."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve kollarına yığılmak, beni tutmasına ve tüm bunların şaka olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Sakinleştirici duyularımı köreltmişti, her şey rüya gibi geliyordu.

"Ben de seni seviyorum baba," diyebildim. "Sen de benim babamsın. Her zaman da benim babam olacaksın."

Babam eğildi ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Sen de her zaman benim küçük kızım olacaksın," diye fısıldadı. "Her zaman senin için burada olacağım, Ece. Her zaman. Sakın korkma, tamam mı?" Gözyaşları içinde elimi öptü. "Sakın korkma. Gittiğin yer çok güzel, sakın korkma kızım."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Babam yavaşça ayağa kalktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Son kez elimi sıktı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı, sonra dönüp odadan çıktı.

Uzaklaşmasını seyrederken her zamankinden daha yalnız hissettim.

Kapıya baktım, görüşüm hâlâ bulanıktı. Etrafımdaki boğuk sesleri zar zor anlayabiliyordum. Zaman uzuyor ve daralıyor gibiydi.

Sisin içinden kapının tekrar gıcırdayarak açıldığını gördüm.

Çağatay içeri girdiğinde neredeyse onu tanıyamadım.

Yüzü çökmüştü, gözleri kıpkırmızıydı, giysileri darmadağınıktı, her zamanki kendine güvenen tavrı paramparça olmuştu. Yavaş hareket ediyordu, her adım ona muazzam bir çabaya mal oluyor gibiydi.

"Ece," diye fısıldadı, yanıma ulaştığında sesi çatladı. Diz çöktü, üzerime eğildi, yüzümden bir tutam saçı çekerken eli titriyordu. "Ece, güzelim, ne yaptılar sana?"

Ona uzanmak, dokunmak, onu rahatlatmak istedim ama vücuduma söz geçiremiyordum. Gözlerimde biriken yaşları kırpıştırarak Çağatay'ın eşsiz yüzüne odaklanmaya çalıştım.

"Çağatay..." diye fısıldamayı başardım. "Her şey için çok özür dilerim."

Başını şiddetle salladı, gözyaşları yanaklarından hızla aşağı aktı. "Hayır. Neden özür diliyorsun? Hiçbir hatan yok."

Eli elimi buldu, nazikçe sıktı, dokunuşu beni o ana âdeta sabitledi. "Seni koruyamadım," diye fısıldadı dudaklarını birbirine bastırırken.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, uzanıp onu rahatlatmak istedim ama çok güçsüzdüm, uyuşmuştum. "Seni bırakmak istemiyorum," diyebildim titreyen sesimle. "Seni seviyorum. Her şeyden... Çok."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Eğildi, alnını alnıma bastırdı, gözyaşları benimkilere karışıyordu. "Ben de seni seviyorum, Ece. Çok. Kelimelerle anlatamayacak kadar çok."

Bir an öylece kaldık. "Keşke... Daha fazla zamanımız olsaydı," diye fısıldadım.

Başını salladı, gözyaşları yanaklarıma düştü. "Ne olursa olsun, sen benim bir parçamsın artık. Seni asla... Hiçbir şekilde..." Cümlesinin devamını getiremeden nefesi kesildi. Kendini toparlamaya çalıştı. "Annene git, sarıl, doya doya öp onu, tamam mı?" dedi burnunu çekerken. Yüzümü avuç içlerine aldı. "En sevdiğin yemekleri yapsın, doya doya gezin, dolaşın, tamam mı?"

O benim annem değil bile diyemedim. "Çağatay," dedim titreyen sesimle. "Seni hayallerinden, basketboldan alıkoyduğum için özür dilerim." Bunu elbet bir gün söyleyecektim ve bunu söyleyebileceğim son günümdü. Her gün bunun pişmanlığıyla yaşamak, ona her baktığımda zihnimin gerilerine gömdüğüm kavgamızı hatırlamak benim için de hiç kolay değildi.

"Ece," dedi nazikçe. "Benim hayalim sendin, herhangi bir kariyerden her zaman daha önemli."

Gücümün son damlasıydı, yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi elini sıkarak iletmeye çalıştım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım son kez, sesim zar zor çıkıyordu.

Alnımı öptü, dudaklarımı öptü, dudakları titriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Odadaki memur sonunda yanıma yaklaştı. Beni sandalyeden kaldırmaya çalışırken hareketleri nazikti. Ama herhangi bir ilerleme kaydedemeden, boğuk bir çığlık içeride yankılandı.

"Bir dakika, hayır!" Çağatay'ın çaresiz bağırışıyla gözlerimi ona çevirdim. Kendini ayaklarımın dibine attı, elleriyle beni kavradı, tutunmaya çalıştı. "Götürmeyin, Ece'yi götürmeyin!"

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Odadaki tek memur onu uzaklaştırmaya çalıştı ama saf, çaresiz bir histen doğan bir güçle sıkıca bana tutundu. Gözyaşları yağmur gibi akıyordu, neredeyse altımızdaki zemini ıslattı. "Ece, lütfen! Gitmesin! Beni bırakmasın, bir şey yapın. Ne olur!"

Hıçkırıkları daha da yükselirken bedeni titremeye başladı. "Lütfen, Ece, gitme! Yalvarıyorum onu götürmeyin, başka bir yol bulalım." Parmakları elimi sıkıca kavradı, dokunuşu o kadar çaresizdi ki bayılacak gibi hissettim. "Konuşup bir yol bulalım. Size yalvarıyorum!"

"Çağatay," diye fısıldadım, sesim kendi gözyaşlarımın arasından zor zor duyuluyordu. "Beni..."

Cümlemi bitiremeden odaya bir anda giren memurlar onu çekip aldılar, tutuşları güçlü ve kararlıydı. "Hayır!" diye bağırdı. "Götürmeyin! Yalvarıyorum başka bir yol bulalım!"

Onlara karşı mücadele ederken hiçbir şey yapamadan acı içinde izledim. "Ece, lütfen! Ne olur onu götürmeyin! Ne isterseniz yaparım!" Haykırışları duvarlar içinde yankılanırken her kelimesi kalbime bıçak gibi saplanıyordu.

Beni sürüklerlerken ona doğru uzandım, gözyaşlarım arasından onu görmeye çalıştım. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım, belki milyonuncu kez.

Hıçkırıkları ve bağırışları daha da yükseldi, bedeni kaskatı kesilmişti. "Götürmeyin, götürmeyin, götürmeyin!" Dizlerinin üstüne çöktü, aramızdaki mesafe artarken ona öylece bakakaldım.

O anda çok küçük görünüyordu. Onu tanıdığım özgüvenli, kendinden emin, her daim ne yapması gerektiğini bilen ve her şeye bir çözümü olan adamın yerine ham, çıplak ve savunmasız biri gelmişti. Yalvarıyor, bağırıyor, gözlerimin önünde ızdırap çekiyordu.

"Ece!" diye bağırdı tekrar.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Polisler beni sürüklemeye devam etti, tutuşları güçlüydü. Kapı arkamdan kapanırken soğuk, steril koridorda yankılanan son, çaresiz yalvarışını duydum.

Kapı kapandı ve aramızdaki bağlantı kesildi.

Gözlerimi kapadım.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

2026

Alacakaranlık bir gökyüzünün altında geniş, açık bir alanda ayaktayım. Ufuk, sanki güneş ve ay gökyüzünü paylaşıyormuş gibi mor ve altın tonlarıyla boyanmış. Hafif bir esinti tenimi okşuyor, hafif kır çiçeği kokusu alıyorum.

Etrafıma bakarken havada yüzüyormuş gibi görünen yumuşak, parlayan fenerle aydınlatılmış bir yol fark ediyorum. Merakla yolu takip ediyorum, ayak seslerim altımdaki zeminde yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Hava, yalnızca akan bir nehrin uzaktan gelen sesiyle bozulan dingin, neredeyse başka bir dünyadan gelen bir sessizlikle doluydu.

Yürürken yol beni dalları yayılmış ve görkemli, narin, titrek ışıklarla süslenmiş büyük bir meşe ağacına götürüyor. Ağacın altında, figürü fenerlerin yumuşak, uhrevi parıltısında yıkanmış Çağatay duruyor. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor, ama etrafına sakinlik ve bilgelik havası yayılmış.

Ona yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyor. Ona doğru dönüyorum, gözleri altından bir ışık gibi parlıyor. Dudaklarında hem özlem hem de anlayışla dolu nazik bir gülümseme var.

"Ece, uzun bir yolculuktu, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sesimi bulamıyorum.

"Gerçekten sen misin?"

Uzanıp elimi tutuyor. "Bir bakıma evet."

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Çok şey söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkamıyor. Bunun yerine, uzun zamandır özlediğim rahatlığı ve gücü hissederek göğsüne doğru yaslanıyorum.

"Yolculuğun henüz bitmedi," diyor.

Konuşurken çevre solmaya başlıyor, parlayan ışıklar bizi saran parlak, sıcak bir ışığa dönüşüyor. Etraf dağılmaya başlarken bir yerden kaldırıldığımı, hafiflik hissinin beni doldurduğunu hissediyorum.

"Hayatını yaşa, Ece. Dolu dolu yaşa. Ve her zaman senin bir parçan olacağımı bil."

Aniden uyandım. Hızla gözlerimi kırpıştırırken odamın loş ışığına uyum sağlamaya çalıştım. Bir süre öylece yatakta yatıp tavana baktım. Rüyayla gerçeklik arasındaki keskin kontrasttan çıkmaya çalıştım.

Sade, beyaz çarşaflı küçük yatağımda kıvranmaya başladım. Biraz yan yatarken etrafıma bakındım. Gördüğüm tek şey tek lambalı ahşap komodin, daha iyi günler görmüş bir şifonyer, asmayı başardığım iki fotoğraf dışında çıplak duvarlar.

Çağatay'ı iki senedir ilk kez rüyamda görmüştüm.

Derin bir iç çekerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ayağa kalktım. Mutfağa yürüdüm, mutfağım yalnızca iki kişinin rahatça hareket edebileceği büyüklükteydi, hâlâ alışmaya çalışıyordum. Kendime bir fincan kahve yaparken, aroması içeriyi doldurdu.

Kupamı taşıyarak balkonumdaki küçük, yıpranmış sandalyeye çöktüm, bacaklarımı göğsüme kadar kıvırdım. Soğuk metal tenime değdiğinde ürperdim ama elimdeki kahve fincanının sıcaklığı bir şekilde rahatlatıyordu.

Kendimi bir anda küçük ve önemsiz hissettim, uçsuz bucaksız, umursamaz evrende küçücük bir nokta gibi. Omuzlarım çöktü, başımı arkamdaki kaba duvara yasladım, hiçbir

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

rahatlık veya teselli sunmayan apartman binalarının manzarasına boş boş baktım.

Gözlerim kolumdaki bilekliğe kaydı. Çağatay'la gizli iletişimimiz. Geceleri uyuyamadığımda dokunduğum o bileklik. Kilometrelerce uzakta olsak bile yakın hissetmemize yardımcı olan küçük ama rahatlatıcı bir ritüelimizdi.

Parmaklarımı bilekliğin üzerinde gezdirdim.

Kendi evrenime ilk döndüğümde, her şeyin tanıdık geldiği ama temelde farklı olduğu alternatif gerçekliğe fırlatılma hissiyle başa çıkamadım. Hayatımı altüst eden Chronos Technologies, yaşadığım her şeyi hazmetmeme yardımcı olması için beni bir akıl hastanesine yerleştirmek zorunda kaldı. Garip bir hâle bürünmüş ruhumun parçalarını bir araya getirmeye çalışarak bir yıl boyunca orada kaldım. Yoğun terapi, ilaç ve çok fazla gözyaşının olduğu zor zamanlardı. Hastane odasının duvarları zamanla hem bir hapishane hem de bir sığınak hâline gelmişti benim için. Dış dünyadan güvende ama çoğu zaman katlanamayacağım kadar ağır olan düşüncelerim ve anılarımla baş başaydım.

Doktorlar ve terapistler bana karşı naziktiler ama travmamın derinliğini asla tam olarak anlayamadılar. Anlamalarını da beklemedim. Deneyimlerim birden fazla evreni kapsıyordu ve bu onların kavrayışının çok ötesinde bir gerçeklik demekti. Yine de ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar ve bunun için hepsine minnettardım.

Dönüşümün en yoğun anı annemi tekrar görmekti. Onu canlı, sağlıklı ve katlandığım dehşetlerden tamamen habersiz görmenin şoku benim için neredeyse dayanılmazdı. Hastane odasına ilk girdiğinde halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmaya uzandığımda yüzümden yaşlar aktı. Bana sıkıca sarıldı, rahatlatıcı sözler fısıldadı, kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyabildim.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ardından gelen kriz, korkunç bir sevinç ve yıpratıcı bir şokun karışımıydı. Aynı anda ağladım, çığlık attım ve güldüm. Annem, tam olarak benim annem olmasa da fırtınalı denizdeki demir attığım yer, hayatıma geri dönmüştü işte. Yine de mutluluğum bir süre acıyla karışık devam etti. Uzun süre onsuz yaşamaya zorlanmıştım, şimdi o buradayken de o kaybın anıları beni oldukça rahatsız ediyordu. Üstelik kokusu, konuşması, gülüşü ve mimikleri tıpatıp annem olmasına rağmen, lise çağıma kadar yaşadığımız hiçbir anı onda yoktu. Onun varlığını kafayı yemeden kabul etmem aylar sürdü. Ama yine de gözlerine her baktığımda, onun gerçek annem olmadığını, gerçek annemin ölmesinin sebebinin o olduğunu hatırlamaya devam ettim. Suçluluk ve ihanet, ona olan sevgim ve özlemimle birleşince, içimde neredeyse katlanamayacağım bir duygu fırtınası yarattı. Aynı kişiyi nasıl bu kadar yoğun bir şekilde sevip nefret edebilirdim? Kalbimin parçalandığını her an hissettim, onu tekrar görmenin sevinciyle gerçek annemin yerini çaldığını bilmenin acısı arasında hâlâ sıkışıp kalmış durumdayım.

Döndüğümde bir diğer yüzleşmeyi beklediğim şey; bana ait olmayan bir evlilikti. Diğer Ece sevmediğini söylediği bir adamla evliydi ve ben de tıpkı onun gibi kendimi o hayatın içine sıkışmış buldum. Nazik ve şefkatli görünen adam, davranışlarımdaki ani değişiklik karşısında şaşkına dönmüştü. Akıl hastanesinde kaldığım süre boyunca ona oldukça sert davrandım, kafamdaki karışıklık ve acıyla her lafında ona çıkıştım. Adil davranmadığımın, hiçbir suçu olmadığının farkındaydım ama birlikte kalamayacağımızı ona bir şekilde göstermem gerekiyordu.

Uyanık anlarımda, evliliğimizin bir hata olduğuna onu ikna etmeyi başardım. Boşanma konusunda ısrar ettim ve incinmiş ve kafası karışık olmasına rağmen sonunda kabul etti. Acı ve zor bir süreçti ama ikimiz için de gerekliydi. Bir yalanın daha dâhil olduğu bir hayat yaşamaya devam edemezdim ve o, onu gerçekten seven biriyle mutlu olma şansını hak ediyordu.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

En çok merak ettiğim konulardan biriyse o evrende Tolga'ya, Alaz'a, Sıla'ya, Mete'ye ve Oğuzhan'a ne olduğuydu? Ya da kendi evrenlerinde neler olmuştu? Hiçbir iletişimim olmadığı için onlara ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Diğer Ece'nin hayatına geri dönmek, sert bir gerçeklik çatışması daha yaratmıştı. Ece, burada özel bir okulda edebiyat öğretmeniydi, bildiğim varlıklı hayattan çok uzaktı. Liseyi en son bıraktığımda kitaplarla kafayı bozduğum için tüm programımı ona göre yapmıştım, Ece de kendi evreninde yazılım üzerine yoğunlaşmıştı. Farkında olmadan birbirimize bıraktığımız meslek mirasını belli ki üniversite de devam ettirmiştik. Bu sebeple biraz para sıkıntısı çekiyordu ve ailesinden maddi destek almıyordu. Boşanmanın ardından yeni bir daireye taşınmak hâliyle bana geçinecek çok az şey bırakmıştı. Sahip olduklarımla yetinmeyi öğrenerek tutumlu bir hayata uyum sağlamak zorunda kaldım.

Okulun kendisi de başlı başına benim için bir savaştı. Öğrencileri tatlıydı ama ben öğretmek konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Tam bir sahtekârmışım hissinden çıkamadım, artık tamamen tutkulu sayılmadığım konular anlatmaya çalışıyordum. Maddi zorluklar üzerimde ağır bir yük oluştururken aslında aynı zamanda beni bir şekilde gerçek hayata geri döndürdü. Küçük şeyleri, her günü atlatmanın getirdiği huzur ve memnuniyet anlarını takdir etmeyi öğrenmiştim.

Bu evrende, babam gerçeğin farkında değildi; benim biyolojik kızı olmadığımı bilmiyordu. Beni büyüten, seven ve her konuda beni destekleyen adam, hayatımı şekillendiren derin, karanlık sırlardan habersizdi. Kendi kendime böyle daha iyi olduğuna karar verdim. Varlığımı belirleyen acıyı ve ihaneti bilmesine gerek yoktu. Zaten her şey onun bilmesiyle başlamıştı.

Biyolojik babam Tolga da bu evrende mevcuttu. Annem onunla hiçbir şekilde görüşmediğini, sadece işe gidip geldiğini ve kendi sorumluluklarını yerine getirmekle yükümlü olduğunu bana sayısız kez anlattı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Geri dönmenin bir başka en zorlayıcı yönlerinden biri eski arkadaşlarımın yokluğuydu. Ece, lisede geride bıraktığım kız arkadaşlarımdan hiçbiriyle ilişkisini devam ettirmemişti. Öykü, Kardelen ve diğerleri de hayatımdan kaybolmuştu.

Eski kız arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurmak, boşluğu kapatmak istiyordum. Uzun yıllar sonra yeniden iletişime geçmek zorlu bir görev olacaktı ama kendimin o kısmını tekrar bulma arzusu taşıyordum. Bu ilişkileri yeniden inşa edersem, bir zamanlar benim için çok şey ifade eden insanların tanıdık yüzlerinde teselli bulurum gibime geliyordu.

Anneme bir gün kafamda uzun süredir yer eden, hatta bence çok daha önce sormam gereken o soruyu bir sessizlik anımızda sordum. "Madem hepimizin evrenlerimize dönmesi gerekiyordu, sen neden dönmedin?"

Derin bir nefes alıp açıklamadan kaçmak için bakışlarını uzaklara kaydırdı. Sonrasında gelen açıklamaysa duymamayı yeğleyeceğim türdendi. Bu annem, bu evrene geçiş yaparken onun için benzersiz bir kuantum imzası geliştirmişti Tolga, bu evrene ayak uydurabilmesi için. Madem böyle bir şey yapılabiliyor, neden bizlere yapılmadı diye sorduğumdaysa; "Bu işlem korkunç derecede riskli ve sınırlı. Çok fazla kaynak harcamak gerekiyor. Tek seferlik bir durumdu bile denebilir çünkü benim bir istisnam oldu," dedi bakışlarını kaçırırken. Daha sonraysa annem öldüğü için onun kuantum imzasını "bu" anneme Tolga'nın aktarabildiğini söyledi. "Ama bu kolayca yapılabilecek veya tekrarlanabilecek bir şey değil. Zaten olmaması gereken bir şeydi," diye ekledi.

Annemle birbirimize alışmaya çalışırken bana sorular sordu, kızının hayatını orada nereye götürdüğümü merak ettiğini söyledi. Hayatımı en ince detayıyla ona anlattım, o da kendi kızının hayatını bana anlattı. Burada devam ettirmem gereken o hayatı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Ece'nin gitme konusunda bu kadar hevesli olmasına üzülüp üzülmediğini sorduğumda; "Üzülmemem mümkün değil. Ama artık mutlu değildi ve... Çok uzun süredir aklında olan birini atlatmasına yardım edemedim."

Çağatay'dan bahsedildiğinde konuyu hemen kapatmak istedim. İki senedir onu düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum, bu konuyu onunla konuşmayacaktım. İkisinin şu an orada ne yaptığını düşünmekten kaçınıyordum.

Ama annem bir şekilde ucundan bahsetti. Onun gibi birini, hatta direkt onu burada yıllarca aradığını söyledi. Bu evrende kesin olarak Çağatay Kalaycı diye biri yoktu. Çağatay'ın annesi vardı ve başka bir adamla evliydi, bir kız çocukları vardı.

Hatta Ece bir ara Tolga'dan yardım bile istemiş. Çağatay'ın başka bir evrende çok ünlü bir basketbolcu olduğunu öğrenince şok geçirmiş. Bunu annemden duyunca gülümsedim, muhtemelen benim olmadığım bir evrendi bu. Hayallerinin peşinden gitmesini söyleyip, gittiğinde çılgına dönen biri yanında olmadığında yani.

Beni hastanede ilk gördüğünden itibaren annem belki de milyonuncu kez özür dilemişti. İşlerin bu raddeye geleceğinden haberi yokmuş.

Şimdiyse işlerimi hallettikten sonra metrobüs durağına doğru ilerliyorum, markete uğramam gerekiyordu.

Durak hareketliydi, kendi dünyalarında kaybolmuş insanlar oradan oraya koşuşturuyordu. Akışa karışıp durağa doğru ilerledim. İstanbul her zamanki enerjisini trafik ve sohbet seslerinden alıp havayı dolduruyordu.

Yine çok kalabalıktı. Sıkışmıştım ve bir yer bulmak için çabaladım. İçerisi yüzlerden oluşan bir denizdi, bazıları kendi düşüncesine, bazıları telefonlarına dalmış, bazılarıysa boş boş etrafa bakıyordu. Demir korkuluğu sıkıca kavradım, günün ağırlığı omuzlarıma ağır bir şekilde çökmeye başlamıştı.

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Otobüs sarsılarak ilerlerken sallanmamak için çaba sarf ettim, düşüncelerim annemle yaptığımız konuşmalara geri döndü. Gülümsemesi, kahkahası, bana dokunuşu, hepsi çok gerçeküstü geliyordu. Kendi annemden çok farklı ama bir o kadar da aynı bir anne... Ona karşı hissettiğim aidiyet duygusu, başka bir evrenden gelen anıların sızısıyla karışıp tatlı acı bir duygu seli yaratıyordu içimde.

Otobüs bir sonraki durakta aniden durdu, daha fazla insan içeri doluşmaya başlayınca korkuluğa daha da yaklaştım. Dışardaki şehir, içimde hissettiğim durgunluğa sert bir tezat oluşturan ışık ve renk çizgilerine dönüşüyordu. Etrafımdaki yüzlere bakarken dünyadan garip bir şekilde kopmuş hissettim.

Aniden tenimde hafif bir titreşim hissettim.

Telefonum mu çalıyordu?

Kalbim bir an durakladı.

Nabzım hızlandı.

Kafam karıştı.

Etrafımdaki dünya yavaşlamaya başladı, otobüsün sesi uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü.

Titreşim devam ederken korkuluğa daha sıkı tutundum. Gözlerim kocaman açılmıştı.

Umut, korku ve korkunç bir hayret duygusu zihnimi doldururken nefesimi tuttum.

Gözlerimi yavaşça korkuluğu tuttuğum bileğime doğru çevirdim.

Gördüğüm görüntü beni bir şimşek gibi çarptı. Vücudumdaki her sinir elektriklendi.

Nefesim boğazımda düğümlendi, zihnim büyük bir duygu kasırgasına daldı.

Bilekliğim...

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

Sessiz bir gecenin ortasında bir çatıda yağmurun yumuşak, ısrarlı vuruşları gibi...

Uzak, ritmik bir nabız gibi...

Pencere camına çarpan bir kelebeğin hafif, ısrarlı, narin çırpınışı gibi...

Bilekliğim...

Yıldız bilekliğim titriyordu!

Son

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı

UNUTULANLAR VE BİLİNMEYENLER
ARASI BİR KAÇIŞ HİKÂYESİ

BİR SABAH HAFIZANIZDA BÜYÜK BİR BOŞLUKLA UYANDIĞINIZI HAYAL EDİN...

Ece için hayat artık geri dönülmez bir yolculuğa dönüşmüştür. Onun için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Anımsadığı tek şey annesidir. Anıları silinmiş, annesinin izleri sonsuz karanlıkta kaybolmuştur. Ece, annesinin izini sürerken kendini zamanın gölgeli geçitlerinde ve karanlık sırlarla dolu bir kaçışın içinde bulur. Bu süre içerisinde tek güvendiği ve destekçisi olan sevgilisi Çağatay'dır. Giderek büyüyen sırrın derinliklerinde ikisi birden kaybolmak üzeredir. Gerçekliğin ve yaşamın sınırlarında yaşanan bu yolculukta aşk ve tehlike iç içedir.

SEZİN KARAMEŞE yeni romanı YILDIZA DOKUNMAK ile okuru, kayıp anılarla imkânsız seçimlerin yer aldığı ve aşkın sınandığı bir serüvene davet ediyor. Hayal ve gerçek, yin-yang misali bir bütünlüğe kavuşuyor.

GEÇMİŞİN GÖLGELERİNDEN
KAÇMAK MÜMKÜN MÜYDÜ?
GERÇEK DÜN MÜYDÜ,
BUGÜN MÜYDÜ?

ISBN: 978-625-6090-26-2

EPHESUS
444 0 454

9 786256 090262

THG
0620662
YCT

Kitaplık Rafı <3

CamScanner ile tarandı